

ТИМЪТИ ЗАН ПРИЗРАК ОТ МИНАЛОТО

Част 4 от „Междузвездни войни“

Превод от английски: Марина Бенева, 2002

chitanka.info

ГЛАВА 1

Плавно, безшумно, като бледа искрица в мрака се носеше имперският звезден разрушител „Химера“ в пространството. Празнота, необятна тъмнина... Безброй светлинни години имаше до първите островчета, най-близките галактически звездни системи от границата между световите по Външния ръб и Незнайния космос, в самия край на Империята. На жалките останки от някогашната Империя.

Изправен пред една от страничните наблюдателници на „Химера“, адмирал Пелаеон, върховен командващ имперската флота, се взираше в празнотата отвън. Раменете му бяха приведени под товара на много години — твърде много години, твърде много битки и поражения. Вероятно екипажът на мостика усещаше същото бреме. Звуките зад гърба му днес несъмнено бяха по-приглушени от обикновено. Но може би причината бе само отдалечеността им.

Така е, друга причина не можеше да има. Екипажът на „Химера“ бе най-добрият в цялата флота. Офицерите и матросите на Империята никога не се предаваха.

Приблжиха колебливи стъпки.

— Адмирале — тихо прозвуча гласът на капитан Ардиф. — Готови сме!

За миг командващият се върна десет години назад, в друг подобен момент. Тогава от мостика на „Химера“ двамата с върховния адмирал Траун наблюдаваха последните изпитания на прототипа на маскировъчния щит, който Траун бе открил сред трофеите на императора в планината Тантис. Въпреки страховете, които лудият джедай клонинг Хоръс Кбаот му вдъхваше, Пелаеон помнеше какво възмущение бе изпитал в оня миг заради новия живот и новата сила, влети от върховния адмирал на Империята.

Но планината Тантис я нямаше. Погина, унищожена от агенти на Новата република, както и от лудостта и предателството на самия Кбаот, а върховният адмирал Траун не беше вече сред живите. И

Империята умираше. Пелаеон с усилие прогони спомените. Имперските офицери не се предават.

— Благодаря — каза той на Ардиф. — Започнете по ваша преценка, капитане!

— Да, сър! — Ардиф махна на бойния координатор в левия трап. — Подай сигнал за атака! — нареди той.

Координаторът потвърди и препредаде заповедта. Пелаеон отново се вторачи през илюминаторите...

В следващия миг осем изстребителя клас „Хищна птица“ се зададоха в стегнат строй. Машините прелетяха съвсем близо до командната надстройка на „Химера“, сметоха с маломощен бластерен огън предния ѝ ръб и плавно се разпръснаха в осем различни посоки. Отдалечаваха се, въртейки се около оста си, и поддържаха стрелбата, докато излязоха от близката зона на атака на звездния разрушител. После направиха широк завой, обърнаха се и се престоиха.

— Адмирале? — обади се Ардиф в очакване на заповед.

— Да ги пуснем още веднъж, капитане — отвърна върховният командващ. — Колкото повече данни натрупа „Пророк“, толкова по-успешно ще действа — той улови погледа на един от офицерите в трапа. — Какви са щетите?

— Леки поражения по предния ръб, сър — докладва офицерът. — Унищожени са няколко сензора, а пет турболазерни оръдия остават без насочване.

— Прието — естествено, теоретичните щети бяха изчислени с предположението, че „Хищни птици“ използват цялата огнева мощ на крайцерските си турболазерни оръдия. Като по-млад Пелаеон много обичаше такива военни симулации и не пропускаше възможност да си поиграе с техниката и разни тактически схеми без рисковете на истинската битка. С годините тръпката се изгуби. — Румпел на двайсет градуса към щирборд! — заповяда той. — Кръстосан огън от щирбордовите турболазери при следващата атака.

В стегнат строй изстребителите отново се носеха срещу имперския флагман. Шлюзовете на турболазерните оръдия се отвориха, залповият огън удари в дефлекторните щитове на хищните птици. Няколко секунди противниците се обстрелваха, после изстребителите развалиха строя, разлитайки се като разтворени пръсти.

Докато се отдалечаваха под и над звездния разрушител, продължиха да го обстрелват, устремени към безопасно разстояние.

— Данни за щетите? — попита Пелаеон, без да се обръща.

— Унищожени три турболазерни батареи на щирборда — извика в отговор офицерът. — Загубени един прожектор на прехващащ лъч и две йонни оръдия.

— Поражения при противника?

— Един от изстребителите би трябвало да е загубил дефлекторния си щит, на два други е намалена огневата мощ на турболазерите.

— Това трудно може да се нарече поражение — промърмори Ардиф. — Разбира се, заданието не е съвсем справедливо. Толкова малки и манаврени кораби не разполагат нито със защитата, нито с огневата мощ, които им приписваме.

— Ако искате справедливост, организирайте турнир по кегли — язвително му отвърна Пелаеон. — Не я търсете във военното дело.

Капитанът клюмна.

— Извинете, сър.

Върховният командващ въздъхна. Най-добрите в имперската флота...

— Подгответе маскировъчния щит, капитане — заповяда той, загледан в далечните огньове от двигателите на прегрупиращите се изстребители. — Активиране по моя заповед.

— Слушам, сър!

Врагът премина към по-висока степен на ускорение — огньовете ярко припламнаха, отчасти затулени от самите машини.

— Идват — каза Пелаеон, наблюдавайки как самотната светла точка в черния космос бързо се превръща в осем изстребителя, летящи в стегнат строй. — Включете „Пророк“ в режим на управление на огъня. Маскировъчния щит в предстартов режим!

— „Пророк“ и маскировъчния щит са в готовност — потвърди Ардиф.

Адмиралът кимна. Приближаващите изстребители погълнаха цялото му внимание. Той изчака машините да стигнат почти до мястото, където предишния път бяха развалили строя си...

— Маскировъчния щит!

Осветлението на мостика премига и в същия миг светлините на звездите и атакуващите изстребители изчезнаха. Маскировъчния щит

потопи „Химера“ в пълен мрак.

— Маскировъчният щит активиран и устойчив — събщи Ардиф.

— Трийсет градуса към бакборд! — заповяда Пелаеон. — Предно ускорение нула едно. Турболазери, огън!

— Слушам — потвърди офицерът. — Турболазерите откриха огън.

Върховният командващ пристъпи до илюминаторите на наблюдателницата и се загледа в бордовете на звездния разрушител. Видя как бледите проблясъци от маломощните изстрели на противника пронизваха мрака недалеч от имперския флагман и угасваха, щом навлизаха в сферичното покривало на маскировъчния му щит. Сама ослепена от устройството, което я скриваше от нападателите ѝ, „Химера“ стреляше напосоки.

Наистина ли напосоки? Ако „Пророк“ действаше, както се надяваха създателите му, може би Империята все пак не беше без шансове във войната.

Мина доста време преди турболазерите на имперския разрушител да прекратят стрелбата. Твърде много време.

— Това ли беше? — обърна се Пелаеон към Ардиф.

— Да, сър — отвърна капитанът. — Петстотин изстрела според предварително програмирания разчет.

Адмиралът кимна.

— Деактивирайте маскировъчния щит. Да видим как сме се справили.

Осветлението в „Химера“ отново премига и звездите се върнаха на местата си. Пелаеон стисна палци наум и погледна навън.

В първия момент не видя нищо. В следващия миг забеляза приближаващите отдясно светлини на двигателите. Седем на брой.

— Доклад от командира на противника, адмирале — рапортува свързочникът. — Цел номер три е поразена и е в неактивност. Останалите са с минимални поражения. Чакат заповеди.

Върховният командващ се намръщи. От осем цели „Химера“ бе улучила с петстотин изстрела едничка. Значи това излезе от изпитанието на бойния компютър „Пророк“, прехвален от създателите и производителите като най-добър начин за практическо прилагане на маскировъчния щит. Е, в интерес на истината вероятно с него

результатите бяха по-добри, отколкото при стрелба слепешката. Но не много по-добри. В никакъв случай.

— Информирайте противниковия командир, че изпитанието приключи — обърна се Пелаеон към свързочника. — Цел номер три може да реактивира двигателя си. Всички кораби да се завърнат на борда на „Химера“. Искам да получа докладите им в рамките на два часа.

— Слушам, сър.

— Това е едва първото полево изпитание, адмирале — започна Ардиф. — Те не може да не внесат подобрения...

— Как? — процеди върховният командващ. — Като обучават „Пророк“, докато стане всезнаещ? Или нещо по-просто, като го научат да разгадава мислите на противника?

— Дадохте му само две възможности да проучи летателните схеми на обектите — напомни му Ардиф. — Като натрупа повече данни, по-успешно ще съумява да предвижда тактиката им.

— На теория е чудесно, капитане — изсумтя Пелаеон. — Може дори да бъде постигнат успех при някои отработени ситуации, но една битка не се състои само от отработени ситуации. Твърде много са променливите и неизвестните, включително заради стотиците раси и бойни стилове, с които ще се сблъскваме. От самото начало знаех, че тази работа с „Пророк“ е загуба на време, и все пак бяхме длъжни да опитахме.

— Значи трябва да започнем отново — каза Ардиф. — Налага се да тръгнем по друга пътека. Не може да няма начин за практическо приложение на маскировъчния щит.

— Разбира се, че има — мрачно отвърна Пелаеон. — Върховният адмирал Траун лично измисли три. Но в Империята няма вече човек с неговия военен гений — той въздъхна. — Не, капитане, това е краят. Ние загубихме.

Дълго време само разговорите на екипажа от другия край на командната зала нарушаваха мълчанието.

— Не говорите сериозно, сър — каза най-сетне Ардиф. — И ако позволите да отбележа, сър, не е редно върховният командващ имперските сили да говори така.

— Защо? — възрази Пелаеон. — Казвам неща, очевидни за всеки.

— Съвсем не, сър — упорито настоя капитанът. — Все още владеем осем сектора, над хиляда обитаеми системи. Флотата ни разполага с почти двеста звездни разрушителя. Все още сме сила, с която са длъжни да се съобразяват.

— Така ли? — саркастично попита адмиралът. — Наистина ли?

— Разбира се — твърдоглаво отвърна Ардиф. — Как иначе ще отстояваме позициите си срещу Новата република?

Пелаеон поклати глава.

— Отстояваме ги само защото в момента Новата република е твърде потънала във вътрешните си дразги, за да се занимава с нас.

— Това ни дава време за реорганизиране и превъоръжаване — отвърна капитанът.

— Превъоръжаване! — върховният командващ го погледна насмешливо. — Давате ли си поне бегла сметка, с какво разполагаме? — Пелаеон махна към изстребителите, които в същия миг се изгубваха под краката им в корпуса на „Химера“, за да се приберат в хангара на флагмана. — Погледнете! Изстребител клас „Хищна птица“! Останали сме с клас „Хищна птица“!

— Че какво им е, сър! — настойчиво отвърна Ардиф. — Не лоши изстребител от среден клас.

— Но не са произведени в Империята — каза адмиралът. — Кой знае откъде са домъкнати. Крал ги е някой пират или наемническа банда. И пак до такива ще опираме, защото единствената корабостроителница, на която разчитаме, не може да изпълни поръчките за линейни кораби, та какво остава за изстребител. За какво превъоръжаване можем да говорим?

Ардиф погледна навън.

— Не всичко е свършено, сър.

Но беше точно така. И Пелаеон бе сигурен, че капитанът знае това не по-зле от самия него. Остатък от хиляда системи за империя, която някога бе владяла милиони. Двеста звездни разрушителя за флота, която бе наброявала повече от двайсет и пет хиляди.

Но може би най-показателното бе, че стотици звездни системи, които някога пазеха крехък неутралитет, сега настояваха да се включат в Новата република. И те бяха наясно, че изходът е предрешен. Може би върховният адмирал Траун би успял да събере останалите на Империята сили и да постигне победа, но него го нямаше.

— Навигаторът да начертае курс към системата Бастион, капитане — каза Пелаеон на Ардиф. — Изпратете съобщение всички мофи да се съберат в палата на моф Дизра. Тръгваме веднага щом „Хищни птици“ се приберат.

— Слушам, сър — отвърна капитанът. — Мога ли да уведомя мофите за предмета на срещата?

Върховният командващ погледна към далечните звезди. Някога Империята ги бе наричала свои. Толкова много имаше... По някакъв начин всичко бе изтекло между пръстите.

— Кажете им — тихо отговори той, — че е дошло време да изпратим някого в Новата република, за да преговаря за условията на капитулацията ни.

ГЛАВА 2

Командното табло на „Хилядолетен сокол“ избипка и извади Хан Соло от дрямката му. Той вдигна нагоре скръстените си досега ръце в сладка прозявка и хвърли бърз поглед върху циферблатите и екраните. Пристигаха.

— Шавай, Чуй! — извика той на уукито в другото кресло и го тупна няколко пъти с опакото на дланта си.

Чубака се сепна и изръмжа въпросително.

— Пристигнахме, какво! — отвърна Хан и разтърка очи. Стисна ръчките за тягата на хипердвигателите и се съсредоточи върху обратно броящия хронометър. — Подсветлинните двигатели в готовност! Начало.

Хронометърът показва нула и Хан тласна напред ръчките. Замазаните петънца на хиперпространството се превърнаха в светли линии, а те на свой ред — в звезди.

— Право в целта! — възкликна Соло и кимна към синкавочервения полумесец на планетата пред тях.

Чубака отново изръмжа.

— Да, около Ифигин винаги е пренаселено — съгласи се Хан. Погледът му пробяга по червените светлилки от двигателите на стотиците кораби, които кръжаха около планетата, сякаш увлечени в лудешки танц. — Тук е главният трансферен възел за този и поне за още два други сектора. Може би затова оня въздухар поиска тук да се срещнем. Не се натиска леко спусъкът, ако наоколо се въртят твоите.

Чуй изрева раздразнен.

— Извинявай — саркастично отвърна приятелят му, — исках да кажа президентът Гаврисом. Не знаех, че си му почитател.

Интеркомът в пилотската кабина на „Хилядолетен сокол“ се обади. Чубака стовари голямата си лапа върху комутатора и изръмжа в отговор.

— Какво ви става, Чуй, че пристигате навреме? — прозвуча гласът на Люк Скайуокър. — Май този път за разнообразие сте летели,

както трябва.

— Никакви повреди, с изключение на копчето на комутатора — оплака се Соло и свъсено изгледа уукито до себе си. — Чуй направи опит да го натика до външната обшивка. Къде си, Люк?

— Навлизам откъм нощната страна на планетата — отвърна той. — Какво му е на Чуй?

— Нищо особено — отвърна Хан. — Имаме дребни различия в политическите разбирания.

— Аха! — с разбиране възкликна Скайуокър. — Пак си нарекъл президента Гаврисом въздухар, нали?

— Хайде сега и ти! — изсумтя Хан и сърдито изгледа интеркома. Чубака изръмжа въпросително.

— Абе не си затваря устата — троснато съобщи приятелят му.

— Виж, за това калибопите най ги бива — отбеляза Люк. — Няма как, Хан. В днешно време думите са основно средство за постигане на целите.

— Знам — направи гримаса зет му. — И Лея все това ми набива в канчето — гласът му се превърна в пародия на гласа на жена му. — Вече не сме Бунтовническият съюз, където шепа хора вземаха всички решения. Сега сме посредници и арбитри, оказваме съдействие на правителствата на различните системи и сектори да постигат разбирателство и да си помагат.

— Наистина ли такива неща говори?

— Малко преразказах — Хан се намръщи и погледна към циферблатите и екраните на контролното табло пред себе си. — Това твойт изстребител ли е?

— Да — потвърди Скайуокър. — Защо? Да не си решил, че съм забравил как се пилотира изстребител?

— Не, но смятах, че си се прехвърлил на совалка ламбда.

— Често летя с ученици, с приятели — отвърна Люк. — С Арту бяхме на Йовин, когато се обадохте, метнахме се в изстребителя и веднага излетяхме. За какво става дума?

— За каквото винаги става дума в този край на Ядрото — кисело отвърна Хан. — Диамала и Ишори пак започват.

Въздишката на Люк дойде като тихо съскане по интеркома.

— Поредна разправия за търговски сектори и източници на ресурси ли?

— Почти — отговори Соло. — Този път е за охраната на корабите. Диамалците не искат да ползват услугите на местните патрулни кораби, когато идват в космодрумите на Ишори. Ишорците пък не желаят въоръжени кораби на Диамала да навлизат в техните системи.

— Познато — каза Люк. — Гаврисом има ли поне някаква представа, как да разреши проблема?

— Ако има, не я е споделил — отговори Хан. — Просто, ми се обади на Уейланд и ми каза да идвам. Сигурно за да им помогна да се държат по-приятелски един с друг.

— Гаврисом те е помолил да бъдеш арбитър?

Зет му сви устни.

— Е... не точно мен. Той смята, че Лея е с мен.

— О!

— Люк, аз съм официалната свръзка на Новата република с Независимата асоциация на вносителите и износителите — докачено напомни Хан. — Не е като да не съм правил такива неща. А Лея не е почивала истински от доста време. Хубаво беше за малко изцяло да се посвети на децата. Този път не допуснах да тръгне на поредната дипломатическа мисия по време на отпуск.

— Прав си — съгласи се Скайуокър. — Последните няколко пъти, когато отсъстваше от президентството, не можа много да си почине. Но пък и не си представям, че някой би избрал Уейланд като място за почивка.

— Ще останеш много изненадан, ако попаднеш в Уейланд — отвърна му Хан. — Откак ногрите се заселиха там, всичко много се промени в сравнение с времето, когато си пробивахме път през гората до планината Тантис.

— Сигурно — каза Люк. — Какво мога да направя, за да ти помогна в преговорите?

— Направих план — отвърна зет му. — Нали знаеш какви стават диамалците, когато мислят — безчувствени и студени. Преговорите с тях са работа за джедай. Ишорците пък са пълната противоположност. Не могат да се договорят за нищо, без да се разпалят и да ти надует ушите.

— Не го правят нарочно — вметна Скайуокър. — Както е известно, такъв им е темпераментът.

— Знам, знам — Хан почувства леко раздразнение. Люк може и да беше майстор джедай, но нямаше и половината от опита му във взаимоотношенията с другите раси, населяващи галактиката. — Въпросът е, че могат да крещят колкото си щат, без изобщо да обезпокоят едно ууки. Затова Чуй ще говори с тяхната делегация. След това тримата се събираме, вземаме решение и сме готови.

— Оригинален подход. Само това мога да кажа — замислено отвърна джедаят. — Лично аз все пак бих се радвал, ако Лея беше тук. Тя притежава истинска дарба да помирява хората.

— Значи трябва доста да се постареем, за да се справим без нея — мрачно отвърна зет му. — Както е тръгнало, Гаврисом и Висшият съвет до края на живота й ще я пращат да търчи насам-натам из галактиката, за да гаси пожари.

— Май Новата република изживява затруднения на растежа — унило се съгласи Люк. — Е, сигурно това е нормално следствие от рухването на имперското господство.

— Не е изключено, а нищо чудно и остатъците от Империята да наливат масло в огъня — предположи Хан. — Хайде да слизаме на тази планета. Колкото по-бързо приключим, толкова по-бързо ще се приберем у дома.

Кацнаха на освободен за тях двоен док в комплекса на северния космодрум. Хан и Чубака стояха в края на рампата до „Хилядолетен сокол“ и говореха с трима облечени в дълги бели мантии диамалци, когато Люк приземи изстребителя си с една маневра, която напоследък малцина прилагаха. Още не бе изключил двигателите на машината си, когато надуши неприятностите.

— Остани да наглеждаш кораба, Арту — нареди той на дроида, отвори капака на пилотската кабина и свали шлема си.

Арту изпиука утвърдително. Люк пусна шлема и ръкавиците на седалката, пренесе се с лек скок над крилата на изстребителя, приземи се върху настилка на дока и се насочи към групата при „Сокол“. С известна тревога забеляза, че тримата диамалци го наблюдават внимателно с лица, които изразяваха не особено топли чувства.

— Здравейте — поздрави той любезно, запътен към зет си. — Аз съм Люк Скайуокър.

Застаналият най-близо до Хан диамалец трепна.

— И ние ви поздравяваме, майстор джедай Скайуокър — гласът му беше равен, а лицето — съвършено непроницаемо. — Но не ви очакваме на конференцията.

Люк премига. Погледна към Хан и улови напрежението в лицето и мислите на приятеля си. След това отново се обърна към диамалеца:

— Не разбирам.

— Ще поясня — отвърна чуждоземецът. Лявото му ухо помръдна. — Не желаем да участвате в преговорите. Не възнамеряваме да обсъждаме с вас нито един въпрос. Всъщност бихме желали да напуснете системата.

— Почакайте — намеси се Соло. — Той е мой приятел. Помолих го да дойде и той прелетя голямо разстояние, за да помага.

— Не желаем неговата помощ.

— Обаче аз я желая — остро настоя Хан. — И няма да му кажа да си тръгне.

Настъпи неловко мълчание. Люк гледаше диамалеца и се питаше дали просто да не се обърне и да си тръгне. Щом не желаеха присъствието му...

Старшият диамалец отново помръдна ухо.

— Много добре — каза той. — Майсторът джедай може да остане, но само като ваш съветник. Няма да присъства на действителните преговори. Диамалците няма да обсъждат нищо в негово присъствие.

Хан направи гримаса, но кимна:

— Щом настоявате... Покажете ни къде ще се настаним, и да започваме.

По знак на диамалеца един от придружителите му подаде на Чубака електронен бележник.

— Разполагате с апартамент в комплекса на космодрума — отвърна той. — Ще се ориентирате по картата. Ишорците вече са в заседателната зала. Щом се пригответе, започваме.

Тримата диамалци се обърнаха и се устремиха към един от изходите от другата страна на дока.

— Интересно... — процеди Люк, загледан след тях. — Някаква представа защо е всичко това?

— Съвсем смътна — отвърна Хан.

— Съвсем смътна ли? Какво искаш да кажеш?

Соло изгледа косо приятеля си, който не изглеждаше съвсем спокоен.

— Да не говорим засега. Не те харесват, това е. Не се занимавай повече.

Люк се взря в гърбовете на отдалечаващите се диамалци. Блестящите им мантии потрепваха от лекия вятрец. Достатъчно бе да се присегне със Силата и да извлече необходимата информация от съзнанията им. Какъвто и да бе проблемът, очевидно се дължеше на някакво недоразумение, а Люк не би могъл да го разреши, без да знае за какво става дума. Да, точно това трябваше да направи. Но пък...

Той погледна Соло. Зет му също го погледна. Тревожното изражение не бе изчезнало от лицето му. Вероятно се опасяваше да не би джедаят да направи точно това. Добре, засега щеше да остави нещата така, както Хан го бе помолил. Засега.

— Какъв е новият план? — попита Скайуокър.

— Ще действаме двамата с Чуй — отвърна Хан и се обърна към уукито. Люк не виждаше лицето на зет си, но долавяше очевидното поуталожване на вълнението му. — Ако нямаш нищо против, изчакай ни, докато приключим. Може да ни се наложи да прибегнем до помощта ти.

— Разбира се — джедаят кимна към посоката, в която бяха изчезнали диамалците. — Нали разрешиха да те съветвам, значи това ще правя — погледна той приятеля си, които изучаваха лицето му.

— Май не си много доволен? — попита бившият контрабандист.

— Можеше и по-зле да е — сви рамене Скайуокър. — Винаги е неприятно да предложиш помощ някому, а той да я отхвърли. Но малко неприятности не вредят.

— Да — съгласи се Хан. — Понякога можеш и полза да извлечеш от тях.

Доста странна реплика, помисли си Люк. Но не свари да попита, зет му пристъпи до Чубака и взе електронния бележник, който диамалецът бе дал на уукито.

— Разбра ли къде трябва да отидем? — попита той втория пилот на „Хилядолетен сокол“.

Чуй изръмжа утвърдително и посочи с големия си космат пръст екранчето на бележника.

— Добре — каза Соло и му го върна. — Води ни! — и отправи към Люк сияйната си усмивка. — Никой не може да те ориентира както едно ууки.

— Нали знаеш, че не е изключено и друго — тихо отвърна Скайуокър, докато пресичаха дока. — Може да искат да ни разделят, за да сме им по-лесни.

Хан поклати глава:

— Едва ли.

— И все пак ми се иска да съм в течение на разговорите — настоя джедаят. — Мога да следя присъствието ти от хотела и да пристигна веднага, ако се наложи.

— Само присъствието ми, нали?

Люк се намръщи.

— Разбира се. Няма да вляза в съзнанието ти без разрешение. Знаеш го.

— Знам го, разбира се.

Оказа се, че не е необходимо Люк да се възползва от Силата, за да следи преговорите. Домакинът им, ифигинец, бе научил за ограничението, наложено на джедая от диамалците, и преди началото на преговорите между апартамента на Скайуокър и залата за преговори бе установена видеовръзка, която му позволяваше пряко да следи срещата.

Два часа по-късно Люк осъзна, че преговорите са в задънена улица. Изтече още един час преди зет му да стигне до същото заключение. Или поне преди да го признае открито.

— Те са луди — изръмжа той и хвърли шепа информационни чипове на ниската кръгла маса, когато най-сетне двамата с Чубака влязоха в апартамента при Люк. — До един. Съвършено луди.

— Не бих ги нарекъл луди — възрази джедаят. — Твърдоглави, упорити може би, но луди не са.

— Извънредно утешителна разлика! — отново изръмжа Хан. Чубака изрева предупредително. — Не съм си изпуснал нервите — измърмори под нос Соло. — Владея се идеално.

Скайуокър го погледна, прикривайки усмивката си. Пред него отново бе нахаканият контрабандист, който Люк и Оби Уан срещнаха за пръв път в кафенето в Мое Айсли; същият, който бодро се втурваше в неизвестни ситуации и нерядко се гмуркаше до гуша в неприятности.

Чудесно бе, че и като уважаван семеен човек и отговорен представител на Новата република Хан не бе загубил изцяло дързостта си, която някога бе влудявала както приятелите му, така и Империята. Пилотът на „Хилядолетен сокол“ достигаше собствената си висота, когато положението му изглеждаше отчаяно. Може и по навик да беше, но се чувстваше най-добре именно в такива ситуации.

— Добре — каза бившият контрабандист и тежко се отпусна в стола от другата страна на ниската маса. — Да обсъдим положението. Не може да няма някакво разрешение.

— Какво ще кажеш за включването на трета страна? — предложи Люк. — Защо Новата република да не осигурява охраната на диамалските товарни кораби, когато са в системата на Ишори?

С ръмжене Чубака посочи очевидния проблем.

— Знам, че нямаме излишни кораби — съгласи се джедаят. — Но Висшият съвет все ще изкопае няколко.

— Няколко няма да стигнат — поклати глава Хан. — Диамала търгува интензивно. Имаш ли представа, колко оскъдни са силите ни?

— Все пак в дългосрочен план това ще е по-евтино, отколкото ако ни се наложи да отделяме средства за помиряването на Диамала и Ишори при нов сблъсък между тях — възрази Люк.

— Сигурно — съгласи се зет му, прехвърляйки в ръка един от информационните чипове, които бе донесъл. — Но Диамала едва ли ще приеме предложението, дори да разполагахме с нужния брой свободни кораби. Според мен няма да поверят охраната на друг.

— И на Новата република ли? — попита Скайуокър.

Хан поклати глава. Погледът му крадешком се стрелна към лицето на приятеля му и със същата бързина се отклони встрани.

— И на нея.

Люк се намръщи. В този миг отново улови тревожното трепване на зет си, което бе усетил и на дока.

— Ясно.

— Добре де — възвърна деловия си тон Соло. — Някой да има други идеи?

Люк погледна Чуй, печелейки време, докато търсеше дипломатичен начин да изкаже мнението си. Но такъв нямаше.

— Хан, още не е късно да извикаме Лея. Можем да се обадим в Уейланд и да помолим ногрите да й кажат да дойде.

— Не — отсече зет му.

Чубака изрази съгласие с Люк.

— Казах „Не“ — повтори Хан и строго изглежда уукито. — Сами ще се оправим.

Вградената в масата комуникационна конзола издаде тихо звънтене. Люк се обърна към Соло, но той още гледаше навъсено втория си пилот. Джедаят се присегна със Силата и натисна копчето.

— Скайуокър — представи се той.

В холоямката в средата на масата се появи изображение на млад ифигинец. Сплетените му мустаци не скриваха изцяло яката на униформата му и отличителните знаци на управлението на космодрума на нея.

— Извинете, че прекъсвам разискванията ви, джедай Скайуокър — обади се той с неочаквано мелодичен глас. — Получихме известие от търговския отдел на Новата република, че насам се е насочил саркански товарен кораб, излъчващ митнически червен сигнал.

Люк погледна Хан. Митническият червен сигнал бе знак за незаконен и силно опасен товар на борда.

— Търговският отдел установил ли е самоличността на капитана и на екипажа?

— Не — отвърна ифигинецът. — Обещаха допълнителна информация, но досега не е пристигнала. Корабът вече приближава Ифигин. Изпратихме фрегатите и патрулните кораби от митниците на вътрешната ни система да го пресрещнат. Помислихме, че като официални представители на Новата република вие с капитан Соло ще искате да наблюдавате процедурата.

Настроението на Хан изведнъж се промени. Люк вдигна очи към приятеля си, който замислено гледаше през прозорците на апартамента.

— Благодарим за поканата — отвърна джедаят, обръщайки се отново към холограмата. — Но в момента...

— Откъде идва този саркански кораб? — обади се зет му.

— Сектор Трибеш — образът на служителя бе заменен от карта на Ифигин и околното пространство. На няколко градуса встрани от линията, свързваща планетата и слънцето му, мигаше червена точка, към която се бяха устремили двайсетина мигащи зелени точки. Идваха

от самата планета и близкия космос. — Както виждате, опитваме се да съсредоточим сили, достатъчни да сломят всяка съпротива.

— Да — обади се Хан. — И сте сигурни, че корабът е саркански?

— Проверихме идентификацията на транспондера му — отвърна ифигинецът. — Самият кораб е корелиански, тип „Екшън-Кийн XII“. В тази част на Ядрото такъв кораб рядко се среща под флаг, различен от сарканския.

Скайуокър подсвири. Разглеждал бе „Екшън-Кийн XII“ и бе поразен както от лукса на каюткомпанията, така и от огневата мощ на кораба. Проектиран за пренос на най-ценни товари, всъщност бе от класа на бойните линейни кораби. Сигурно затова ифигинците изпращаха да го пресрещне толкова многобройна сила. Ако капитанът откажеше да се подчини, те щяха да бъдат въвлечени в истинска битка.

— Значи е саркански — съгласи се Хан. Гласът му звучеше с известна пресилена небрежност. — Действайте според плана си. Ние ще дойдем по-късно да поразгледаме.

— Благодаря ви, капитан Соло — отвърна ифигинецът. — Ще уведомя отговорните лица, че ще се присъедините към тях. Довиждане.

Холограмата изчезна.

— Ще има да вземаш! — измърмори бившият контрабандист и възбудено зараглежда един по един в чиповете, които бе донесъл. — Чуй, опитай се да изтеглиш от комуникационната конзола схемите на движение.

— Какво става? — попита Люк и погледна зет си, опитвайки се да прочете мислите му. От унинието на капитана на „Хилядолетен сокол“ нямаше и помен. — Да не би да знаеш кой е контрабандистът?

— Не е контрабандист — отговори Соло, намери търсения чип и го пъхна в електронния бележник. — Чудесно! Ела да ми помогнеш.

— Какво има? — попита Скайуокър.

— Това е списъкът на наземните станции и на орбиталните данни за бойната станция Голан едно — отвърна Хан, размахвайки електронния бележник, докато Чубака тромаво седна до него. — Я да видим...

За миг двамата членове на екипажа на „Хилядолетен сокол“ притихнаха един до друг. Заобсъждаха шепнешком нещо, като от време на време поглеждаха в холограмата и бележника на Соло. Скайуокър

изучаваше картата, наблюдаваше цветните точки на товарните и пътническите кораби, които сновяха около планетата, и се питаше какво става.

— Така — най-сетне каза Хан на втория си пилот. — Ето тук ще влязат. На нас не ни остава друго, освен да се разположим някъде в средата на този конус и да чакаме. Слизай при „Сокол“ и го пригответи за излитане. Идвам веднага.

Чубака изръмжа утвърдително и се понесе към вратата в бърз уукски тръс.

— Какво всъщност става? — попита джедаят.

— Пирати — отвърна приятелят му и отново събра информационните чипове.

— Пирати ли! — Люк премига. — Тук?

— Разбира се. Защо не?

— Просто смятах, че пиратските шайки не вилнеят толкова навътре в Ядрото — каза Скайуокър. — Значи Саркан е просто прикритие?

— Да — потвърди бившият контрабандист и стана. — Само че той не го знае — Хан посочи към холоямката. — Стар номер. Обявяваш тревога заради кораб, идващ откъм слънчевата страна на планетата, след това нападаш нощната страна, докато митниците са на половин планета разстояние от теб. Тънкият момент е да се постараяш наземната и орбиталната защита да не те засекат. Без да забравяме, разбира се, че трябва да измислиш и как да подправиш митническия червен сигнал. Хайде, да тръгваме.

— Не трябва ли първо да предупредим ифигинците? — попита Люк и протегна ръка към интеркома.

— За какво? — отвърна му с въпрос Хан. — Тримата би трябвало да успеем да се справим.

— С цяла пиратска шайка!

— Защо не? Бандите, които действат в този сектор, са малки — два, най-много три кораба — Соло изкриви уста.

— Всъщност ти можеш дори сам, без нашата помощ.

— Оценявам увереността ти — хладно отвърна джедаят.

— Но май не бих се нагърбил сам с всичко.

Зет му вдигна ръка.

— Да не се обидиш!

— Не — Люк махна към холограмата и патрулните кораби, които обкръжаваха приближаващия саркански кораб. — Мисля, че все пак трябва да предупредим ифигинците.

— Не можем — отвърна приятелят му. — Пиратите вероятно вече са внедрили информатор тук. При най-малкия признак за тревога просто ще отменят нападението, ние ще изглеждаме като глупаци, а уважението на диамалците към Новата република ще падне още повече. Висшият съвет ще ми скъса задника, ако това стане.

Люк въздъхна:

— Колко по-лесно беше, когато военната дейност на съюза се водеше отделно от политическата.

— Славно минало! — изръмжа Хан. — Трябва да тръгваме. Идваш ли или не?

Скайуокър сви рамене.

— Идвам — той извади предавателя си: — Арту?

* * *

Идеята не се хареса на Арту-Диту. Никак не му се хареса. Думите, които се редяха на екрана на бордовия компютър на изстребителя, не оставяха и най-малкото съмнение за това.

— Хайде сега! — сгълча го Люк. — Преживяхме заедно войната срещу най-мощната военна машина в историята на галактиката. Не ми разправяй, че те е страх от няколко разсъхнати пиратски черупки!

Дроидът изсумтя възмутен.

— Това вече е друго — одобрително кимна Люк. — Наблюдавай обстановката. Ще се справим.

Арту изпиука, очевидно неубеден от думите на господаря си, и притихна. Люк погледна навън, опитвайки се да разпръсне собствените си съмнения. Признаците на безпокойство, които избиваха от време на време в настроението на Хан, и необяснимият отказ на диамалците да го допуснат на преговорите се прибавиха към смътната тревога, която тлееше у Скайуокър вече няколко седмици подред. На два пъти бе говорил с Лея, призовавайки проникателността и опита ѝ, за да му помогне да осъзнае причината за тази тревога. Лея бе изказала предположение, че може би това са подсъзнателни въздействия на

Силата. Те биха могли да означават, че Люк трябва да направи нещо или обратно — че не бива да прави нещо. По нейно настояване той потъна за доста време в медитация с надеждата чрез по-дълбоко потапяне в Силата да намери отговора на въпроса, който го тревожеше. До момента резултат нямаше.

— Люк? — прозвуча в шлема му гласът на Хан. — Къде си?

Джедаят отново насочи мислите си към настоящата задача.

— Над теб — отвърна той. — Не виждам нищо, напомнящо пиратски кораб. А ти?

— И аз още не — каза капитанът на „Хилядолетен сокол“. — Не се притеснявай. Ще разбереш, когато се появят.

— Добре — Люк леко обърна глава и се загледа в огньовете от двигателите на многобройните товарни кораби, които се носеха около тях.

Изведнъж пиратите се появиха.

Не бяха два-три кораба. От хиперпространството изскочиха осем наведнъж. Без опознавателни знаци, настръхнали от оръдията на турболазерните батареи. Откъм гърба си Люк чу стреснато пиукане.

— Спокойно, Арту — каза той. — Дай ми данните им.

Арту избипка неуверено и на екрана пред джедая се появи списък: пет щурмови изстребителя клас „Корсар“, два модифицирани корелиански крайцера и стар, но впечатляващ с размерите си щурмови кръстосвач тип „Калот“ с внушително старо йонно оръдие KDY, което бе несръчно заварено на носовата му част. Цялата група се носеше в кръгов строй към два транспортни кораба на няколко километра отпред. Транспортните кораби бяха с опознавателните знаци на Новата република.

— Хан? — извика Люк.

— Видях ги — напрегнато отвърна зет му. — Какво възнамеряваш да правиш?

Скайуокър погледна към атакуващите пирати и стомахът му се сви от неприятно предчувствие. Разбира се, имаше много варианти — можеше да се присегне със Силата и да повреди контролните им уреди, като ги оставеше слепи, глухи и без практическа възможност за маневриране, отбрана и нападение; можеше да изкриви цели части от корпусите им или да деформира гнездата на оръдията, дори да ги изкърти, и то само благодарение на Силата. Или можеше просто да се

присегне към съзнанията на екипажите и да ги превърне в безпомощни наблюдатели, да ги принуди да се предадат. За майстор джедай, който имаше за свой съюзник Силата, не съществуваха ограничения. Абсолютно никакви.

Изведнъж Люк замръзна. Дъхът му секна. Пред него, ясно очертани на фона на черния космос, се откриха безплътните образи на император Палпатин и Екзар Кун — две от личностите, концентрирали в себе си в най-голяма степен Тъмната страна на Силата, с които се бе сблъсквал. Те стояха пред него и се взираха в очите му. Смееха се.

— Люк?

Гласът на Хан го стресна. В същия миг образите изчезнаха. Но вледеняващият ужас остана. Нещо, което не бива да прави...

— Люк? Събуди се, приятелю!

— Тук съм — измърмори джедаят с внезапно пресъхнала уста.

— Аз... по-добре се заеми ти, Хан.

— Какво ти е? Можеш ли да пилотираш?

Скайуокър преглътна с мъка:

— Нищо ми няма.

— Сигурен ли си? — попита приятелят му, очевидно неубеден докрай. — Я вземи да се върнеш. Ние с Чуй ще се оправим двамата.

— Не — отвърна джедаят. — Оставам с вас. Кажи ми какво очакваш от мен.

— Щом оставащ, можеш да ме прикриваш — каза капитанът на „Хилядолетен сокол“. — Най-напред трябва да се отървем от йонното оръдие.

Люк си пое дълбоко дъх, изчисти съзнанието си и се присегна със Силата. Два кораба срещу осем. Беше както преди, когато Бунтовническият съюз воюваше срещу страховитата сила на Империята. Тогава Скайуокър не владееше толкова добре Силата, както сега. Всъщност едва ли можеше да се каже, че тогава бе развил вродените си бойни и пилотски умения. Спомените от онези дни изведнъж се върнаха с необичайна яснота.

Нещо, което не бива да прави... Добре, да приемем, че това е проверка.

— Давай! — обърна се Люк към зет си. — Зад теб съм!

В този миг още не беше ясно дали пиратите, съсредоточени върху плячката си, изобщо бяха забелязали стария товарен кораб УТ-1300 и летящия до него изстребител. Но ясно беше, че изобщо не очакват нападение, насочено срещу тях самите. „Хилядолетен сокол“ се стрелна между два от корсарите, без да предизвика неприятелски огън, докато не ги подмина на почтено разстояние. Едва тогава двете машини дадоха по един разсеян турболазерен залп. Люк се промъкна зад тях и изстреля по едно протонно торпедо в двигателните отделения на вражеските изстребители. Последвалата ослепителна експлозия извади и двете машини от строя.

Скайуокър се стрелна между тях, ловко избягвайки стрелбата на сериозно засегнатите противници. Щурмовият кръстосвач вече обръщаше в тази посока оръдейните си кули... Откъм гърба на Люк се чу кратко предупредително изпищяване.

— Видях ги, Арту — отвърна той и направи замайваща спирала.

В миг се озоваха далеч от кръстосвача тъкмо когато два от трите останали корсаря се устремиха към мястото, където джедаят се намираше допреди секунда. Докато се въртеше с изстребителя си, Скайуокър зърна с крайчеца на окото ярка светлина и се обърна. Носът на кръстосвача избухна и се разлетя на всички страни.

— Хан? Как си?

— Чудесно! — отвърна приятелят му. — Видях сметката на йонното оръдие, обаче преди това успяха да стрелят с него към един от транспортните кораби. Не знам дали са понесли поражения. Ти как си?

— Засега добре — каза Люк. Усетът за опасност се обади и той отново зави с изстребителя си, избягвайки в последния миг поразяващ лазерен откос. Джедаят се вдигна право нагоре и се лепна зад един от атакуващите корсари. Отдавна не бе правил тази маневра, но се оказа, че не е загубил форма. — С по-добро въоръжение са от изстребителите за свръзка, но пък не са така маневрени.

Почти в същия миг Скайуокър се оказа опроверган. Корсарят пред него изненадващо зави надясно, излизайки от огневата линия на Люк, и се опита да мине зад гърба му. Джедаят стисна зъби и предотврати маневрата. Няколко секунди двамата се гонеха в кръг, като всеки се опитваше пръв да нанесе удар. Накрая Люк бе по-бърз с частица от секундата и корсарят избухна в пламъци.

От интеркома се разнесе разтревожен уукски рев.

— С мен всичко е наред, Чуй — отвърна Скайуокър и се присегна със Силата да успокои чуждоземния си приятел. Наистина бе висял на косъм. — При вас как е?

— Наред — отвърна Хан. — Много внимавай! Сигурно вече са побеснели!

Люк се усмихна криво и се огледа. Последните два корсаря летяха с максимално ускорение към него, но преди да се справи с тях, разполагаше с няколко секунди. Недалеч кръстосвачът яростно обстрелваше много по-малкия от него „Хилядолетен сокол“, който налиташе като оса и систематично отнасяше по едно от турболазерните гнезда. От другата страна на Скайуокър двата крайцера водеха престрелка с транспортните кораби на Новата република, които се оказаха съвсем не толкова слабо въоръжени. Всички други оказали се наблизо кораби се опитваха, разбира се, да се отдалечат възможно най-бързо.

Люк се намръщи и отново съсредоточи вниманието си върху кръстосвача. Преди миг бе решил да не използва пълната мощ на Силата срещу пиратите и сега сякаш напрежението в съзнанието му отчасти бе отслабнало.

И изведнъж в съвсем краткото затишие преди схватката с корсарите Скайуокър долови нещо особено в големия кораб отпред, усещане, каквото не бе изпитвал от дълго време... Арту изсвири предупредително.

— Да — каза джедаят и прогони странното чувство от съзнанието си. Двата корсаря бързо приближаваха, като единият водеше, а другият го следваше леко вляво. — Планът е следният — обърна се Люк към малкия дроид отзад: — Щом дам заповед, включваш на пълна мощност горния десен двигател и двата леви спирачни вентила. След четири секунди затваряш вентилите и форсираш докрай всички двигатели. Разбра ли?

Дроидът изсвири утвърдително. Люк постави пръсти на бутоните на протонните торпеда и се присегна със Силата към мислите на двамата пилоти не за да ги контролира или да ги отклони, а просто за да усети потока на мислите им, и зачака...

— Сега! — каза Скайуокър на Арту.

Внезапният рев на двигателите погълна чуруликането на дроида и след секунда изстребителят на Скайуокър се завъртя лудешки около

оста си. Притворил очи, джедаят остави Силата да избере момента, в който да натисне бутоните...

В следващия миг ускорението отново го притисна към седалката. Изстребителят му пое по нова траектория, неохотно изправяйки се след въртенето. Люк премига от замайването и се озърна за корсарите.

Маневрата бе успяла. Съсредоточени върху гандерското му завъртане в опит да предугадят посоката, в която щеше да поеме след спирането, двамата пилоти, изглежда, късно забелязаха протонните торпеда.

— Люк? — прозвуча гласът на Хан. — Те май се омитат.

Скайуокър отново обърна машината си. Кръстосвачът се бе устремил към дълбокия космос, следван от двата крайцера, единият сериозно засегнат.

— Арту, чакам оценка за пораженията — нареди Люк и превключи интеркома си на една от официалните честоти на Новата република. — Транспортен, говори изстребител АА-589 на Новата република. Какво е състоянието ви?

— Много по-добро, отколкото изглеждаше преди няколко минути — бързо дойде отговорът. — Благодарим за помощта, изстребител. Вие с приятеля ти нуждаете ли се от помощ?

Оценката на Арту за пораженията излезе на екрана.

— Не, при мен е наред — отвърна Люк. — Хан?

— Нямам проблеми — отвърна и зет му. — Ще ви придружим до долу, ако искате.

— Добра идея — отвърна капитанът на транспортния кораб. — Благодаря още веднъж.

Двата транспортни кораба отново поеха към Ифигин. Завъртайки изстребителя си по техния курс, Люк отново превключи на вътрешна честота.

— Като едно време — кисело каза той на приятеля си.

— Да — отвърна пилотът на „Хилядолетен сокол“. В гласа му се долавяше смущение. — Успя ли да видиш някакви знаци по пиратските кораби?

— По корсарите нямаше никакви — отговори Скайуокър. — Не можах да се приближа достатъчно до другите, за да ги разгледам. Защо? Смяташ, че може да не са били пирати ли?

— Пирати бяха — каза Соло. — Работата е, че те обикновено обичат да рисуват разни работи по корабите си, за да плашат жертвите си и те да се предават без бой. Когато са без обозначения, това обикновено означава, че действат за друг.

Люк погледна към светлините от двигателите на товарните кораби наоколо, които бавно възобновяваха движението си. От безбройните какви ли не товарни кораби от стотици различни светове пиратите бяха избрали да ударят два от транспортните кораби на Новата република.

— Капери? — предположи джедаят. — Наети от Империята.

— Много вероятно — угрижен се съгласи Хан. — Интересно от коя шайка бяха?

— И откъде Империята има средства да ги наема? — замислено добави Люк. Присягайки се със Силата, той отново усети онази странна тръпка, която бе дошла при него от кръстосвача. — Помня цената, която според Лея искали каперите, когато съюзът ги наемаше да нападат имперските кораби. Никак не са евтини.

— Особено добрите — изсумтя Хан. — Е, тази сбирщина не беше от най-блестящите.

— Не съм сигурен ... — отвърна Скайуокър и концентрира цялото си внимание върху спомена за странното усещане. Така е, нещо такова беше усещал и преди. И изведнъж... — Може и да греша, Хан — каза той, — но мисля, че на борда на кръстосвача имаше клонинги.

Интеркомът онемя за известно време.

— Сигурен ли си?

— Усещането беше същото, както когато гонехме войниците клонинги на върховния адмирал Траун около флотата Катана.

Зет му шумно въздъхна:

— Гледай ти! Чудех се къде Империята криеше клонингите през последните десет години. Мислех, че сме унищожили огромната част.

— И аз — каза Люк. — Може да са направили нова фабрика за клониране.

— Ободряваща идея! — възкликна Соло. — Хайде да решаваме проблемите един по един. След като свършим тук, ще поръчаме на разузнаването да събере информация за пиратите.

— Май имам впечатлението, че разузнаването няма големи успехи в откриването на пиратските шайки по Външния ръб.

— Така е — призна Хан. — И сътрудничеството ми с Независимите вносители и износители също не е от най-успешните.

— Май ще ни е нужен някой с добри връзки във Външния ръб — Скайуокър се поколеба. — Например Талон Карде...

Последва кратка пауза.

— Не си много уверен — подхвърли Соло. — Проблеми ли си имал с него?

— Не — отвърна джедаят. По-добре да не беше споменавал това име. — Просто... не, не, нищо!

— Ще се опитам да позная. Мара?

Люк се намръщи.

— Нищо, Хан.

— Така да бъде — успокои го Хан. — Щом свършим тук, се върни на Йовин и продължи с работата си. Ние с Чуй ще се видим с Карде. Става ли?

— Да — отвърна Люк. — Благодаря.

— За нищо. Хайде сега да идем да поговорим още малко с диамалците и да видим дали тази случка не е променила донякъде становището им за охраната на Новата република.

— Да видим — Люк се поколеба. — Хан, какво не харесват у мен диамалците? Трябва да знам.

От другата страна настъпи кратка пауза.

— Ами ще ти го кажа така... нямат ти доверие.

— Защо?

— Защото си твърде силен — отвърна Соло. — Поне според тях. Твърдят, че всички джедаи, които владеят Силата колкото теб, накрая неизменно се увеличат от Тъмната страна.

В стомаха на Скайуокър се загнезди неприятно усещане.

— Ти смяташ ли, че имат право?

— Люк, нищо не разбирам от тези работи — възрази приятелят му. — Виждал съм те да правиш разни чудновати неща и признавам, че понякога това ме притеснява. Но кажеш ли, че владееш положението, за мен ще е достатъчно. Преди малко със сигурност не се увлече.

— Не, не се увлякох — предпазливо се съгласи Люк. Хан беше прав. — На няколко пъти в миналото наистина съм се увеличал.

Всъщност не няколко, а много пъти.

Но само когато беше необходимо и само за постигането на голяма и достойна цел. Мощта му в Силата многократно бе спасявала неговия живот, живота на Хан и на много други. В нито един от тези случаи не бе имал друг избор.

И все пак...

Люк погледна през капака на пилотската си кабина към далечните звезди. И все пак Оби Уан Кеноби, първият му учител в Силата, могъщ джедай, който се бе оставил да бъде покосен от меча на Дарт Вейдър на първата „Звезда на смъртта“, вместо да помете тъмния господар и щурмоваците с един замах, бе направил друг избор.

И Йода, който притежаваше най-дълбокото проникновение в Силата в съвременната история... Ако настоящото равнище на познанията на Люк бе някакъв показател, Йода със сигурност е можел сам да победи императора, но старият майстор джедай бе предпочел да остави тази задача на младия Скайуокър и Бунтовническия съюз.

И Калиста. Жената, която обичаше... която избяга от него, защото силата му понякога я плашеше.

— Виж, Люк, това може да не означава нищо — прекъсна мислите му Хан. — Знаеш какви могат да бъдат разбиранията на чуждоземците.

— Да — промърмори джедаят.

Той потръпна. Образът на смеещия се император отново се появи пред очите му.

Но както каза Хан, едно по едно. Скайуокър вдигна носа на изстребителя, нареди се в строй за ескорт до двата транспортни кораба и пое към планетата.

ГЛАВА 3

От няколко минути неспирният бриз на уейландските гори галеше косата на Лея Органа Соло. Тя се бе загледала в златистия протоколен дроид, който нервно трепкаше пред нея. Малко неща в галактиката можеха да я накарат да загуби дар слово, хладно си помисли. Съпругът ѝ Хан Соло, баща на трите ѝ деца, явно бе едно от тях.

— Какво е направил? — попита Лея.

Въпросът, разбира се, беше риторичен. Може би го зададе просто за да се увери, че не е забравила да говори. Трипио или не разбра, или не посмя да рискува да попита нещо неуместно.

— Замина с Чубака за Ифигин, ваше височество — повтори дроидът с нещастен глас. — Тръгнаха преди няколко часа, малко след като вие потеглихте на обиколката си. Опитах се да ги спра, но той не ме послуша. Моля ви, не ме деактивирайте.

Лея си пое внимателно дъх и призова Силата, за да се успокои. Всъщност не бе толкова ядосана, колкото изглеждаше. Опита се да разсъди. Хан сигурно вече бе стигнал до Ифигин и се бе включил в диалога между делегациите на диамалците и ишорците. Тя можеше да излети с един от корабите на почетната си гвардия и да се обади на съпруга си да обяви, че се оттегля от преговорите до пристигането ѝ. Можеше да остави децата, ногрите щяха да се грижат за тях, докато се върнеше с Хан. А можеше и да се обади на президента Гаврисом и да го помоли да изпрати някого, за да поеме преговорите.

Но всичко това означаваше явно дискредитиране на мъжа ѝ. Едва ли така щеше да повиши и бездруго ниското мнение на диамалците за Новата република. Всеки опит да се намеси в действията на Хан почти със сигурност би усложнил нещата. Освен това той беше от героите на бунта и това значеше нещо и за Диамала, и за Ишори. Години наред съпругът ѝ я бе наблюдавал как води преговори, и не може да не бе усвоил това-онова.

— Още нещо... — колебливо се обади отново Трипио. — Капитан Соло проведе разговор, преди двамата с Чубака да заминат. Май беше с господаря Люк.

Лея се усмихна криво — за пръв път, откакто Трипио ѝ бе съобщил новината. Трябваше да се досети, че Хан не се е впуснал сам в това начинание. Беше помамил и брат ѝ да тръгне с него. Дроидът чакаше все така неспокойно.

— Не се притеснявай, Трипио — успокои го тя. — Никой не може да спре Хан, ако нещо му влезе в главата. Ще се оправят двамата с Люк.

Дроидът въздъхна облекчен.

— Благодаря, ваше височество — сковано измърмори той.

Лея се обърна и погледна назад към другия край на поляната. Най-малкият ѝ син Анакин бе прекланал до един от елегантните въздушни плъзгачи на току-що пристигналата група. И оттук се долавяше смесицата от сериозност и вълнение в гласа на осемгодишното дете, което разпитваше за машината пилота ногри. Застанали малко по-встрани, до един от скутерите, ескортирали въздушните плъзгачи, близнаците Джейсън и Джейна гледаха по-малкия си брат снизходително като по-големи с цяла година и половина и съответно по-умни. Наоколо се виждаха и ниските сиви фигури на ногрите, придружаващи трите деца. Дори тук, току до селището си, те бяха постоянно нащрек за опасности. Лея вдигна поглед към гората зад тях. Над върховете на дърветата се извисяваше върхът на планината Тантис.

— Добре дошла отново, лейди Вейдър — дочу тя дрезгаво мяукане.

— Боже мили! — подскочи стреснат Трипио.

Само дългият опит и владееенето на Силата ѝ помогнаха и тя да не направи същото. Беше почти невъзможно човек да чуе ногрите дори когато изобщо не се стараеха да бъдат безшумни. Затова Дарт Вейдър, а след него и върховният адмирал Траун така силно желяеха да ги имат за тайни командоси, изпълняващи смъртоносни мисии. Това желание бе довело до съзнателното унищожаване на родната планета на ногрите Омор, а след това и до поддържането им на ръба на оцеляването, за да бъдат във вечно робство.

Лея бе отворила очите им за измамата на Империята. И макар че твърдо застанаха на страната на Новата република, печалбата им едва ли можеше да се нарече безспорна. Въпреки мерките на Новата република през последните десет години надеждите Омор да се върне към пълнокръвен живот постепенно отслабваха. Ногрите изглеждаха твърде доволни от заселването на Уейланд, но Лея неизменно долавяше тиха тъга в гласовете им всеки път, когато заговореха за дома.

Алдеран, собственият ѝ дом, бе превърнат в прах пред очите ѝ от първата „Звезда на смъртта“. Омор, кафява и мъртва планета, бе унищожена по-префинено, но не по-малко безвъзвратно. Неизвестен оставаше броят на опустошените от войната срещу Империята светове в галактиката. За лечението на някои от тези рани щяха да са нужни години. За други лек нямаше.

— Поздравявам те, Какмейм от рода Айкмир — каза тя на ногрито, който стоеше до нея. — Как е при вас?

— Всичко е наред и спокойно — мяукащо отвърна Какмейм и се поклони. — Може би с едно изключение.

— Знам — каза Лея, — Чуй и Хан се излетели, докато сме били на обиколка.

Какмейм се смръщи.

— Не е ли трябвало да заминава? — гласът му изведнъж стана по-хладен. — Каза ни, че са го повикали.

— Нищо, нищо — побърза да го успокои Лея. Отношенията между ногрите и Хан не бяха така добри, както ѝ се искаше, и тя не желаше да прибавя този инцидент към евентуалните недоволства. — Трябваше да ми се обади, но няма значение. Навярно е искал за известно време да ме освободи от тревогите за политическите въпроси на Новата република.

Какмейм я погледна.

— Ако ми позволите, лейди Вейдър, по този въпрос ще се съглася с Хан от рода Соло. Според докладите на почетната ви гвардия сте се възползвали в незначителна степен от необходимата ви почивка.

— Не споря — съгласи се тя. — Така става, когато имаш семейство, работа и броени часове всеки ден, които трябва да разпределиш между тях. Може би сега, след като Понк Гаврисом пое президентския пост, нещата ще да тръгнат по-другояче.

— Може би — прозвуча немного убедено Какмейм. Лея също не вярваше особено в това. — Докато съществуват ногри, винаги ще имате убежище сред нас. Вие и децата ви, и техните деца. Винаги!

— Оценявам това, Какмейм — тя наистина го оценяваше. В галактиката имаше съвсем малко места, където можеше да се чувства така сигурна за себе си и за децата си, както в селищата на ногрите. — Но ти май спомена за някакъв проблем...

— Чудя се дали да ви забърквам, лейди Вейдър — неуверено отвърна ногрито. — Дойдохте тук за почивка не за да решавате спорове. Не искам да ви отделям от първородните ви синове и първородната ви дъщеря.

— Децата са си добре — увери го Лея и погледна към групата. Анакин се бе пхнал наполовина под въздушния плъзгач. Чифт крака на ногри стърчаха до неговите. Близнаците все още търпеливо чакаха и си говореха тихо. Джейна нежно галеше седалката на един от скутерите. — Анакин е наследил любовта на баща си към техниката — каза тя на ногрито. — А близнаците изобщо не са толкова отегчени, колкото показват. Кажи ми за проблема.

— Както желаете, лейди Вейдър — отвърна Какмейм. — Елате, моля, с мен!

Лея кимна.

— Трипио, ти остани тук.

— Разбира се, ваше височество — в гласа на дроида ясно се долови нотка на облекчение. Трипио не обичаше проблемите.

Лея и ногрито прекосиха късото разстояние през дърветата до поляната сред селището на ногрите при планината Тантис, което се състоеше от трийсетина скупчени една до друга къщи. Бяха построени по същия прост план както къщите, които Лея бе виждала на Онор, с леки изменения поради спецификата на местните строителни материали. В самия център на селището бе открояващата се с дължината и височината си постройка на дукха.

Ногрите от всички селища бяха пренесли древните си племенни дукхи от Онор и ги бяха превърнали в свети места на селищата си точно както на родната им планета. Но селището при Тантис трябваше и да символизира какво бяха отнели императорът и Империята от народа на ногрите. Племенният център, построен от местен дървен материал и камък, физически напомняше за тази загуба.

От двете страни на вратата на дукхата се бяха изпънали като струни две деца ноги. Те стояха на ритуален пост със сериозността на спазваната от поколения традиция. Едното отвори вратата и Какмейм и Лея влязоха вътре.

Племенният център се състоеше от едно-единствено помещение. Покривът ѝ бе сглобен от масивни дървени талпи, по гредите на стените бяха изваяни историята и генеалогията на рода. Две трети бяха заети от високия престол, единственото седалище в стаята.

В подножието на високия престол клечеше деваронианец, облечен в мръсни дрехи.

— А! — възкликна той и удостои Какмейм с лека усмивка, докато се изправяше. — Любезният ми домакин. Надявам се, че си донесъл храна. Започвам да огладнявам — деваронианецът прехвърли вниманието си към Лея. — А ти, както разбирам, си странстващият съдник, за когото ми говореха.

— Това е висшият съветник от Сената на Новата република Лея Органа Соло — представи я Какмейм. Гласът на ногрито режеше като бръснач. — Ще говориш с нея с уважение.

— Разбира се — отвърна сухо деваронианецът и докосна десния рог на челото си с пръстите на дясната ръка. — Не бих си позволил да говоря по друг начин с представител на Новата република.

— Разбира се — възприе Лея неговия тон и се присегна със Силата. Мъжете деваронианци бяха неуморни пътешественици и чести гости по космодрумите на галактиката, но в Бунтовническия съюз се брояха на пръсти и Лея не бе имала много лични контакти с тази раса. — А името ви е...? — попита тя, опитвайки се да разчете мислите му.

— Лак Джит, обикновен търсач на знания и истина.

Лея се усмихна:

— Разбира се — тя се съсредоточи малко повече върху мислите му. Не долавяше отклонения, които да говореха за лъжа, но поради слабите ѝ познания за тази раса това не значеше кой знае какво. — Какъв е спорът, Какмейм?

— Този чуждоземец бе открит в подножието на планината Тантис от един от разчистващите отреди — отвърна ногрито, гледайки строго деваронианеца. — Копаел е земята в забранената зона. Бил намерил шест информационни чипа, но когато екипът се опитал да му

ги отнеме, той предявил претенции, позовавайки се на споразумението Дебъл.

— Виж ти! — възкликна Лея и изглежда деваронианеца с интерес. Споразумението Дебъл бе компромисна спогодба, изработена от съветник Органа Соло между разчистващите отреди на ногрите, които се заклеха да унищожат всички следи от императора на Уейланд, и Грав Дебъл, археолог на Новата република, който настояваше предмети, заграбени от други светове, да се връщат на предишните им собственици. Споразумението бе неофициално и доста поверително и бе неизвестно на обикновените иманяри. — Кажи ми, Лак Джит, откъде знаеш за споразумението Дебъл?

— По съвсем почтен начин, съветник — отвърна деваронианецът. — Работя за един човек, който според мен е имал работа с Новата република. Казва се Талон Карде.

— Ясно — отвърна Лея.

Лицето и гласът ѝ останаха безизразни. Да се каже, че Талон Карде е „имал работа“ с Новата република, бе силно подценяване на истината. Търговец на информация и водач на контрабандистка банда, разпростряла се из цялата галактика, Карде с нежелание се бе съюзил с Новата република при масираната контраатака, водена от върховния адмирал Траун. Изградил бе невероятна мрежа с колегите си контрабандисти и бе изиграл съществена роля в спирането на Траун и в победата над върховния адмирал. С течение на годините коалицията се бе разпаднала, но Лея се опитваше да поддържа връзка с Карде.

В угълчето на съзнанието ѝ се мярна нещо и тя се извърна рязко. В същия миг вратата на дукхата се отвори и влезе Джейсън.

— Мамо, кога отиваме в планината? — попита момчето и погледна към деваронианеца с безразличие. — Нали обеща.

— След малко тръгваме, миличък — отвърна Лея. — Имам да свърша нещо дребно.

Джейсън се намръщи:

— Нали тук нямаше да вършиш никаква работа?

— За една минута само — увери го майка му.

— Няма какво да правя — продължи да настоява детето и погледна Лак Джит. Лея долови усилието му, когато момчето напрегна ограничените си възможности в Силата. — Ти ли си работата на мама? — попита то.

— Да — отвърна Лак Джит и отново се позасмя. — Тя е права. Ще отнеме само една минута. Съветник Органа Соло, наясно сме, че споразумението Дебъл е сключено специално за опазването на историческите информационни чипове. Следователно...

— Това, че чиповете са исторически, го твърдиш само ти — прекъсна го Какмейм. — Трябва да ги прегледаме.

— И аз така мисля — каза съветникът, преди деваронианецът да успее да възрази. За жалост прегледът можеше да отнеме часове, а децата губеха търпение. — Лак Джит, предлагам ти да взема информационните чипове и авансово да ти платя петстотин. След като ги прегледам, Новата република ще ти плати според стойността им.

— И кой ще определи тази стойност?

— Аз — отвърна Лея. — Ако предпочиташ, мога да ги занеса на Корускант и да помоля съветник Сеян Сев или някой друг експерт по история да ги оцени.

— А ако откажа?

Органа Соло кимна към Какмейм:

— Може би предпочиташ ногрите да определят цената?

Гримасата, която Лак Джит направи, бе като поредната деваронианска усмивка, но по-лека.

— Май нямам избор — той пристъпи напред и й подаде няколко чипа. — Ето, оценявайте. Понеже любезните ми домакини не ми донесоха нищо за ядене, а и вие не ми предлагате, имате ли нещо против да отида да попаса, докато работите?

— Мамо, нали каза една минутка!

— Тихо, Джейсън — усмири детето Лея, внимателно пое чиповете от ръката на деваронианеца и бързо преброи ръбовете по краищата им. Шест мръсни и кални като дрехите на Лак Джит информационни чипа. Сигурно са изхвъркнали от скривалището в планината, когато Ландо Калризиан и Чубака взривиха реактора на базата, и оттогава са лежали заровени в земята на Уейланд.

Деваронианецът се прокашля.

— Може ли...

— Върви! — нареди му кратко Лея. Досега не знаеше, че деваронианците пасат. — Джейсън, стой мирен. Още една минутка и свършвам. След това тръгваме. Обещавам.

— Моля, побързайте — каза Лак Джит и излезе.

— Мамо...

— Защо не помолиш Какмейн да ти разкаже историята на племето му, изваяна тук по стените? — предложи Лея, докато внимателно отстраняваше мръсотията от чиповете. — Или иди при децата ногри. Сега имат час по бойни умения. Мисля, че днес Мобвекар ще им преподава захвати.

Джейсън подсмъркна.

— На джедаите не са им нужни такива неща. Ние владеем Силата.

— Ти още не си джедай — напомни му Лея и го изгледа строго. Тя също не бе особено доволна от тази намеса във ваканцията им, но хленченето му само усложняваше нещата. — В противен случай щеше да знаеш, че владееенето на Силата не означава, че можеш да пренебрегваш физическото състояние на тялото си. Бойните часове на ногрите са добро упражнение.

— Да, добро упражнение е и катеренето в планината — възрази момчето. — Кога ще тръгнем?

— Когато свърша — твърдо отговори майка му.

Тя се взираше в надписа, който се бе появил след почистването на чипа: Четвърта конференция на Песторив. Нищо важно. Конференциите на Песторив бяха напълно открити и старателно документирани.

Освен ако специално за императора не са правили неофициален протокол. Щеше да провери това по-късно. Чипът трябваше да бъде абсолютно чист, преди да го вкараше в електронния си бележник. Лея премести първия чип най-отзад и се взря във втория. Отново нищо особено — записани сватбени танци от Ридар. Третият...

Изведнъж през тялото ѝ премина студена вълна. Надписът на почиствения трети чип се състоеше от три думи:

Ръката на Траун.

— Мамо? — повика я Джейсън. Гласът му бе малко по-силен от шепот. Млад и неопитен в Силата, той бе необикновено чувствителен към майка си, както и към сестра си Джейна. — Какво има?

Лея се присегна със Силата, за да успокои сина си.

— Добре съм — каза тя на детето. — Този чип ме стресна.

Джейсън се надигна, за да види надписа.

— Ръката на Траун. Какво значи?

Майка му поклати глава.

— Не знам.

— О! — възкликна смръщен Джейсън. — Защо тогава се стресна така?

Лея трябваше да признае, че въпросът не бе лишен от основание. Защо я сепна толкова името на Траун, макар и появило се неочаквано?

— И аз не знам, Джейсън — отвърна тя. — Може би си спомних нещо...

— Или надникнахте в бъдещето — тихо се обади Какмейм. — Малараши има голяма мощ, втори сине на Вейдър.

— Знам — пресипнало отвърна Джейсън. — Нали ми е майка.

— Не го забравяй — с насмешлива сериозност каза Лея и разроши косата му. — Кротувай сега малко, да видим за какво става дума — тя извади електронния си бележник от торбичката, която висеше на хълбока ѝ, и внезапно пренебрегвайки евентуалното замърсяване, пхна чипа в отвора.

— Какво казва? — тихо попита Какмейм.

— Нищо — поклати глава Лея. — Просто засега не се чете — тя опита с друга част от записа, после с трета. — Изглежда, целият чип е повреден. Десетте години престой са си казали думата. Може би специалистите на Корускант ще могат...

Тя изведнъж млъкна. Лицето и мислите на Джейсън!...

— Мамо! — прошепна момчето. — Джейна и Анакин.

— Лак Джит! — промълви Лея, присегна се със Силата и прочете внезапната уплаха в децата си. Тя улови вторичен образ на деваронианеца, връхлитащ през поляната, както и внезапен огромен облак бял дим... — Какмейм!

Но Какмейм вече бе излетял от дукхата и обявяваше тревога с пискливия боен код на ногрите. Лея бързо прибра електронния бележник и чиповете в торбичката си, грабна Джейсън за ръката и последва Какмейм. Докато излизаше през вратата, от дърветата дойде отговорът на неизречения ѝ въпрос.

— Нищо им няма — хладно каза Какмейм. В гласа му звучеше невесело облекчение. — Деваронианецът е откраднал един скутер.

Отвред наизскачаха въоръжени ноги, отзоваващи се на вдигнатата от Какмейм тревога.

— В каква посока е потеглил? — попита Лея, прекосявайки селището.

От двете им страни ногрите се подреждаха в охранителен строй. През дърветата напред Лея виждаше дима, който се разнасяше във въздуха. Тя се присегна със Силата и успокои децата си. Какмейм отговори на въпроса ѝ, когато стигнаха края на селището.

— Не се знае. Никой не е видял.

Димът почти се бе разсеял, когато след минута излязоха на поляната. Шестима от деветимата ногри бяха оградили в плътен кръг двете деца.

— Джейна, Анакин! — коленичи до тях Лея и ги притисна в прегръдката си. Нямаше нужда да пита невредими ли са. Джедайските ѝ усещания вече ѝ го бяха казали. — Кабарак, какво стана?

— Изненада ни, лейди Вейдър — отвърна ногрито. На лицето му бе изписано нямото отчаяние на воин, изпълнил дълга си. — Появи се спокойно на поляната и пусна инструментите си на земята между себе си и нас. Част от дръжката на някой от тях е представлявала маскирана димна граната, която избухна при удара. Чухме го, когато запали един от скутерите, но аз не разреших на никого да го търси в дима. Иначе ли трябваше да постъпя?

— Не — твърдо отговори Какмейм. — Машината не е от значение. Важна е преди всичко безопасността на първородните деца на лейди Вейдър. Честта ти не е компрометирана, Кабарак от племето кимбар.

Джейна дръпна Лея за ръкава.

— Той защо избяга, мамо? От ногрите ли се страхуваше?

— Май че да, миличка — сериозно каза майка ѝ.

Изведнъж всичко ѝ се изясни. Тя побърза да извади чиповете от торбичката на хълбока си и ги разтвори като ветрило в ръката си. Всички, както бе забелязала, бяха със замърсени ръбове. Всички, с изключение на един.

— Лейди Вейдър?

Лея се обърна. Двама ногри помагаха на зашеметения Трипио да се измъкне от храсталака в края на поляната.

— О, Боже! — задъхано каза дроидът. — Май съм тръгнал в грешна посока.

— Трипио! — извика Анакин и се втурна към него, за да му помогне. — Какво ти е?

Трипио набързо огледа ръцете си.

— Май нищо ми няма, господарю Анакин, благодаря — учтиво отвърна той.

— Трябва да го заловим — каза Лея. Тя се обърна към Какмейм и Кабарак и им подаде чистия информационен чип. — В него е останал чип, който е намерил в планината.

— Ще изпратя още преследвачи — отвърна Какмейм и извади предавател. — Може би и аз на свой ред ще успея да изненадам нашия крадец.

— Ваше височество... — колебливо се обади Трипио. — Не зная дали вече не сте научили, но преди да се спъна и да падна...

— Давай по-бързо — остро го прекъсна Какмейм.

Трипио се дръпна леко назад.

— Видях откраднатият скутер да се отправя натам — посочи той на север.

— Ами да! — възкликна малкият Анакин. — Трипио е останал извън дима.

— Отправил се е към северния склон на планината — каза Какмейм. — Явно там е корабът му. Кабарак, твоята група да го последва с плъзгачите и скутерите! Аз ще отведа лейди Вейдър и първородните й деца в селището.

— Само децата, Какмейм — уточни Лея и тръгна към един от плъзгачите. — Аз отивам с Кабарак.

Половин минута след това групата бе излетяла.

— Имаме ли някаква представа, къде може да е корабът му? — попита Лея, когато машините поеха на север, следвайки релефа.

— Минершите ще знаят — отговори Кабарак. — Те следят всяко движение в близост до забранения участък на Тантис. Сигурно това е изненадата, за която спомена Какмейм.

Лея извади макробинокъл от багажника на въздушния плъзгач и няколко минути оглежда гората отпред, без да открие нищо.

— Вероятно лети съвсем ниско до земята — каза тя.

— Това ще го забави — отвърна Кабарак. — Но ако не установим местонахождението на кораба му, има вероятност да успее да излети.

Освен това, ако плъзгачите на ногрите не се намираха случайно точно над него, деваронианецът щеше да излезе от огневия им обхват след броени секунди. Лея притисна по-плътно макробинокъла към очите си и се присегна колкото можеше по-далеч със Силата. В гората напред не засече нищо. Докато се опитваше да се съсредоточи още повече, долови присъствие съвсем наблизо — нещо изненадващо познато, което приближаваше. Тя свали макробинокъла, притвори очи и се опита да разтълкува усещането си...

— Дръж се! — извика Кабарак.

В следващия миг въздушният плъзгач направи рязък завой наляво. Лея стисна здраво дръжката и едва не изпусна макробинокъла. Сред дърветата пред тях се появи стар товарен „Джимснор-2“. Притворила очи, Лея отново се присегна със Силата и долови присъствието на деваронианеца в него.

— Той е — съобщи тя. — Можем ли да го спрем?

— Ще опитаме — отвърна Кабарак.

Лея се намръщи.

Или правиш, или не правиш. Няма опитване. Люк непрестанно цитираше тази джедайска мисъл по време на обучението ѝ.

След малко стана ясно, че и тук няма да има опит. Въпреки че въздушните плъзгачи се носеха с максимална скорост, джимснорът бързо увеличаваше разстоянието между себе си и преследвачите. Пред него нямаше нищо. Нямаше кораби, хълмове, никакви препятствия, нищо, което да го забави. Той вече се издигаше над пределната височина, до която летяха скутерите. След още няколко минути щеше да премине и тавана на въздушните плъзгачи.

От интеркома внезапно се разнесоха дрезгави мяукащи думи на езика на ногрите. Кабарак отговори и въздушният плъзгач рязко забави скоростта си. Лея се обърна към него, за да попита какво има, когато с ужасен рев от дясната им страна профуча космически кораб, устремен право към джимснора.

— Кабарак! — извика тя и трепна, когато въздушният плъзгач подскочи, попаднал във въздушната струя на кораба.

— Всичко е наред, лейди Вейдър — увери я ногрито. — Това е съюзник.

— Съюзник ли? — попита тя и се взря.

Корпусът приличаше на корелиански тежковоз шесто поколение. От пръв поглед изглеждаше четири пъти по-голям от джимснора на Лак Джит и ако се съдеше по скоростта, с която настигаше деваронианеца, явно бе претърпял сериозни подобрения на двигателите.

Очевидно и Лак Джит стигна до същото заключение. С остър десен завой той се гмурна към дърветата и веднага след това рязко се вдигна, поемайки нов курс към космоса.

Лея бе наблюдавала тази маневра неведнъж във войната срещу Империята, и то почти винаги успешно срещу по-големи и тромави кораби. Но този път не стана така. Миг преди деваронианецът да завие, преследвачът промени курса си, за да го засече, и когато джимснорът вирна нос, големият кораб го очакваше отгоре, принуждавайки го да се откаже от вдигането или да рискува сблъсък. Бавно, но непреклонно „Джимснор-2“ бе принуден да се снижи.

— Браво! — каза Кабарак.

— Чудесно! — съгласи се Лея, най-сетне проумяла странното усещане отпреди малко. — Значи това е изненадата, която Какмейм обеща.

— Да — потвърди Кабарак. — „Волният Карде“ с вашите съюзници Талон Карде и Мара Джейд на борда — той я стрелна крадешком с очи. — Надявам се, не сте разочарована, лейди Вейдър?

Лея се поусмихна. Талон Карде — изисканият шеф на контрабандистка мрежа и някогашен съюзник на Новата република, обявен за ненадежден от мнозинството във Висшия съвет. Мара Джейд — бивш агент на императора, пръв помощник на Карде и като се изключи Лея, първата ученичка на Люк в Силата. Също обявена за ненадеждна.

— Не, Кабарак. Ни най-малко не съм разочарована — увери го тя. — И аз като ногрите помня миналото.

* * *

Джимснорът кацна на поляната и се килна леко на една страна заради счупена ска. Отряд ногри незабавно го обкръжи и отвори люка.

— Ако ми бяха разказали, нямаше да повярвам, че сте в състояние по този начин да принудите кораб да кацне — каза Лея, оглеждайки критично товарното корито. — И то без да го повредите.

Талон Карде скромно сви рамене:

— Какмейм обяви, че го иска „относително неповреден“. Опитваме се да удовлетворяваме изискванията на клиентите си.

— Обикновено успявате — похвали го Лея.

Показаха се двама ногри, размениха няколко думи със събратята си отвън и отново се изгубиха във вътрешността на кораба.

— Радвам се, че се оказахте на Уейланд. Всъщност какво правиш тук?

— Работа — отговори Карде. — Опитвах се да наема ногри за охрана на свръзките ми в някои от по-опасните и по-мръсни части на галактиката.

Лея се намръщи.

— Не съм чувала за това.

— Не го разгласяваме особено — каза контрабандистът. — Вече не съм от най-чаканите гости в Корускант. А заради близките ти връзки с ногрите не исках да опетнявам името ти, давайки повод да те свържат с нас.

— Благодаря ти за дискретността — каза Лея, — но мога и сама да се грижа за репутацията си. А в Новата република не сме малко, които помним приноса ти за възпирането на върховния адмирал Траун.

— Едва ли изобщо някой от съветниците или сенаторите е забравил — отвърна Карде. В гласа му прозвучаха нетипични нотки на горчивина. — Въпросът е, че мнозина от тях негодуваха срещу участието на организацията ми още в момента.

Лея вдигна очи и ясно долови ожесточението в изражението и усещанията му. Тя знаеше, че официалните връзки между кръга контрабандисти на Карде и Новата република охладняваха все повече през последните няколко години, но не бе осъзнала, че той го е приел толкова навътре.

— Съжалявам — каза тя. Това бе единственото, което можа да измисли като отговор. — Мога ли да направя нещо, за да помогна?

Той отклони предложението, а горчивината му се превърна в тъжно примирение.

— Изобщо не се опитвай — каза Карде. — Контрабандистите принадлежат към утайката, също като наемниците, престъпниците и пиратите. Речеш ли да кажеш добра дума за нас, начаса ще те окалят.

— Както ти казах вече, опазването на името ми е моя грижа.

— Освен това — продължи полугласно той — привличането на вниманието към мен в този момент ще изложи ногрите на опасност. Нима според теб няма да се намерят членове на Висшия съвет, които да обявят наемането им от контрабандист за неприемливо?

Лея се намръщи, но трябваше да признае, че е прав. Ногрите, които все още изтърпяваха самоналоженото покаяние заради службата си на Империята, щяха да реагират извънредно остро на всяко подобно обвинение.

— Съжалявам — отново каза тя.

— Не съжалявай — посъветва я Карде. — Новата република не се нуждае от мен, но съвсем същото важи и за мен. А! Ето!

Лея обърна очи към товарния кораб. На входа ѝ стояха няколко души. Този път групата се състоеше от трима ногри, Лак Джит с мрачно лице и Мара Джейд, чиято златисточервена коса проблясваше на слънцето. Тя държеше в ръка изцапан информационен чип.

— Между другото какво стана с независимата търговска компания на Мара? — попита Лея. — Разбрах, че се е провалила, но не разбрах защо.

— Не се е провалила, просто беше закрыта — обясни Карде. — Всъщност никой и не е мислил да съществува постоянно. Искях Мара да добие опит в управлението на малка компания. Беше част от подготовката ѝ един ден да поеме моята организация.

Групичката около джимснора се запъти през поляната към Лея и Карде. Лея не се изненада, че Лак Джит заговори пръв:

— Остро протестирам срещу това отношение — настървено започна той. Очите и рогата му блестяха от гняв. — Съветник Органа Соло, не съм извършил никакво престъпление, което да ви позволява да откривате огън срещу мен и да повреждате кораба ми. Предупреждавам ви, че ще повдигна официално оплакване пред Висшия съвет и Сената на Новата република, събранието на сектор Оджостер, Корелианската търговска гилдия...

— И пред работодателя ти Талон Карде ли? — кротко попита самият Карде.

— Разбира се, и пред Талон Карде — потвърди деваронианецът.
— Настоявам незабавно да ми бъде върната...

Той спря по средата. Очите му се фокусираха върху Карде. Лея се присегна със Силата и улови внезапното трепване от изненада.

— Вие сте...?

— Да — потвърди Карде с леден глас. Той протегна ръка и Мара му подаде чипа. — Кажи ми, къде беше понесъл това?

— Към вас, разбира се — отговори Лак Джит.

Лея погледна към Мара, която бе застанала малко зад деваронианеца. Ръката ѝ бе отпусната върху дръжката на лазерния меч, закачен на колана ѝ. Джейд отвърна на погледа на Лея с многозначителна и леко цинична полуусмивка. Очевидно и двете бяха доловили изненадата в съзнанието на Лак Джит. Мара обърна поглед към Карде, леко накланяйки глава наляво.

— Лъжа номер едно, Лак Джит — вдигна показалец Карде. — При следващата ще уведомя Корелианската търговска гилдия, че използваш незаконно името им? — в гласа му зазвучаха още победошадни нотки. — Ако последва трета, ще се разправяш с мен. И така, закъде бе тръгнал?

Деваронианецът сякаш се сви.

— Да продам този информационен чип на онзи, който плати най-много — Лак Джит погледна крадешком към Лея. — Повече от нея.

— И кой е този щедър купувач? — попита Карде.

Лак Джит завъртя рога наляво, сетне надясно. У деваронианците това съответстваше на свиване на раменете.

— Ще разберете, щом прочетете чипа. Внимавайте, аз едва не повредих електронния си бележник, толкова е замърсен.

— Забелязах — Карде погледна към Мара. — Целия му кораб ли провери?

— Ногрите още го претърсват, но явно това е чипът, който търсим — отвърна Джейд.

— Добре — Карде отново погледна към деваронианеца.

— Можеш да потеглиш веднага щом свършат. В зависимост от съдържанието на чипа ще реша дали ще продължиш, или няма да продължиш да сътрудничиш на организацията ми. Обичайната ти свръзка ще те уведоми.

Лак Джит се поклонил изискано.

— Както винаги най-великодушният предводител — каза той. В гласа му нямаше сарказъм. Той погледна към Лея.

— Май се бяхме разбрали за петстотин?

Лея и Карде се спогледаха скептично.

— Според мен загуби правото си върху тези пари, когато хвърли димната граната по децата ми — каза тя на деваронианеца. — Ще ти платим, колкото струват чиповете, но трябва да почакаш.

— Възможно е да ти платят — поправи Карде Лея. — Бих приел такова плащане като компенсация за задържането ти тук.

Лак Джит се усмихна леко.

— Както казах, най-великодушният предводител.

— Бъди доволен, че не ти се случи насреща хътянин — отсеке контрабандисткият шеф. — Тръгвай!

Деваронианецът се поклони отново и тръгна обратно към кораба си. Тримата ногри го последваха.

— На борда на „Волният Карде“ разполагаме с техническа възможност да почистим чипа. Заповядай, ако желаеш да се възползваш.

— За да можеш и ти да прочетеш файловете! — сухо отбеляза Лея.

— Да приемем, че това е част от хонорара ми — засмя се търговецът на информация. — Освен ако не решиш, че изобщо не заслужавам хонорар.

Лея поклати глава в престорено примирение.

— Понякога забравям колко забавно е да се работи с теб, Карде. Да вървим.

* * *

Последната четлива страница на екрана отстъпи място на парчета информация от повредената част на чипа. Лея внимателно постави чипа в единия ъгъл на бюрото на Карде. Сърцето ѝ се бе качило в гърлото. Изведнъж кабинетът, така топъл и уютен допреди малко, ѝ се стори хладен и неприветлив.

Някакво движение привлече вниманието ѝ. Седналият в директорския стол зад бюрото си Карде се присегна към електронния

бележник.

— Е — започна той сериозно и завъртя устройството към себе си. — Сега поне знаем защо ботанският ни приятел Фейлия бе толкова заинтересуван планината Тантис да бъде напълно разрушена.

Лея кимна. Събитията от преди десет години оживяха пред очите ѝ. Съветник Борск Фейлия, застанал до „Волният Карде“ в имперската столица Корускант и едва ли не на колене умоляващ Карде да откара Лея до Уейланд, за да помогне на Хан и на хората с него да унищожат императорския трофеен склад в планината Тантис. Тогава Фейлия загадъчно ги бе предупредил, че в склада има неща, които могат да донесат бедствие на ботанския народ и на цялата галактика, ако бъдат намерени. Ето че Лак Джит ги бе намерил. А Фейлия се оказваше прав.

— Предполагам, че не е фалшификат — каза Карде, замислено загледан в екрана на електронния си бележник. — Императорът го е създал с мисълта един ден да изнудва ботанците.

— Едва ли — отвърна Лея. — В кралската библиотека на Алдеран намерихме доста информация за атаката, унищожила Каамас. Там имаше подробности, които така и не станаха обществено достояние.

— Не е за вярване, че каквото и да е около Каамас е останало в тайна — каза Карде. — Тогава негодуванието беше масово, по-силно, отколкото при унищожаването на Алдеран.

Лея кимна механично. Пред очите ѝ минаха ужасяващите холограми, които бе виждала като дете. Унищожението на Каамас бе станало преди раждането ѝ, но образите бяха така живи, сякаш сама бе преживяла събитията.

Атаката била внезапна и повсеместна, подготвена със злост, която я отличавала дори от опустошението на предшествалите я Войни на клонингите. Може би нападателите са залагали точно на това, че в изтощението си от войните народите няма да се загрижат за съдбата на един-единствен свят.

Но ако това е била стратегията им, тя се бе оказала сериозна грешка. Каамасците бяха добър и благороден народ, с артистични наклонности и дълбока мъдрост, които им бяха спечелили уважението дори на неприятелите. Непоклатимата им вяра в мира и нравствената им сила бяха повлияли върху политическата философия на много светове, включително на Алдеран. Подкрепата им за принципите на

Старата република ги бе превърнала в обединители във времето на политическия хаос.

Още оставаха неизвестни нападателите, които се бяха явили отнякъде, за да изпепелят систематично и безпощадно цялата планета. Нито един от политическите опоненти на Каамас не си бе приписал авторството. Всички, поне на думи, се бяха присъединили към всемирното заклеимяване на извършителите. Намерените от каамасците документи бяха твърде повредени, за да послужат при разследването. Но с информационния чип на Лак Джит поне част от загатката излизаше наяве.

— Беше обичан в цялата галактика народ — въздъхна Лея и се върна към настоящето. — Малцината оживели и до днес ги обичат — тя преглътна сълзите си. — Ти няма откъде да знаеш, но когато бях малка, на Алдеран имаше голяма общност каамасци бежанци. Живееха на Южните острови под протекцията на баща ми. Надявах се един ден да се върнат на Каамас.

— Интересно — каза Карде, докато галеше разсеяно брадата си. — Всъщност знаех за тази група. Снабдявах ги контрабандно с храна и медикаменти, попаднали в забранителната вносна листа на Алдеран. Все се чудех защо не ме забелязваха митническите ви власти.

— Баща ми не искаше нищо да се появи в официалните отчети по вноса — отвърна Лея. — Подозираше, че пряко или опосредствано Палпатин има пръст в унищожението на Каамас, особено след като стана ясно в каква посока се опитва да насочи републиката. Каамасците за нищо на света не биха го подкрепили. Те щяха да прозрат заплахата и да реагират много по-бързо от Алдеран...

— Следователно е трябвало да бъдат премахнати — мрачно довърши Карде думите ѝ. — Както отбеляза, при поглед назад всичко излиза наяве — той махна към електронния бележник. — Но никога нямаше да се сетя, че са били замесени и ботанци.

— Изненадата би била всеобща — каза Лея и потрепери. — Едва ли има по-неподходящ момент за подобно разкритие. При толкова напрежение и местни партизански войни из цялата Нова република изобщо не съм сигурна, че сме в състояние рационално да разрешим подобен проблем.

От външната страна на вратата на кабинета стана доловимо нечие присъствие и тя се обърна в момента, когато вратата се отвори.

— Тревогата е обявена — каза Мара, влизайки вътре. Тя седна до Лея. — До всичките ни кораби и наземни станции. Изпратих съобщение и до хората на Мазик и Клингън. Ако Лак Джит се доближи до някой от тях, ще го пипнем — тя кимна към електронния бележник. — На чипа има ли нещо?

— Не се чете — отвърна й Лея. — Може би специалистите на Корускант ще успеят да измъкнат още нещо, макар че се съмнявам.

— Говорехме си за Каамас и за последствията от унищожението му — каза Карде. — Ти какво би казала?

Мара Джейд го изглежда хладно:

— Вероятно искаш имената на отделните ботанци и на племената им, които повредиха генераторите на планетарния щит на Каамас?

— Няма да е зле за начало — отвърна той.

Джейд изсумтя тихо:

— Чудесно ще е даже. За жалост не знам друго освен онова, което е на чиповете. Знам дори по-малко, тъй като едва сега научих, че са били замесени ботанци. Не забравяй, че по времето, когато императорът ме обучи да бъда негова ръка, Каамас отдавна бе изчезнал.

— Никога ли не е говорил за нападението? — попита Лея. — Не се ли е похвалил? Не е ли изразил злорадство?

Мара поклати глава:

— Поне не пред мен. Спомена Каамас само веднъж, когато смяташе, че настройват Бейл Органа срещу него, и възнамеряваше да ме изпрати да направя нещо, но впоследствие се отказа.

Сърцето на Лея се сви.

— Навярно е решил, че разполага с по-добро средство да даде урок. „Звезда на смъртта“...

Дълго време никой не проговори. Най-сетне Карде се размърда.

— Какво ще правиш с чипа? — попита той.

Лея с усилие прогони спомените за разрушения си дом, за изгубеното си семейство.

— Нямам избор — отвърна тя. — Лак Джит вече го е прочел и е на път да разпространи информацията, най-малкото за да си отмъсти. Мога единствено да го изпреваря и да уведомя Корускант. Така поне

ще дам време на Висшия съвет да се подготви, за да посрещне недоволството.

Карде погледна към Мара:

— Каква е програмата ни?

— Натоварена — отвърна тя. — Но имаме време да я откараме.

— Искаш ли? — предложи контрабандистът на Лея и добави: — Въпреки че след като Соло и уукито изчезнаха нанякъде със „Сокол“, нямаш голям избор.

Лея направи гримаса.

— Аз ли последна на тази планета научих, че Хан е заминал?

Карде се усмихна:

— Много е вероятно. На мен все пак работата ми е да събирам информация.

— Навремето това беше и моя работа — с въздишка отвърна Лея. — Ще ви бъда много признателна, ако ме закарате. Имате ли място за децата ми и за отряда на Кабарак?

— Ще ги напъхаме някак — увери я Карде и посегна към интеркома. — Данкин? Пригответи кораба за излитане. Вземаме децата на съветник Органа Соло и почетната ѝ гвардия от селището на ногрите край планината Тантис и се омитаме — след като получи потвърждение, изключи интеркома. — Какмейм каза, че Лак Джит е намерил шест информационни чипа — каза той и внимателно се вгледа в Лея. — Имаше ли нещо на другите?

— На един от тях май има нещо — механично отвърна тя.

Внезапна мисъл я прободеше като нож. Мара Джейд, някогашен таен и могъщ агент на императора... известна като Ръката на императора. Тя се обърна и я погледна. Блестящите зелени очи на контрабандистката отвърнаха на погледа ѝ. Ръката на императора... Ръката на Траун...

Пред вътрешния поглед на Лея се яви една картина. Преди десет години, малко след раждането на Джейна и Джейсън, двете жени изправени една срещу друга в Императорския дворец... Тогава гледаше в същите тези зелени очи, докато Мара Джейд спокойно ѝ съобщаваше, че възнамерява да убие брат ѝ Люк. Още тогава бе усетила възможностите на Джейд в Силата. Сега с малко тренировка и малко обучение от Люк тези способности се бяха развили още. Лея чувстваше как мислите на Мара опипват нейните, изучават съзнанието

й и се опитват да разбират какво я бе обезпокоило така внезапно. И тогава й хрумна или й беше подсказано без думи, че Джейд може би вече знаеше кой или какво се криеше зад думите „Ръката на Траун“.

Но не можеше, поне засега, да я попита. Лея смяташе Мара и Карде за приятели, но това съобщение трябваше първо да бъде чуто във Висшия съвет на Новата република.

— Не мога да кажа — отвърна тя. — Поне засега.

— Ясно — каза Карде.

Очите му замислено се местеха от едната жена на другата. Долавяше, че става нещо, но беше твърде възпитан, за да попита. Бездруго щеше да го разбере не след дълго от Мара. — Само питах — той сведе очи към електронния бележник. — Струва ми се, че може би се тревожим повече от нужното за Каамас. Станало е отдавна и е възможно никой вече да не се интересува от това, кой е виновен.

Лея поклати глава:

— Не ми се вярва.

— И на мен — каза Мара.

Карде се намръщи.

— И на мен не ми се вярва.

ГЛАВА 4

Той не скри нищо от положението до най-малките подробности. Както и очакваше, последва слисано мълчание.

— Вие, изглежда, се пошегувахте, адмирал Пелаеон — процеди накрая с леден глас моф Андрай.

— И аз така мисля — подкрепи го моф Бемос и завъртя масивния кодорански пръстен на ръката си. — Ние сме Империята, адмирале, а Империята не се предава.

— Значи Империята ще умре — без колебание отвърна Пелаеон. — Съжалявам, ваши превъзходителства, но това е краят. Империята е победена. С мирно споразумение можем поне...

— Достатъчно — изсъска през зъби моф Хорт, решително събра в шепа информационните си чипове от масата и бутна стола назад. — В сектора ми ме чака важна работа.

— И мен — обади се моф Куилан и също стана. — Ако ме питате, такъв човек няма работа начело на въоръжените ни сили...

— Седнете! — нареди тих глас. — И двамата.

Пелаеон погледна към човека, изрекъл тези думи. Седеше откъм противоположния край на масата. Беше нисък и слаб, с оредяваща сребриста коса и проникателни, изпъстрени с жълто сини очи; ръцете му, сухи и изпити, напомняха животински нокти и притежаваха огромна сила. На лицето му, набраздено от възрастта, бе изписана безпощадност, овладяна амбиция бе изкривила устата му.

Това беше моф Дизра — управител на сектор Браксант, владетел на новата имперска главна планета с кодово име Бастион и техен домакин в заседателната зала на двореца си. Точно от него Пелаеон най-малко бе очаквал подкрепа. Куилан и Хорт също погледнаха към Дизра и незабавно се разколебаха в намерението си да тръгват. Хорт отвори уста да каже нещо, но заедно с Куилан мълчаливо се върна на мястото си.

— Благодаря ви — Дизра отмести поглед към върховния командващ имперската флота. — Моля, продължете, адмирале.

— Благодаря, ваше превъзходителство — адмиралът огледа седящите около масата мофи. — Не обвинявам никого заради реакцията спрямо препоръката ми. На мен самия не ми е лесно да я направя, но не виждам друг изход. С мирно споразумение поне ще можем да задържим територията, която имаме в този момент. Без него със сигурност ще бъдем унищожени.

— Нима можем да задържим територията си? — попита моф Едан. — Новата република всеки ден затвърждава лъжата, че управляваме с насилие и терор. Няма ли да се стреми към унищожението ни със или без мирно споразумение?

— Не мисля — отвърна Пелаеон. — Според мен има шанс да убедим управниците ѝ, че световите, които в момента са под властта на Империята, остават с нас по собствена воля.

— Това съвсем не важи за всички — прокънтя басовият глас на моф Сандър. — В моя сектор някои са готови да напуснат при първата възможност.

— Очевидно ще загубим някои системи — призна адмиралът. — Но и в обхвата на Новата република има системи, чиито жители ще предпочетат да живеят под управлението на имперските закони, стига да имат възможност за избор. В момента не сме в състояние нищо да направим за тях. Не разполагаме нито с човешки ресурси, нито с необходимия брой кораби, за да ги защитим. Не можем и да им осигуряваме редовни доставки. Но с преговори правото на такива системи да се върнат би могло да се извоюва.

Куилан изсумтя под нос:

— Това е нелепо. Наистина ли вярвате, че Новата република ще остави просто така системите, които примъкна от нас, да се завърнат?

— Няма възможност да постъпят другояче, Куилан — сухо се обади моф Веред. — Нали тръбят, че условие за включване в Новата република е доброволността. Нима могат да се отметнат и да забранят на някой да се откаже от управлението им?

— Това имах предвид — кимна Пелаеон. — На фона на конфликтите, които наскоро се разгоряха в Новата република, евентуалната забрана за напускане би ни предоставила силно пропагандно оръжие. Инцидентът с Алмания е още съвсем пресен.

— Добре де, щом положението в Новата република е толкова нестабилно — обади се моф Бемос, — защо просто не изчакаме

момента, когато ще се разпадне сама.

— Според мен вероятността от разпадане е извънредно голяма — намеси се моф Андрай. — Това беше простата философия на Новия ред на императора. Само той от целия имперски Сенат разбираше, че такова множество от най-различни раси и култури никога няма да живее заедно без управление със силна ръка.

— Съгласен съм — каза Пелаеон. — Но не сега е време за спор. Самоунищожението на Новата република може да отнеме десетилетия. И много преди тя да се самоунищожи, останките от Империята ще са се разлетели на прах — той повдигна вежди. — Едва ли е нужно да уточнявам, че всички ние ще сме загинали в битка или екзекутирани заради представите за справедливост в Новата република.

— А преди това ще ни показват като военни трофеи на ликуващите тълпи — тихо вметна моф Сандър. — Съблечени и в ограда...

— Задръжете си описанията, Сандър — изръмжа Хорт.

— Много е важно — злъчно му отвърна мофът. — Адмиралът е прав. Сега е моментът да се започнат мирни преговори — докато още имаме възможност да изтъкваме, че републиката е особено заинтересувана от прекратяване на враждебните действия.

Дискусията продължи още един час. Накрая без ентусиазъм всички, включително самият Пелаеон, стигнаха до съгласие.

Стражът, застанал пред украсените с орнаменти двойни врати за кабинета на моф Дизра, бе висок, млад и едър. „Пълна противоположност на Дизра“ — без капчица уважение установи Пелаеон.

— Адмирал Пелаеон — представи се той. — Искам среща с моф Дизра.

— Негово превъзходителство не е казал...

— По целия коридор има наблюдателни холокамери — безцеремонно го прекъсна върховният командващ имперската флота. — Той знае, че съм тук. Отворете вратите!

Горната устна на стража потрепна.

— Тъй вярно, сър — стражът направи две крачки и застана до него. В това време големите двойни врати започнаха едва-едва да се отварят.

Подобно на вратите и кабинетът бе пищно украсен. Такъв лукс Пелаеон не бе виждал в двореца на моф от времето на разцвета на императорската власт. Дизра седеше в средата на помещението зад бюро от млечнобяло стъкло. Пред мофа стоеше изпънат млад адютант с късо подстригана тъмна коса. Имаше отличителните знаци на майор. В ръката си стискаше няколко информационни чипа. Очевидно или тъкмо бе дошъл, или се канеше да тръгва.

— А! Адмирал Пелаеон! — възкликна моф Дизра. — Мислех, че вече подготвяте дипломатическата си мисия.

— Има малко време — отвърна върховният командващ, оглеждайки обстановката. — Според разузнавателните ви доклади генерал Бел Иблис няма да се върне в базата на Моришим още две седмици.

— Разбира се — саркастично каза Дизра. — Да се предадете на Бел Иблис, е по-приятно, отколкото да се унижите пред който и да е друг от онази бунтовническа папач.

— Вярно е, че изпитвам известно уважение към генерал Бел Иблис — призна Пелаеон и спря на метър от бюрото. По цвета му позна, че е изработено от иврийски корал. Явно датираше отпреди Войните на клонингите. Доста скъпа вещ. — Вие сякаш сте убеден противник на мирните преговори.

— Не изпитвам омраза към мира — отвърна Дизра. — Отвращава ме раболепието.

— Моля за извинение негово превъзходителство... — смутено се прокашля младият военен, остави информационните чипове и понечи да напусне кабинета.

— Останете, майоре — каза мофът и го спря с властен жест. — Искам да чуете разговора. Нали познавате адютанта ми, адмирале? Майор Гродин Тирс.

Устните на майор Тирс сякаш трепнаха или поне на Пелаеон така му се стори.

— Не помня да сме се виждали — отвърна адмиралът и учтиво кимна на майора.

— О, грешката е моя — възкликна Дизра. — Е, май обсъждахме капитулацията ни?

Пелаеон отново погледна към Тирс. След неуловимото трепване лицето на майора бе станало безизразно като восъчна маска.

— Готов съм да приема всякакви предложения, ваше превъзходителство.

— Вече знаете предложението ми, адмирале — студено отвърна мофът. — Да изпратим отреди, които да предизвикат вълна от междупланетарни и междусекторни конфликти в Новата република. Да използваме маскировъчния ви щит, за да въдворим военни части на места, където ще могат максимално да се възползват от тези сблъсъци. Да разпращаме наши хора навред при всеки удобен случай, използвайки всички възможни средства.

Пелаеон усети как устата му се изкривява. Вече неведнъж бе водил този разговор с Дизра.

— Ние сме имперска флота — твърдо напомни той на мофа. — Не използваме наемници и пиратски шайки, които да воюват вместо нас.

— Предлагам ви да препрочетете историята, адмирале — отвърна през зъби Дизра. — Империята винаги е използвала подобни отрепки. Мофите са ги наемали. Върховните мофи също. Дори Дарт Вейдър ги наемаше, стига да можеше да постигне с тяхна помощ целите си. Същото са правили командирите на почитаемата ни флота. Не бъдете прекален светец! — той нетърпеливо забарабани с пръсти по бюрото си. — Доста съм натоварен, адмирале, а вие трябва да се подготвяте. Имате ли конкретен въпрос?

— Мислех за едно-две неща — Палаеон направи върховно усилие да се овладее. — Искях да говоря с вас за изстребителите клас „Хищна птица“, които доставяте на Империята.

— Да — каза Дизра и се облегна назад в стола си. — Чудни изстребителчета, нали? Може би нямат същото психологическо въздействие както онези от клас „Примка“, но все пак ги бива.

— Тъкмо затова се запитах защо години наред не разполагаме с повече бройки — отвърна върховният командващ. — Направих и някои проучвания. Излиза, че на СороСуб изобщо не се произвеждат „Хищна птица“ и производствената линия е закрыта след пускането на няколко бройки. Това ме накара да се запитам откъде ги вземате.

— Какво значение има източникът! — отвърна мофът. — Докато изстребителите имат традиционното за СороСуб качество...

— Искам да знам с кого има работа Империята — прекъсна го Пелаеон. — С кого имам работа аз?

Очите на Дизра за миг заискриха изпод сребристите му вежди.

— Група частни инвеститори купиха и задействаха производствените линии на „Хищна птица“ — тихо отвърна той. — Имам делово споразумение с тях.

— Ще назовете ли имената и системите им?

— Групата се състои от частни инвеститори — изрече мофът бавно и отчетливо, сякаш говореше на малко дете.

— Няма значение — настоя Пелаеон със същия тон. — Искам да зная техните имена, системи и корпоративни връзки. И средствата, с които финансирате сделките.

Дизра се наведе напред в стола си:

— Да не би да намекувате, че има нещо нередно?

— Не, разбира се — адмиралът многозначително огледа кабинета. — Очевидно човек с вашите средства разполага с достатъчно финансови източници — той отново погледна мофа. — Просто искам да съм сигурен, че сделката е изгодна за цялата Империя.

Пелаеон очакваше Дизра да се засегне от тези думи. Но мофът се усмихна и каза тихо:

— Бъдете уверен, адмирале. Наистина цялата Империя има изгода.

Нещо в бръчките, покрили внезапно челото на мофа, не се хареса на Пелаеон. Върховният адмирал долови в тях нещо прикрито и зловещо.

— Искам имената на членовете на инвестиционната ви групировка — повтори той.

— Ще изпратя списъка на „Химера“ — обеща Дизра. — А сега моля за извинение, но с майор Тирс имаме работа.

— Разбира се — каза Пелаеон, като се опита в гласа му да прозвучи нотка на високомерно благоволение. Върховният командващ не биваше да оставя впечатлението, че той можеше да бъде набързо отпращай дори от моф. Просто си тръгваше по собствена воля. — Приятен ден, ваше превъзходителство.

Адмиралът се обърна и тръгна към двойните врати. Веднага щеше да възложи на капитан Дрейф и отряда му да научат имената в списъка на частната инвестиционна групировка на Дизра, както и да проверят личните финанси на мофа. Току-виж излезли на бял свят

някои интересни връзки. Но преди това трябваше да се подготви за дипломатическа мисия. И с малко късмет да сложи край на войната.

След като двойните врати се затвориха, Дизра си позволи върху лицето му за миг да се изпише малка част от презрението, което изпитваше към адмирала. То се разпростираше и върху човека, и върху военачалника заради неспособността му да победи една сбирщина бунтовници, заради безличното му примирение. Мигът отмина. Имаше твърде много проблеми, за чието разрешаване се изискваше ясен ум. Освен това, ако нещата вървяха по план, твърде скоро Пелаеон щеше да бъде незначителна фигура. Дизра завъртя стола си към майор Тирс и го погледна.

— Интересен разговор, нали, майоре? — миролюбиво попита той. — Какви са впечатленията ви?

С явно усилие Тирс откъсна очи от вратата, през която бе излязъл Пелаеон.

— Съжалявам, ваше превъзходителство, но не е моя работа да давам мнение — отговори той. Плещите му бяха сведени, изобразявайки скромност. На лицето му бяха изписани искреност и добросъвестност. — Аз съм обикновен флотски адютант. От политика не разбирам.

Дизра не можеше да не признае, че човекът бе добър актьор, успешно подвеждал през последните петнайсет години десетки военни и цивилни, включително самия моф. Но сега вече знаеше... и предстоеше внезапен край на представлението.

— Добре — каза той, — да оставим политическата страна на нещата и да чуем мнението на един офицер по военен въпрос. Чухте предложението ми за начина, по който Империята би могла да избегне така желаната от адмирала капитулация. Какъв е коментарът ви?

— Ваше превъзходителство, адмирал Пелаеон е върховният командващ флотата — неохотно започна Тирс. Безстрастното изражение оставаше на лицето му, но около очите му Дизра различи напрежение. Дали подозираше, че мофът знае? Едва ли. Не че имаше някакво значение...

— Значи познава по-добре стратегическото ни положение — продължи Тирс. — Пак ще кажа, че за съжаление познанията ми са много ограничени и по отношение на глобалната стратегия.

— Аха! — Дизра поклати глава и натисна едно копче на бюрото. Чу се щракване и скритото под плота чекмедже се отвори. — Разочаровате ме, майоре — каза той, докато ровеше из десетината информационни чипа. Не изпускаше от очи лицето на адютанта. — Вярвах, че императорът е избрал само най-добрите.

Този път нямаше съмнение, очите на Тирс трепнаха. Но още не бе готов да се откаже от комедиантството.

— Императорът ли, ваше превъзходителство? — премига той смутено.

— Само най-добрите — повтори Дизра, взе един от чиповете и го подаде на майора — за служба в гвардията.

Мофът очакваше адютантът да извади от актьорския си репертоар пристъп на смущение, но Тирс просто стоеше срещу него, приковал очи в двойния му турболазерен бластер. Дизра потисна внезапния пристъп на съмнение. А ако бъркаше? Ако Тирс решише, че запазването на анонимността му си струваше убийството на един имперски моф...

Майорът тихо въздъхна. Звукът напомняше съскането на змия.

— Едва ли има смисъл от шумни протести, нали? — каза той и изпъна необичайно рамене...

Дизра неволно се притисна към облегалката на стола. Изведнъж неувереният и смирен майор Тирс, който от осем месеца бе негов адютант, изчезна. На негово място стоеше воин. Дизра бе чувал, че проникателното око винаги ще разпознае имперски щурмовак или гвардеец, все едно дали е в бойно снаряжение или на смъртно легло. Винаги бе смятал такива обобщения за празни приказки. Никога повече нямаше да допуска такава грешка.

— Как ме разкрихте? — наруши Тирс настъпилото мълчание.

Мина един дълъг миг преди Дизра да отговори.

— Направих справка в главната имперска библиотека с досиетата, след като я преместиха тук. Там се съхраняват и копия от частния архив на императора. Успях да проникна в тях.

Тирс вдигна вежда.

— Така ли! Тези досиета би трябвало да са абсолютно недостъпни.

— Няма абсолютна недостъпност — каза Дизра.

— Очевидно — съгласи се майорът. — Е, какво ще правим?

— Не онова, което очаквате — увери го мофът. — Нямам намерение да ви изобличавам като дезертър, дори да се намери пред кого да го направя. Империята не може да си позволи да разхищава елита си — той повдигна една вежда. — Щом стана дума, да ви попитам, как се спасихте при гибелта на втората „Звезда на смъртта“?

Тирс сви рамене.

— Просто не бях там. Гвардейците периодично бяха пращани в редови щурмови отряди, за да поддържат бойната си форма. По това време бях на Магагран, на Външния ръб, и помагах за разбиването на една бунтовническа група.

— И всички други от отряда ви загинаха, нали?

— Избити от една бунтовническа група! — изсумтя презрително Тирс. — Трудно би могло да стане. Не, просто си изпълнихме задачата и получихме заповед да се върнем. По това време вече се носеха всякакви слухове, включително че императорът не бил загинал на „Звездата на смъртта“ при Ендор, така че, щом наближихме Корускант I, се метнах на един кораб и се отправих да помагам.

— Помня тези месеци — каза Дизра с изкривена уста. — Пълен хаос. Бунтовниците събираха пармчета, които така или иначе им бяха поднесени на тепсия.

— Вярно — съгласи се Тирс с измъчен глас. — Сякаш цялата Империя се разпадаше.

— Може би наистина беше така — каза мофът. — Пелаеон намекна веднъж, че върховният адмирал Траун имал теория за това.

— Да, че императорът бил използвал Силата, за да направлява бойните части — каза майорът. — Помня един такъв разговор на борда на „Химера“. Може и да е бил прав.

Дизра се свъси.

— Били сте на „Химера“?

— Разбира се. Има ли нещо по-добро за един гвардеец от това да се намира до върховния адмирал? Около месец след като той се върна от Непознатите райони, успях да си уредя да ме прехвърлят в щурмовите отряди на „Химера“.

— Но тогава... — запъна се мофът.

— Защо умря ли? — Тирс стисна челюсти. — Защото направих грешно предположение. Очаквах нападение срещу върховния адмирал, когато се сблъскахме неочаквано с числено превъзхождащ ни враг при

корабостроителниците на Билбринджи. Само че очаквах екип командоси, които да вземат на абордаж „Химера“ в суматохата на сражението. Люк Скайуокър бе прониквал вече на кораба, за да спаси Талон Карде, и аз реших, че може да опитат отново, затова разположих щурмоваците си около хангара.

— Аха — кимна Дизра. Един къс от историята си дойде на мястото. — Значи вашият отряд е заловил и ликвидирал предателя ногри Рък, след като той уби върховния адмирал?

— Да. Доколкото това може да бъде някаква утеха — сви рамене гвардеецът.

Дизра го изгледа:

— Траун знаеше ли за вас?

Майорът отново сви рамене.

— Кой може да каже какво знаеше и какво не знаеше върховният адмирал? Знам само, че никога не съм му се представял и той никога не е говорил лично с мен.

— Защо никога не сте му се представяли? Мислех, че към гвардейците отношението е... специално.

— Никога повече не изричайте на глас подобно нещо, Дизра — с нисък заплашителен глас каза Тирс. — Не си го и помисляйте! Кралският гвардеец не желае никакви привилегии. Единствената цел в живота му е да служи на императора и на Новия ред, който той изгради. Това е целта в живота му, заради която е готов да умре.

— Да, да... — стреснато промълви мофът. Ставаше все по-очевидно, че славата на Кралската гвардия, която винаги бе смятал за продукт на имперската пропаганда, всъщност е съвсем реална. — Извинявайте, гвардеец.

— Майор — коригира го Тирс. — Само майор. Кралската гвардия вече не съществува.

— Извинявайте, майор — поправи се Дизра с доловимо раздражение. Бе започнал разговора с намерението той да го води, а все повече губеше контрол над него. — А към мен трябва да се обръщате с „ваше превъзходителство“.

Тирс се намръщи и за миг мофът затаи дъх. После бившият кралски гвардеец изкриви уста в иронична усмивка:

— Разбира се, ваше превъзходителство. Доволен ли сте от отговора ми, ваше превъзходителство?

— Да — кимна мофът. — Да оставим сега миналото, майоре, и да помислим за бъдещето. Чухте предложенията ми към адмирал Пелаеон. Какво смятате?

Тирс поклати глава:

— Адмиралът е прав. Нещата не се развиват в наша полза.

— Дори и с тези многобройни вътрешни конфликти в Новата република ли?

— Дори с тях — махна гвардеецът към бюрото на мофа. — Дори и с любопитния доклад на третия информационен чип с надпис „Лак Джит“.

— О! — Дизра направи физиономия и извади от купчината споменатия чип. Всички чипове трябваше да са секретни, кодирани със специалния имперски шифър, достъпни само за висшите офицери от разузнаването и за самите мофи. Явно не само Дизра беше провеждал издирване на високо ниво. Той пхна чипа в четящото устройство и набра кода за дешифриране. Това беше разузнавателен отчет, купен от свободно практикуващия деваронианец Лак Джит, за открит в планината Тантик частично запазен доклад за унищожаването на Каамас. — Отлично! — каза той на Тирс, докато очите му пробягваха по отчета. — Точно от това се нуждаем.

Майорът поклати глава:

— Полезно е наистина, но не е достатъчно.

— Достатъчно е — възрази мофът и лека усмивка разтегна устните му, докато препрочиташе важни части от отчета. — Според мен недооценявате политическата ситуация, в която Новата република изпада напоследък. Каамас, особено с ботанското участие, може да хвърли искрата на раздора. Особено ако и ние я раздухаме.

— Проблемът не е в затрудненията на бунтовниците — охладнел ентусиазмът му Тирс. — Вие, изглежда, не разбирате положението на Империята. Дори разпадането на Бунтовническия съюз няма да възстанови Новия ред на императора. Трябва ни водач, около когото да се съберат силите на Империята. Адмирал Пелаеон е сякаш най-подходящата фигура, но, изглежда, е изгубил желание за борба.

— Оставете Пелаеон! Да речем, че ви посоча водач. Ще се присъедините ли към нас?

— За кои „нас“ говорите?

— Ако се присъедините към нас, ще станем трима — отговори мофът. — Трима, споделящи тайната, която ще привлече цялата флота на наша страна.

Майорът се усмихна цинично:

— Ще ми простите, ваше превъзходителство, но се съмнявам, че сте в състояние да вдъхнете привързаност дори у пияна банда.

Вълна от гняв се надигна у Дизра. Как се осмелява този прост войник...

— Вярно — процеди той през зъби. Вярно, че Тирс май не можеше да бъде наречен прост войник. А и мофът отчаяно се нуждаеше от човек с неговите качества и умения. — Аз ще бъда само политическата сила зад трона. Освен това ще осигурявам бойците и снаряжението.

— От флотата на сектора Браксант ли?

— И от други източници — отвърна Дизра. — Ако решите да се присъедините към нас, ще служите като архитект на общата ни стратегия.

— Ясно — и да бе обезпокоен от думата „служба“, майорът не го показва. — Кой е третият човек?

— С нас ли сте?

— Кажете ми нещо повече — изпитателно гледаше мофа бившият гвардеец.

— Ще направя нещо повече — Дизра бутна стола назад и стана. — Ще ви покажа.

Ако се съдеше от липсата на изненада у Тирс, тайният коридор между кабинета на мофа и покоите му не бе нещо ново за него. Очевидно новост обаче беше замаскираната врата по средата на коридора.

— Пробил я е предишният собственик на двореца — обясни Дизра, докато двамата крачеха по тесния коридор към не по-обширната кабина на турболифта. — Ще се спуснем петдесет метра под земята. От там може или да се отиде в залата за изтезания под централната кула, или да се излезе по тайния тунел на хълмовете на север. Понякога се питам къде е ходил по-често.

— Ние къде ще отидем? — попита Тирс, когато кабината на турболифта потегли надолу.

— Към залата за изтезания — отговори Дизра. — Това е най-тайното място в двореца. Всъщност и в целия Бастион. Третият ни чака там.

Кабината спря, вратата се плъзна встрани. Два тесни, грубо изсечени коридора потеглиха в противоположни посоки. Дизра разчисти с ръка част от паяжините и тръгна по десния. Стигнаха до прашна метална врата с колело в средата. Мофът го завъртя, вратата се отвори със зловещо скърцане.

Предишният собственик едва ли би познал залата за изтезания. Стените и подът бяха почистени и тапицирани, на мястото на ужасяващите инструменти за причиняване на болка бе внесена модерна функционална мебелировка на съвременно жилище. Цялото внимание на Дизра бе насочено към бившия гвардеец, когато влезе в помещението. Тирс пристъпи и замръзна от изненада, когато видя човек по средата, седнал в копие на командно кресло на звезден разрушител. Очите на майора се разшириха от изненада. Тялото му се изпъна, сякаш го разтърси мощен електрически ток. Погледът му прескочи към Дизра и пак се върна към командното кресло. После бързо обходи залата, сякаш търсеше доказателства за капан, за халюцинация или дори за собствената си лудост. Дизра стаи дъх... После Тирс се изпъна уставно и отдаде чест.

— Върховен адмирал Траун — образцово доложи той. — Щурмовак TR-889 се явява по служба.

Дизра прехвърли вниманието си към обитателя на помещението, който бавно стана от креслото. Мофът внимателно наблюдаваше светлосинята кожа, синьо-черната коса, блестящите червени очи, бялата униформа на върховен адмирал. Погледът на Траун срещна за миг очите на Дизра, след това се премести към Тирс.

— Добре дошъл отново на служба, щурмовак — дрезгаво отвърна той. — Но съм длъжен да ви кажа — той отново погледна към Дизра, — че не съм онзи, за когото ме смятате.

Бърза тръпка мина през лицето на бившия гвардеец:

— Сър?

— Позволете на мен — намеси се мофът. Той отиде до върховния адмирал, хвана белия ръкав на униформата му и го придърпа към Тирс. — Майор Тирс, позволете да ви представя моя съдружник Флим. Изключително талантлив актьор.

За миг в стаята се възцари тишина. Гвардеецът гледаше облечения в бяла адмиралска униформа самозванец. Върху лицето на майора се изписаха разочарование и неверие, впоследствие се намесиха гняв и отдръпване. Мофът наблюдаваше смяната на чувствата му. Сърцето му се беше качило в гърлото. Ако гордостта на Тирс вземеше връх, ако се обидеше от измамата, която току-що му бяха представили, нито Дизра, нито Флим щяха да излязат от стаята живи.

Майорът обърна поглед към мофа. Бурята от чувства по лицето му се скри зад каменна маска.

— Обяснете ми — лаконично каза той.

— Сам казахте, че Империята се нуждае от водач — напомни му Дизра. — Може ли да има по-добър водач от върховния адмирал Траун?

Бавно и неохотно Тирс погледна към фалшивия върховен адмирал:

— Кой сте вие?

— Както негово превъзходителство ви каза, името ми е Флим — отвърна човекът.

Сега гласът му звучеше другояче. Изоставил бе властната, почти царствена осанка на върховния адмирал. Изведнъж Дизра осъзна, че преди малко в кабинета му Тирс бе минал през съвършено същата промяна, само че в обратен ред. Може би някогашният гвардеец също го осъзна.

— Интересно... — каза той, пристъпи по-близо и се взря в лицето на Флим. — Изцяло приличате на него.

— Трябва да прилича — отвърна Дизра. — Почти осем години минаха, докато открия подходящия изпълнител. Отдавна го планирам.

— Разбирам — каза Тирс. — С очите как се справихте?

— Повърхностни имплантации — обясни мофът. — Самозахранващи се, за да блестят в червено. Останалото са грим и боя за коса плюс удивителен контрол на гласа и актьорски талант.

— Имал съм не едно въплъщение — обясни Флим. — Това е поредното. Но пък удовлетворението може би ще е много по-голямо.

— Забележително — отбеляза Тирс и погледна към Дизра. — Има само един проблем. Траун е покойник и всички го знаят.

Мофът вдигна вежда:

— Нима? Да, съобщено беше, че е починал, но може само да е изпаднал в кома от намушкването на Рък. Може би са го отнесли в някое тайно място, където е прекарал дълги години, възстановявайки се. А може на „Химера“ да е загинал негов двойник. Нали казахте, че сте очаквали нападение срещу него при Билбринджи. Нищо чудно и той да го е очаквал и да е взел съответни мерки.

Тирс изсумтя:

— Много личат белите конци.

— Така е — съгласи се мофът. — Но няма значение. Ние трябва само да представим Траун. Самозалъгването ще свърши останалата работа. Империята ще се занадпреварва кой пръв да повярва в него. Начело с Пелаеон.

— Това ли е планът ви? — попита майорът. — Да представите върховния адмирал на Пелаеон, да му върнете поста на борда на „Химера“ и да го превърнете в спойка за Империята?

— В основни линии, да — отвърна мофът и се намръщи. — Защо?

Известно време Тирс не отговори.

— Казахте, че имате и други източници на въоръжение и бойци освен от флотата на сектора Браксант — каза той. — Кои са?

Дизра погледна Флим, но актьорът се задоволяваше да наблюдава с интерес бившия гвардеец.

— Имам уговорки с пиратите от Каврилу — отговори мофът. — Те са голяма и опитна команда, която действа извън...

— Познавам командата на капитан Зотип — прекъсна го Тирс. — По мое мнение не е особено опитна, но определено е голяма. Какви уговорки имате?

— От взаимен интерес — отвърна мофът. — Използвам докладите на имперското разузнаване, за да посочвам на Зотип интересни товари на Новата република. Той плячкосва каквото може, а ние дестабилизираме противника.

— И част от „Хищните птици“ на СороСуб слизат от поточната линия на Зотип? — предположи майорът.

Дизра сви устни. Или Тирс знаеше твърде много за тайните на мофа, или бе много по-умен, отколкото Дизра бе допускал. Нито една от двете възможности не му се нравеше.

— Всъщност получаваме всичките си изтребители оттам — каза той. — Зотип разполага с достатъчно машини за командата си.

— С какво плащате самолетите?

— С експертна помощ, която той не може да получи отникъде другаде — отвърна Дизра и удостои бившия гвардеец с лукава усмивка. — Давам му на заем много специални войници консултанти: групи от клонингите на Траун от планината Тантис.

За мофа беше удоволствие да види как Тирс зяпна.

— Има останали клонинги?

— При това немалко — раздразнено каза Дизра. — Нашият умен дребен велик адмирал е пръснал групи под прикритие из цялата Нова република. Не знам какви са му били намеренията. В архивите не открих нищо за...

— Намерили сте архивите на Траун? — прекъсна го майорът. — Имам предвид личния му архив?

— Разбира се — каза Дизра и леко се намръщи. За момент в изражението на бившия кралски гвардеец се прокрадна възбуда. — Откъде иначе щях да зная къде да намеря клонингите?

Краткият проблясък на интерес изчезна зад непроницаемата маска на Тирс.

— Разбира се — спокойно се съгласи той. — Какво друго имаше там?

— Схема на дългосрочна стратегия — отвърна Дизра, като внимателно го наблюдаваше. Но онова, което преди малко бе предизвикало интереса на майора, сега бе погребано зад безизразното му изражение. — Плановете му за кампаниите срещу Новата република за следващите пет години. В невероятни подробности. За съжаление към днешна дата съвършено безполезни...

— Аз бих бил много предпазлив, когато определям като съвършено безполезно нещо, направено от Траун — меко възрази Тирс. — Нещо друго?

Дизра сви рамене:

— Лични мемоари, разни такива неща. Нищо интересно от военна гледна точка. Можете да ги прегледате по-късно, ако желаете.

— Благодаря ви — каза гвардеецът. — Ще се възползвам от разрешението ви.

— Може би ще запланувате нещо по-амбициозно — намеси се Флим — от простото използване на моя Траун за притегателна сила?

Майорът сведе глава към актьора:

— Голяма проницателност проявявате, адмирале — каза той. — Да, струва ми се, че можем да направим нещо по-добро. Доста по-добро. Тук има ли компютърен терминал? — Дизра кимна утвърдително. — Чудесно. Ще ми трябват информационните чипове, които оставихме на бюрото ви, ваше превъзходителство. Имате ли нещо против да ги вземете?

— Отивам — отвърна мофът. Вече съсредоточен в компютъра, Тирс не си направи труда да отговори. За миг мофът се взря в тила му, питайки се дали пак не бе сгрешил в преценката си. Майор Тирс, бивш кралски гвардеец, беше полезен изпълнител. Господар не би могъл да бъде. За момента двамата се нуждаеха един от друг. Преглъщайки думите и гордостта си, Дизра се насочи по коридора към турболифта.

ГЛАВА 5

Съветник Борск Фейлия вдигна поглед от електронния си бележник. Лилавите му очи бяха разширени, жълтеникавата козина плътно прилепваше към тялото му.

— Значи излезе най-сетне наяве? — попита той.

— Да — каза Лея. — И се налага да дадете някои обяснения.

— Няма нищо за обясняване — поклати Фейлия глава. — Всичко е истина.

— Ясно — кимна Лея и почувства как върху раменете ѝ легна бреме. Досега не бе осъзнавала колко силно се бе надявала предположението на Карде, че записите за Каамас може да са фалшифицирани, да се окаже вярно. — Сигурен ли сте?

— Да — отговори Фейлия. Погледът му се премести от нея към бележника.

— Тогава знаете кои са били замесени.

— Не — отвърна Фейлия. — Това е проблемът, съветник Органа Соло. А също и причината до мълчим толкова дълго. Знаем колкото и вие: няколко ботанци са помогнали на агентите на сенатор Палпатин да получат достъп до генератора на щита. Не знаем дори от кое племе са били, да не говорим за самоличността им.

— Правили ли сте опит да я установите? — прямо попита Лея.

Козината на Фейлия настръхна.

— Разбира се. Но Палпатин изключително умело бе прикрил следите. Едва доста време след събитието, в първите дни на бунта от вождовете на племената научихме, че в унищожението на Каамас са били замесени ботанци. Потресът ни накара да включим народа в Бунтовническия съюз и да действаме за краха на Палпатин. Но следите вече бяха твърде стари.

— Разбрах — въздъхна Лея.

— Вярвате ми, нали? — попита Фейлия. — Трябва да ми вярвате.

Известно време Лея не му отговори. Взря се в очите му, присегна се със Силата и потърси някакви признаци на измама. И да ги имаше,

не успя да ги намери.

— Вярвам ви, че казвате истината, доколкото ви е известна. За съжаление не само мен ще ви се наложи да убеждавате в искреността си.

Фейлия потръпна. Козината му настръхна на кичури.

— Така е — унило се съгласи той. — Мнозина ще решат, че прикривам престъпниците от ботанска солидарност.

Лея взе електронния бележник и овладя изражението на лицето си. Беше прав. Ботанското присъствие в междупланетарната политика бе язвително и дръзко и не се нравеше на мнозина в Новата република. Дори раси, свикнали да се счепкват при първа възможност, се опитваха да смекчат отношението си към другите. Ботанците или не бяха в състояние, или не желаеха да постъпят така и си бяха спечелили враждебност, която надвишаваше обичайната в дипломатическите среди зложелателност.

— Вярно е — каза тя. — Значи трябва да разрешим въпроса колкото може по-бързо.

— Как? — попита Фейлия. — Ботанците дълго и упорито издирваха имената на извършителите не само в официалните архиви на племената на Ботауи, но и във всичките ни колониални светове и анклави. Няма ги.

— Ето тук ги е имало — и Лея извади информационния чип от електронния бележник. — Сигурна съм. Да видим дали специалистите ще възстановят нещо. Не успеят ли, просто ще трябва да намерим друго копие. Поне вече знаем какво да търсим.

— Така — неуверено каза ботанският съветник. — А какво възнамерявате да предприемете междувременно?

Лея завъртя чипа в ръцете си.

— Не мога просто така да забравя тази история. Разберете това, съветник Фейлия. Длъжна съм да уведомя останалите членове от Висшия съвет, но ще направя всичко възможно, за да убедя президента Гаврисом да не се разгласява разкритието. Поне да изчакаме, докато разберем какво могат да направят специалистите с унищожените сектори на чипа.

— Да — отвърна Фейлия, целият настръхнал. — А дали специалистите ще замълчат, е, разбира се, друг въпрос. По-важното е какво ще направи контрабандистът Талон Карде. Той също знае.

— Карде даде дума да не казва нищо — успокои го Лея. — Изпрати съобщение до своите хора да се оглеждат за деваронианеца, който намери информационния чип. Може и да успеят да го заловят, преди да каже на когото и да било.

Фейлия подсмъркна.

— Наистина ли смятате, че още не е казал? След отношението, което сте проявили двамата с Карде спрямо него?

— Постъпихме, както сметнахме за нужно в момента — отвърна Лея, овладявайки внезапния си изблик на раздразнение от ботанеца. — По-добре ли щеше да бъде да си тръгне с чипа?

— Честно казано, да — сковано отговори ботанецът. — Явно е възнамерявал да го предложи на нас. Щеше да поиска колосална сума пари, ние щяхме да му платим и всичко щеше да приключи.

— Нямаше да приключи, съветник — въздъхна Лея. — Няма да приключи, докато не стане известна цялата истина и виновниците не бъдат наказани.

— Вярно, това трябва да направим — съгласи се събеседникът ѝ и се изправи. — Благодаря ви за любезността да поговорите насаме с мен, съветник Органа Соло. Сега си тръгвам, за да подготвя защитата си.

— Не се намирайте пред съд, съветник — уточни Лея.

Козината на Фейлия прилепна за тялото му.

— И това ще стане — тихо отвърна той. — Заедно с целия ботански народ. Ще видите.

* * *

Шада Дукал никога не бе виждала кафенето „Дона Лаза“ толкова претъпкано. Представители на десетки различни раси със социален статут, започващ от средната класа и стигащ до самото дъно на обществените прослойки, бяха буквално натъпкани от стена до стена.

— Голямо посещение тази вечер — подметна тя на шефа си, който седеше плътно притиснат до нея на масата.

— Днес гастролиращият турнир „Бога Минаук“ се провежда тук — обясни Мазик, галейки разсеяно дланта ѝ. — Направо са полудели по играта.

— Според теб това ли е причината да избере именно това кафене? — попита Шада. — Тълпата?

— Не се притеснявай, Кромф ще го доведе — успокои я Мазик. — Дадеш ли му пари, можеш да му имаш вяра. Особено когато втората половина на плащането става след доставката.

Шада погледна към съществата, които се притискаха към масата им.

— Повече се безпокоя дали ще можем да го изведем спокойно от тук сред тази тълпа.

— Не е нужно да бързаме — каза Мазик. — Като се имат предвид всички главоболия, които си докарахме заради него, трябва да чуя страшната тайна, която има да ни каже. После може и да пуснем преследвачите по дирите му.

Шада го погледна с крайчеца на окото си.

— Карде едва ли ще одобри това — предупреди го тя. — Ясно нареди Лак Джит да не говори с никого.

— Талон Карде не ни е работодател — язвително ѝ напомни шефът ѝ. — С онова, което ще плати Кромф за издирването, горе-долу няма да сме на червено. Ако малката тайна има някаква пазарна стойност, заслужаваме да получим част от нея.

Шада извърна лице. Някакво лошо предчувствие се притури към бездруго тревожното ѝ усещане. В света на контрабандата нещата се свеждаха до печалба, възможно най-висока, с цената на всякакви интриги, измами и изнудвания. Понятия като лоялност и чест нямаха особена стойност...

— Хайде, хайде — сгълча я Мазик и отново погали дланта ѝ. — Стига с тези самообвинения. Играта ни е такава и ти го знаеш.

— Да — тихо отвърна тя. Знаеше го, разбира се. От дванайсет години бе доброволна участничка в тази игра, при това доста талантива. Понякога късно нощем се питаше какво става с галактиката. Или може би със самата нея.

Сред тълпата се запровира млад гарусец с претрупан поднос в ръце. Успя да мине, без да разлее нищо, между двама ишорци, които крещяха и ръкомахаха разгорещено, и седна на стола срещу Мазик.

— Уф! — подсвирна той и взе една от четирите чаши върху подноса. Обаgrenите му в лилаво хриле ритмично се повдигаха и отпускаха в такт с дишането. — Не мислел, че успях.

— Не само че успя, но и свърши добра работа, Кромф — увери го Мазик, избра две от останалите три чаши и постави едната пред Шада. — Да се е мярнал нашият човек?

— Не видял — отвърна Кромф, внимателно отпи и се огледа. Някой дрезгаво се разсмя до тях и един от ушните гроздове на гарусеца щръкна и отново се отпусна. — Не ми харесва, Мазик. Много хора гледа.

— Не се притеснявай — успокой го Мазик. — Ти само го доведи на масата. Ние ще свършим останалото.

Една от декоративните лакирани игли, забити в косата на Шада до лявото ѝ ухо, тихичко изщрака два пъти.

— Сигнал от Грив — каза тя на шефа си. — Вероятно е успял.

— Добре — каза той. — Иди да го доведеш, Кромф. Пред страничния вход. Мисли за втората половина, която имаш да получаваш.

Гарусецът стана с нещо като подсвирване и изчезна в тълпата. Шада си пое дълбоко дъх, стегна се вътрешно и се огледа за последен път. Ако деваронианецът надушеше неприятности и понечеше да бяга, сигурно щеше да се насочи наляво...

Кромф се върна, следван от рогатия деваронианец.

— Оф! — подсвири гарусецът, докато сядаше на масата до Мазик. — Тълпа много. Това Лак Джит. Това контрабандис Мазик.

— Приятно ми е да се запознаем, Лак Джит — каза Мазик и му предложи четвъртата чаша от подноса. — Надявам се, че пиеш вристулийски брандал.

— Щом плаща друг... — отвърна деваронианецът и седна срещу контрабандиста. — Първо да ти обясня, Мазик, че макар това, което ще ти кажа, да е истина, наясно съм, че не мога да искам пари в замяна. Вече не разполагам с веществено доказателство. Имам само това, което видяха очите ми.

— Ясно — каза Мазик и отпусна длан на масата. После я отдръпна и на нейно място се показа купчинка монети. — Все пак редно е един джентълмен да плати за получената информация.

Устните на Лак Джит се разтегнаха в тънка деваронианска усмивка и той посегна към монетите. В същия миг Мазик здраво сграбчи дланта му.

— За получената информация — студено повтори контрабандисткият водач. С другата ръка премести купчинката монети към своя край на масата. — Да чуем сега какво имаш да ни кажеш — и Мазик пусна ръката на деваронианеца.

Лак Джит се приведе напред и се подпря на масата.

— Онова, което ще ви кажа, е едновременно поверително и невероятно — прошепна той. — Никой извън парламента на Новата република не го знае — деваронианецът се огледа и се приведе още малко. — Става дума за Каамас — продължи той. — Има доказателства, че опустошението на планетата е било извършено от агенти на тогавашния сенатор Палпатин, който е замислил и самото унищожение.

Шада стисна юмрук под масата. Каамас. Отдавна не си бе спомняла за онзи свят, отдавна се опитваше да прогони от мислите си името му и спомените, които събуждаше за собственото ѝ детство, прекарано на родната ѝ планета Емберлене. Сега изведнъж всичко оживя. Шефът ѝ далеч не беше толкова развълнуван.

— Това едва ли може да се нарече сензация — сви той рамене. — Всъщност това е най-разпространеното предположение, откакто е угаснал последният пожар на Каамас.

— Но има доказателство — настоя Лак Джит. — Запис, намерен в личното императорско хранилище на Уейланд.

— Документ, който ти не притежаваш.

— Има и друго — просъска деваронианецът и се наведе напред, така че рогата му почти докоснаха челото на Мазик. — Сега вече знаем как планетата е била унищожена толкова лесно. Генераторите на щита са били умишлено повредени — той забучи пръст в масата, за да подчертае думите си. — От група ботанци.

Мазик хвърли поглед към Шада.

— Така ли? — в гласа му, все така равен, прозвучаха нотки на интерес. — Знаеш ли имената им?

— Не, за жалост — отвърна Лак Джит. — Тази част от записа бе силно повредена и електронният ми бележник не можа да я разчете — той се облегна назад. — Но това едва ли има значение. И в двата случая на ботанците им предстоят много трудности. Всеки ловък бизнесмен ще направи печалба от сведения за толкова голям

предстоящ трус — той махна към купчинката монети пред Мазик. — Не сте ли съгласен?

— Съгласен съм — отговори контрабандистът. Погледна към Шада и вдигна вежда. — Много добре. Шада, ще помогнеш ли на приятеля ни?

— Няма нужда — намеси се Лак Джит, наведе се отново и протегна ръка към монетите...

Шада се привдигна от стола и стовари кокалчетата на дясната си ръка в основата на левия му рог. Деваронианецът се свлече без звук и заби лице в масата. Левият му рог замалко не разля питието на Мазик. Един барабелец и двама дуросци погледнаха към тях и бързо извърнаха очи. Очевидно припадналите посетители не бяха рядкост в „Дона Лаза“.

— Оф! — подсвирна Кромф и опулено зяпна отпуснатото тяло. — Той нали не...

— Разбира се, че не е — каза Мазик и три пъти докосна иглата предавател в косата на Шада. — Никой не ни плаща, за да убиваме когото и да било.

Пробивайки си път през тълпата, Грив се появи на масата.

— Готови ли сте? — попита той.

— Готови сме — кимна Мазик и събра в шепата си купчината монети. Взе четири от тях и ги подаде на Кромф, останалите пусна във вътрешния си джоб. — Отнеси го в плъзгача.

Грив метна деваронианеца на рамо и отново си запробива път през тълпата.

— Само си губихме времето — отбеляза контрабандисткият водач, докато се изправяше. След това учтиво подаде ръка на Шада. — Може би пък Карде ще даде нещо, колкото да излезем на нула.

— Нищо ли няма да направим за това, което научихме? — попита Шада.

— Не ставай глупава — смърми я той, стисна ръката ѝ и я поведе през тълпата. — Кой се интересува от планета, унищожена почти преди половин век?

Стомахът на Шада се сви. Каамас... и Емберлене...

— Никой — горчиво се съгласи тя. — Абсолютно никой.

Поне по два пъти трябва да се прочете, мислеше Дизра, докато крачеше бавно зад млечнобялото си коралово бюро и се опитваше да

изглежда нетърпелив, а не обезпокоен. Най-сетне и последният от четиримата имперски капитани приключи и вдигна очи от електронния си бележник.

— С цялото полагаемо се уважение, ваше превъзходителство, намирам предложението за невероятно — каза капитан Тразен от „Заличител“ с мек глас, несъответстващ на славата му на зъл човек. — Със сигурност си давате сметка, че не е възможно да се изтеглят четири имперски звездни разрушителя от сектора, без отбраната му да пострада.

— Съгласен съм — намеси се капитан Налгол на „Тиран“, въртейки пръстена със семейния куатски герб, който неизменно носеше. — Освен това, с цялото ми уважение, бих поставил под въпрос правомощията ви да наредите изпълнението на тези две операции. Всяко навлизане в космическото пространство на Новата република трябва да се извършва с пряка заповед на върховния командващ флотата адмирал Пелаеон.

— Може би — отвърна Дизра. — Засега няма да се занимаваме с това. Други въпроси има ли?

— Аз искам да попитам за тази мисия на Моришим — обади се капитан Дория от „Неумолим“. — Какъв е куриерският кораб, който ме молите да засека?

Дизра вдигна вежди.

— „Молите“ ли, капитане?

— Да, ваше превъзходителство — твърдо отвърна Дория. — Капитан Налгол е прав. Вие сте главнокомандващ флотата на сектора Браксант. Можете да нареждате операции в границите на сектора. Правомощията ви не включват изпращането на кораби с мисии до Ботауи и Моришим.

— Разбрах — Дизра погледна четвъртия капитан. — Доста сте мълчалив, капитан Аргона.

— „Желязна ръка“ е, разбира се, под ваше командване, ваше превъзходителство, и ще отидем, където ни изпратите — тихо каза Аргона. — В същото време трябва да се съглася с оценката на капитан Тразен. Не бива с лека ръка да се оголва секторът с четири от общо тринайсетте звездни разрушителя.

— Особено ако три от тях се изпращат на дългосрочна мисия до системата Ботауи — вметна Тразен. — Самото естество на мисията

изключва всякаква възможност за бързо завръщане.

— Вярно е — съгласи се Аргона. — Хубаво ще е физически да изпращате куриери за връзка с нас. Може няколко допълнителни дни да се окажат фатални.

— Без риск не може да се постигне нищо добро — хладно изрече мофът. — Започвам да мисля, че избирането ви за тази мисия може и да е било неправилно. Ако предпочитате да се оттеглите от една историческа кампания...

— Не — отсече някой и прекъсна думите му.

Гласът дойде от тайния коридор на Дизра. Капитаните се обърнаха... И видяха в кабинета да влиза върховният адмирал Траун. Сред втрещеното мълчание някой ахна сподавено.

— Извинете, сър, какво имахте предвид? — почтително попита мофът.

— Имах предвид, че няма да бъдат извинени за неучастието си в тази мисия, ваше превъзходителство — отговори Траун. Гласът му бе спокоен и хладен. Той пристъпи до бюрото и седна в креслото на Дизра. — Избрах тъкмо тези звездни разрушители и капитаните им, воден от съображения, които не са се променили.

Погледът му се спря за миг на всеки от офицерите, които не можеха да откъснат очи от него. След това се облегна назад в стола си и се позасмя.

— Забележете, ваше превъзходителство — махна с ръка към капитаните Траун, — че въпреки слисването от неочакваната ми поява тези офицери успяха да се поокопитят. Притежават бързи и гъвкави умове, съчетани с изключителна преданост към Империята. Това е комбинацията, от която се нуждаем, и ще я имам.

— Разбира се, сър — съгласи се Дизра.

Върховният адмирал отново се извърна с лице към офицерите.

— Навярно искате да ми зададете въпроси — каза той. — За съжаление на онзи, който най-много ви вълнува, не мога да отговоря в момента. Понеже се готвя отново да поема командването, начинът, който ми позволи да оцелея след опита за покушение преди десет години, трябва да остане в тайна. Ще помоля и връщането ми засега също да остане тайна. Можете да я споделите само с висшия команден състав, и то след като напуснете имперското космическо пространство.

С тези изключения... — той сведе леко глава на една страна, — предполагам, ще имате въпроси за правомощията на командващите?

— Няма въпроси, сър — каза Тразен. Гласът му бе почти благоговееен. — Вече не.

— Добре — Траун вдигна синьо-черната си вежда към капитана на „Тиран“. — От изражението ви, капитан Налгол, разбирам, че не сте съвсем съгласен с колегата си?

Капитанът смутено се изкашля. Ръката му стискаше семейния пръстен, сякаш се опитваше да извлече увереност от гравирания герб.

— Не подлагам на съмнение правомощията ви, адмирал Траун — каза той. — Но много ми се иска да внесете малко яснота. Познавам системата Ботауи и не мога да се сетя за нито една причина тя да се окаже със сериозно военно значение за Империята. Поне не ми се струва наложително присъствието на три звездни разрушителя.

— Оценката ви е доста точна — съгласи се Траун. — Не ме интересува самата система, а събитията, които в близко бъдеще ще се разиграят там. Събития, които смятам да обърна в полза на Империята.

— Да, сър — каза Налгол. — Но...

— Всичко ще се изясни с времето — прекъсна го върховният адмирал. — Засега ще ви помоля да се доверите на преценката ми.

Капитанът на „Тиран“ скочи и се изпъна:

— Тъй вярно, сър — той направи три крачки към бюрото и протегна ръка на мъжа, седнал зад него. — Позволете ми да ви поздравя с добре дошъл. Водачеството ви липсваше на цялата Империя.

— И на мен ми липсваше привилегията да командвам — отвърна Траун, стана от стола и стисна протегнатата ръка. — Ремонтът на трите ви звездни разрушителя трябва да приключи до два дни — той насочи вниманието си към капитана на „Неумолим“. — Що се отнася до вашата мисия, капитан Дория, имперският куриер, който трябва да прехванете при Моришим, ще потегли след двацет часа. Ще имате ли време да се върнете на кораба си и да стигнете навреме?

— Несъмнено, сър — устните на Дория се разтегнаха в сдържаната му усмивка от последните дни. — Ако позволите, сър, бих искал да повторя мнението на капитан Налгол. За мен е чест отново да служа под ваше командване.

Дизра погледна капитана. Изведнъж сърцето му се стегна. Дория не беше ли служил под непосредственото командване на Траун?

— За мен е удоволствие отново да ви водя, капитане — дрезгаво отвърна върховният адмирал. — Когато бях на „Химера“, често усещах, че имате по-голям командирски потенциал, отколкото обстоятелствата ви позволяваха да изявите. Вероятно сега всички ще имат възможност да се уверят в това.

Лицето на Дория засия.

— Ще се постарая да оправдая доверието ви, сър.

— Очаквам да се справите отлично — отвърна Траун. — Заповедите ви са дадени. Свободни сте.

— Слушам, сър — извика Тразен от името на всичките.

Четиримата офицери се обърнаха и напуснаха кабинета на Дизра. Според мофа излязоха със значително по-бойка стъпка, отколкото когато влязоха в кабинета половин час преди това. Двойните врати тежко се затвориха...

— Истински джентълмени — обяви Флим и разхлаби яката на бялата си адмиралска униформа. — Може би малко лековерни, но все пак джентълмени.

— Да, чудесни са — изръмжа Дизра, вперил поглед към вратата на тайния коридор, откъдето актьорът се бе появил в кабинета. — Освен това са изключително опасни. Тирс? Къде сте?

— Тук — отвърна бившият гвардеец и влезе през тайната врата. — Какво има?

— Какво има ли!? — изръмжа мофът. — Трима от тези четирима капитани, които избрахте за мисиите, не са особено лоялни към мен. Ами онзи, който е служил под непосредственото командване на Траун? Да не сте си загубили ума?

— Не се обиждайте — студено отвърна Тирс и пристъпи към бюрото. — Трябваше да привлече някого като Дория. Всеки кадет, който е учил тактика, също би го посочил.

— Аз не мисля тактически — процеди Дизра. — Поне не по вашите представи. Затова и експертизата ви е толкова наложителна, забравихте ли?

— Успокойте се, ваше превъзходителство — намеси се Флим и внимателно извади самозахранващата се светеща леща от лявото си око.

— Все някога щях да се срещна с някого, който лично е познавал Траун. Какво по-добро място и каква по-добра възможност без много шум да се справим и с четиримата.

— Вярно — каза майорът. — А върху командирите, които не са ви прекомерно верни, най-силно ще въздейства магията на Флим.

— А мислили ли сте на какво ще са способни, когато магията му престане да им действа? — отвърна му с въпрос Дизра. — А ако решат въпреки всичко да направят проверки?

— О, със сигурност ще решат — увери го бившият гвардеец. — Затова исках в тази първа група да бъде Налгол. Той произхожда от потомствена благородническа фамилия от Куат и знаех, че ще носи пръстена си с отрова.

Флим, който изваждаше другата си червена леща, застина посред движението.

— Пръстена си с какво?

— С отрова — повтори Тирс. — Отравянето на врага е вековна традиция в родината му. Успокойте се! Налгол от години не носи отрова в пръстена си.

— Радвам се, че е така — раздразнено се сопна Флим и внимателно заразглежда ръката си. — Той с вас не се ръкува...

— Казах ви да се успокоите — повтори майорът. Този път в гласа му прозвуча леко раздразнение. — Вой не сложи нищо в нея, обратно, взе.

— Проба от кожата, за да бъдем точни — каза Дизра, най-сетне схванал случката. — Очевидно ще я отнесе в архивите, за да сравни генетичния профил с данните в личното досие на Траун.

— Точно така — съгласи се Тирс. — И щом сам се убеди, а и разгласи откритието си, няма да има нещо, което да ни откажат.

— Чудех се защо снощи толкова настоявахте да променим тези данни в личното досие на Траун — промърмори мофът. — Тогава не го схванах като условие за успеха на операцията.

— Ние двамата поемаме целия риск — обади се докачено Флим. — Вас дори ви нямаше в стаята.

— Успокойте се — смърри ги презрително Тирс. — Предстои ни още много работа. Не си изпускайте отсега нервите.

— Нямайте грижа за нашите нерви, майоре — злобно отвърна Дизра. — По-добре се тревожете дали стратегията ви ще е успешна.

— Ще бъде — увери го Тирс. — Вярвайте ми. Където и да са първоначалните престрелки, първата битка от фаталната за бунта гражданска война ще се проведе в космическото пространство около Ботауи. Документът от Каамас ще я осигури. Целта ни е да направляваме всичко до най-малките подробности. Освен това трябва да осигурим имперско присъствие, за да сме сигурни, че двете страни ще понесат възможно най-големи поражения.

— Каквото и да правим, трябва да бързаме — предупреди Дизра. — Пелаеон е на път изцяло да разкрие връзките ми с пиратите Каврилу и съюзниците им. Ако разбере, че от сектора ми липсват четири звездни разрушителя, ще се спусне като хрътка по петите ми.

— Не можем много да съкратим сроковете — напомни му Тирс. — Трите кораба, които заминават за Ботауи, няма да могат да заемат позиции за атака поне още три седмици.

— Тогава може би ще трябва да променим мястото на схватката — предложи мофът. — Да изберем друг сборен пункт.

— Не може да има друг сборен пункт — търпеливо отвърна Тирс. — Няма друго безопасно място. Ще трябва да използвате вродения си чар, за да задържите Пелаеон.

— Ще се постарая — саркастично отвърна мофът. — А какъв чар да приложа спрямо капитан Зотип?

— Какво му е на капитан Зотип? — попита Флим.

— Майор Тирс му се обади и му каза, че прекратяваме доставките на клонинги — ниско отговори Дизра. — Зотип е доста обезпокоен.

— Вече говорихме по този въпрос — с изчерпващо се търпение каза бившият гвардеец. — Сега от клонинги се нуждаем ние. Зотип няма защо да се оплаква. Достатъчно дълго се е облагодетелствал с тях на борда на корабите си. За какво се притеснявате? Че ще дойде тук да иска компенсации?

— Не познавате Зотип — тежко отвърна Дизра.

— Той е отрепка — отсече Тирс и пропъди мисълта за пирата. — Купете го или го успокойте, все едно.

— Вашето поведение ме тревожи много повече, отколкото Зотип — отвърна мофът. — Отсега нататък такива важни решения ще се вземат от трима ни. Няма да ви позволя да разрушите съграденото от мен, за да ми подхвърляте след това парчета за ново строителство.

Няколко дълги минути Тирс гледа мълчаливо мофа.

— Хайде отсега да изясним едно нещо, Дизра — накрая каза той с леден глас. — Аз отговарям за военната страна на операцията. От край до край. Вие ми го предложихте и аз приех. Единствената ви задача в момента е да осигурите хората и корабите, от които се нуждаем, и да се справите с всички политически въпроси, които биха могли да възникнат.

Мофът остро се взря в адютанта си. Що за чудовище бе създал?

— Само това ли съм за вас? — тихо попита той. — Доставчик?

Тирс се усмихна, ъгълчетата на устните му студено се повдигнаха:

— Страхувате се, че сте загубили контрол върху замисъла ли? Не се бойте. Едничката ми цел е да отмъстя за смъртта на императора и да изличи бунтовниците от лицето на галактиката. С това задачата ми ще е приключена. Управлението на бъдещата нова Империя ще принадлежи изцяло на вас.

Мофът изгледа бившия гвардеец, опитвайки се да прочете мислите зад каменното изражение на лицето му, като се стараеше самозалъгването да не замъгли преценката му. Ако лъжеше... Не. Тирс бе войник. Необикновено добър, но все пак войник. Нямаше политическите умения и опит на Дизра. И да му се усладеше властта, щеше да се нуждае от Дизра след края на сраженията.

— Обикновено триумвиратите не са устойчиви, ваше превъзходителство — обади се Флим. — Знам го от опит. Видял съм много триумвирати да се провалят при пиратите и контрабандистите по Външния ръб. Този обаче е различен. Никой от нас няма да успее без другите двама.

— Той е прав — съгласи се Тирс, обръщайки се към мофа. — Затова стига сте хленчили и си вършете работата. Иначе и тримата може да се озовем в наказателните колонии.

— Добре — неохотно се съгласи Дизра. — Извинете ме, майоре. Няма да се повтори.

— Да се хващаме за работа — сухо отвърна бившият гвардеец. — Трябва ми дешифриращият алгоритъм, с който сте проникнали в личните архиви на императора и Траун.

— Защо? — намръщи се Дизра.

— За да изтегля списъка на законсервираните агенти, които върховният адмирал е внедрил сред бунтовниците — обясни Тирс. — Ще имаме нужда от всички обучени имперски пилоти и войници, които намерим.

Звучеше логично.

— Аз ще тегля обаче списъка — съгласи се мофът.

— По-добре ще е при нужда да имам личен достъп до тези сведения — отбеляза гвардеецът.

— Ще е добре и аз да знам някои неизвестни за вас неща — парира Дизра. — За равновесие.

— Играйте си игричките — поклати глава Тирс, — само ми донесете списъка.

Мофът се поклони иронично:

— Незабавно, майоре.

Никакви избухвания повече — категорично реши Дизра, докато крачеше към вратата на тайния коридор. Но това не значеше да не държи под око партньорите си от триумвирата. Можеше да дойде време, когато нямаше да има нужда от тях. Заслужаваше си да помисли.

ГЛАВА 6

Беше трътлеста, покрита с гъста козина и гръмогласна, решена на всяка цена да му продаде пъпеш.

— Съжалявам — каза Уедж Антилис, вдигнал ръце в ясен жест на отказ, и се опита да потъне в многолюдната тълпа на пазара в Моришим. — Днес не ми се ядат укоуийски пъпеша. Благодаря!

Жената мориш или не разбираше основния език, или не искаше да се признае за победена. Мъкнеше се подире му, потеглила зарзаватчийската си количка, и тикаше в ръцете му бледочервения пъпеш с двойна луковица в края, като не спираше да бърбори на неразбираемия си език.

— Днес няма да стане — твърдо повтори Уедж.

Огледа се за някой от другарите си от Червената ескадрила сред тълпата купувачи. Джансън и Тайко май поназнайваха нещо от езика на моришите, но за беда никой от двамата не се виждаше наблизо. Зърна един процеп сред плътното множество на пазара и се устреми към него.

— Утре — обеща пътъом на продавачката.

— Какъв як проклет военен пилот, а не може да каже „Не“ — чу гласа на Джансън.

— Не го купих, нали? — докачено отвърна Антилис и се обърна към приятеля си, широко ухилен насреща му. — Къде беше, когато ми трябваше?

— Видях почти цялото представление — още по-широко се ухили Джансън. — Много ми хареса, когато вдигна ръце, за да й кажеш, че не искаш да го купиш.

Уедж присви очи.

— Това не означава ли „Не“ тук?

— Не точно — отговори пилотът, очевидно забавлявайки се. — Означава, че не го искаш на тази цена, но може и да го купиш, ако намали.

— О, много съм ти благодарен за сведението — сърдито се сопна командирът на Червената ескадрила. — Нищо чудно, че така се беше лепнала за мен.

— Галактиката е голяма — философски заключи Джансън. — Човек трябва да научи страшно много неща. Ела с мен, открих недалеч от тук един твой стар приятел.

— Само да не иска да ми продаде нещо — измърмори Уедж под нос и последва Джансън в тълпата. — Някакви новини от базата?

— Рано е — отвърна Джансън през рамо. — Срещата започна преди половин час. Като се знае какъв е генерал Бел Иблис, сигурно още не са свършили с приветствията. Я гледай! Генерале!

На няколко крачки пред тях се обърна един мъж с открояваща се осанка, наметнат с черен плащ.

— Виж ти! Виж ти! — проби си път Уедж през минувачите и протегна ръка. — Генерал Калризиан!

— Вече само Калризиан — поправи го Ландо, пхна укоуийския пъпеш, който стискаше, под мишница и пое ръката на пилота. — Кариерата ми в армията приключи. Радвам се да те видя, Уедж!

— И аз. Какво правиш из тия краища?

— Опитвам се да стигна до генерал Бел Иблис — кимна Ландо към пирамидалните кули за кацане на базата на Новата република, които се издигаха над всички други постройки в града. — Трябва да направим нещо срещу пиратите около Варн.

— Удариха доставките ти на руда, нали? — попита Уедж.

— Не само това. Плашат клиентите — обясни Ландо. — Не знам дали сте чули, но направих казино и наблюдателна галерия на „Дълбоките джобове“.

— Изглежда, работата ти се е разраснала — отбеляза Джансън.

— Нямаш представа, колко интересен е за наблюдаване подводният рудодобив — отвърна Калризиан. — Всъщност при пълно натоварване казиното може да изплати разноските за цялата операция. Но ако клиентите се страхуват, няма да стане.

— Пиратите са се развърлували кажи-речи навсякъде — съгласи се Антилис. — Опитва ли се да говориш с Корускант?

— Опитвах се и останах без глас — кисело отвърна Ландо. — Бюрокрацията е досущ като имперската. Дори някои от чиновниците са си същите.

— Тази, последната реорганизация трябва да оправи нещата — каза Уедж и се опита да отклони разговора от вечно болната за него и другарите му от Червената ескадрила тема. — С прехвърлянето на повече власт в секторите и системите може да се реши проблемът с бюрокрацията. Империята бе признала, че централизацията не действа — той вдигна глава към ясното синьо небе — Странно как се обръщат нещата. Спомням си времето, когато, ако човек се намираше толкова близо до границата на Империята, трябваше да спи в изстребителя си, а сега се разхождаме спокойно, сякаш сме на Свайвърн или Орд Мантел.

— На твоє място не бих бил толкова спокоен — предупреди го Джансън. — Империята не е разрушена и все още може да нанесе доста силен удар.

— И преди е изглеждала готова да се предаде — добави Ландо. — Спомняте ли си какво беше, преди върховният адмирал Траун да се върне от изгнанието си?

— Уедж! — надвика нечий глас гълчавата. — Ей, Уедж!

Пилотът зърна една рошава светлокафява коса сред множеството и махна с ръка.

— Насам.

— Кой е? — надигна се на пръсти Калризиан.

— Тайко Селчу. Един от пилотите в Червената ескадрила. Не знам дали го познаваш.

— Уедж, трябва да чуеш какво казва онзи човек — каза Тайко, когато стигна до тях. Гласът му бе напрегнат, лицето сериозно. — Ей там...

Той ги поведе през тълпата към малка сергия, над която се бе превил съсухрен мориш.

— Ето го — каза Тайко — Усими прото?

— Мришкавиш форил — изхъхри моришът. — Мшишт Каама пор кривресми Бот.

Джансън тихо подсвирна.

— Какво каза? — попита командващият Червената ескадрила.

— Каза, че съвсем наскоро била открита нова информация за унищожението на Каамас — мрачно отвърна Тайко.

— Ботанците били отговорни.

Уедж се вгледа в Тайко.

— Кажи ми, че се шегуваш — каза той.

— Приличам ли ти в този момент на шегаджия? — сините очи на Тайко просветнаха. — Ендор, Борлейас, а сега и това.

— Спокойно, Тайко — строго се обади Антилис. — За Борлейас не бяха виновни само ботанците.

— Вярно, там вината не беше изцяло тяхна... — неохотно се съгласи Тайко.

Уедж погледна към Ландо.

— Ти чувал ли си за някакви нови разкрития около Каамас?

— Не — каза бившият генерал и подозрително изгледа мориша. — Питай го откъде е научил.

Тайко отново размени няколко думи с мориша.

— Каза, че сведенията идвали от стария отшелник — преведе пилотът. — Живее в пещера в Хай Татмана. Очевидно знае всичко, което става в галактиката.

Уедж Антилис вдигна поглед към планината Татмана. Островърхите й зъбери стърчаха на хоризонта срещу Новата република. Нелепо беше да се очаква, че някакъв местен отшелник би имал представа, какво става в града, камо ли в огромната галактика над планината му. Но, от друга страна, Уедж бе прекарал достатъчно време с Люк Скайуокър, за да научи, че в галактиката има много необясними неща. Ами ако този стар отшелник бе един от джедаите, които Люк се опитваше да открие? В момента те едва ли бяха особено заети.

— Питай го къде можем да намерим този стар отшелник — обърна се той към Тайко.

— Ще се вдигаш в планината ли? — попита Ландо, докато Тайко говореше с мошира. — Защо?

— От любопитство — отвърна командирът на Червената ескадрила. — Имаме време. Няма да му трябваме на генерала най-малко още два часа. Идваш ли?

Калризиан въздъхна:

— Води.

Накланяйки се леко от постоянния вятър, трите изстребителя кацнаха меко на скалата над града.

— Браво! — измърмори Ландо под нос, оценявайки пространството, което му оставиха за „Дамата на късмета“.

Беше съвсем малко, но от гордост нямаше да се откаже. Все така мърморейки под нос, спусна яхтата още по-ниско. Вятърът допълнително усложняваше нещата. Калризиан се справи с приземяването, без да се посрами. Превключи двигателите на предстартов режим, спусна се по стълбичката зад кабината на мостика и се насочи към изходния люк. Уедж, Джансън и Тайко вече го чакаха в края на рампата.

— Хладничко е — отбеляза той и придърпа краищата на наметката си, за да не плющи на вятъра. — Надявам се пещерата на стария отшелник да е отоплена.

— Поне пази завет — каза Джансън и посочи към тясната, висока два метра цепнатина в отвесната скала. — Явно е това. Да вървим.

Пещерата бе много по-дълбока, отколкото Ландо бе предположил, съдейки по относително тесния вход. Вътре беше изненадващо топло.

— Май нещо свети отпред — каза Антилис. Гласът му кънтеше странно в затвореното пространство. — Зад завоя.

— Дали да не известим по някакъв начин, че сме тук? — подхвърли Калризиан и се огледа тревожно.

Тесните кабинички на малките космически кораби никога не го бяха притеснявали, но да върви в тесен проход с цялата маса на планината над главата си, беше друго нещо. А може би мястото му напомняше прохода във вътрешността на планината Тантис. Така или иначе, след като взеха завоя, той сложи ръка върху дръжката на бластера си.

Толкова по-изненадваща бе сцената, която се разкри пред очите им. В дъното на едно разширение седеше престарял мориш, по-възрастен от мъжа, с когото бяха говорили при сергията. Старецът унесено дърпаше струните на някакъв музикален инструмент. От дясната му страна имаше тумбест военен фенер, от лявата — стар дървен мангал. Мъждивата светлина едва стигаше до предметите в пещерата, които вероятно съставляваха имуществото му. Без напълно да покрива стената, зад него висеше ръчно изрисувана завеса от плътна материя.

И да бе изненадан от появата им, старият отшелник не го показва. Изучава ги мълчешком, докато малката група се приближи.

Четиримата мъже спряха на няколко метра от него. След това старецът сведе поглед към инструмента и измърмори нещо на родния си език.

— Поднася ни един вид приветствие — преведе Тайко. — Освен това пита защо сме дошли.

— Кажи му, че сме чули, че знае нещо за унищожението на Каамас — каза Уедж. — Искаме да научим повече.

— Ще иска пари — предупреди Джансън.

— Добре — съгласи се Тайко. — Предложи му петдесет.

Моришът се разшава.

— Триста — почти без акцент обяви той. — Историята струва триста.

— Гледай ти! — сухо каза командирът на Червената ескадрила. — Винаги съм смятал, че знаят повече основния език, отколкото показват. Давам сто.

— Триста — настоя отшелникът. — Или няма история.

— Сто и петдесет — предложи Уедж. — Валута на Новата република. Толкова имам в себе си.

— Триста. Не по-малко.

— Аз ще платя — обади се Ландо, докато оглеждаше пещерата. Долавяше нещо особено, което събуждаше у него твърде неприятни спомени...

— Така да бъде — въздъхна Антилис. — Дано историята си струва.

— Струва си — увери го старият отшелник. — Флотата за жестоката битка се събираше при Каамас...

Изведнъж нещо се пробуди в подсъзнанието на Ландо. Той пристъпи зад военния фенер и хвана края на завесата...

— Каалее! — изкрещя моришът, захвърли инструмента и скочи към фенера. Ръката му се стрелна зад него...

— Не мърдай! — извика Уедж. Тримата пилоти от Червената ескадрила светкавично заеха бойни позиции с извадени бластери, насочени към стария мориш. — Горе ръката! — нареди Антилис. — Празна!

Бавно, впил зъл поглед в тях, отшелникът вдигна ръка. Джансън отиде до фенера, клекна до него и извади бластер — малък, но с голяма огнева мощ.

— Така вече е друго — каза Уедж, докато Джансън се връщаше при Тайко. — Сега седни и постави ръцете си, така че да ги виждаме — той прибра бластера си, заобиколи другарите си в гръб и отиде при Ландо. — Какво намери?

— Източникът на знанията му — мрачно отвърна Калризиан и дръпна завесата. — Виж!

Антилис подсвирна. Дори Ландо, който донякъде бе очаквал онова, което се разкри пред очите им, бе слисан. В широката ниша зад завесата беше побран функциониращ имперски комуникационен център, оборудван с кодиращо-дешифриращ модул, входящи гнезда за различни дроиди и сензори, космически планетарен модул за наблюдение и независим електрогенератор трето поколение.

— Гледай ти! — отново възкликна Уедж. — Как го подуши?

— По миризмата — отговори Ландо и потръпна. — Никога не можеш да сбъркаш миризмата на прашна електроника. Залата с цилиндрите спарти в склада в планината Тантис беше пропита с тази миризма.

— Сигурно са стъкмили това местенце малко преди да завземем Моришим — предположи Джансън. — И са го използвали за шпиониране на базата ни.

— А също и за пропаганда и подстрекаване на местното население — допълни Уедж и дръпна докрай завесата, за да разгледа по-добре. — Има пряк достъп до имперската информационна служба. И до корускантската.

— Няма да е излишен един поглед в най-скорошните архиви — подхвърли Калризиан. — Дали няма да се открие пръстът им в събитията.

— Да — съгласи се командирът на Червената ескадрила.

— Сигурно са тръгнали набързо, за да оставят такава техника...

Той млъкна и се намръщи пред монитора за космическо наблюдение.

— Тайко, иди при изстребителя си и се обади в базата. Задава се някаква корелианска корвета с имперска идентификация... — той изведнъж замръзна. — Я чакай! — каза Антилис, пусна завесата и претича край стария отшелник.

— На изстребителите!

Другите двама пилоти го последваха без колебание и след миг тримата изчезнаха зад ъгъла.

— Какво има? — любопитно попита старият отшелник.

— Ти... човекът... какво става?

Един-единствен поглед към екрана бе достатъчен за Калризиан.

— Имперски звезден разрушител — каза той. — Изскочи точно зад корветата. Приближава насам.

— Ландо — прозвуча гласът на Уедж от комуникационната конзола на „Дамата на късмета“. — Чуваш ли ме?

— Ясно и чисто — отвърна Калризиан и направи последна корекция на приемателя.

— Не се отдалечавай — предупреди го Антилис. — Заглушаването им ще попречи на номера с честотата и няма да стане, ако сме далеч един от друг.

— Разбрах — Ландо хвърли бърз поглед на обърканите данни от комуникационната си система. Беше доста модерна, с някои екзотични нововъведения, но не беше направена, за да прониква във военните честоти и кодове на Новата република. И все пак подобренията, които набързо бе импровизирал, досега вършеха работа. — Какво става?

— Докато вие се приготвяхте, се обадох в базата — каза Уедж. — Останалата част от Червената ескадрила идва заедно с всички налични в базата изстребители.

Няколко изстребителя срещу имперски звезден разрушител. Страхотно!

— А „Задморски“ и щурмовата фрегата, с която дойде адмирал Врис?

— „Задморски“ също идва насам, но ще пристигне от другата страна на планетата — отговори командирът на Червената ескадрила. В безпристрастния професионализъм на гласа му се прокрадна нотка на презрение. — За съжаление щурмовата фрегата няма да участва. Явно са оставили режима на двигателите да спадне доста под предстартовия.

— Голяма немарливост от тяхна страна — отбеляза Ландо. — Кой командва?

— Комитет от багмимци — отвърна Антилис. — Екипажът е главно от багмимци, хора и пованарианци.

— Багмимците се сражават добре, стига да са раздразнени.

— Значи трябва по-често да ги дразнят — заядливо подхвърли пилотът. — В момента са пълна скръб.

— Късно е да се тревожим за това сега — каза Ландо, избягвайки да припомни на Уедж предишния му коментар, колко се било успокоило всичко. — Какъв е планът?

— Ще се опитаме да ги принудим да кацнат — отговори командирът на Червената ескадрила. — „Задморски“ е на път, а генералът е изпратил два кръстосвача от Хаверлинг. Докато дойдат, разчитаме на себе си.

Трите изстребителя и яхтата се вдигнаха над дъгата на моришимския хоризонт и ги видяха — вдъхващия страхопочитание силует на имперския звезден разрушител и корветата, която го водеше към планетата. Ландо се намръщи:

— Уедж?

— Видях — измърмори той. — Червен седем, дай ми бърз анализ.

— Няма грешка, Червен първи — бързо дойде гласът на Тайко. — Не са случайни изстрели. Звездният разрушител се цели в корветата. Тя е на пълна тяга с пуснат заден дефлекторен щит. Звездният разрушител я преследва.

— Заглушават и предавателите й — добави Джансън. — По курса й личи, че се е насочила към края на енергийния щит на базата. Прилича или на отвличане, или на дезертъорство.

— Възможно е — предпазливо отвърна Уедж. — Но може и да е номер, за да се промъкне непроверен кораб под енергийния щит.

— Какво ще правим? — попита Джансън.

— Ще се понамесим — предложи Антилис. — Червен две, Червен пет, минете отдясно на корветата и опитайте да отвлечете вниманието на звездния разрушител. Аз ще поема другата страна. Внимавайте за прехващащи лъчи. Може да се опитат да изтеглят корветата.

— Прието, Червен първи.

Двата изстребителя елегантно се отделиха от командира на Червената ескадрила и Ландо.

— А аз какво ще правя?

— Стой си тук — отвърна Антилис и превключи на по-висока скорост. — Яхтата не е подходяща за такива маневри. А и може да

имаме нужда от теб като свързка с подкрепленията.

Уедж Антилис едва изрече тези думи, когато откъм корветата се чу взрив и се разхвърча облак отломки.

— Удариха надпалубните сензори — докладва Джансън. — Избухна пожар. Може би ще им се наложи да изключат основния реактор.

Това означаваше, че остават без двигатели, без щит и без надежда за измъкване. Ландо изруга под нос и активира втората си комуникационна система, за да сканира каналите. Смущения засъскваха всеки път, когато попаднеше на заглушавана от Империята честота.

— Прехващащият лъч е активиран — със стегнато гърло докладва Тайко. — Свързва се... хванаха я.

— Останалата част от Червената ескадрила пристига зад нас — прекъсна го Джансън — плюс още пет изстребителя. Приблизително време до пристигането, около четири минути.

Въздишката на Уедж бе тих отзвук от съскането на заглушаването.

— Късно, твърде късно — промърмори и добави неохотно: — Прекратете акцията. Не можем с нищо да им помогнем.

Ландо погледна към корветата и удари с юмрук по ръба на контролното табло. Безпомощна, останала без свързка, корветата щеше да бъде или пленена, или унищожена, без някой да разбере кой е бил на борда ѝ, какви са били намеренията му. Освен ако...

— Уедж — извика той. — Хрумна ми нещо. Тримата опитвайте на всички възможни честоти. Редувайте всички кодове, с които разполагате. Може би ще успеем да проникнем през заглушаването и да чуем нещо от корветата.

— Да опитаме — съгласи се Антилис. — Хайде, момчета!

Калризиан завъртя стола към комуникационната си конзола и въведе едно от екзотичните си подобрения, за което бе дал немалко пари. Едва ли щеше да стане нещо. При това опитът му да пробие заглушаването лесно би раздразнил имперските офицери и те просто щяха да го пометат. Но пък и не можеше да стои със скръстени ръце. И изведнъж, изненадващо дори за закоравял комарджия като него, през смущенията мина нещо.

— Продължавайте — извика той на Антилис и другите двама пилоти и лудо затрака по клавиатурата. Сигналът се стабилизира, отслабна, пак се стабилизира...

После се изгуби. Ландо вдигна поглед тъкмо навреме, за да улови псевдодвижението, преди звездният разрушител да изчезне в хиперпространството.

— Това беше — отбеляза Тайко.

— Взеха ли корветата със себе си? — попита Ландо.

— Изтеглиха я на борда и веднага изчезнаха — отвърна Уедж. — Хвана ли нещо?

— Не знам — Калризиан набра командата за повторение. — Да видим.

Пращането запълни пилотската кабина на „Дамата на късмета“ и едва доловимо се чуха откъслечни думи:

...е полк..... Вер.....ално
пратеник..... мирал..... изпрати.....
върже ген .....ел Иблис във връзка.....
Империята и Новата република..... атакуван
..... предателски избр..... Империята
..... не приема..... целява.....
Ако Новата ре.....они, адм..... Пел.....
при изостав..... минен цент.....итин
във..... ти, за да се срещне..... повтарям:
говори.....ник Ме.....Вермел...

Записът свърши.

— Не е кой знае колко — каза Уедж.

— Вярно — призна Ландо. — А сега какво?

— Най-добре се върни и предай записа на генерал Бел Иблис — предложи Уедж. — Ние ще поостанем.

— За да очаквате второ действие ли? — попита Калризиан.

— Никога не се знае.

Ландо погледна към мястото, където корветата бе изгубила всякаква надежда. Полазиха го неприятни тръпки. Случката смущаващо наподобяваше преследването, при което консулският кораб на принцеса Лея Органа бе настигнат от звездния разрушител на Дарт Вейдър при Татуин преди почти две десетилетия. Този момент бе

станал повратна точка в борбата срещу тиранията на Империята, макар тогава още никой да не го осъзнаваше.

Сега над Моришим се бе разиграла същата сцена. Дали и тя щеше да отприщи толкова значими последиствия?

— Уедж?

— Да?

— Случайно да е имало... — Калризиан се поколеба, страхувайки се въпросът му да не прозвучи глупаво — спасителни капсули, изстреляни от корветата?

— Първо за това си помислих — сериозно му отвърна командирът на Червената ескадрила. — Нямаше.

— Да, естествено — тръсна глава Ландо, за да прогони спомените от миналото.

Историята никога не се повтаряше буквално. Вероятно, както беше казал Джансън, това си беше най-обикновен акт на кражба или дезертьорство. Едва ли щеше да се разбере със сигурност.

Официално планетата се наричаше Прикуб, неофициално всички ѝ викаха Паринакуп. Бастион бе политическият център на Империята, а Прикуб — финансовото ѝ сърце. Причините за особения статут на тази планета бяха много и различни и се губеха назад, чак в дните на Старата република. Запазването на ролята ѝ и в сегашните смутни времена се дължеше донякъде на инертността и на навика, но и на двете бойни станции Голан три, които мързеливо кръжаха в орбита около планетата.

Изправен пред прозореца на заседателната зала, Пелаеон вдигна поглед към небето — една от бойните станции минаваше пред слънцето на Прикуб и за момент засенчи светлината му. С преместването на имперската столица на Бастион, спомни си той, моф Дизра бе направил опит да прехвърли двете станции с обяснението, че имперският команден център повече от кредитните спекуланти заслужава да се облагодетелства от тях. Това бе една от редките погрешни преценки на Дизра и един от най-срамните му политически провали. Някой дискретно се изкашля зад Пелаеон.

— Да? — обърна се той към масата.

Шестимата висши офицери, събрани около нея, го гледаха.

— Доколкото разбирам, това не е просто предложение, адмирале — тихо се обади старши генерал Сът Рамик. — Вие и мофите вече сте

взели решение, нали?

За миг Пелаеон се втренчи в лицето на военния. Генерал Рамик, командващ единия от голаните, заемаше отговорен пост в отбраната на Прикуб, беше опитен и уважаван. Ако той не подкрепеше мирните преговори, най-вероятно и другите щяха да го последват. Въпросът му не беше предизвикателство — той просто питаше.

— Да, мофите одобриха — отвърна адмиралът. — И те като вас не бяха особено въодушевени.

— Смятах, че вие сте авторът на предложението — обади се генерал Харон Кайте. На лицето му бяха изписани подозренията, които го изпълваха. — Как можете сега да се обявявате против него?

— Не съм се обявявал против него — уточни върховният командващ. — Казах, че не ме изпълва с ликуване. Но професионалното ми мнение е, че други възможности не са ни останали.

— Говореше се, че разполагаме с революционно нови системи и оборудване, готови за въвеждане — каза Рамик.

Съвсем навреме една от лампичките на интеркома на адмирала светна.

— Някои от тези системи не се оказаха с толкова широко приложение, колкото бяха убедени създателите им — отвърна Пелаеон и пристъпи напред, за да натисне бутона за връзка. — А част от оборудването е негодно заради предателство...

Вратата срещу него се плъзна настрани и в заседателната зала влезе слаб мъж с традиционния шал на прикубски banker и с обеща, каквато носеха посветените.

Пелаеон не видя каква бе реакцията му пред пълната с офицери зала, защото гледаше военните. Изненадани и възмутени от прикритото обвинение на адмирала, те се обърнаха, повечето от тях очевидно раздразнени, за да видят кой бе дръзнал да прекъсне работата на флотата.

Полуобърнат, генерал Кайте, който седеше в лявата част на масата, трепна. Реакцията му съвсем не беше силна. Главата му едва-едва трепна, а на лицето му се изписа почти незабележимо сливане, преди да се овладее. Но на фона на повече или по-малко безразличната незаинтересованост на останалите тя блесна ярко като маяк на космодрум.

— А! Лорд Граемон — възкликна върховният командващ и най-сетне погледна банкера. — Благодаря ви, че дойдохте. Ако сте така добър да ме изчакате в другата стая, ще дойда след минутка.

— Както желаете, адмирал Пелаеон — отвърна Граемон.

Очите му се спряха съвсем за кратко на Кайте, докато вървеше към вътрешната зала. След малко лордът изчезна зад вратата.

— Какво означава това? — попита Рамик.

Генералът беше проникателен човек и несъмнено бе разбрал, че идването на банкера не е случайно.

— Говорех за предателство — продължи Пелаеон и махна към вътрешната зала. — Лорд Граемон е една от нишките в тази паяжина.

Още една вълна на изненада премина през събраните около масата офицери, но самият Рамик дори не трепна.

— Можете ли да го докажете? — попита той.

— Да, мога да докажа немалко — отвърна адмиралът. — Той е един от онези, които прехвърлят имперските фондове към консорциума, който строи изстребителите „Хищна птица“. Понастоящем те се използват заедно с по-традиционните изстребители клас ТІЕ на борда на корабите ни.

— Не виждам предателство тук — обади се някой. — Струва ми се, че „Хищни птици“ заслужават парите на Империята.

— Предателството е в това, че сделката е сключена извън законовите норми — отвърна адмиралът. — И в това, че някои висши имперски служители прибират сериозен процент от тези фондове за лична облага — той изглежда продължително Кайте. — Освен всичко при пиратски шайки отиват имперско оборудване и персонал.

Очите на Кайте трепнаха, но лицето му забележимо пребледня. Той разбра, че адмиралът знае.

— И нима очаквате едно споразумение с Новата република да сложи край на това? — попита Рамик.

— Сътрудничеството и откритите линии за връзка ще ни помогнат да проследим участниците в тези сделки — отвърна върховният командващ. — А самите участници вече няма да могат да твърдят, че действат в полза на Империята по особен, да го наречем, креативен начин.

— Значи подозирате, че са замесени флотски офицери? — попита някой.

— Не подозирам — отвърна адмиралът. — Сигурен съм.

Дълго време никой не проговори. Върховният командващ остави мълчанието да се проточи и да нарасне в напрежение, след това махна към електронните бележници пред офицерите.

— Но не това е темата на срещата ни. Темата е предложението за мирно споразумение и вашето отношение към него. Предлагам да отложим отговора на този въпрос за след час, за да имате време да помислите. Ако желаете, обсъдете го помежду си. Ще бъда на ваше разположение, ако желаете да ме попитате нещо насаме — той погледна всеки поотделно. — След този час отново ще се съберем.

Очаквам тогава от вас отговори. Още някакви въпроси? Чудесно! Свободни сте.

Той отново се обърна към прозореца, докато те събираха електронните си бележници и чиповете и тихо напускаха залата. Вратата се затвори и Пелаеон внимателно си пое дъх.

— Какъв е коментарът ви? — попита той и се обърна.

Рамик не бе мръднал от мястото си.

— Изобщо не съм съгласен — прямо отвърна старшият генерал. — Новата република е на път да се самоунищожи. И двамата го знаем. Единствените въпроси са колко силно ще изгърми и дали тъкмо историята с Каамас, около която се вдига толкова шум, ще бъде искрата, която ще подпали всичко. Няма нужда да се унижаваме пред чуждоземците и почитателите им по този начин.

— Ясна ми е позицията ви — каза Пелаеон. — Това ли е окончателният ви отговор?

— Не съм за споразумение, адмирале — стисна Рамик тънките си устни и стана. — Но аз съм имперски офицер и ще се подчиня на командирите си. Вие с мофите сте се съгласили. Ако бъде дадена заповед за прекратяване на военните действия, ще се подчиня.

Малко от бремето, тегнещо върху раменете на върховния командващ, се смъкна.

— Благодаря, генерале — тихо каза той.

— Благодарете на семейството ми и гордата му история на потомствени военни — хладно отвърна Рамик. — Родителите ми набиха в главата ми понятията за дълг и лоялност — той сведе поглед към масата и понечи да събере информационните си чипове. — Смятате ли, че Новата република ще приеме предложение за среща?

— Много скоро ще разберам — отвърна адмиралът. — В момента полковник Вермел трябва да приближава системата Моришим.

— Да — измърмори Рамик и тръгна към вратата, спря и се обърна: — Сигурен ли сте, че има намесени пиратски шайки?

— Няма съмнение — увери го Пелаеон. — Доколкото успях да разбера, наели са ги да атакуват кораби на Новата република. За пиратите е плячката, за Империята — объркване и ужас в Новата република. А партньорите в сянка, знаейки кои доставки ще бъдат атакувани, удрят големи печалби на стоковите и фондовите борси.

Рамик сви рамене:

— Без това в края другото си е обикновена пиратска дейност.

— Може би — съгласи се адмиралът. — Решенията, кои доставки да бъдат атакувани, идват от партньорите в сянка, не от висшето командване или от имперското разузнаване. Освен това има сериозни данни, че законсервираните агенти, които върховният адмирал Траун е внедрил сред бунтовниците, се прехвърлят, за да осигурят екипажи за шайките.

— Стига тези тъй наречени законсервирани агенти наистина да съществуват — отбеляза Рамик. — Аз лично никога не съм бил убеден в това.

— Ако войниците не са от законсервираните агенти, тогава конспираторите ги взимат от другаде — каза Пелаеон. — А няма откъде, освен да ги отклоняват от редовната войска.

От лицето на старшия генерал лъхна студенина.

— Потвърди ли се това, лично ще помогна да бъдат наказани виновниците. И бездруго нямаме достатъчно войници и екипажи — той леко присви очи. — Кои от нас подозирате във връзки с лорд Граемон?

— Само генерал Кайте реагира на влизането му — отговори Пелаеон. — Ако имаме късмет, току-виж да се паникьоса и да отведе хората, които го следят, при някои от другите замесени.

— Кайте няма да се паникьоса — каза Рамик. — Но може да реши да ги предупреди.

— И това би ми свършило работа — отвърна Пелаеон. — А сега моля за извинение, трябва да прекарам няколко минути с лорд Граемон.

— Моля, сър — Рамик се вгледа изпитателно в лицето на Пелаеон. — Но ви съветвам да внимавате. В средата на всяка паяжина има нещо гадно... и онова, което се намира в средата на тази, може да реши, че на Империята не ѝ е нужен върховен командващ флотата, който предлага споразумение.

— Да — тихо каза адмиралът. — Минавала ми е и тази мисъл.

Тайната врата се отвори и Тирс влезе в кабинета.

— Е? — попита Дизра. — Свърза ли се с Дория?

— Да, най-накрая — кимна майорът. — Докладва, че мисията е била горе-долу успешна.

— Горе-долу?

Бившият гвардеец сви рамене.

— Според него от мига, в който е излязъл от хиперпространството, е действал пълният спектър на радиозаглушаване, но пък не е изключено част от сигнала на полковник Вермел да е бил изтекъл, преди да са изтеглили корветата му на борда.

— Това е небрежност — процеди през зъби Дизра.

— Тази забележка вече му бе направена от нашия върховен адмирал — каза Тирс. — Някаква яхта и няколко изстребителя се оказали на пътя на корветата, когато е излязла от хиперпространството.

Мофът изсумтя.

— От опит зная, изстребителите не се „оказват“ тук или там.

— Съгласен съм — отвърна бившият гвардеец. — Предполагам, че са спирали влизащите кораби и са отишли да видят какво става. Вероятно са използвали стария шпионски център, който оставихме там, въпреки че нямам представа, как са го открили.

— Дория има ли понятие, каква част от съобщението на Вермел е минала през заглушаването?

— Няколко думи в най-лошия случай — отговори Тирс. — Но е малко вероятно изстребителите и яхтата да са имали необходимата апаратура, за да ги запишат.

— Да — съгласи се Дизра. — А и да са имали апаратура, няколко думи няма да привлекат ничие внимание.

— Особено като се има предвид колко много други проблеми им се стоварват на главите — добави Тирс.

— Да — отвърна мофът. — Какво нареди на Дория да прави с кораба и екипажа?

— В момента пътува насам. По пътя ще направи бърз разпит. Едва ли по-голямата част от екипажа има някаква представа за задачата на Вермел. Можем да ги върнем на служба, намеквайки, че полковникът е възнамерявал да извърши предателство. А самият Вермел... — Тирс сви рамене. — За момента да го затворим някъде. По-късно можем да извлечем някаква полза от него.

— Звучи разумно — съгласи се Дизра. — Някакви новини от Тразен и другите?

— Получихме последния им рапорт — каза Тирс. — Вече ще бъдат извън обсега.

Дизра отново изсумтя. Като че всичко вървеше по план. И все пак вероятното съобщение, изпратено от Вермел, смътно го тревожеше. Разбира се, надали някой е могъл да го засече, а и дори в такъв случай щеше да го приеме като несполучлив опит за контрабанда или обикновено похищение.

— Струва ми се, майоре — каза бавно той, — че май трябва малко да свием разписанието си. За всеки случай.

Настъпи продължително мълчание.

— Според мен е възможно — отвърна майорът, — но едва ли е наложително. Никой няма да обърне внимание на инцидента при Моришим.

Дизра се взря в него.

— Сигурен ли си?

— Гарантирам — усмихна се бившият гвардеец.

Записът се превърта за трети път и генерал Гарм Бел Иблис най-сетне го спря.

— Ясно като в мъгла — обърна се той към Ландо. — Цяло чудо е, че с това заглушаване сте постигнали и толкова. Добра работа.

— Искане ми се да беше повече — каза Калризиан. — Според Джансън може да е...

— Да, прилича — съгласи се Бел Иблис и замислено нави единия си мустак на пръста. — Но едва ли е.

Ландо го погледна.

— Тогава какво е?

— Не знам още — отвърна генералът. — Вижте фактите. Империята не разполага с толкова звездни разрушители, че да прати някой от тях на обикновено преследване. Искали са да заловят жив капитана на корветата. И са искали да бъдат сигурни, че няма да говори с никого.

— Той е бил наясно, че вие сте тук — отбеляза Ландо. — Думите „генерал Бел Иблис“ се чуват почти ясно в съобщението.

— Да — съгласи се Бел Иблис. — Но вече не е трудно да се разбере местонахождението ми. Секретността не е както преди пет години — той се обърна към компютъра си и затрака по клавиатурата. — Чува се и името Вермел. Ако не се лъжа, сред подчинените на адмирал Пелаеон има офицер с такова име.

Ландо погледна през наблюдателницата към полумесеца на планетата под тях. В далечината все още се виждаха светлините от двигателите на кръжащите в орбита изтребители.

— Май това накланя везните към предположението за дезертьорство... — подхвърли Калризиан.

— Не е изключено — генерал Иблис погледна към екрана. — Ето го. Полковник Мейз Вермел.

Калризиан вдигна ръце.

— Значи сме готови.

Бел Иблис отново завъртя на пръст мустака си.

— Не — бавно отвърна той. — Вътрешният ми глас все още казва „Не“. Защо ще използваш корелианска корвета, ако ще дезертираш? Защо не нещо по-бързо или с по-тежко въоръжение? С по-малък екипаж. Освен ако всичките стотина членове на корветата не са били решили да дезертират заедно?

— Не знам.

— И аз — Бел Иблис извади информационния чип със записа от „Дамата на късмета“. — Мисля да направя няколко копия и да се опитам да разбера повече.

Калризиан вдигна вежда.

— При изобилието ви от свободно време?

Генералът сви рамене:

— Е, нали и аз трябва да почивам.

ГЛАВА 7

Голямата заседателна зала на Сената на Новата република бе завършена преди три месеца, след разрушенията от бомбардировките на Куилър. Тук-там още се виждаха скели и се извършваха довършителни работи, но зданието вече излъчваше замислената от създателите му внушителност. Старата подредба с разположени в концентрични полукръгове седалки, спускащи се към централен подиум, бе заменена от различни по форма и размер платформи. Връзката между тях се осъществяваше по къси стълби или рампи, на пръв поглед хаотично разхвърляни, но всъщност изящни и стилно разположени. Стъклени прегради, решетки или перила, високи от метър до два, обособяваха отделни групи места. Отвсякъде се виждаха централният подиум и екран, който можеше да приближава която и да е част от залата.

В не едно отношение залата напомняше на Лея за великолепия театър „Кориолин Марле“ на Алдеран, прочутия дворец на изкуствата, олицетворение на изисканост, култура и цивилизованост. Надеждата ѝ бе сходната заседателна зала да насърчи съответно поведение у събраните тук сенатори. Поне на днешното заседание обаче със сигурност нямаше да е така.

— Искам да съм сигурен, че правилно съм ви разбрал, президент Гарвисом — прозвуча по уредбата груб опкиски глас. — Вие твърдите, че ботанците са ключови фигури в унищожението на Каамас и в последвалия геноцид, извършен срещу народа на Каамас, и в същото време обявявате, че няма да търсите възмездие за това отвратително деяние. Така ли е?

— Не съм заявявал такова нещо, сенатор — меко отвърна президентът Понк Гаврисом. Опашката му трепна и веднага спокойно се отпусна при задните крака. — Позволете ми да повторя. Малка група ботанци, чиито имена все още не са ни известни, са били замесени в трагедията. В момента, когато научим имената им, ще

въздадем правосъдието, каквото, сигурен съм, е всеобщото желание. Но засега това не е възможно.

— Защо? — попита една чуждоземка с рунтава синьо-бяла коса и дългнесто мършаво лице. С известно колебание Лея реши, че е от Форшул, представителка на осемдесет и седемте населени свята на сектора Иминис по Външния ръб. — Съветник Фейлия не отрече, че ботанците са замесени. Значи трябва да понесат наказание заради този чудовищен позор за галактическата цивилизация.

Лея погледна отвъд платформата към Борск Фейлия, седнал в далечния край на извитите редове на Висшия съвет. Ботанецът контролираше съвършено изражението и козината си, но с джедайските умения тя начаса долови тревогата му. Лея знаеше, че преди срещата той надълго бе разговарял с вождовете на обединените племена на Ботауи. Ако се съдеше по суровия блясък в очите му, разговорът не е бил лек.

— Разбирам чувствата ви, сенатор — каза Гаврисом. — Но трябва да подчертая, че законовите принципи на Новата република не са като традиционния кодекс на форшулското правосъдие — той разгърна криле и ги събра пред себе си. Хватателните краища на едното докоснаха клавиатурата пред него и на екрана над главата му се появи част от наказателния кодекс на Новата република. — Тези принципи не ни позволяват да наказваме целия ботански народ заради престъпление на неколцина негови представители.

— А защо не е известна самоличността им? — провикна се ишорският сенатор. — Виждам, че сенатор Фейлия седи от дясната ви страна. Какво ще каже той по този въпрос?

Гаврисом погледна през рамо към ботанеца.

— Съветник Фейлия, желаете ли да отговорите?

Видимо събирайки смелост, съветникът се изправи.

— Разбирам гнева, който това разкритие предизвиква у мнозина — започна той. — Уверявам ви, че ботанското ръководство е обхванато от същия гняв и същото желание извършителите на това ужасно престъпление да бъдат предадени на правосъдието. Бъдете сигурни, че ако знаехме кои са, отдавна щяхме сами да сме въздали справедливост. Въпросът е, че не ги знаем.

Чу се кратък пронизителен писък. Лея инстинктивно подскочи. Със закъснение си припомни, че това е айроският начин да се изразява

скептицизъм.

— И си мислите, че ние ще ви повярваме...

— Президент Гаврисом, още веднъж ви моля да напомните на сенатора от сектор Модел да не издава тези звуци! — ядно прекъсна някой говорещия. — Заради него досега вече загубих две яйца, а ако не осигуря годишния си принос от новоизлюпени, ще загубя не само статута си, но и вероятността някога да бъда преназначен от съвета на сектора ми.

— Какво облекчение! — обади се нечий глас, преди Гаврисом да отвори уста. — Омръзна ни до смърт непрекъснатото използване на скъпоценните ви яйца като довод срещу всичко, което не харесвате...

Крилата на Гаврисом докоснаха едно от копчетата пред него и думите бяха прекъснати от изключването на озвучителната уредба. Ядните гласове продължиха неразбираемата си гълчава в различни краища на залата още цяла минута преди участниците в спора неохотно да замлъкнат, осъзнали, че нападките им не стигат до опонентите. Гаврисом изчака още малко, преди отново да включи уредбата.

— Уводът към хартата на Новата република — тихо каза той — задължава представителите на всички сдружени светове да се държат цивилизовано един към друг. Според вас трябва ли към сенаторите да се прилагат по-ниски стандарти?

— Говорите за цивилизованост, президент Гаврисом — мрачно се обади висок багмимец. — Нима можем ние от Сената на Новата република да се смятаме за цивилизовани, ако не дадем израз на отвращението си от ужасното престъпление, извършено срещу каамасците?

— Мога ли да напомня на Сената — обади се Лея, — че каквато и роля да е изиграла групата ботанци, няма данни някой от тях да е участвал в реалното унищожаване на Каамас. А именно към преките извършители трябва да бъде насочен гневът ни.

— Вие сякаш се опитвате да оневините ботанците — обади се непознат сенатор.

— Няма съмнение, че преките извършители са били агенти на сенатор Палпатин — намеси се някой от другия край на залата. — Всички те бяха унищожени по време на дългата война срещу Империята.

— Сигурен ли сте? — попита трети. — Продължаваме да трупаме нови данни за обхвата и дълбочината на измамите на Палпатин срещу народите на галактиката. Някои ще се зарече ли, че агентите му вече не се разхождат сред нас?

— Да не би да обвинявате някого от присъстващите?

Гаврисом отново изключи озвучителната уредба и спорът пак се превърна в неразличима врява от препиращи се гласове. Докато слушаше стихващата кавга, Лея за пореден път благодари на Силата, че поне засега не носеше отговорност за тази лудница. Гласовете замлъкнаха, възцари се тежка тишина. Гаврисом отново натисна един от клавишите пред себе си.

— Уверен съм, че сенаторът от сектора Корлиан говореше образно — обади се той с непоклатимото си спокойствие. — Тъй или иначе, спорът стана безполезен и засега ще бъде прекратен. Ако донесеният от съветник Органа Соло документ може да бъде възстановен дотолкова, че имената да се четат, ще възобновим дискусията. Дотогава други въпроси изискват вниманието ни — той погледна първо към екрана си, след това надясно. — Ще започнем с доклада на икономическата комисия. Сенатор Куедлифу?

Докладът на икономическата комисия този път се отличаваше с особена дължина, съпроводен бе и от два законопроекта. Беше необичайно, защото всеки сенатор имаше право да внесе един законопроект годишно, като от време на време някой минаваше през цедката на комисиите и стигаше до обсъждане в залата. Съвсем малка част от предложенията се превръщаха в закони. С почти хиляда сенатори, всеки представляващ от петдесет до двеста населени свята, нямаше друга възможност Корускант реално да зачита интересите на всички раси, съставляващи Новата република. Последните промени в устройството на Сената бяха свели ролята му едва ли не само до гарант за общата отбрана и посредник в решаването на споровете между отделните сектори. Преобладаващата част от текущото управление бе прехвърлена в секторите, системите, планетите, регионите, окръзите и общините.

Неколцина от сенаторите, незабравили славните дни на Старата република, мърмореха понякога, че Сенатът се бил превърнал в претенциозна говорилня. Но за повечето от тях далеч по-жив бе

споменът за властта на Корускант през мрачните дни на Империята и желанието им бе тъкмо за по-хлабава централна власт.

Днес се оказа, че икономическата комисия е единствена с проектозакон, тоест само тя бе внесла нещо ново. Гаврисом разреши с отработена лекота проблемите на останалите комисии и обяви края на заседанието два часа след началото му. И въпреки това на излизане от залата с представителите на другите раси Лея долавяше, че никой от сенаторите или членовете на Висшия съвет няма да се заеме с обичайната си работа този следобед. В главите на всички бяха Каамас и необходимостта от въздаване на справедливост. А може би от отмъщение.

— Ваше височество? — повика я колеблив глас през глъчката на многобройните разговори.

Лея спря и вдигна ръка.

— Тук съм, Трипио.

— О! — възкликна дроидът и колебливо си запроправя път към нея през множеството. — Добре ли мина събранието?

— Както можеше да се очаква — отвърна Лея. — Някакви новини за информационния чип?

— Не, за жалост — отвърна Трипио. — Но имам вест от капитан Соло. Върнал се е и ви чака.

Сърцето на Лея заби ускорено.

— Каза ли нещо за мисията си на Ифигин?

— Не, за жалост — извинително отговори дроидът. — Трябваше ли да го попитам?

— Не, не е било нужно — успокои го Лея.

— Сякаш нямаше голяма охота за разговор — продължи да се извинява Трипио. — Може би нямаше да ми отговори дори ако бях попитал.

— Сигурно е нямало да ти отговори — съгласи се с усмивка Лея.

В съзнанието ѝ нахлуха десетки стотици спомени за съпруга ѝ. Допреди миг възнамеряваше да се върне право в кабинета си и да подхване камарата документи, която я очакваше на бюрото, но сега изведнъж реши, че работата може да почака. Хан се бе върнал...

— Съветник Органа Соло — прозвуча до нея един глас.

Миг преди да се обърне, Лея усети неприятно предчувствие. Този глас... Наистина беше ишорският сенатор Гик Дксоно.

— Да, сенатор Дксоно?

— Искам да говоря с вас, съветник — твърдо каза той. — В кабинета ви. Веднага.

— Разбира се — отвърна Лея. Неприятното ѝ предчувствие се засили. Чуждоземецът очевидно бе разтревожен. — Елате с мен.

Двамата си запробиваха път през тълпата от всевъзможни същества и се отправиха към извития коридор с кабинетите на членовете на Висшия съвет. Трипио се опитваше, доколкото бе възможно, да ги следва отблизо. Лея зърна за миг Фейлия, който влизаше в кабинета си, след това отминаха завоя...

В следващия момент Лея рязко спря и неволно възкликна. Потънала в мислите си и в мощното присъствие на крачещия до нея Дксоно, тя не се беше присегнала със Силата напред по коридора. До вратата на кабинета ѝ стояха трима души — един адютант на ишорския сенатор и двама непознати. Слабите им фигури бяха плътно загърнати в плащове, лицата им бяха закрити изцяло с качулки.

— Искат да говорят с вас — каза Дксоно. — Ще ги приемете ли?

Лея преглътна. Спомни си как пастрокът ѝ Бейл Органа я бе водил със себе си при едно от тайните му пътувания до Южните острови...

— Да — тихо отвърна тя на Дксоно. — За мен ще е чест да говоря с вашите каамаски приятели.

Хан бе убеден, че щеше да чака във вътрешния кабинет най-малко час, докато се появи Лея. Тъкмо се бе разположил удобно в креслото на жена си, когато отместването на външната врата го накара да свали крака от бюрото и тихо да ги спусне на пода. След това се изправи безшумно и пристъпи до вратата. Някога обичаше да изскача изневиделица, за да нацелува бързо жена си, но поради нарастващите ѝ джедайски умения подобни опити бяха безполезни. Сигурно му бе събрала и яд заради внезапното заминаване и ако не беше сама, а Хан ѝ погодеше някой хлапашки номер, щеше още повече да се ядоса.

А Лея не беше сама. Притиснал ухо до вратата, Хан чу гласовете на най-малко още двама души. Изчака известно време, за да разбере дали Лея щеше да покани гостите си във вътрешния кабинет или него във външния, за да ги поздрави. Не може вече да не знаеше, че той е тук. А ако бе решила да запази присъствието му в тайна. В този миг интеркомът на бюрото ѝ изневиделица заработи.

— ...Естествено, нямаме желание да създаваме неприятности на някого — каза някой. — Не търсим отмъщение, а за правосъдие е късно.

Хан се намръщи и отиде до бюрото. Лея искаше той да чуе разговора, но без да се появява. Или не искаше събеседниците ѝ да знаят, че ги слушат. Едва сега погледна в екрана и разбра причината за потайността ѝ. При нея бяха двама ишорци... и двама каамасци.

— Не става въпрос за отмъщение — настоя единият от ишорците. Вероятно беше пълноправен сенатор, реши Хан, ако сложната плетеница на рамото му представляваше някакъв символ. — А за правосъдие никога не е прекалено късно.

— За какво би послужило това правосъдие? — тихо възрази единият каамасец. — Планетата ни е унищожена. Малцина сме оцелелите, разпръснати надалеч. Наказването на ботанците ще поправи ли нещо?

— Може и да поправи — отговори ишорецът, извисявайки леко глас. Ишорците, както се знаеше, бързо се палеха и лесно кипваха. Хан се намръщи, припомняйки си неуспешния опит за посредничество в преговорите на Ифигин.

— Ако ботанците бъдат признати за виновни и заставени да овъзмездят...

Връзката прекъсна. Някой търсеше Лея по частния ѝ канал — с раздразнение установи Хан — точно когато разговорът започваше да става интересен. Сигурно някое от децата. Той превключи интеркома на запис за останалата част от разговора, което сигурно беше незаконно, но в момента не го интересуваше, намали звука и натисна копчето. Не беше дете, нито Уинтър, нито някой от ногрите.

— Здравсти, Соло — поздрави го Талон Карде. — Не очаквах да попадна на теб на този канал.

— Аз също — отвърна Хан и се намръщи. — Откъде си научил тази честота?

— Естествено, от жена ти — невинно отговори Карде. — Докарах я от Уейланд с „Волният Карде“. Мислех, че си в течение.

— Да, изпрати ми съобщение — отвърна Соло. — Но не знаех, че си я изнудил да ти даде частната си честота.

Карде се усмихна, след това стана сериозен.

— Изведнъж се оказа, че под краката ни има взривни устройства, приятелю — каза търговецът на информация.

— С Лея решихме, че няма да е зле да мога да се свързвам дискретно с нея. Каза ли ти за каамаския информационен чип, който донесохме от Уейланд?

Хан хвърли поглед към екрана.

— Не, не съм говорил още с нея, откак съм се върнал. Но по една случайност в момента е с двама каамасци във външния си кабинет. С тях са и двама ишорци.

— О, и ишорците ли са замесени! — подсвирна Карде. — Това означава, че диамалците със сигурност ще застанат от другата страна.

— Да — съгласи се Соло. — От другата страна на какво?

— Май вече не е тайна, поне във висшите среди, сред които се въртиш напоследък — каза контрабандисткият водач. — Лея ще ти разкаже подробности, но накратко: научихме, че група незнайни засега ботанци са повредили каамаския планетарен щит точно преди планетата да бъде унищожена.

Хан усети, че стомахът му се свива на топка.

— Страхотно! — тихо изръмжа той. — Само това ни трябваше! Като че ли и без това не е достатъчна омразата срещу ботанците.

— Така е — каза Карде. — Дано Сенатът упражнява поне някакво подобие на контрол. Аз се обаждам най-вече за да кажа на Лея, че нашият приятел Мазик е заловил Лак Джит, деваронианеца с информационния чип. Заключен е на сигурно място и ще остане там, докато тя каже. За жалост е успял да се раздрънка. Едва ли нещата ще се задържат в границите на Новата република.

— Е, да, всичко вървеше прекалено гладко — кисело отбеляза Хан. — Благодаря.

— Пак заповядай — многозначително отвърна Карде. — Знаеш, че винаги съм на вашите услуги.

— Чудесно. Знаеш ли, има още един проблем, с който искам да се заемеш.

— Винаги. В брой или по сметка?

— Имахме малък сблъсък с пирати при Ифигин — пренебрегвайки въпроса, рече Хан. — Доста многобройна паплач. Мъкнеха се на боен кръстосвач клас „Калот“, два корелиански крайцера и няколко изстребителя „Корсар“.

— Подготвили са се хората — съгласи се контрабандистът. — Но пък и само пълен глупак ще тръгне за Ифигин без достатъчно въоръжение.

— Най-странното е — продължи Хан, — че Люк усети клонинги на борда на кръстосвача.

Лицето на Карде не трепна, но очите му видимо помръкнаха.

— Така ли! — възкликна той. — Какъв вид клонинги?

— Не каза — отвърна бившият му колега. — Чувал ли си за пирати, които използват екипажи от клонинги?

— Не помня такова нещо — отвърна търговецът на информация и замислено поглади брадата си. — Може да са останали от голямата имперска офанзива отпреди десет години. Върховният адмирал Траун имаше възможност да произведе доста в планината Тантис.

— Но какво правят при пиратите? — попита Соло. — Според теб Империята не би ли ги задържала за себе си?

— Така е — съгласи се Карде. — Но може имперските хора да са решили, че им е по-изгодно да ги дадат под наем на пиратите като съветници или десантчици в замяна на разузнавателни данни или дял от плячката.

— Възможно е — призна Хан. — Възможно е и някоя пиратска шайка да е открила собствен източник на клониращи цилиндри.

— Е, да — неохотно се съгласи контрабандистът. — Има вероятност и така да е.

— Какво ще правим?

— Ще трябва да видя как стоят нещата — повдигна едната си вежда търговецът на информация. — В брой или по сметка?

Хан затвори очи. Решеше ли, че Карде е на път да извърши благородна постъпка, контрабандистът винаги бързаше да му напомни, че връзката му с Новата република е строго делова.

— Добре де — каза Соло. — Какво може да те привлече на наша страна?

— Теб какво те накара да изоставиш безгрижния живот на независим търговец?

— Лея — отговори Хан.

— Естествено — сухо каза Карде. — Тя, разбира се, няма сестра...

— Поне аз не знам да има — отвърна някогашният му колега. — Но пък със семейство Скайуокър човек никога не знае.

— Няма да примирам в очакване — каза Карде. — Нека да е по сметка. Сумата ще уточним по-късно.

— Ти си слънчице.

— Така си е — отвърна контрабандистът. — На теб ли да докладвам или на Люк?

— По-добре на мен — каза Хан. — Може и да не успееш да се свържеш с Люк. Замина на кратка научна експедиция.

— Гледай ти! — намръщи се Карде. — И след кого е хукнал, ако смея да попитам?

— След шайката Каврилу. Получи от разузнаването на Новата република координатите на едно тяхно убежище, астероиден пояс в системата Каурон. Отиде да хвърли едно око.

— Сигурно е късно да го повикаме обратно?

— Сигурно — потвърди Соло. — Но ти не се тревожи за Люк, той може да се грижи за себе си.

— Не се тревожа за това — отхвърли страховете му Карде. — Току-виж се уплашили и се заврели някъде, където няма да можем да ги намерим.

— Е, ако са толкова плашливи, едва ли сами представляват особена заплаха — предположи Хан.

— Може и така да се погледне на нещата — каза Карде и замълча за миг. По лицето му сякаш премина сянка. — Като заговорихме за Люк, как е той?

Хан се взря в лицето на контрабандиста, опитвайки се да разтълкува внезапната промяна на изражението му.

— Според мен е добре — внимателно отвърна той. — Защо?

— Напоследък Мара е прекалено нервна и по-докачлива, след като попаднахме на Лея на Уейланд. Не зная дали това няма нещо общо с него.

— Странно, че заговаряш за това — потърка Хан замислено брадичката си. — Последния път, когато му споменах за Мара, имах същото чувство за Люк. Може ли да е съвпадение?

— Не е изключено — отговори търговецът на информация. — От друга страна, и двамата много добре владеят Силата. Може би долавят нещо назряващо.

— Може би — съгласи се Хан. Но това не обясняваше другите неща, които Люк усети на Ифигин. — Дали не усещат клонингите?

— Нищо чудно — сви рамене Карде. — Ще поговоря с нея. Май няма да е зле двамата да се срещнат.

— Да, мина време от последния им разговор — съгласи се Хан. — Аз също ще се опитам да поприказвам с Люк, щом се върне.

— А аз ще се заема с тия пирати. Поздрави Лея и ѝ кажи, че ще се обаждам.

— Ще ѝ предам — отвърна Хан. — Успех.

Карде се усмихна и екранът угасна.

Хан се облегна и заби поглед пред себе си. Само това ѝ липсваше на Новата република. Защото не беше само Каамас, макар въпросът с унищожението на планетата да бе достатъчно сериозен. По-големият проблем беше, че разгласяването му щеше да изкара наяве спомените за хиляди други зверства, извършени през годините от една или друга групировка. Галактиката гъмжеше от стари вражди и конфликти. Така се отваряше възможност за хора като Карде, а и за самия Хан с Чуй навремето, да печелят нелоши пари от контрабанда. Имаше възможност за прехвърляне на стока до толкова много страни в толкова много конфликти.

През последните няколко десетилетия нуждата от обща съпротива срещу Империята бе погребала голяма част от тези неразбирателства под привидно опрощение и забрава. Но сега кората се пропукваше. Заплахата от страна на Империята бе съвсем отслабнала. Ако тази история с Каамас отвореше старите рани... Хан подскочи от съскането на отваряща се врата.

— Здравей — тихо поздрави Лея, влизайки в стаята.

— Здравей — отвърна Хан и скочи, хвърляйки закъснял поглед към екрана на интеркома. Погълнат от разговора с Карде, а след това и от собствените си мисли, не бе забелязал кога си бяха тръгнали посетителите на жена му. — Извинявай... разсеях се.

— Няма нищо — отвърна Лея, протегна ръце към него и се сгуши в обятията му.

— Говорих преди малко с Карде — каза Хан. Косата ѝ гъделичкаше устните му. — Каза ми какво сте намерили за Каамас.

— В затруднение сме — отвърна Лея приглушено, заровила лице в ризата му. — Повечето още не си дават сметка, но това може да се

окаже най-голямото изпитание за Новата република досега. Може направо да ни разкъса.

— Нещата ще се оправят — успокой я Хан. Неволно усети леко задоволство. Повечето сенатори не бяха доловили заплахата, свързана с Каамас, за разлика от него. — Нали се справихме с бунта в Алмания?

— Не е същото — каза тя. — Куилър бе разстроен човек и удряше хаотично. Новата република се зае да го обуздае, но никой не е мислил, че се превръщаме в нова империя. Каамас ще издълбае пропаст между почтени хора, които искрено желаят справедливост, но не могат да намерят съгласие, каква трябва да е тя.

— И все пак нещата ще се оправят — Хан я поотдалечи от себе си и я погледна в очите. — Да не се предаваме, преди да сме започнали! Освен... — бавно добави той, ужилен от внезапно подозрение — ако всичко не е свършило. Знаеш ли нещо, което аз не знам?

— Не — отговори жена му и отмести очи от неговите. — Предусещам нещо за близките дни. Не ми е много ясно... може би е критична точка, в която ще се реши накъде ще поеме някакво много важно развитие.

— За Каамас ли? — попита Хан.

— Не зная — въздъхна тя. — Опитах с медитация, но досега нищо не постигнах. Сигурна съм само, че началото беше, когато срещнах Карде на Уейланд и прочетохме информационния чип за Каамас.

— Хм — изсумтя Хан. Съжали, че не успя да предума Люк да не потегля след пиратите. Сега можеше да помогне на Лея да уточни смътните си усещания. — Не се тревожи. Малко почивка, малко съпружеско внимание и ще ти се проясни.

Лея се усмихна. Част от изписаното на лицето ѝ напрежение изчезна.

— Искам да те отведа от тук — предложи Хан, хвана я за ръка и тръгна към вратата. — Имаш нужда от тишина и спокойствие. Щом децата се приберат от училище, няма да ги има и двете. Да използваме възможността!

— Много е примамливо — въздъхна Лея. — Едва ли сенаторите ще правят нещо друго, освен да се препират за справедливост и правосъдие. Могат да го правят и без моята помощ.

— Точно така — съгласи се съпругът ѝ. — През следващия един час в галактиката няма да стане нищо важно.

— Сигурен ли си?

— Гарантирам го! — стисна ръката ѝ Хан.

Светлините на мостика премигаха и пъстроцветният космос на хиперпространството избледня в илюминаторите на наблюдателниците. Този път го замениха не обичайните линии, а абсолютна чернота. И абсолютна слепота.

Няколко минути капитан Налгол се взираше в празнотата отвън през илюминаторите на наблюдателницата на „Тиран“, борейки се с неприятното усещане за уязвимост. Скокът през хиперпространството със спуснат маскировъчен щит на звездния разрушител ги бе довел в системата Ботауи съвършено слепи и глухи, което бе особено неприятно за един боен кораб.

— Рапорт от хангара — обади се дежурният офицер. — Разузнавателните кораби са излетели.

— Разбрах — отвърна Налгол, взирайки се, без да движи глава. Нямаше да даде добър пример на екипажа, ако въртеше глава наляво-надясно пред нищото. Капитанът зърна светлината на един от двигателите, докато машината излизаше изпод корпуса на звездния разрушител, преди да навлезе в полето на маскировъчния щит и да изчезне от погледа му.

Той пое дълбоко дъх и отново си зададе въпроса, какво търсят тук. Докато седеше в кабинета на моф Дизра заедно с Тразен, Аргона и Дория, всичко му звучеше доста смислено. Но сега, отдалечен отвсякъде на милиони километри, посред системата Ботауи, вече не му се струваше така. Но пък и в колко от плановите на върховния адмирал Траун се различаваше и капчица смисъл преди сблъсъка с противника?

Налгол изсумтя. Той не бе служил под прякото командване на Траун или на другите върховни адмирали на Империята и нямаше лични впечатления от уменията им. Но и от периферията на военните действия, където дългът бе отпращал „Тиран“ през повечето време, Налгол не можеше да не признае, че Империята се бе справяла доста добре, докато върховният адмирал командваше флотата, преди да загине от ръката на предателя ногри Рък.

Поне привидно да загине. Как изкусно го бе направил! Поинтересно бе защо се бе крил толкова години, оставяйки разни

некадърни мегаломани, като адмирал Даала, да разпилеят на вятъра силите на Империята. И защо, след като се бе завърнал, се бе свързал именно с моф Дизра?

Налгол се намръщи. Никога не бе харесвал Дизра. Никога не му бе имал истинско доверие. Винаги го бе смятал за същество, което ожесточено ще се бори да не изпусне дела си от имперските остатъци, вместо да се стреми цялото да укрепва. Щом бе решил да се свърже с него, толкова ли проникателен бе Траун, колкото го представяше легендата? Разбира се, Дория гарантира непоколебимо за върховния адмирал — и за характера, и за военния му гений. Но Дория бе гарантирал твърдо и за компетентността на самия Дизра. Тогава?

Поне бе сигурно, че завърналият се наистина бе Траун. Генетичният анализ го бе потвърдил без капчица съмнение. Това бе Траун, за когото всички бяха убедени, че е гений, и Налгол се надяваше да са прави.

Някакво раздвижване вляво привлече вниманието му. Един от разузнавателните кораби промени курса си, за да остане от вътрешната страна на маскировъчния щит.

— Е? — попита капитанът.

— Почти върху него сме, сър — докладва свързочникът. — Съвсем лека корекция на курса и сме там.

— Въведете курса в румпела! — нареди Налгол, макар че, ако вече не го бяха направили, щеше да се ядоса. — Румпел, поеми курса. Къде са „Заличител“ и „Желязна ръка“?

— Съгледвачите ни се свързаха с техните, сър — отвърна дежурният офицер. — Съгласуват курсовете, за да не се сблъскаме.

— Те си знаят работата — студено отвърна капитанът.

Стигаше му, че се мотае сляп и глух. Щеше да бъде върхът на професионалното унижение, ако трите звездни разрушителя се сблъскаха. И ако маскировъчните щитове паднеха и зрелището станеше видно за цялата система Ботауи.

Но в момента, разбира се, не можеха да ги видят. Това бе смисълът на операцията. Според предварителното проучване на отбранителната система на ботанците навън не би трябвало да има друго освен няколко безсмислено мотащи се корабчета. Корабчета... и една доста по-голяма комета.

— На път сме, капитане — съобщи рулевият. — Приблизително време на пристигане пет минути.

Налгол кимна.

— Прието.

Минутите отминаваха бавно. Капитанът на „Тиран“ се взираше в чернотата отпред, сред която се мяркаха светлините на съгледвачите, промушващи се през маскировъчния щит, за да контролира курса на звездния разрушител. Хронометърът показва нула. Налгол усети как корабът забави ход.

И изведнъж тя се появи откъм щирборда: покрита с лед скала, която мина през маскировъчния щит и бързо се насочи към кърмата.

— Ето! — каза той. — Отминаваме я!

— Върху нея сме, сър — отвърна рулевият. Налгол видя как движението на кометата към кърмата на кораба му спря, после тя бавно се издигна, докато увисна откъм щирборда точно до командната надстройка. — Стабилизирани сме, капитане.

— Въжетата?

— Совалките излетяха с тях, сър — обади се друг офицер. — Ще бъдат обезопасени след десет минути.

— Добре — въжетата не бяха достатъчно здрави, за да държат звездния разрушител и кометата скрепени заедно. Предназначението им бе да дават на руля необходимата информация, за да е сигурен, че двете тела ще запазят относителното си положение едно спрямо друго, докато кометата продължеше мързеливо да се носи към вътрешността на системата Ботауи. — Новини от другите два звездни разрушителя?

— „Желязна ръка“ успешно осъществи скачването — докладва свързочникът. — „Заличител“ е на позиция.

Налгол кимна, пое си дълбоко дъх и издиша безшумно. Значи успяха. Вероятно ботанците не ги бяха забелязали.

Оставаше им да чакат. И да се надяват, че върховният адмирал Траун наистина е гений, както твърдяха.

ГЛАВА 8

— Добре — съгласи се възпълничкият мъж от екрана на интеркома с подозрително присвити очи. — Да повторим още веднъж.

— Вече два пъти ви отговорих — отвърна Люк и вложи в гласа и изражението си докачено отегчение. — Нищо няма да се промени само заради вашето желание.

— Хайде, хайде. Име...

— Менсио — отвърна Скайуокър, погледна уморено към стотиците астероиди, които се носеха наоколо, и се запита кого точно пази стражът. — Работя за Веселман. Пристигнах с пратка за вас. Кое точно не разбирате?

— Като начало връзката ти с Веселман — кисело отговори мъжът. — Никога не е споменавал човек с име Менсио.

— Като се върна, ще му кажа да изпрати пълен списък с имената на личния състав — саркастично отвърна Люк.

— Мери си думите — срязва го мъжът от екрана и няколко секунди настоятелно се взира в лицето на джедая.

Люк отвърна на погледа му, опитвайки се да изглежда отегчен и незаинтересован. Заради миналото лицето на Люк Скайуокър бе най-известното в галактиката. Но с потъмнена коса и кожа, изкуствена брада, издърпани като на горец очи и двоен белег, прорязващ бузата му, това лице би трябвало да е свършено неузнаваемо.

— А и обикновено тези доставки се правят от Пинчърс — най-сетне каза стражът. — Защо не дойде той?

— Имал някакъв проблем и не може да лети — отвърна Люк.

Това донякъде беше истина. Пинчърс сигурно още дремеше в блажено неведение на Уистрил под въздействието на лечебен джедайски транс, приложен от Люк. Другарите му контрабандисти нямаше да са доволни, че е позволил Скайуокър да го използва по този начин, но пък щеше да излезе здрав като камък.

— Не мога да вися тук цяла седмица и да преливам от пусто в празно — продължи Люк. — Ще ме пуснете ли да мина, или да се

върна при Веселман и да му кажа да обложи пратката двойно? На мен ми е все едно, аз така или иначе си получавам парите.

Стражът измърмори нещо неразбираемо.

— Не се пали толкова. Какво носиш?

— От всичко по малко — отговори Скайуокър. — Малко норсамски мини тип DR-X55, няколко аварийни комплекта за оцеляване „Праксън“, няколко защитни костюма. Има и една-две изненади.

— Капитанът мрази изненадите.

— Тези ще му харесат — увери го Люк. — Изненада номер едно е комплект усилватели за хипердвигатели. Изненада номер две е дроид SB-20 за пробиви на охрана — той сви рамене. — Но щом не ги иска, нямам нищо против да ги върна обратно.

— Сигурно е, че няма да имаш нищо против — изсумтя стражът. — Добре, влизай. Знаеш ли пътя, или да ти начертая карта?

— Знам го — отвърна Скайуокър и мислено стисна палци.

Сред хаоса от астероиди имаше само два пътя до базата на пиратите Карвилу. По единия се влизаше, по другия се излизаше. Люк бе извадил маршрута от съзнанието на Пинчърс, докато го потапяше в лечебен транс. Ако беше само с изстребителя си, нямаше да се притеснява, но с раздрънкания талазийски товарен кораб работата бе друга. Особено заради това, че тежковозът бе останал без един досветлинен двигател под централната група дюзи.

— Карай! — ухили се стражът. — Гледай да не цапардосаш нещо голямо.

Образът от екрана изчезна. Скайуокър превключи устройството в гнездото, където би трябвало да се намира конзолата за управление на досветлинните двигатели.

— Тръгваме — обяви той. — Как е там отзад?

Арту изпиука бодро и след това зачурулика изнервено.

— Не се притеснявай. Ще се промушим — успокои го Люк. — Ти имай грижата изстребителят да е в готовност.

Дроидът отново изчурулика. За миг Скайуокър си спомни надхитрянето с разузнаването на Новата република, когато бе успял да се промъкне в контролирания от Империята свят Подерис по време на настъплението на върховния адмирал Траун. И тогава с Арту и изстребителя се намираха на борда на по-голям кораб, готови да

офейкат при нужда. Но сега летяха на контрабандистки товарен кораб, не на специално оборудвана машина, готова да се хвърли в хиперпространството за секунди. Ако им се наложеше бързо да си обират крушите, извеждането на изстребителя нямаше да е лесна работа.

Е, ще му мисли, когато му дойде времето. Най-добре беше, разбира се, изобщо да не се налага да бързат.

— Не. Ланиус пое в грешна посока — отвърна Скайуокър.

Огледа се, държейки ръце далеч от бластера си. Намираше се във високо помещение с наредени покрай две от стените контейнери. Контейнерът, от който той излезе, бе поставен в един от свободните ъгли, встрани от другите. Осмината пирати го обграждаха в полукръг. Люк не виждаше бойния робот, но той със сигурност бе между него и единствената врата.

— Дойдох да видя капитана, не инвентара ви.

Един от пиратите измърмори нещо.

— Сигурно знаеш, че Хензинг страшно мрази самоволните изпълнения — отвърна контролата.

— Така ли... — възкликна Люк и още веднъж погледна нехайно към вратата. Ключът за осветлението бе точно до рамката и представляваше най-обикновено копче. Скайуокър можеше да го натисне със Силата. Идеално. — Жалко!

— Може настина да стане жалко — назидателно предупреди гласът. — Според него самоволността се обезкуражава със съкращаване на крайниците.

Люк се усмихна мрачно и сви пръстите на изкуствената си ръка.

— Прав е — отвърна той. — От сърце го казвам.

— Сега вече се разбираме по-добре — каза гласът. — Извади бластера си... сигурен съм, че знаеш процедурата.

— Разбира се — Люк извади бластера си с пресилено старание и го положи на пода пред себе си. — Искате ли и резервните пълнители? — попита той и посочи двете плоски кутийки, закачени от другата страна на колана му.

— Не, можеш да се криеш зад тях — саркастично отвърна контролата. — Ритни бластера.

Скайуокър използва Силата, за да спре оръжието точно в краката на Хензинг.

— Доволен ли си?

— По-доволен, отколкото ще бъдеш ти след малко. Май не си даваш сметка, колко си загазил, Менсио.

Люк реши, че е време да промени тактиката.

— Добре, няма да правя повече глупости — каза той. В гласа му трепна лека обида, тя пролича и в стойката му. — Дойдох, за да говоря делово с капитана ви.

— Естествено — отвърна невъзмутимо гласът на контролата. — И понеже беше възпрепятстван, не можа да се обадиш, за да ти определи среща, нали?

— Искях да проверя охраната ви — отговори джедаят. — Да видя дали сте хора, с които шефът ми ще иска да си има работа.

— И каква ще е тази работа?

— Пълномощията ми са да разговарям с капитана ви — надменно каза Люк, — не с подчинените му.

Хензинг изсумтя и вдигна бластера си.

— Тогава шефът ти или е малоумен, или е глупак, или и двете — отвърна контролата. — Имаш пет секунди, за дадеш смислен отговор. След това няма да спирам Хензинг.

— Щом настояваш — каза Люк и скръсти ръце на гърдите си. Той погледна към ключа на осветлението. Предупреждаващото усещане отново се появи... — Разбрахме, че използвате клонинги за екипажи на някои от корабите си. Искаме да обсъдим наемането на няколко такива екипажа.

— Съжалявам — изцъка контролата. — Грешен отговор. Отведете го.

Пиратите вдигнаха бластерите. Скайуокър се присегна със Силата и натисна ключа на осветлението.

В настъпилия мрак прокънтяха проклетия, незабавно последвани от бластерна стрелба, насочена към мястото, където Люк бе стоял допреди миг. Но него вече го нямаше там. Джедаят отскочи, придавайки допълнителна мощ на скока си със Силата, и се понесе над главите им към вратата, стиснал лазерния меч в ръка. Ако самоувереността им бе стигнала дотам да не поставят страж пред вратата...

В съзнанието му трепна предчувствие. Люк зае отбранителна позиция с вдигнат лазерен меч миг преди да види червените очи на

бойния робот, който го гледаше втренчено от капака на един от контейнерите. Скайуокър по-скоро усети, отколкото видя насоченото към него оръжие, и активира лазерния меч точно когато бластерният изстрел полетя към него.

Зеленият лъч раздра ярко тъмнината и с лекота отби изстрела на бойния робот. Зарядът докосна пода до вратата, когато Люк си даде сметка, че роботът спечели този рунд. Той не улучи, но принуди джедая да разкрие местоположението и истинската си самоличност. Пиратите незабавно реагираха. Някой изруга...

— Това е Скайуокър! — извика друг.

Незабавно към него полетя нов залп от бластерни изстрели. Люк отстъпи към вратата, оставяйки Силата да води защитата му. Вратата сигурно бе запечатана. Той отскочи настрани, за да се изплъзне временно от прицела на нападателите си, и удари два пъти с лазерния меч по повърхността ѝ. После скочи през отвора на свобода.

Коридорът бе пуст. Люк скочи с меча в ръка. Присегна се със Силата за засадата, която неминуемо го чакаше някъде наблизо, но не долови друго присъствие освен своето.

— Предавате ли се? — извика той.

— Ами! — отговори контролата от вградения в тавана на няколко метра високоговорител. — Глупаво постъпи, като толкова бързо издаде самоличността си.

— По-скоро проявих прекалено доверие — Люк се присегна малко но-настойчиво със Силата. Все още нямаше никой. А ако наистина ги бе изненадал? Глупаво щеше да бъде да им остави време да се организират. Той се позатича в посоката, откъдето смяташе, че бе дошъл. — Готови ли сте да ми кажете откъде взимате клонингите си? — добави той по посока на високоговорителя. — По-добре е да не издирвам капитана ви, за да го питам лично.

— Търси го колкото си искаш — отвърна контролата. Гласът прозвуча от друг високоговорител, напред в коридора. Явно следяха движението на Люк. — Тук няма да намериш събеседник за това. Но ти благодаря за потвърждението, че си дошъл затова.

— Моля, моля — отвърна Скайуокър.

Предупреждението отново затрептя в съзнанието му и той стисна зъби. Коридорът пред него правеше лек завой надясно, зад завоя го чакаха в засада. Изпълнението беше класическо — противникът да

бъде склещен на кръстопът или завой, за да бъде подложен на кръстосан огън, без двете групи нападатели да се изпозастрелят взаимно. Скайуокър усети как пиратите, които бе оставил в склада, излязоха в коридора. Няколко удара на сърцето го делеха от откриването на огън в гърба му.

Но отработената реакция на пиратите едва ли включваше свободно тичащ из базата им джедай. Вляво отпред имаше тежка врата, която издаваше наличието на страничен коридор. Бластерът, който бе оставил в склада, едва ли би я пробил, но Люк разполагаше с други начини за отваряне на врати. Той отново включи лазерния си меч и замахна към ключалката. Вратата тежко се плъзна встрани...

Лампичката в съзнанието му трепна и Скайуокър отскочи тъкмо навреме, за да отбие с лазерния меч три бластерни изстрела. Установявайки новото развитие, излезлите от склада пирати се хвърлиха напред. Джедаят отби още два изстрела и скочи през отварящата се врата в широк коридор.

За разлика от грубо изсечените помещения в частта от базата, която досега бе видял, този коридор сякаш бе взет от някой кръстосвач. Широк беше около четири метра, със стени, облечени в гладък метал. На около двацет метра напред свършваше на буквата Т в един от грубо изсечените коридори. Източници на светлина имаше зад гърба на Люк и в срещуположния край. Тя все пак бе достатъчна, за да се види, че таванът, стените и подът са покрити с кръгчета, широки три сантиметра и разположени на десетина сантиметра едно от друго. Джедаят не усещаше никой да се спотайва зад ъглите. Явно наистина бе действал изненадващо.

И все пак усещането му за опасност оставаше. Нещо в коридора напред... Но зад гърба му идваха две групи врагове и нямаше друг избор, освен да тръгне напред.

Едва направи четири крачки, когато гравитацията рязко смени полюсите си и той се блъсна в тавана. Стана съвършено ненадейно, главата и раменете му се удариха силно, последвани от останалата част на тялото. Останал без въздух, Люк отвори широко уста, за да вдъхне. Но преди да бе поел и половин глътка, отново полетя, този път настрани, към една от стените, и се удари тежко в нея. Нова вълна болка премина през главата, раменете и левия му хълбок. Той понечи да се залови за нещо, но гладкият метал не предлагаше никаква опора.

Джедаят се присегна със Силата и усети, че гравитацията отново ще смени полюсите си. Новият под се превърна в таван и Скайуокър полетя към противоположната стена.

Но този път не падна на гладък метал. В последния миг видя, че онова, което бе сметнал за декоративна шарка, всъщност бяха сплеснатите глави на метални пръти. Сега те стърчаха от стената като гора от тъпи копия, готови да го посрещнат.

Люк стисна зъби, присегна се със Силата и протегна напред ръце. Не можеше да се промуши между тях, но сграбчеше ли два, щеше поне малко да омекоти удара. Улови двата пръта, пресрещаци лицето и гърдите му, и се присегна със Силата, за да забави падането си. Успя и за кратко се задържа над прътите...

В следващия миг обаче бе плътно притиснат към тях. Изскочили напред, прътите от стената зад него притиснаха гърба и краката му. Въздухът отново излезе от дробовете му и той простена. Опита се да се навре сред гората от пръти, които безмилостно се забиваха в тялото му. Нови два, изскочили един срещу друг, го склещиха още по-натясно. Полюсите на гравитацията отново се смениха и всяка част от тялото му се оказа притисната от двойка пръти...

След известно време гравитацията възвърна нормалната си посока и той се оказа притиснат в повече или по-малко изправено положение.

— Чудесно — подигравателно се обади гласът на контролата. — Сюрпризче, а?

— Мъничко — призна си Люк, опитвайки се да спре световъртежа след многократното сменяне на посоката на гравитацията, и завъртя очи с напълно обездвижена глава. Цялата дължина на коридора между двете затворени сега врати бе изпълнена с гъсто скеле.

— От пет години си го имаме този капан за джедаи — продължи гласът. — Йовинската ти академия сееше твои ученици из цялата галактика и разбрахме, че няма начин някой да не цъфне и при нас. Затова им подготвихме изненада. Не сме очаквали да се появи самият върховен джедай. Е, какво ще кажеш?

— Добре измислено — призна Люк и изпита здравината на прътите с ръце и рамене. Можеше да си спести усилията. — Не вярвам да ме задържи задълго.

— Нямах представа, колко време може да те задържи — отвърна гласът. — Едва ли си видял къде се озова мечът ти?

Люк изобщо не можеше да си спомни кога го беше изпуснал. Успя да го зърне с крайчеца на окоото на петнайсетина метра, приклещен като него между кръстосаните пръти.

— Както виждаш, там прътите са много по-нагъсто — със задоволство отбеляза гласът. — Здравео е хванат.

Скайуокър се усмихна. Очевидно въпреки цялата си подготовка пиратите не бяха научили достатъчно за джедаите. Присягайки се със Силата, той включи меч. Зеленият лъч оживя със съскане. Скайуокър отново се присегна със Силата и се опита да завърти дръжката.

Не се получи.

— Схващаш ли гениалността на замисъла — словоохотливо изкоментира гласът. — Под такъв ъгъл е заклещен, че лъчът не докосва прътите. Какво ще кажеш?

Люк не отвърна. Лазерният меч бе обездвижен настрана, но пък можеше да се движи свободно напред-назад. Той стисна със Силата дръжката и бутна меч напред.

— Така може — не се забави гласът в мига, когато мечът помръдна. — Но няма нищо да постигнеш. Прътите остават извън обхвата на лъча.

Лъчът докосна стената. Джедаят продължи да придвижва напред меч, притискайки лъча към метала.

— И, естествено, не сме глупаци, че да оставим някакво важно оборудване точно зад тези стени — завърши гласът. — Бива си го капанчето, нали?

— Дума да няма — отвърна Люк. — И сега какво?

— Ти как мислиш? — отвърна с въпрос гласът, станал изведнъж сериозен. — Известни са ни способностите на джедаите, Скайуокър... Сигурно по време на кратката си разходка из базата си научил достатъчно за операциите ни, та да пратиш всички в наказателните колонии на Фодурант или Бийчън за двайсет години. Ако си мислиш, че ще ти позволим да го направиш, лъжеш се.

Люк се усмихна горчиво. Пиратът беше прав. Разгръщайки пълните си джедайски умения, той можеше да проникне достатъчно дълбоко в мислите на всеки един. Безотговорно бе пропуснал да го направи.

— Какво желаете? Сделка?

— Никаква сделка — отсече гласът. — Желаем да умреш.

— Това шега ли е? — сухо попита Люк. Прътите може и да бяха по-силни от човешки ръце, но не можеха да бъдат предел за възможностите на един джедай. Извиването им щеше да отнеме доста сили и време, но той несъмнено владееше в достатъчна степен Силата, за да се справи с подобна задача. — Ще почакате да умра от старост, или имате нещо по-бързо наум?

— Малко ще съжалявам — отвърна гласът. — Загуба ще е да те ликвидираме, особено като се имат предвид и парите, дадени за построяването на този капан. Но днес никой нищо не дава за заловен джедай. А и някой да се навие да даде, тази клетка няма да те задържи достатъчно, за да стане размяната. Така че сбогом, Скайуокър.

Нещо щракна и високоговорителят млъкна... В настъпилата тишина Люк чу някакъв нов шум. Тихо съскаше газ.

Той си пое дълбоко дъх и се присегна със Силата. Джедайските умения включваха и неутрализиране на отрови, така че едва ли щеше да загине точно от това. Но нямаше никакво време да се разтакава с измъкването от тук. Люк затвори очи, присегна се със Силата и започна да извива един от прътите настрани от лицето си.

И тогава със закъснение проумя истината. Пиратите не му пускаха газ, те изпомпваха въздуха от помещението.

Дори и джедай не можеше да оцелее дълго без въздух.

Люк отново вдъхна дълбоко и отхвърли нарастващия страх. „Джедаят трябва да действа спокоен, в хармония със Силата.“ Добре. Арту и изстребителят му може би вече бяха в ръцете на пиратите. И да не беше така, невъзможно бе да прекара машината през тесните и криви коридори. Беше сам. Не разполагаше с помощни средства освен с дреболии, които носеше със себе си: предавател, фенерче, електронен бележник... И два резервни пълнителя за бластер.

Люк се присегна със Силата, извади двете кутийки от калъфите на колана си и ги вдигна на височината на очите си. В разгара на бунта геният на механиката генерал Ейрен Кракен бе открил начин за взривяване на резервни пълнители. Два или повече трябваше да се прилепят един към друг със свалени предпазители за свръхнатоварване. След трийсет секунди гърмяха със силата на средна граната.

Взривът би трябвало да е достатъчен, за да изкриви или да изтръгне прътите в непосредствена близост до него. За жалост и с него нямаше да се случи нищо добро.

И все пак с малко находчивост...

Бързо свали предпазители за свръхнатоварване. След това с помощта на Силата залепи пълнителите един за друг и внимателно ги насочи през плетеницата от пръти към по-далечната врата. Ако продължаваха да го наблюдават и ако номерът им бе известен, пиратите навярно щяха да решат, че Люк се опитва да пробие дупка във вратата, за да пусне въздух в помещението. Накрая щяха да си кажат, че си губи времето, защото металът е достатъчно здрав, за да издържи на такава експлозия.

Тъкмо на това разчиташе Люк. Колкото по-дълго пиратите оставаха с грешни заключения, толкова повече време щеше да им е нужно за реагиране, когато най-сетне проумееха замисъла му.

Импровизираната граната бе вече до вратата. Оставаха още десет секунди. Без да прекратява да я придвижва напред, той се присегна със Силата и придърпа лазерния си меч в единствената свободна посока, докато халката за окачване опря о стената. Бомбата се озова точно в противоположния край на линията на движение на лазерния меч и Люк я долепи за един от прътите.

Критичният въпрос бе дали експлозията и дъждът от шрапнели след нея нямаше да повредят лазерния меч. Воден от внезапен импулс, Люк се присегна и включи меча. Зеленият лъч трябваше да унищожи шрапнелите, които иначе щяха да ударят меча. На джедая не му оставаше вече друго, освен да чака и да се опитва да не изгуби съзнание в бързо разреждащия се въздух...

Пълнителите избухнаха три секунди преждевременно. Люк стисна зъби. Десетина нажежени до червено метални късчета се забиха в лявата му ръка и в торса. Но пък май бе постигнал онова, на което се надяваше. През разнасящия се дим той разгледа отражението на експлозията върху спретнатата подредба на прътите. Щетите не бяха големи, но може би достатъчни. Джедаят се присегна със Силата, придърпа за дръжката лазерния меч към изкривените от взрива пръти и я завъртя.

Движението бе ограничено, но достатъчно. Частично освободен, лазерният меч се завъртя толкова, че улучи в основата един прът. При

следващото му завъртане върху пода паднаха два пръта. Люк го завъртя пак и пак, методично разширявайки пространството около меча си... В следващия миг оръжието се оказа на свобода и се завъртя като перка, разрязвайки всичко по пътя си.

Бели петна танцуваха пред очите на джедая, когато запрати меча към вратата, изряза триъгълна дупка в нея и пусна въздух в настъпващия вакуум. Вдъхна дълбоко въздух и след като зрението му се избистри, придърпа меча. Въртящият се лъч минаваше през прътите като коса през стръкове трева.

Миг по-късно Скайуокър отново беше в изсечения коридор и се опитваше да включи предавателя си, тичайки към дока и кораба си.

— Арту? — извика той. — Чуваш ли ме?

Единственият отговор бе прашене от заглушаването.

Той ускори крачка, призова джедайското си умение и успокои болката в лявата ръка и торса. Готов беше за следващия ход на пиратите.

Но той не последва. Люк влетя в голяма пуста зала, прекоси я и се озова в друг коридор, без да долови нечие присъствие, без да види някого. А така беше, откак се бе измъкнал от капана. Къде ли се бяха скрили пиратите?

Скалата под краката му се разтърси от лек трепет. Някъде далеч избухна слаб взрив. При следващия Люк бе вече извън коридора и прекосяваше следващата зала. Този път експлозията бе доста по-близо.

Изведнъж предавателят му изпука. Люк го включи непохватно...

— Арту!

— Не точно — сухо прозвуча познат глас. — Пак ли загази, Скайуокър?

Люк премига от изненада. След това се усмихна, за пръв път от все сърце, откакто бе стъпил тук.

— Ами да — отвърна той на Мара Джейд. — Помниш ли някога да е било другояче?

ГЛАВА 9

— И да е имало такова нещо, трябва ми време, за да се сетя — призна Мара, наблюдавайки замислено от илюминатора на мостика на „Звезден лед“ астероидния пояс отпред. — Но пък и идеята да превземеш сам пиратско свърталище надхвърля дори обичайното равнище на твоята дързост. Какво всъщност правиш там?

— Опитвам се да се измъкна — кратко отвърна Люк. — А ти какво правиш тук?

— Карде ме помоли да проверя как си — обясни тя. — Смяташе, че може да се нуждаеш от помощ.

— Нуждая се — призна Люк. — Къде си?

— В момента те наблюдавам отън — отвърна Мара и се намръщи. — Това на главния астероид експлозия ли беше? Да не си заложил мини?

— Не, но някой го е направил... чувам взривове. Ти виждаш ли какво става?

Капитан Шърли Фаун, която седеше в съседното кресло, потупа Мара по рамото.

— Хвърли един поглед на астероида откъм щирборда — прошепна тя. — Някаква флотилия излиза в открития космос. Колко са?... Осемнайсет кораба.

— Гледай ти! — възкликна Мара. — Люк, нещо става... плъховете бягат. Фаун преброи осемнайсет кораба. Може и повече да са. Залагам десет срещу едно, че взривовете, дето ги чуваш, са от системата за самоунищожение на базата? Имаш ли някакъв транспорт?

— Дойдох с товарен кораб Y60. На борда му са скрити Арту и изстребителят ми — отговори Скайуокър. — Но нямам връзка.

— Не се притеснявай — посъветва го Мара и хвърли бърз поглед върху екраните. — Все още заглушават предавателя ти. Случайно разполагаме с оборудване за неутрализиране. На какво разстояние си от дока?

— Не знам точно...

Фаун щракна с пръсти и посочи един от екраните пред Мара.

— Чакай — прекъсна го Джейд. — Заглушаването им току-що прекъсна.

Тя погледна към комуникационната конзола от другата страна на мостика.

— Корвус!

— Вече е чисто — прозвуча отговор.

Изведнъж от предавателя на Скайуокър се стовари лавина от пиукане, свирукане и чуруликане.

— По-бавно, Арту — прозвуча гласът на Люк между насечените срички на дроидския език. — Думица не разбирам.

— Съобщава, че и той, и изстребителят са наред — обади се Мара, която четеше превода на екрана на компютъра си. — Идвали били за него, затова бил изкарал изстребителя от скривалището му... — тя направи гримаса — ...и ги прогонил, взривявайки атмосферните генератори на дока.

Настъпи мълчание.

— Това означава, че в дока е вакуум — каза Люк.

— Пълен — потвърди Джейд. — Едва ли там някъде ще те очаква вакуумен костюм.

— Май не мога да се надявам — отвърна джедаят.

— И аз — съгласи се Мара. — Фаун, ти си пилотирала Y60, нали?

— Прекалено дълго и не искам да си спомням — отвърна капитан Шърли. — Да не мислиш да претича до кораба без костюм?

— Това е най-лесният начин да го измъкнем — каза Джейд. — Може ли да се справи?

— Съмнително — отговори Фаун. — Скайуокър, рампата на кораба вдигната ли е, или спусната?

— Когато я видях да последен път, беше спусната.

Арту изчурулика. Потвърждението на дроида се изписа на екрана.

— Още е спусната — обади се Мара.

— Няма шанс — поклати глава Фаун. — Рамповият механизъм на този вид кораби е пълен боклук. За затварянето и херметизирането трябва най-малко петнайсет минути.

— Множко, за да изкара без въздух.

— А с изстребителя? — попита Фаун. — Едва ли за толкова малка кабина е нужно дълго време за херметизиране.

— Обикновено кабините на изстребителите стоят херметизирани — отбеляза Мара. — Отвориш ли ги отвън, както са във вакуум, без да превключиш на ръчно управление, задействаш катапулта. Надеждна система... малко вероятно е Арту да успее да предотврати изхвърлянето на катапулта.

— Няма да може — съгласи се Люк. — Наистина остава единствено да намеря вакуумен костюм.

— Опитай — Мара издиша през зъби, докато измерваше на око разстоянието до астероида. Вероятността пиратите да са оставили вакуумен костюм за улеснение на потенциални бегълци беше нищожна. — Идваме, ако не успееш.

С крайчеца на окоето Мара долови стреснатия поглед, който ѝ хвърли капитанът на „Звезден лед“.

— Джейд, не знаем безопасния маршрут до базата — тихо каза Фаун.

— Обаче астромеханичният дроид на Скайуокър го знае — отвърна Мара. — Дроид, склонен ли си да дадеш малко информация?

Арту изпиука утвърдително и на екрана се появи курсът.

— Ето — каза Мара. — Газ!

Фаун се обърна към руля, ясно показвайки с цялото си изражение, че не изпитва никакъв ентусиазъм. „Звезден лед“ се разтrese от рязкото ускорение, хвърляйки се напред.

— Маршрутът не изглежда особено труден — каза Мара, разглеждайки екрана.

— Не изглеждаше — поправи я капитанът и чукна по навигационния си екран. — Появи се малък проблем. Астероидите вече са с променена относителна позиция един спрямо друг.

— По дяволите, разбъркали са ги! — изруга Мара, стана от креслото и тръгна към вратата. — Ще трябва да си пробием път. Аз съм на първото оръдие. Кажи на Елкин и Торв да поемат останалите.

Вече закопчаваше предпазните колани в турболазерната станция, когато Фаун се обади по интеркома:

— Току-що пресяхохме лъч, който активира автоматично съобщение. Предупреждават ни да се омитаме. Всеки момент ще започнат проблемите.

— Разбрано — отвърна Мара, включи турболазера на аварийно загряване и съжали за двайсети път, задето „Огънят на Джейд“ остана на Дурон за ремонт на навигационната система.

Карде бе свършил добра работа с въоръжението на товарните си кораби, но „Огънят“ разполагаше с не по-малка огнева мощ от „Звезден лед“, а бе много по-маневрен. Но корабът ѝ не беше тук и тя не можеше да направи нищо. Тя отри длани в костюма си, стисна здраво дръжките на турболазерното оръдие и се присегна със Силата. Може и да не беше толкова славен и могъщ джедай както великият Люк Скайуокър, но отдавна чакаше случай да премери проникателния си усет за опасност с неговия. Ала сега опасността можеше да дойде от твърде много посоки.

— Идваме, Люк — обяви Мара в говорителя на слушалките. — Ти само махни с ръка, за да отстраниш капаните от пътя ни.

Съжали в мига, в който изрече думите. Скайуокър бе твърде далеч, за да можеше пълно да докосне съзнанието му, и все пак усети как то трепна от забележката ѝ. Тя отвори съзнанието си, за да се извини...

И изведнъж чувството ѝ за опасност трепна. Един прелитащ наблизко астероид погълна цялото ѝ внимание. Мара забележа неестествено гладък кръг... с матовия блясък на метал.

Турболазерът ѝ блесна и превърна подозрителния астероид в скални отломъци и камъчета. От разнасящия се облак прах дойде един-единствен отговорен турболазерен изстрел: твърде маломощен, твърде закъснял и твърде встрани от целта.

— Добър изстрел, Мара! — обади се Елкин в слушалката в ухото ѝ.

Джейд кимна, погълната от съжалението за злобната си забележка. Беше гузна и раздразнена заради тази гузност. Та нима неведнъж Скайуокър и учениците му джедаи не бяха прилагали лекомислено и недобросъвестно уменията и мощта си! Значи това, че някой му го бе посочил, би трябвало да притесни него, не нея.

Появи се ново предусещане, но още преди да успее да определи източника на опасността, турболазерното оръдие на Торв изблъва канонада и яко едри скални късове се превърнаха в рояци от остри като бръснач шрапнели. Мара потръпна, когато няколко от тях се удариха точно пред нея в дефлекторния щит на „Звезден лед“. С това корабът

подмина първия капан и се устреми към следващия. Джейд постави пръсти върху бутоните на турболазера и се присегна със Силата.

„Звезден лед“ стигна до главната база на пиратите, след като тримата унищожиха още осем капана.

— Пристигнахме — съобщи гласът на Фаун в ухото на Мара. — Скайуокър? Къде си?

— На дока — отвърна Люк. — Арту, пусни няколко бластерни изстрела, за да видят мястото.

Дроидът избипка и между два скални хребета просветна лазерен огън.

— Видяхме те — каза Фаун. — Идваме.

В същия момент неприятно близо до дока се видя експлозия.

— Още един взрив — отбеляза Мара.

— Пропуснахте голямата част от представлението — отвърна Люк. — На всеки десет секунди по една експлозия. Приближават към мен.

Светна още един взрив, този път още по-близо до дока.

— Съвсем близо, ако питате мен — изсумтя капитан Фаун.

— Сигурна ли си, че искаш да рискуваш със спускане, Джейд?

— Не особено — отвърна Мара, — но нямам избор. Ще ни дължиш голяма услуга за това, Люк.

— Ще го запиша в тефтера си — обеща джедаят. — По-добре побързайте. Не... изтеглете се!

— Защо? — попита Фаун.

— Чу го — рязко отвърна Мара Джейд. Собственото й чувство за опасност трепна. — Изтегляй се!

„Звезден лед“ се дръпна назад. В същия момент сред серия от експлозии, напомнящи фойерверките в Деня на Ендор, започна да се свлича едно от възвишенията, ограждащи дока.

— Джейд, това е безумие — каза Фаун. — Не мога да кацна. Всеки миг ще избухне.

— Права е — съгласи се Люк и Мара долови непоколебимост в гласа му. — Май остана само един изход.

„Махни с ръка, за да отстраниш капаните от пътя ни!“

— Какъв? — попита тя на глас.

— Ще се срещнем на половината път — отвърна Скайуокър. — Имате ли док, който да побере изстребителя ми?

— Имаме два полудока с прехващащи устройства — отвърна Фаун. — Въздушен балон около кабината можем да ти осигурим.

— Арту, излитай веднага и прехвани курса им...

— Почакай! — прекъсна го Мара. Нещо в гласа и мислите на джедая й подсказа, че се готви да извърши нещо много глупаво. — Нали не възнамеряваш да потеглиш към нас без вакуумен костюм? Не можем да се доближим достатъчно до целта.

— Знам — каза Люк. — Щом мина през вратата, ще изпадна в джедайски зимен транс.

Правилно бе усетила намеренията му: Скайуокър се канеше да извърши голяма глупост.

— И как възнамеряваш да го постигнеш? — попита тя. — Ще трябва да изпаднеш в транс веднага след като взривиш вратата. Няма да имаш никакъв запас от въздух.

— Ако срежа вратата, както трябва, с мен ще излети вълна въздух — обясни Люк. — Трябва да ми стигне, за да започна зазимяването и да ме тласне във вашата посока.

— Шансът е много малък.

— Ако продължим да го обсъждаме, съвсем ще се изчерпа.

— Все едно слушам Хан Соло — каза Мара. Но всъщност Скайуокър беше прав и сякаш за да подчертае думите му, другото възвишение също започна да се срутва. — Печелиш. Да действаме.

— Арту, тръгвай! — нареди Люк.

Дроидът изпиука злостно, но се подчини, изведе изстребителя от дока и го насочи към „Звезден лед“.

— Фаун? — повика Мара.

— Спомагателното прехващане е подготвено в полудока — отговори капитанът. — Външната врата на щирбордовата барокамера е отворена, атмосферната бариера е активирана и Крикъл чака с комплекта за първа помощ. Готови сме.

— Чу ли, Люк?

— Да — отвърна Скайуокър. — Ще ме извадите от трансa с фразата „Добре дошъл на борда“.

— „Добре дошъл на борда“ — повтори Джейд.

— Започваме. Не ме изпускайте!

Мара се усмихна. „Не ме изпускайте.“ Някога тези думи имаха съвсем различен смисъл за нея — Люк Скайуокър в мерника на

бластера ѝ, къртящата в мислите ѝ заповед на умирация император да убие новоизлюпения джедай... Тази драма се бе разиграла преди десет години в планината Тантис. Сега гласът на императора бе само далечен и блед спомен.

Но сега своя драма изживяваше Скайуокър... Откъм него долетя някакво трепване. Мара се съсредоточи и видя зеления лъч на лазерния меч, който разрязваше дебелия метал на вратата. Изведнъж джедаят изчезна.

— Фаун — повика Мара капитана на „Звезден лед“, затвори очи и с пълна съсредоточеност се присегна със Силата. Но не успя да улови присъствието на Люк. Или бе изпаднал в зазимен транс, или бе умрял.

— Ето го — каза Фаун.

Мара отвори очи. Подобен на чучело, Скайуокър се носеше бързо към тях през пространството. Крайниците му се размахваха безжизнени, тялото му се въртеше през глава, а заревото от продължаващите на астероида експлозии придаваха на цялата сцена фантастичен вид.

„Звезден лед“ се гмурна рязко, стресвайки Мара. Фаун насочи кораба така, че да пресече траекторията на Люк. Джейд се намръщи и се опита да изчисли траекторията и скоростта в момента на пресичането. С помощта на компютъра капитан Фаун първа стигна до отговора.

— Имаме проблем — сериозно каза тя. — Със скоростта, с която трябва да се движа, за да го уловя, или ще отскочи от корпуса, или така ще се блъсне в стената на барокамерата, че ще си строши врата.

— Улови го — отвърна Мара, натисна бутона за бързо разкопчаване на предпазните колани и скочи. — Аз ще се погрижа да оцелее.

Мара стигна до барокамерата миг преди Скайуокър да пристигне, въртейки се опасно.

— Според компютъра сме в час — съобщи Фаун, докато Мара се взираше през атмосферната бариера. — Сблъсък след десет секунди.

Джейд пое дълбоко въздух, хвана се за преградата на барокамерата и се присегна със Силата.

Императорът ѝ бе дал първоначалните знания за придвижването на предмети, впоследствие Скайуокър ги бе развил по време на

прехода им през горите на Уейланд и още веднъж — през краткия ѝ престой в академията му на Йовин. После тя продължи да се упражнява сама и според нея бе станала доста изкусна.

Но раздвижването на малки предмети, като лазерен меч, беше едно, а улавянето на падащия Скайуокър — съвсем различно нещо. Все едно да се опитахе да спре „Звезден лед“ със зъби. Тя вложи изцяло себе си. Смътно осъзна, че тялото ѝ се сковаваше от напрежение. Целта беше поне да забави движението на Люк, преди да профучи край нея през атмосферната бариера. Ето че усети как тялото му се забавя... не беше достатъчно... В последния миг направи крачка встрани от преградата и се изпречи на пътя на Люк.

Тялото му се блъсна с пълна сила в нея. Ударът отпрати и двамата надалеч...

— Добре дошъл на борда — останала без дъх каза Мара миг преди двамата да се строполят на палубата.

Е, не беше чак толкова болезнено, колкото очакваше. Тя премига, опитвайки се да прогони танцуващите пред очите ѝ звездички...

— Благодаря — пресипнало пошепна Люк в ухото ѝ.

Звездите се разбягаха от очите ѝ и Джейд съзря нечие непознато лице... на джедая, но променено до неузнаваемост. Той стоеше на ръце и колене над нея, очевидно излязъл от транс навреме, за да поеме част от удара, вместо да ѝ се стовари с цялата си тежест.

— Няма защо — отвърна тя. — Добра дегизировка.

— Благодаря — каза Люк. — Почти свърши работа.

— „Почти“ не означава достатъчно, нали? — отбеляза Мара. — Защо не използва Силата, за да ги заблудиш?

— Опитвам се да използвам Силата само когато е съвършено наложително — отговори джедаят. — В този случай не ми се стори съвършено наложително.

— О! — възкликна Джейд. Много интересно. — Ще станеш ли от мен, или ти хареса?

— Извинявай — смути се Люк. Част от притеснението на някогашното фермерско момче премина през лицето му, докато се надигаше. — Извинявай!

— Няма нищо — успокои го Мара, изправи се и го огледа критично. Дрехите му бяха разкъсани от шрапнели. Значи бе получил

доста опасни наранявания. — Май не е зле да минеш през медицинското отделение.

— Няма време — каза той и поклати глава. — Засега съм добре. Трябва да се махнем от тук. Изтребителят ми на борда ли е?

— Не зная — отвърна тя и натисна копчето за затваряне на външната врата на барокамерата. — Фаун!

— Изтребителят е в док В — отговори капитанът. — Скайуокър, знаеш ли безопасен маршрут за излизане от този капан?

— Знаех — каза Люк, докато отключваше вътрешната врата. — Но сега сигурно не е по-безопасен от всички останали.

— Да следваме пиратите — подхвърли Мара и махна на Крикъл да дойде по-бързо с комплекта за първа помощ. Тя поведе Скайуокър към полудоковете на „Звезден лед“. — Сигурно ще стрелят по нас, но не може пътят ни да е постлан с рози.

— Имаме проблем. Изглежда, сме останали без пирата, които да следваме — обади се Фаун. — През последните две минути никой не е напускал астероида.

Мара усети как стомахът ѝ се сви.

— Което с голяма вероятност значи, че системата им за самоунищожение отброява последни секунди.

— Нищо чудно — съгласи се капитанът. — Какво ще правим. Ще си изберем посока и ще пришпорим ли?

— Горе-долу — отвърна ѝ Мара. — Започни да се изтегляш от главната база, но немного бързо. Искам да стигна до турболазера си, преди да налетим на нещо опасно.

— Нека да изляза навън — обади се Люк. — Мога да мина отпред и да активирам капаните.

— Ще имаш ли време да ги усетиш? — изгледа го предизвикателно Мара. — Аз имам по-добър усет за опасностите от теб. Май е по-добре аз да изляза с изтребителя ти.

— Ще се справя — твърдо отвърна джедаят. — Отговорността е моя... тук сте заради мен.

— Щом настояваш — съгласи се Мара и махна към коридора. — Дясната врата и веднага вляво. Побързай!

Преди да стигна до турболазерното си оръдие, изтребителят летеше отпред.

— Готова съм — каза Джейд, закопчавайки предпазните колани.
— Успех, Люк!

— Нека Силата бъде с теб — отвърна той и добави нещо, което тя прие като лек укор: — Бъди нащрек.

Колкото трудно бе влизането в астероидното поле, толкова лесно се оказа излизането за изненада на Мара. Изстребителят променяше курса си и стреляше, възпламенявайки отдалеч мини, групирани на гроздове, по-малки бомби или автоматични турболазерни гнезда, обикновено доста преди чувството за опасност на Мара да реагира. Действията бързо се превърнаха в схема:

изстребителят правеше маневра, стреляше, гмурваше се, а „Звезден лед“ лениво следваше пътя му. За екипажа в огневите турболазерни гнезда остана само инцидентна довършителна работа. Случайно или нарочно Люк летеше малко над товарния кораб в обхвата на оръдието на Мара. Така по-голямата част от довършителната работа остана за Торв и Елкин. Мара трябваше само да помага, озъртайки се за оставени от пиратите капани, търпеливо изчаквайки другите да разчистят астероидното поле. През цялото време тя се питаше дали Люк нарочно не се държеше толкова покровителствено само за да я ядоса.

Беше на път сериозно да се ядоса, когато зърна в космоса отпред кораб. Отначало ѝ заприлича по размер и силует на имперски изстребител. Когато понечи да предупреди, машината рязко зави...

— Имаме си компания — съобщи тя. — В края на астероидното поле. Двайсет на петдесет.

— Прието — отвърна Фаун. — Прилича на... на какво прилича?

— И аз се чудя — каза Мара. — Отначало помислих, че е имперски изстребител, но те нямат такива слънчеви панели отстрани.

— След него идват още два — обърна им внимание Елкин.

— Това не значи непременно, че не са имперски — каза Фаун. — Скайуокър? Запознат ли си с последните модели имперски изстребители?

— Не особено — отвърна Люк. Заради раздвояването на вниманието му между натрапниците и по-належащата задача по прочистването в гласа му прозвуча известно напрежение. — Такива не съм виждал.

Мара погледна към далечния изстребител. Очевидно ги наблюдаваше. Дали знаеше, че го бяха забелязали?

— Май някой трябва да излети, за да го разгледа по-отблизо — предложи тя.

— Нека да не го правим — каза Фаун. — Не са ни нужни повече неприятности. Стигат ни досегашните.

— А и с нашия късмет ще се окаже някоя от онези безполезни машини Кела — презрително добави Корвус. — От онези, дето Ландо Калризиан веднъж преследва из цялата галактика.

— И все пак предлагам да хвърлим един поглед — настоя Мара, влагайки в гласа си твърдост, която превърна думите ѝ в заповед. — Скайуокър, ти си най-бърз. Ще се опиташ ли да го догониш?

— Мога да опитам — отвърна Люк. Тонът на гласа му бе странен. И той ли като нея бе уловил особеното излъчване от този кораб? — Ще се справиш ли без мен?

— Мисля, че да — каза Мара. — Сигурно съвсем наближаваме края на защитната система на пиратите.

— Добре, Арту, активирай всички сензори и рекордери. Нали ще искаме пълен запис.

Дроидът избипка утвърдително. Изненадвайки дори Мара с рязко движение, изстребителят промени курса и се стрелна към натрапника. Люк избягна сблъсъка с астероидите, но се пхна сред тях за прикритие. Мара взе на прицел неизвестния изстребител, в случай че решеше да се сражава.

Люк приближаваше, а непознатият по никакъв начин не реагираше. Нима натрапникът се бе разсеял? Абсурд! Тогава какво ставаше?

Люк почти достигна бойно разстояние. Зад него един странстващ астероид лениво се носеше между натрапника и мерника на Мара...

Единственото предупреждение за нея бе внезапното трепване в чувствата на Люк. Миг по-късно тя зърна неизвестния кораб, който се стрелна с невероятна скорост към края на астероидното поле.

— Ето го! — извика Торв.

Мара се опита да завърти турболазера си, за да го вземе отново на мушка, но беше късно. Друг астероид се изпречи отпреде ѝ. Отвъд скалния къс трепна псевдодвижение и изстребителят изчезна в хиперпространството. Някой изруга тихо в интеркома.

— Предавам се — каза Фаун. — Какво беше това, по дяволите?
— И аз се чудя — отвърна Мара. — Люк, още ли си там?
— Тук съм — отговори джедаят. — Видя ли какво стана?
— Донякъде — каза Мара. — Изчака, докато един астероид застана между нас, и направи скок.

— Интересно — отбеляза Люк. — Корабът излъчи много странна отметка, когато се задвижи... записах каквото можах, но едва ли сензорите ми са засекли много.

— Може би затова е изчакал, докато се скри от погледа ни.

— Нищо чудно — съгласи се Скайуокър. — Сигурно е решил, че кораб като вашия има по-добри сензори от моя.

Мара потърка долната си устна.

— Без да го последваш в хиперпространството, не можеш да направиш много. Искаш ли да ни прехвърлиш данните от сензорите си?

Астромеханичният дроид издаде груб звук.

— Спокойно, Арту — успокои го Люк. — Можем да го приемем като такса за спасяването ми.

— Част от таксата — поправи го Мара. — После ще уговаряме останалата.

— Добре — съгласи се Скайуокър. — Пращам ви данните.

— Благодаря — отвърна Мара. — Имаш ли нужда от още нещо, Люк?

— Големи сте кождери — сухо отговори той. — Сериозно, благодаря за всичко!

— Радвам се, че успяхме да ти помогнем — каза Джейд. — Не забравяй, че си ранен.

— Няма — увери я той. — Арту вече изтегли списък на най-близките медицински фрегати на Новата република. Довиждане.

— Довиждане. Пази се.

Предавателят изпука и трепвайки от псевдодвижението, изтребителят скочи в светлинна скорост. Мара се загледа замислено след него. Усети странна смесица от чувства. Докладите за славните изпълнения на Люк, които бе чела... представляваха бледо подобие на онова, което направи пред очите ѝ днес. Какво се бе случило с него? Или най-сетне идваше на себе си?

— Джейд — прозвуча гласът на Фаун. — А сега какво?

Мара въздъхна тихо и пропъди Люк от мислите си.

— Ще изпратим доклад до Карде — каза тя и набързо пресметна времето. — Не зная дали ще ни повика за срещата на Носкен, или ще ни изпрати да проследим пиратите.

— Добре — отвърна капитанът. — Между другото, Джейд, ако никой не ти го е казвал досега, двамата със Скайуокър сте нелош екип.

Мара се загледа в носещите се насреща ѝ астероиди.

— Дръж си езика, Фаун — тихо каза тя.

ГЛАВА 10

В тази част на Дордолум бе горещо пладне. Сред тежката жегата душният въздух затискаше смълчаната тълпа като мокро вълнено одеяло. Говорителят, който крещеше на множеството от минарето на пиедестала на общественото мнение, сякаш допълнително засилваше жегата. Но за разлика от мъртвилото на пека в неговата жар кипеше страст. С умело поднесена смес от думи, образи и сценично поведение той довеждаше до екстаз къкрещото в многоликата тълпа негодувание. Почти всеки, който слушаше пламенната филипика, таеше поне едно глухо недоволство: ишорците не обичаха диамалците, барабелците — родианците, акуалишците — хората. И почти всички недолюбваха ботанците. Като впери поглед над тълпата в претенциозната емблема на притежаваната от ботанците корабна компания „Солферин“, която стърчеше от другата страна на площада, Дренд Навет си позволи да се усмихне крадешком. Хубав ден за бунт.

Говорителят съвсем се разпали, обрисова с красноречиви подробности ужаса от унищожението на Каамас и малодушната гнусна роля на ботанците. Навет почувства как гневът на тълпата доближава точката на очакваната сляпа ярост. Избягвайки резките движения, за да не развали магията, обсебила околните, той се запъти към корабната компания. Клиф може и да беше гений в демагогията, но пък той, Навет, знаеше как да настърви тълпата и да избере подходящия момент за действие.

Още малко... Навет зае позиция. Пъхна ръка в торбата, която висеше небрежно на хълбока му, извади оръжието си и зачака. Още няколко секунди... Сега!

— Справедливост за Каамас! — изкрещя той. — Справедливост! — ис широк замах запрати оръжието си към вратата на сградата...

Право в целта. Презрелият плод бличи се удари във вратата, пръсна се с противен звук и бликна в яркочервена експлозия. Застаналите наблизко дуросци ахнаха стреснати. Но и те подобно на всички в тълпата нямаха време да осъзнаят в какво са въвлечени. От

пет-шест други места в тълпата се надигнаха викове за възмездие и други пет-шест плода бличи изпъстриха стената и вратата на сградата.

— Справедливост за Каамас! — отново извика Навет и хвърли още едно бличи. — Мъст за геноцида!

— Мъст! — поде някой призова. Викът бе придружен от неприятните плодови гранати.

— Мъст за геноцида! — Навет хвърли още два плода един след друг.

Един чуждоземен глас изпищя дрезгаво, зовейки за мъст... и сякаш отключи нещо, което много бързо превърна събраните на едно място същества в сбирщина. Върху сградата заваляха хранителни продукти, извадени от торбичките и кутиите с обяд и запратени със сяпа ярост, така умело раздухана от Клиф.

Навет нямаше намерение да пропилява изблика с няколко петна от плодове. Когато бръкна за пореден път в торбата, той извади камък. „Насилието ражда насилие“ — безмълвно си повтори наум старата максима и замахна. Камъкът улучи прозореца на сградата и разби пластмасата с трясък, който обаче не се чу от рева на побеснялата тълпа.

— Мъст за геноцида! — извика Навет, замахна и запокити още един камък.

Множеството възприемаше мигновено. Дъждът от яйца и хранителни продукти не спираше, но вече подсилен с камъните, ограждащи тротоарите и цветните лехи на площада. Навет хвърли още един камък. Върху пластмасата на още четири прозореца нацъфтяха назъбени дупки. 1 ой вдигна глава към небето. Колкото и изненадани да бяха, дордолумските власти нямаше дълго да се бавят с отговора. И наистина откъм космодрума се показаха три ярко осветени въздушни плъзгача, придружени от пет-шест планера. Наближаваха бързо, щяха да пристигнат след не повече от две минути.

Значи беше време за тръгване. Навет пхна ръка под туниката си и натисна два пъти копчето на предавателя. Това бе сигнал за членовете на агитката му, че е време да се измъкват и да се разтворят в следобедната мараня. Ръката му подмина останалите два камъка в торбичката и извади последния подарък за ботанците — граната, разбира се. Но много специална. Навет лично я бе взел от ръцете на един убит миомарански боец от съпротивата преди десет години по

време на кратката повторна окупация от силите на Империята, бляскаво командвани от върховния адмирал Траун. Особеното в оръжието бе, че бе изработено от гостуващ битинец. При бъдещото проучване на останките от гранатата, каквото несъмнено щеше да има, Новата република щеше да стигне до заключението, че дори, общо взето, миролюбивите битинци са започнали да съчувстват на антиботанските настроения.

Това може би нямаше да има значение. Може би нищо вече нямаше значение. Нищо чудно чуждоземците и почитателите им така да бяха смазали Империята, че дейността на Навет и групата му вече да нямаше значение.

Но в светлината на техния дълг всякакви съмнения и сметки също нямаха значение. Навет бе видял и славата на Империята, и упадъка й... и ако тази слава не можеше да бъде съживена, единственото възможно заключение на кариерата му бе да допринесе за погребването ѝ под останките на Новата република.

Той изтегли щифта и хвърли гранатата. Тя мина през един от счупените прозорци на горния етаж и падна в сградата. Навет бе изминал половината път до края на тълпата, когато гръмотевица процепа въздуха и към небето се вдигна огромно огнено кълбо.

Той се разхождаше безгрижно из улиците в ранния следобед, когато властите пристигнаха на мястото на пожара.

Петицията се извъртя докрай на екрана заедно с дългия списък подписи. Лея вдигна поглед от електронния си бележник. В стомаха ѝ се бе свила топка. Нищо чудно, че президентът Гаврисом изглеждаше толкова сериозен, когато я покани в кабинета си.

— Кога пристигна това? — попита тя.

— Преди около час — отвърна Гаврисом. Върховете на крилата му неспирно докосваха купчините информационни чипове, които чакаха да им обърне внимание. — Реших, че ще е по-добре предварително да уведомя двама ви със съветник Фейлия.

Лея погледна Фейлия. Ботанецът седеше свит в стола си с плътно прилепнала към тялото козина.

— Защо и мен? — попита Лея.

— Защото вие намерихте документа за Каамас — обясни Гаврисом. Опашката му изплющя, което за калибопците означаваше свиване на рамене. — Защото подобно на Каамас и вашият свят е

загинал пред очите ви и следователно можете добре да разберете каамасците. А и като почитана героиня от борбата за свобода имате голямо влияние върху членовете на Сената.

— Моето влияние не издържа сравнението с тези подписи — каза Лея и махна към електронния бележник. — Освен това... — тя се поколеба за миг — не съм сигурна дали не споделям тяхното мнение, че това не е разумен компромис.

— Компромис? — глухо възкликна Фейлия. — Това не е компромис, съветник Органа Соло. Става дума за смъртна присъда над ботанския народ.

— Тримата сме сами в тази стая, съветник Фейлия — спокойно му напомни Гаврисом. — Не е нужно да прибегвате до реторични хиперболи.

Ботанецът погледна към калибопа с безстрастни като гласа му очи.

— Никаква реторика или хипербола няма тук, президент Гаврисом — отвърна той. — Може би не си давате сметка, какви усилия и колко време ще са нужни за намирането на ненаселен свят, подходящ за оцелелите каамасци — козината му настръхна. — Освен това настоявате да поемем разходите за превръщането на този свят в обитаван за каамасците. Не можем да си го позволим!

— Имам представа от приблизителната цена на такова начинание — търпеливо заобяснява Гаврисом. — По време на Старата република бяха предприети най-малко пет подобни...

— От хора, опиянени от властта и богатствата си — остро възрази Фейлия. — Ботанският народ не разполага с власт и богатства.

Гаврисом тръсна гливата си:

— Да говорим прямо, съветник. Ботанските авоари в момента са достатъчни, за да бъдат покрити подобни разходи. Разходите са значителни, но не разорителни. Ще повторя отново, че това е най-добрата възможност проблемът да бъде решен бързо и мирно.

Козината на Фейлия се наежи.

— Вие не разбирате — тихо каза той. — Авоарите, за които говорите, не съществуват.

— Как така не съществуват? — намръщи се Лея. — Виждала съм балансите. Списъкът на ботанските активи заема цели страници.

Фейлия я погледна право в очите.

— Това са лъжи — отвърна той. — Хитро скроени електронни измислици.

Лея погледна към Гаврисом. Крилете му бяха преустановили неспокойните си движения.

— Да не би да твърдите — внимателно попита калибопът, — че вождовете на обединените ботански племена са извършили измама?

Козината на ботанския съветник се наежи още повече.

— Имахме временни финансови затруднения — с умолителен глас каза Фейлия. — Няколко несполучливи операции изчерпаха средствата на обединените племена и затънахме в дългове. След това възникна тази разпрания и засили още повече несигурността. Нужни ни бяха инвестиции и контакти... — гласът му заглъхна.

— Ясно — Гаврисом говореше все още спокойно, но на дългнестото му лице се появи изражение, каквото Лея не бе виждала дотогава. — Поставете ме в извънредно неловко положение, съветник Фейлия. Как предлагате да процедирам?

Виолетовите очи на ботанеца срещнаха бледосините очи на калибопа.

— Ние можем да се изправим на крака, президент Гаврисом — каза той. — Само че ще ни е нужно малко време. Преждевременното разгласяване на тази информация ще се отрази пагубно не само на ботанския народ, но и на вложилите инвестиции в нас.

— На вложилите доверие във вас — студено го поправи Гаврисом.

— Така е — отмести Фейлия очи. — На онези, които ни се довериха.

Цяла минута никой не проговори. Накрая, тръскайки отново гривата си, Гаврисом погледна към Лея.

— Вие сте рицар джедай, съветник Органа Соло. Мъдростта на вековете и водачеството на Силата са ваши съюзници. Моля ви за съвет.

— Много ми се иска да мога да ви го дам — въздъхна тя.

— Имате ли някакъв напредък с издирването на имената на замесените в унищожението на Каамас ботанци?

— Все никакъв. Хората от разузнаването ни продължават да работят върху оригиналния информационен чип, но според дешифровчиците вече сме извлекли всичко от него. Правим

проучвания и в старите имперски архиви на Кампарас, Будолайз и Оброа скай. За момента не сме намерили нищо.

— И да е имало нещо, то е било в специални отдели — с цивилне въздъхна Гаврисом. — Имперските сили получиха заповед да унищожат точно тях, преди да се оттеглят.

— Просто се надяваме някъде да е останало копие.

— Не особено основателна надежда.

— Така е — не можеше да не признае Лея. — Фейлия, колко време ще е нужно на обединените племена, за да се изправят на крака?

— Засега се предвижда да изплатим главницата за три месеца — отговори ботанецът. — Но тогава финансовото ни положение далеч няма да е такова, каквото се смята, че е.

Гаврисом издаде дълбок гърлен звук.

— Колко време ще мине, преди да бъдете в състояние да пристъпите към търсене на свят за каамасците? — попита Лея, барабанейки по електронния си бележник.

Фейлия затвори очи.

— Може би десет години. А може и никога да не бъдем в състояние.

— Искане ми се да можех да ви дам съвет, президент Гаврисом — каза Лея. — За момента обаче не виждам ясен изход.

— Мога ли да се надявам да потърсите по-задълбочено решение в Силата? — попита президентът.

— Бъдете сигурни, че ще опитам — увери го Лея. — Но едно е ясно — в близко бъдеще ботанците няма да са в състояние да отговорят на изискванията на тази петиция.

— Вярно — мрачно се съгласи Гаврисом. — Ще се опитам да спечеля малко време.

— Как? Като предизвикате дебат ли? — попита Лея. — Това може да се окаже рисковано.

— Извънредно рисковано — съгласи се президентът. — Ако някой предложи петицията като официален законопроект, току-виж целият Сенат я ратифицирал. Нямам никаква възможност за лавиране.

Лея направи гримаса. Гаврисом нямаше възможност за лавиране, а ботанците — още по-малко. Изборът им бе дали да създадат нов свят за каамасците, или да се изправят пред последствията от незачитането на закон на Новата република.

— Но както ви е известно, президентът не е напълно лишен от средства — продължи калибопът. — Има парламентарни трикове, които също могат да се приложат. Вероятно ще успея да задържа нещата за известно време.

— Но не за следващите десет години — погледна към Фейлия Лея.

— Не.

— Е — каза Гаврисом след кратка пауза, — засега не можем да направим много. Но искам реалните финансови отчети на обединените племена, които потвърждават описаната от съветник Фейлия картина. Съветник Органа Соло, ще приемете ли да отидете до Ботауи с такава мисия?

— Аз? — изненадано възкликна Лея. — Аз не съм финансов експерт.

— Баща ви Бейл Органа не може да не ви е предал основните знания, когато сте били малка — отвърна Гаврисом.

— Само основните — съгласи се Лея. — Нищо повече.

— Те са достатъчни — увери я калибопът. — Измамите ще бъдат във фалшифицираните документи, не в истинските — той махна към Фейлия с едно от крилата си. — Ще й бъде осигурен достъп до истинските данни, нали?

— Разбира се — каза ботанецът. Козината му настръхна нещастно. — Ще предупредя вождовете на обединените племена за пристигането ви.

— Не! — отсече президентът. — Не бива да има никакво предупреждение.

Очите на Фейлия блеснаха.

— Засягате честта на вождовете, президент Гаврисом!

— Разбирайте го, както желаете — отвърна калибопът. — Те не бива да са предизвестени. И не забравяйте, че съветник Органа Соло е рицар джедай. Ако вождовете не са изненадани от пристигането и искането й, тя веднага ще го разбере.

Лицето на Лея остана безизразно. Никога не й е било лесно да разбере дори и обикновените ботанци и не беше сигурна, че на ботанските вождове ще им проличи дали са били предупредени. Но Фейлия, разбира се, не знаеше това.

— Ясно — промърмори той. — Кога ще тръгне?

— Възможно най-скоро — отговори Гаврисом. — Съветник Органа Соло?

— Вероятно за няколко часа ще успея да се приготвя — отвърна Лея и прехвърли наум какво щеше да ѝ е нужно. Хан може би щеше да поиска да дойде с нея. Това би било добра възможност двамата да прекарат малко време заедно. — Чуй и ногрите ще се грижат за децата.

— Ногрите — измърмори Фейлия. В гласа му се прокрадна нотка на горчивина. — Трябваше да убият онзи деваронианец още на Уейланд. Тогава нямаше да се случи нищо.

— Деваронианецът не е направил нищо, с което да заслужи смъртта си — тихо каза Гаврисом. — А и бездруго в галактиката вече са извършени премного убийства.

— Още ще има — мрачно пророкува Фейлия. — Толкова голяма цена ли беше един живот, за да се спести всичко това?

— За онези, които искат да останат цивилизовани, има само един отговор на този въпрос — президентът сви крилете си в положение за почивка. — Благодаря и на двама ви, че дойдохте, съветници. Отново ще поговорим.

Моф Дизра остави електронния си бележник.

— Задоволително — каза той и погледна към другите. — Нещата сякаш се развиват добре...

— Нещата се развиват бавно — пресече го Флим и се облегна назад. Краката му бяха вдигнати върху кораловото бюро на Дизра. — Какво сме постигнали? Няколко пиратски набега и стотина бунта.

— Търпението е добродетел — напомни Тирс на актьора. — Дори за войниците. Особено за войниците.

— Аз съм актьор, не войник — възрази Флим. — Но в моя свят никой не обича да протака нещата. Прицелвате се, опъвате тетивата и пускате... Почнете ли да умувате, всичко ще изгубите.

— Няма да изгубим — успокои го майорът. — Бъркаме деликатна гозба, трябва да поври повечко.

— Тогава може би трябва малко да намалите огъня — каза Флим. — Това е най-великата ми роля. А единствените, които са ме видели в нея, сте вие двамата и още четиримата капитани на звездните разрушители. Кога ще се явя пред публика?

— Ако продължаваш в този стил, може никога да не се явиш пред публика — отговори Дизра, овладявайки се с усилие.

Флим започваше да показва всички приумици и прищевки на самовлюбен актьор, каквито мофът винаги бе презирал.

— Не се притеснявай — успокоително се обади Тирс. — Ще имаш възможност да се представиш поне на закрито представление за бунтовниците. Но преди това трябва да решим къде ще е най-доброто място за него. Нужно е да разберем кои правителства са за строги санкции спрямо ботанците и кои са за опрощаване и мирно уреждане на въпроса.

— Значи най-вероятно е да се представиш на Мон Каламари или на Дурос — изръмжа Дизра, гледайки изпод вежди бившия гвардеец.

Това бе едно от последните предложения на воина и мофът съвсем не бе въодушевен от него. Намерението на Дизра бе да използва Флим, без да вдига много шум, за да вдъхнови имперските сили, но не и да плаши Новата република дотолкова, че тя да се нахвърли върху тях.

— Моментът наближава — продължи Тирс, пренебрегвайки коментара на мофа. — Шпионите ни на Корускант докладват за петиция до президента. Ако се докопат до копие от нея и разгласят текста, нещата много ще се ускорят. След няколко дни според мен ще можем да минем към следващата фаза.

— Надявам се — каза Флим. — Не може да не ви е идвало на ум, че Новата република може по много прост начин да реши кризата и да провали плановете ни.

— Разбира се, че ни е идвало — отвърна Дизра, едва сдържайки се. — Нужно е само да се разбере кои ботанци са помогнали на агентите на Палпатин на Каамас.

— И сте предприели стъпки това да не се случи?

— За глупак ли ме смяташ! — повиши тон мофът. — Разбира се, че съм предприел. Единствените пълни записи са тук на Бастион и се пазят строго.

— Но не е съвсем така — замислено каза Тирс. — В архивите на база Убикторат на Яга Минор също може да има копия.

— Защо не си казал досега? — намръщи се Дизра.

— Досега не сме повдигали въпроса за защитата на информация от противника — отвърна майорът. — Знам, че сте се погрижили за архивите на Бастион, и предположих, че не сте забравили и копията на Яга Минор.

— Досега не съм, но мога да го направя — каза мофът. — Още довечера отлитам за Яга Минор.

— Отиването ви там лично може би не е най-добрият ход — спокойно възрази бившият гвардеец. — Командирът на базата доста добре познава адмирал Пелаеон, а и нямате основателен предлог да искате достъп до архивите му, като се има предвид библиотеката на Бастион, която ви е подръка.

Дизра отново се намръщи:

— Тогава кой ще отиде? Ти ли?

— Логично е да отида аз — каза Тирс. — Генерал Хестив не ме познава нито по име, нито по лице и мога да измисля някаква история, която не е свързана. Ако не налетя на Пелаеон, няма да има проблеми.

— А как ще проникнеш в специалния фонд? — попита Дизра.

— Ще използвам копие от декодиращата ви система, разбира се — сви рамене майорът.

Мофът се намръщи повече.

— За втори път се опитваш да измъкнеш декодера от мен. Защо толкова настояваш да го имаш?

— Явно предпочитате бунтовниците първи да сложат ръка на документите за Каамас — отговори Тирс. — От какво се страхувате?

— Не зная точно — мрачно отвърна Дизра. — Може би от това, че... че всъщност единственото, което искаш от началото... е да си напъхаш носа в тези записи. Може би мисля, че, докопаш ли онова, което търсиш, ще изчезнеш и ще ни оставиш да се оправяме с кашата.

— Преди минутка се страхувахте, че ще присвоя великия ви план — усмихна се майорът. — Сега изведнъж се разтревожихте, че мога да го зарежа. Решете кое от двете ви притеснява.

— Не отговори на въпроса ми — грубо отвърна Дизра. — Какво те интересува в онези записи?

— Не знам — отговори гвардеецът. — Императорът имаше много тайни, някои от които ще са ни полезни, но няма как да знам кои, докато не ги видя.

— Ако причината е толкова проста и ясна, защо не я каза от началото? — попита мофът. — Можех да те пусна в архивите на Бастион.

— Добре — съгласи се Тирс. — В този миг подавам молба за това. И все пак, ако отида на Яга Минор, мога да реша два проблема

наведнъж.

Дизра се намръщи. Само че, ако Тирс направеше издирването си на Яга Минор, мофът нямаше да може да му наднича над рамото. Флим се раздвижи от другата страна на бюрото.

— Тримата сме в една и съща игра, ваше превъзходителство — напомни той на Дизра. — Каквито и тайни да открие, майор Тирс не може да ги използва сам така резултатно, както с нас двамата.

— Точно така — кимна бившият гвардеец. — Ще кажа още нещо. Едно от досиетата, които се надявам да намеря, би било полезно само ако сме тримата заедно.

Значи наистина търси нещо определено, помисли мофът и попита:

— И каква е тази тайна?

— Съжалявам — поклати глава майорът. — На мен ми е нужна помощта ви, за да я разкрия, но е възможно вие двамата да решите, че нямате нужда от мен. Не се обиждайте, но засега предпочитам да запазя необходимостта от личността си.

Дизра направи физиономия, но знаеше, че е безполезно да продължава. Притисна Тирс, докъдето гвардеецът остави да бъде притиснат. Поне засега.

— Ще си необходим като главен тактик в плана ни — напомни му мофът и махна с ръка. — Но ако така ще се чувстваш по-сигурен... — прекъсна го тих звън на бюрото му.

— Какво е това? — попита Флим.

— Личната ми честота — обясни Дизра и се намръщи, след като отвори чекмеджето и погледна кода за достъп. — Какво по дяволите...

— Ще отговорите ли? — попита Флим.

— Все едно ви няма — рязко отвърна мофът и набра кода за връзка. — И двамата.

Той се изправи и се обърна към екрана на бюрото си.

Лицето му доби твърдо и властно изражение. На екрана се появи лице...

— Дизра — сърдито каза капитан Зотип. — Да чуем истината. Какво става, по дяволите?

— Обръщението е „ваше превъзходителство“, капитан Зотип — поправи го мофът. — Щях да ви задам същия въпрос. Знаете правилата за връзка с мен по тази честота.

— По дяволите правилата! Искам да знам...

— Знаете правилата — повтори Дизра. Ледената острота на гласа му накара капитана да млъкне. — Този канал се използва само в извънредни случаи — мофът вдигна вежди. — Или искате да рапортувате, че пиратите Каврилу не могат да се справят с някаква ситуация?

— О, справихме се! — с горчивина отвърна Зотип. — Цената бе двама от хората ми и една от най-добрите ми бази, но се справихме. Искам да разбера как и защо Люк Скайуокър реши да ни гостува?

— Какво говориш? — намръщи се мофът.

— Не го усуквай, Дизра — предупреди го Зотип. — Скайуокър беше на Каурон и разпитваше за безценните ви клонинги. Измъкна се от джедайския капан и накрая се наложи да вдигнем всичко във въздуха и да си плюем на петите.

— Скърбя с вас за загубата ви — саркастично отвърна мофът. — Какво общо имам аз?

— Какво общо имаш ли? — рязко отвърна пиратският капитан. — Първо изтегли всичките си клонинги без никакво обяснение, а сега изневиделица цъфва Скайуокър — погледът на пирата стана още потвърд. — Знаеш ли какво мисля? Мисля, че вече не сме ти нужни и си пуснал Скайуокър по дирите ни, за да ни довърши. Какво ще отговориш?

— Ще отговоря, че един главатар на пирати си е изпуснал нервите — простичко отвърна Дизра. — Какво ще спечеля от унищожаването на пиратите Каврилу? Дори ако допуснем, че съм в състояние да ги унищожа.

— Ти ще кажеш — процеди през зъби Зотип. — Чух, че хората на адмирал Пелаеон душат около деловите ти партньори от Мунилинст и Борго Прайм. Може би се опитваш да изгориш мостовете след себе си, преди да са направили връзката между нас?

Мофът изсумтя:

— Ще ти кажа нещо. Не само че не се страхувам от адмирал Пелаеон, но нито ти, нито кой да е в галактиката има основания да се страхува от него. Още дълго ще е така.

— Мислех, че добрите офицери на Империята вече не се избиват един друг — възкликна капитанът и се почеса под черната рунтава брада.

— Той няма да бъде убит — увери го Дизра със самодоволна усмивка. — Просто няма да бъде заплахата. Нищо друго!

В това време Тирс измърмори нещо под нос и придърпа електронния бележник на мофа.

— Все едно — махна с ръка пиратският главатар. — Тогава какво правеше там Скайуокър?

Дизра сви рамене. С крайчеца на окото си гледаше Тирс, който припряно пишеше съобщение на електронния му бележник.

— Сигурно ви е разпознал по време на нескопосаното ви нападение при Ифигин — предположи мофът. — Нали са ви прогонили YT-1300 и един изстребител? Соло и Скайуокър.

— Възможно е — съгласи се пиратът със злъчно великодушие. — И все пак той знаеше, че използвам клонингите ти.

— Гонил е вятъра, Зотип — махна пренебрежително Дизра. — Опишвал е за връзка между теб и Империята. Нищо не знае.

— Може би не знае нищо за теб — изръмжа пиратът, — А за мен? Той е майстор джедай, нали? Може да е извлякъл всякакви мръсотии от хората ми.

— Тогава се покрийте за известно време — с изчерпващо се търпение предложи Дизра. — Някъде, където големият лош джедай не може да ви намери.

Лицето на Зотип помръкна.

— Не се отнасяй с мен като с дете, Дизра — заплашително изръмжа той. — Сътрудничеството ни беше много изгодно. Не пожелавай да ти стана враг!

— Същото мога да кажа и аз — отвърна мофът. В това време Тирс свърши да пише, заобиколи бюрото и вдигна електронния бележник над екрана, така че Дизра да може да прочете. — Няма основание... — продължи мофът и се облегна небрежно напред, като се опитваше едновременно да чете и да говори — отношенията ни да прекъсват заради някаква глупост.

— Глупост! — иронично повтори капитанът. — Наричаш глупост загубата на основната ни база...

— Освен това искам да ти предложи нещо — облегна се назад Дизра и се усмихна бегло на Тирс. Още една точка за главния тактик. — Ако се интересува, разбира се.

Зотип подозрително изучаваше лицето на мофа.

— Слушам.

— След около три седмици адмирал Пелаеон ще напусне с „Химера“ имперското космическо пространство за тайна среща на Песитин — каза Дизра. — Искам да го нападнеш.

Зотип се изкикоти.

— Дадено, Дизра, ще се явя срещу имперски звезден разрушител с няколко телгорински омиротворители и един-два кръстосвача тип „Калот“. Колко му е!

— Нямам предвид сериозна атака — търпеливо отвърна мофът. — Достатъчно е да го подържите под обстрел. Приемаш ли предложението ми?

— Естествено — троснато каза Зотип. — Въпросът е защо?

— Защото ще ти платя два пъти повече от онова, което вземаш, за да притесняваш корабите на Новата република — сега Дизра меко мъркаше. — И защото накрая за пиратите Карвилу ще има богата жертва.

— Ти си мислиш, че ще има нещо за жънене?

— Повече, отколкото си представяш — увери го Дизра.

— Нямах представа, какво мога да си представя — изсумтя Зотип, но в погледа му мина сянка. — Песитин ли каза?

— Да — потвърди Дизра. — И още нещо, искам корабите, които ще изпратиш срещу „Химера“, да са с корелиански отличителни знаци.

— Добре — каза Зотип и отново се почеса под брадата.

— Има ли някаква специална причина?

— Същата, поради която изобщо не ме интересува действителният размер на щетите, които ще му причините — отвърна Дизра. — Ако се понапрегнеш, ще се сетиш и сам.

— Ще опитам — обеща пиратът, — А ти виж как да преведеш парите в сметката ни.

— Удоволствие е да се работи с вас, капитан Зотип — усмихна се мофът.

— Както винаги, моф Дизра. Ще поддържахме връзка — и екранът угасна.

— Следващия път не по този канал, ако обичаш — измърмори мофът към празния екран и си позволи леко да се отпусне в стола. Разговорите със Зотип винаги го изтощаваха. — Е, ще има работа за известно време.

— При това полезна — обади се Тирс и изтри съобщението от електронния бележник. — Ето ти още една военна мъдрост, Флим: никога не късай със съюзници, ако не си напълно уверен, че повече няма да имаш нужда от тях.

— И във Външния ръб си имаме такива правила — сухо отвърна Флим. — Е, не толкова добре формулирани. За какво точно става дума?

— За нападение на Зотип над Пелаеон — уточни Дизра.

— Самото нападение ми е ясно — каза Флим. — Искате да накарате Пелаеон да мисли, че Новата република е отхвърлила предложението му за мир и му устройва засада.

Мофът вдигна вежда:

— Много добре... учиш се. Разбира се, отстрани се вижда по-добре.

— Много сте любезен — отвърна актьорът и направи подигравателен поклон с глава. — Само не разбирам защо корабите трябва да са с корелиански отличителни знаци, а не направо със знаци на Новата република.

— Защото би било прекалено натрапливо — отвърна Тирс. — Би означавало да се заяви, че в Корускант всички категорично отхвърлят идеята за среща. Пелаеон знае, че не е така, и ще се сети, че е провокация.

— Така ще излезе, че само Бел Иблис, който е корелианец, е отхвърлил предложението — добави Дизра. — А и като се направят на корелиански отбранителни кораби, ще бъде естествено да няма звездни кръстосвачи или крайцери.

— Освен това не забравяй — каза Тирс, — че поне засега не искаме Пелаеон да се откаже напълно от идеята за капитулация. Ако излезе, че Бел Иблис отхвърля предложението му без официално съгласуване, следващият ход на адмирала е да потърси друг, към когото да отправи официалното си предложение. Това ще отнеме време, което е в наша полза. По-важното е, че ще го принуди да напусне Песитин преждевременно. Дори полковник Вермел да е успял да съобщи доста, преди да го пленят при Моришим, има вероятност Пелаеон и Бел Иблис да се разминат.

— Хубаво ще бъде — небрежно подхвърли Дизра, грижливо криейки изненадата си.

Не се бе сещал за последния резултат, преди Тирс да каже за разминаването, но нямаше намерение да го показва пред двамата. Бившият гвардеец бездруго бе прекалено самоуверен, а Флим не проявяваше нужната според мофа почит към вишестоящите. — Междувременно, както каза майор Тирс, нашата гозба има нужда от още малко разбъркване. Готови ли сме вече за метежа на Ботауи?

— Почти, ако не и съвсем — отвърна гвардеецът. — Ще използваме отряда на Навет, според мен най-добрите провокатори.

— Нужни са ни запомнящи се размирици — каза Дизра.

— Ще им наредя да са в готовност.

— Трябва да задействаме и другите законсервирани групи — продължи Тирс. — Не сме в състояние да изработим съвсем точни планове, но трябва да имат готовност, когато му дойде времето.

— Е, да — тихо каза мофът. — Ако истинският Траун командваше операцията, щеше да я разчете до минута.

— Трябва да дадем най-доброто, на което сме способни — отвърна майорът. — И да се доверим на враговете си да запълнят празнините вместо нас. А аз ще отида до Яга Минор с надеждата да открия нещо.

— Дано да е полезно — обади се Флим и стана. — Но едно нещо ме притеснява. Какво е търсил Скайуокър в базата на Карвилу?

— Както казах и на Зотип, опитвал се е да намери връзка между тях и нас — отговори му Дизра. — Не се притеснявай, няма да успее.

— Но...

— Освен това притеснението ти е неуместно — прекъсна го Тирс. — Съвсем скоро няколкото клонинги и разни пършиви пиратски шайки ще бъдат последна грижа за бунтовниците.

ГЛАВА 11

Вратата се плъзна настрани и Карде се появи в командния отсек на „Волният Карде“.

— Здравейте, господа — каза той. — Как сме?

— Страхотно, шефе — отвърна Данкин и извъртя креслото си пред румпела, за да го погледне. — Почти стигнахме системата Носкен... още няколко минути.

— Добре — Карде пристъпи към него и хвърли бърз поглед към другите членове от екипажа... — Какво правиш тук, Хшиши? — попита той младата тогорианка, седнала в креслото пред сензорите.

Тя се обърна към него:

— Данкин ме помоли да поема сензорите — мяукащата й тогорианска реч напълно съответстваше на котешкото й присъствие. — Каза, че било време да добия малко практика на мостика.

Карде погледна към Данкин, съсредоточен сега в уредите на командното табло. Макар почти да не виждаше лицето му, долавяше насмешката му.

— Сигурно е така — съгласи се Карде и отново огледа мостика.

Върху лицето на Одонл, седнал в креслото на втория пилот, се четеше същото изражение, дяволито гледаше и контролиращият работата на двигателите Пормфил въпреки неподвижността на керестианското му лице. Дори Чин, достолепен като родоначалник спрямо новобранците в екипажа, полагаше сериозни усилия да не прихне.

— Правила ли си скоро оценка на статуквото според основните показатели? — попита Карде, отново обръщайки се към Хшиши.

Жълтите й тогориански очи сякаш леко помръкнаха.

— Не, главатар — отговори тя. — Ще направя, ако желаеш.

— Ако обичаш — кимна Карде. — Информационният чип с основните показатели е в компютърната зала.

— Слушам — каза Хшиши и изпъна гъвкавото си тяло, прекоси с тихо подраскване на котешките си нокти помещението и излезе.

— Е, господа — меко каза Карде, след като вратата се затвори. — Трябва ли да гадая?

— Нищо особено, шефе — с неубедителна невинност се обади Данкин. — Тя никога не е била при Терик. Помислих си, че на излизане от хиперпространството гледката точно оттук ще е най-добра.

— Аха — кимна разбиращо Карде. — И се питахте колко високо ще подскочи?

— Ами... да, донякъде може би — призна Данкин.

— Един вид окончателно приобщаване към бандата — добави Одонл.

— Ясно — каза командирът и огледа всички. Смееха се открито. — И сигурно никой от вас не е помислил, че стряскането на тогорианец по този начин съвсем не е безопасно.

— Е, капитане! Та това е шега — възрази Одонл. — Мара ни позволява да го правим, когато е на мостика.

— А е и стара традиция — добави Чин. — Хората на Били не може да не са направили нещо подобно, когато са те взели.

— Хората на Били не бяха толкова изобретателни — сухо отвърна Карде. — Що се отнася до Мара, извинението ѝ е, че иска със Силата да провери как реагират новите членове на екипажа в стресови ситуации.

— Съвсем основателно — обади се Данкин. — По-добре така да разберем що за хора са, отколкото да ни изненадат в реална ситуация.

— Не се и съмнявам, че ще намерите оправдание — отбеляза Карде.

— Няма начин — безсрамно се съгласи Данкин. — Напоследък тук е прекалено спокойно, шефе.

— Един побеснял тогорианец непременно ще прогони скуката — поклати глава капитанът. Въпреки грубостта на шегата те имаха право. Щом на Хшиши предстоеше да става постоянен член от екипажа на „Волният Краде“, наистина трябваше да знаят как реагира в стресова ситуация. — Всичко ще се изсипе върху вашите глави. Аз само ще гледам.

Той застана до преградата близо до Чин, откъдето конзолата със сензорите се виждаше добре. В същия миг се появи Хшиши.

— Ето, главатарю Карде — каза тя и му подаде чипа за проверка.

— Добре — отвърна той и хвърли бърз поглед на етикета. Хшиши говореше добре основния език, но уменията ѝ в четенето още не бяха надеждни. — Въведи данните.

— Слушам.

Тя седна на предишното си място. Въпреки котешките нокти, с които завършваха, пръстите ѝ ловко затракаха по клавиатурата.

— Започваме — каза Данкин. — Предстарт на досветлинните двигатели — и издърпа ръчките.

Отвън се появиха светли линии от звездите, после и самите звезди... Точно отпред, очертан на фона на черния космос, към тях се приближаваше звезден разрушител.

Хшиши се надигна в креслото и изсъска нещо заплашително на родния си език, което Карде не разбра. Устата ѝ се отвори, котешките ѝ зъби блеснаха като перли в бледото осветление на мостика. Козината ѝ се наежи по цялото тяло и тя наедря двойно, а в жълтите ѝ очи заискри бесен пламък.

— Звезден разрушител пред нас — съобщи Данкин, сякаш имаше някой, който да не го бе видял. — Разстояние два километра.

— Турболазерните батареи се целят в нас — добави Одонл. — Пормфил?

— Двигатели на пълна мощност — отвърна керестианецът; осемте ноздри, разположени по бузите му, ритмично се свиваха и разпускаха.

— Засичам съобщение, капитане — каза Чин.

— Разшифровай го — нареди Карде на Хшиши, като внимателно я наблюдаваше. Тя не бе помръднала, стоеше все така полуизправена, взирайки се в тъмния корпус и белите му светлини. — Активират ли прехващащ лъч?

За съвсем кратък миг всички затаиха дъх. След това с тихо съскане Хшиши се отпусна в креслото и започна да въвежда команди.

— Няма още активиран прехващащ лъч — измъучи тя. — Турболазерните батареи... — настръхналата ѝ козина сякаш се поотпусна, докато въвеждаше още команди. — Няма мощност в тях — объркано докладва тя. — Мощност има в... — тя се обърна към Карде, жълтите ѝ очи се свиха. — Има три функциониращи турболазера — заключи тя. — Не повече.

— Добре — спокойно отвърна търговецът на информация. — Значи сме на нужното място. Винаги е приятно да го установиш. Чин?

— Командирът на разрушителя чака разговор с вас, капитане — докладва Чин и се усмихна.

— Благодаря — отвърна Карде. — Здравсти, Бустър. Как я караш?

— Чудесно, дърти разбойнико — прокънтя веселият глас на Бустър Терик. — Добре дошли на „Странстваща авантюра“. Ще пазарувате ли днес, или пак проверявате новаци от екипажа?

Хшиши тихо изсъска и нежно потърка пръсти в ръба на контролното табло, без да каже нищо.

— Ща пазаруваме — отвърна Карде. — Главно информация.

— Така ли! — възкликна Бустър и Карде си представи как доволно търка ръце. — Гледай ти! Днес ми е ден! Ще качиш ли „Волният Карде“ на борда, или да ти пратя совалка?

— Ако имаш място, ще се качим — каза Карде. — Май хората ми искат да поразгледат.

— Идвайте тогава — весело отвърна Терик. — Чаршията е отворена и чака клиенти, както и останалите ни дюкяни. Елате на док... чакай малко... да, петнайсети. Ще изпратя някого да те доведе на мостика, след като освободиш хората си. Припомни им, че на чаршията се плаща само в брой.

— Разбира се — увери го Карде. — До скоро! — махна той на Чин и връзката прекъсна. — Хайде да те видим, Данкин, ще можеш ли да влезеш в дока?

— Е, как! — възкликна кормчията и се зае с маневрата.

Хшиши се изправи и се обърна към Карде:

— Това шега ли беше, главатарю? — попита тя със суров глас. — Не обичам да ме правят на тъпанарка.

— Не беше тъпанарка — увери я той. — Стресна се за малко и после си изпълни задачите.

Тогорианката огледа останалите членове на мостика.

— Хората обичат да правят другите на глупаци — предизвикателно каза тя.

— Хората обичат шегите — призна Карде. — Но не това беше основно в случая.

Козината на Хшиши отново се бе наежила, но после бавно се отпусна.

— Искахте да видите дали ще се предам на страха.

— Или да се парализираш, а може би да се паникьосаш — допълни Краде. — Ако беше станало нещо такова...

— Щеше да ме утрепеш.

— Аз не трепя, Хшиши — поклати глава Карде. — Само ако е извършено сериозно престъпление срещу мен или организацията ми. Просто щеше да отидеш на друго място, с по-малка вероятност да изживееш стрес. Може би щеше да станеш събирач на информация или тайна свръзка.

Ушите на Хшиши се наостриха.

— Не искам това.

— Чудесно — каза Карде. — Мисля, че възможностите ти са големи. Далеч по-полезна ще си на борда на „Волният Карде“ или на някои от другите ми кораби.

Тогорианката сякаш се замисли над думите му.

— Може ли да остана тук?

— Мисля, че е доста вероятно — отвърна Карде. — Пак ще си поприказваме — той посочи командното табло. — Можеш да върнеш информационния чип в компютърната зала. Няма да правим сверка с основните показатели, преди да си тръгнем.

— Слушам, главатарю — каза Хшиши, отново показвайки котешките си зъби.

Тогорианката внимателно извади информационния чип от четящото устройство с котешките си нокти и излезе.

— Е, господа? — застана Карде пред празното кресло на Хшиши. — Направихте шегата си. Тя издържа ли изпитанието?

— Несъмнено — каза Данкин. — Триумфално според мен.

— И аз така мисля — кимна Одонл. — За миг си събра ума и след това без грешка си свърши работата.

— И не забрави как се работи с уредите, както се е случвало — добави Пормфил и изсумтя категорично с ноздри. — Май даже Елкин не се справи толкова добре, когато го проверявахме.

— Може би — каза Карде. — Но за разлика от Елкин от Хшиши остана нещо.

— Миризмата на пот от нерви ли? — подуши въздуха Промфил.

— Не, следи от нокти — махна Карде към няколкото малки белега по ръба на конзолата със сензорите.

Една позната фигура очакваше Карде и Одонл пред стълбата на „Волният Карде“.

— Капитан Карде — сведе Навара Вен глава в официален туилекски поклон. — Радвам се да ви видя.

— И аз се радвам да те видя, Вен — кимна в отговор търговецът на информация. — Дано съдбата е била благосклонна към теб.

— На борда на „Странстваща авантюра“ винаги е забавно — отвърна Вен и се усмихна леко. — Елате, Бустър ви чака на мостика.

Накуцвайки едва забележимо с изкуствения си крак, туилексецът ги поведе към вратата на турбоасансьора.

— Май сте останали без част от турболазерите си — каза Карде. — Хората ми засякоха само три активни батареи.

— Заради повратностите на бизнеса е — отговори Вен.

— Наложил се да разглобим две на части за другите три, после пък продадохме поправените три, за да купим части за хипердвигателя.

— Доколкото мога да сметна, остават ви пет от първоначалните десет батареи — каза контрабандистът.

— Точно така — отвърна Вен, размърда опашката на главата си и внимателно я отплесна на раменете си. Вратата на кабината бавно се отвори. — Но пък първите две са още на ремонт.

— Аха!

Вратата се затвори след тях и кабината се заиздига.

— Само два от турбоасансьорите в този отсек работят — поясни туилексецът. — Нямах представа, колко неща могат да се развалят на един звезден разрушител.

— Имам известна представа — отвърна му Карде. — По време на бунта чух хора от „Специални операции“ да заявяват, че на звездния разрушител има сто седемдесет и четири хиляди конструктивни дефекта, които тепърва ще бъдат открити.

— Занижена оценка — поклати глава Вен. — Най-сетне Бустър не издържа и нае двеста техници, верпинци, да модернизират системите ни. Това стана преди седем месеца. Още работят.

— Все едно да летиш с екипаж под крайния минимум — каза Карде и огледа кабината. — Повредите не могат да се избегнат. Да не би Бустър да мисли за продажба?

— Да не си купувач? — погледна го Вен усмихнат.

— И да ме погнат, както задължително става, щом корабът смени собственика си. Не ми се иска да имам работа с някой хътянин.

— Зависи — сериозно отвърна туилексецът. — Като се имат предвид досегашните прояви на хътяните, може и да е забавно.

— А ако се случи някой като Джаба.

— Е, да — съгласи се Вен. — Ще предам предложението ти на Бустър — кабината спря с леко разтърсване, вратата се отвори и отпред се показва мостикът. — Бустър ме помоли да ти предам извиненията му, че не те посреща лично — поведе ги Вен към сводестия вход за мостика, — Ей сега ще разберете защо.

— Нищо, нищо... — разсеяно погледна Карде към задните конзоли на мостика. Тук-там премигваше някоя светлинка, но повечето уреди бяха в предстартов режим или напълно изключени. Точно под свода търговецът на информация понечи да се обърне, за да хвърли бърз поглед към задната холограмна ямка на мостика... Май и тя беше изключена...

— Талон Карде — изгърмя гласът на Бустър. — Добре дошъл на борда!

Контрабандистът се обърна. Към него по командната пътека вървеше Терик, разперил ръце за сърдечна прегръдка. А зад него идваше...

— Виж ти кой още е дошъл да види старчето — продължи Бустър и се обърна към Одонл.

— Да, разбира се — каза Карде и бутна Одонл напред. — Одонл, ти май не познаваш семейството на Бустър. Това са прекрасната му дъщеря Миракс и зет му — командир Коран Хорн. Бивш... извинявай, настоящ член на прочутата Червена ескадрила на генерал Уедж Антилис.

— О! — сдържано възкликна Одонл. — Радвам се да се запознаем. Това е групата, с която е бил Вен, нали?

— Да, летяхме с Навара заедно — също сдържано отвърна Коран. — Бустър, нямам нищо против, че Карде знае къде сме, но...

— Спокойно, Коран! — прекъсна го тъстът му и пристъпи, за да стисне ръката на другия търговец на информация. — Най-добрите хора на Карде заслужават същото доверие както той самият. Няма да съобщим в Корускант, че един от най-почитаните герои има връзки със сган като нас.

Пилотът пое усмихнат протегнатата ръка.

— Как е Мара?

— Добре е, благодаря — отвърна Карде. — Трябва да се появи всеки момент... мотае се за малко със „Звезден лед“. Имаме среща тук — той отмести поглед към жената. — Здравей, Миракс. Не сме се виждали от много време. Къде е малкият?

— Валин е долу — усмихна се тя много по-широко от съпруга си и махна към десния трап. — Вече е на шест години, не е толкова малък.

— Наистина ли! — възкликна той, направи няколко крачки към трапа и погледна надолу. Момчето седеше на няколко накамарени една върху друга възглавници. Изцяло бе съсредоточен в един екран отпред и не виждаше нито гостите над себе си, нито техниците на Бустър, скупчени до една конзола току до него. — Учите го да пилотира кораб ли?

— Не — отвърна Миракс. Тя пристъпи до Карде, погледна надолу и се усмихна нежно към сина си. — Татко преправи една от конзолите на прехващащия лъч, за да си играе. Искаш ли да му се обадиш?

— Не го притеснявай — каза Карде. — После може да ни остане време. Още ли свири?

— Като минок, на когото са подпалили опашката — кисело се обади Бустър. — Скоро му купих ново кордокийло, първото го направи на нищо. Сериозно, Карде, за мен е важно да не се разчуе за присъствието на Коран тук. Това е частна среща. Едва неколцина чиновници на Новата република знаят.

— Добре — кимна контрабандисткият шеф и отново погледна към Коран. — Тайна мисия, а?

— Не може да не разбираш, че нямаме право да я обсъждаме с теб — отвърна пилотът.

— Естествено — съгласи се Карде. — Не е нужно да ме убеждаваш — той кимна към трапа. — Но не бих одобрил разрешението на шефовете ти да вземеш и семейството си на такава опасна задача.

— Каква ти опасност! — намеси се Бустър с леко раздражение в гласа. — На Коран му трябва само малко информация...

— Бустър! — остро го прекъсна Коран. — Дръж си езика!

— Може би съм в състояние да помогна — подхвърли Карде. — Разполагам и със собствени източници на информация. Смея да твърдя, че някои са по-добри дори от източниците на тъст ти.

— Благодаря за предложението — отвърна Коран.

— Той е прав, Коран — потърка замислено бузата си Бустър. — Защо пък да не му разкажеш...

— Не — поклати глава пилотът. — Не се засягай, Карде, но мисията е поверителна.

— Да де, обаче... — започна Бустър.

— Нищо, нищо — вдигна ръка Карде. — Щом началниците му не искат да се знае, че той е тук със семейството си, значи не желаят да обсъжда задачата си с непознати.

— Точно така — потвърди Коран. — Благодаря за разбирането.

— Ако ми разрешиш, ще отвлека Бустър за малко, за да обсъдя с него моите задачи — продължи Карде, бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади информационен чип. — Но преди да съм забравил, Миракс, това е за сина ти.

Младата жена пое изненадана чипа.

— Какво е?

— Етианска тонална карта за кордокийлото му — приветливо обясни контрабандистът. — Научих, че е прието гостът да носи малък подарък за децата на домакините.

Коран се надвеси над рамото ѝ, за да види картата. На лицето му се изписа леко смайване.

— Но откъде знаеш?... — той погледна Карде и отмести строг поглед към тъст си. — Бустър?

— Невинен съм — побърза тъст му да вдигна ръце пред себе си. — Не съм казал на никого за идването ви.

— Както казах — тихо се намеси Карде, — имам надеждни източници на информация.

В продължение на една минута никой не проговори. Коран погледна към Бустър, след това към Миракс, но не получи помощ от никого от тях и накрая отново обърна очи към Карде.

— Колко ще ми струва? — въздъхна той.

— Колкото е цената — сви рамене търговецът на информация. — Конкретно можем да се договорим после.

— Това вече съм го чувал — погледна Коран към Бустър.

— Ако предпочиташ, можем да оставим тази част на съветник Органа Соло — предложи контрабандистът. — В миналото с нея винаги успявахме да постигнем взаимноизгодни споразумения.

— Не ми се мисли колко са ни стрували някои от тях — изръмжа пилотът. — Добре. Предполагам, знаеш, че напоследък има много демонстрации и размирици пред ботанските търговски представителства и консулства.

— Заради разкритията в каамаския документ — уточни Карде.

— Точно така. Все по-често по време на тези протести се чуват скандирания „Мъст“ — не като дума, а като име на група или организация.

— Чували ли сме нещо такова? — обърна се Карде към Одонл.

— Аз не съм. Но не съм имал време да прегледам цялата постъпила информация.

— Ще го направим, когато се върнем на „Волният Карде“ — каза контрабандисткият шеф. — Какви са изводите на Корускант?

— Още няма изводи, само въпроси — отговори Коран. — Основните са кой и какво е „Мъст“, самостоятелна единица ли е, или я командват отвън.

— Нека да отгатна кого подозират. Империята, нали?

Пилотът леко присви очи.

— Казваш го, все едно не вярваш.

— Не е това — отвърна Карде. — Казвам го като човек, който с известен цинизъм отбелязва, че всеки път, щом нещо не е наред в Новата република, е виновна Империята.

— Не си съвсем прав — намеси се Бустър. — Знае се, че открай време Империята играе такива игрички.

— Не казвам, че няма пръст — отвърна Карде. — Просто предупреждавам да не се правят прибързани изводи.

— Е да, но...

— Той е прав — неохотно призна Коран. — Мнозина помнят, че Империята правеше същото: за всяко нещо обвиняваше бунтовниците и използваше повода, за да затегне примката. Затова посещенията ми тук трябва да остане тайна. Генерал Бел Иблис не искаше съвършено никой да знае, че разсъждаваме върху такава възможност.

Карде кимна. Разбира се, че Бел Иблис бе пуснал тази муха в главата на пилота. Противно на някои лидери в Новата република Бел

Иблис умееше да не изпуска целта си и когато се наложеше, да използва слабостите на хората, с които работеше.

— Добре — каза контрабандистът. — Ще проверим сведенията си. Ако не е постъпило нищо, ще започнем дискретно наблюдение.

— Звучи добре — съгласи се Бустър. — Май и вие пожелахте да получите някаква информация...

— Става дума за два прости въпроса — обясни Карде. — Нашият приятел Люк Скайуокър се опитва да намери пиратите Карвилу. Имаш ли някаква представа, къде са се скрили?

— Знам, че имат база на Аморис — каза Терик и извади електронен бележник. — И... да видим... мисля, че главната им крепост е... да, ето я. Кух астероид в системата Каурон.

Контрабандистът поклати глава.

— Изоставили са базата си на Аморис — каза той на Бустър. — И според Мара Скайуокър ги е прогонил от астероид а им.

— Защо пък го е направил? — в недоумение вдигна ръка Бустър. — Все едно. Не искам да знам. Щом са изчезнали, не мога да ви помогна. Вторият въпрос?

— Преди да замине за Каурон, Скайуокър е помогнал за отблъскването на пиратски набег срещу Ифигин — отвърна Карде и небрежно огледа мостика. Нямаше никой наблизо, за да чуе думите му. — Не се знае от коя шайка са били. По време на схватката му се е сторило, че усеща на един от пиратските кораби клонинги.

Никой не помръдна, атмосферата изведнъж натежа.

— Мислех, че с клонингите в планината Тантис Империята е изчерпала запасите си — обади се с разтреперан глас Миракс.

— Това е версията на Корускант — отвърна Бустър с не по-бодър глас. — Поне за нас, дето не сме вътрешни. Ти какво ще кажеш, Коран?

— Доколкото ми е известно, това е истината — отговори зет му. — От години не сме намирали тела на клонинги след военни операции.

— От колко години? — попита Одонл.

— Уцели ме! — призна Коран. — Не знам.

— Трудно ми е да повярвам, че има още — каза Бустър.

— Бяха най-добрите щурмоваци на Траун. Нали Даала и другите отдавна разпиляха запасите.

— А ако Траун е скрил някакъв брой и Даала не ги е намерил? — предположи Карде.

— Защо? — с насмешка попита Бустър. — За какво му е да ги пази?

— И защо изведнъж ще се появяват сега? — вметна Коран.

— Не знаем дали е изведнъж — рязко му напомни Одонл.

— Може през цялото време да са били в противниковите редици, обаче вйе, каймакът на военните, да не сте ги забелязали.

Коран пристъпи към него.

— Когато ние, Одонл, пазехме мира в галактиката...

— Спокойно, господа — прекъсна го Карде и се изправи между двамата с вдигнати ръце. — Да не забравяме, че сме на една и съща страна.

— Разбира се — сви устни Одонл.

— Май трябва да прегледаш спешно новопостъпилата информация на борда на „Волният Карде“, Одонл — предложи Карде.

— Щом се налага... — измърмори Одонл.

— Ще те изпратя до долу — обади се Вен. Карде го погледна с изненада. Досега туилексецът си бе мълчал и не бе взел участие в разговора. — Много е лесно да се загубиш на толкова голям кораб.

По изражението на Одонл ясно пролича, че смята това за извинение, но все пак кимна мълчаливо и пое към кърмата, следван от Вен.

— Приемете извиненията ми, командир Хорн — тихо каза Карде, след като двамата излязоха през сводестия вход. — За разлика от мен Одонл няма добри спомени от армията на Новата република.

— Нормално е — смръщен се съгласи Коран. — Аз самият имам някои недотам приятни спомени от контрабандистите.

— Коран! — предупредително се обади Миракс и хвана ръката му.

Пилотът потупа дланта й.

— Присъстващите се изключват, разбира се — поправи се той. — Да се върнем към деловата част.

— Онова, което знаем със сигурност... — започна Карде.

— Всъщност знаем единствено, че Скайуокър е усетил присъствието на клонинги на борда на пиратските кораби. Най-напред трябва да си отговорим на един прост въпрос: това клонинги, останали

от Империята ли са, или някой е попаднал на неизвестно скривалище с клониращи цилиндри?

— Този някой пиратите Карвилу ли са? — попита Миракс.

— Мина ми през ума — отвърна контрабандистът. — Много е вероятно двата въпроса, които имам към баща ти, да са свързани — той се усмихна на Бустър. — В такъв случай, разбира се, би трябвало да има намаление на цената.

— О, за това... — театрално завъртя очи Бустър.

— Капитане — обади се нечий глас.

— Какво има, Шиш? — попита той.

— Идва кораб. Назова се „Звезден лед“ — обясни Шиш.

— Пилотът иска инструкции за кацане. Да дам ли?

— Прехвърли ми разговора — нареди Бустър и извади предавателя си. — Сигурно ще попита за теб — обърна се той към Карде и му подаде малкия цилиндър. — Така ще спестим време.

— Благодаря — контрабандисткият водач включи предавателя. — Мара, говори Карде. Как мина?

— Доста гладко — отвърна тя. И да я бе изненадал гласът му, успя да не се издаде. Малко неща можеха да я изненадат. — Жалко, че не ни остана време да минем през Дорсийн да си приберем товара.

— Нищо — каза той. — Фаун може да отиде да го вземе, след като те остави тук. Как беше с пиратите?

— Пълен провал — отговори Мара. — Проследихме курса им до Дивор и ги изгубихме. Движението там е много оживено. Не можеш да се разминеш от звездни плъзгачи клас три хиляди.

— Сега е сезонът на цъфтежа на синговите гори — промърмори Бустър. — Мирът ражда туризъм.

Карде кимна.

— Не се притеснявай — успокои той Мара. — Не съм и очаквал, че ще оставят дири по пътя си. Нека Фаун да вкара „Звезден лед“ на борда и ще...

— Джейд! — извика гласът на самата Фаун. — Виж! Идва откъм щирборда!

— Виждам го — каза Мара. Изведнъж гласът ѝ зазвуча рязко: — Терик, имаме си компания. Координати едно, едно, седем на петнайсет.

Бустър вече тичаше по командната пътека към предната наблюдателница, следван от Коран.

— Едно, едно, седем на петнайсет, Бодуае — извика капитанът на „Странстваща авантюра“. — Какво виждаш?

— Нийщо — отвърна от трапа смаян лаердоцански глас. — Този шашмикски сензор...

— Трудно се вижда — обади се Мара. Сега гласът ѝ идваше от главната озвучителна уредба на мостика на звездния разрушител. — Малък и тъмен... прилича на леко модифициран имперски изстребител.

— Почти не го улавят и сензорите — добави Фаун.

— Още нийщо не се вийжда — настоя Бодуае.

— Остави! — заповяда Бустър. Дватамата с Коран вече стояха до предните наблюдателници. Капитанът на „Странстваща авантюра“ бавно въртеше глава, оглеждайки необятния космос. — Активирайте дефлекторните щитове, турболазерите в готовност!

— Щийтовете пак дават на късо — прозвуча гласът на Бодуае. — Турболазерите...

— Засичам съобщение — прекъсна го Шиш. — Ясен сигнал. Това е... не знам какво е.

— Мара? — повика Карде.

— И ние го улавяме — потвърди тя. — Но при нас е слабичък. Засега компютърът не го разпознава.

— Ето! — възкликна Коран и посочи с пръст в черния космос. — Идва право насам.

— Вдигни дефлекторния щит на мостика! — изкрещя Бустър. — Веднага!

— Мара? — отново я повика Карде.

— Все още е извън огневия ни обхват — кратко отвърна тя. — Най-добре се скрийте.

Контрабандистът се огледа, питайки се със закъснение къде е Миракс. Забеляза я веднага. Тя тичаше презглава към относителното убежище на задния мостик, притиснала към себе си уплашеното дете. За миг Карде се изкуши да я последва, но осъзна, че е късно, и се обърна към предните наблюдателници. Вече се виждаше неизвестният натрапник, носещ се право към тях. Кораб от съвършено непознат тип...

— Щийтът на мостийка не се вдийга — каза Бодуае. — Корабът ще се удари!

— Залегни! — изрева Бустър, издърпа за ръката зет си към пода на командната пътека. Карде направи крачка към най-близкия трап, даде си сметка, че няма да има време да скочи в него, и спря. Натрапникът приближаваше стремително...

В последния миг изстребителят зави на спирала към единия борд на звездния разрушител и се стрелна над наблюдателницата.

Една секунда бе необходима на Карде, за да възвърне гласа си.

— Мара?

— Как сте? — разтревожено попита тя.

— Добре сме — отърси се от сковаността си Карде и тръгна надолу по командната пътека, където Бустър и Коран все още лежаха на земята. — Накъде отлетя? — попита той Мара.

— Мина над командната надстройка, шумугна се зад дюзите на двигателите, за да не можем да го видим, и включи на светлинна скорост — отговори Мара. — Същият като онзи, дето се яви на Люк.

Карде погледна навън и се намръщи.

— Същият ли?

— Прилича — потвърди Мара. — Торв прави анализ на данните от сензорите.

Бустър и Коран вече се бяха изправили, когато Карде стигна до тях.

— Видяхте ли? — попита Бустър, докато клатеше глава и си изтупваше дрехите. — От всички глупави каскади...

— Капитане, Торв съм — прекъсна го млад мъжки глас.

— Потвърждавам, че това е същият тип кораб като предишния.

— Къде сте виждали такъв кораб? — попита Бустър.

— В астероидния пояс при Кауронската база на Каврилу — отговори му Карде. — Мара, какво е съобщението?

— Още разчитаме — отговори тя. — Както изглежда, самото съобщение е кратко, следва пауза и повторение. До момента не подхожда нито един от известните ни кодове, езици и шифри.

— Сигурно е нещо безполезно като онзи кораб Кела, дето Калризиан го гони из половината галактика — презрително подсмъркна Бустър.

— В началото и ние така мислехме — каза Мара. — Но вече не смятаме така.

— Защо? — попита капитанът на „Странстваща авантюра“. — Само защото е предал съобщение ли?

— Защото го е насочил точно към този кораб — обади се Карде. — И това, че е спрял и е повторил съобщението си, означава, че е очаквал отговор.

Бустър потърка бузата си.

— Има логика. Мара, нали му изпрати имперски?

— Първо това опитахме — отвърна тя. — И нищо.

— Все пак се приближи да разгледа звездния разрушител — замислено отбеляза Карде. — А преди това се е навъртал около пиратска база, за която се смята, че има връзки с Империята.

— Май е имперски или се кани да мине на страната на Империята — каза Мара.

— Или е нещо съвсем друго — обади се Фаун. Гласът ѝ прозвуча напрегнато. — Направих фонеман анализ на съобщението и ми се струва, че открийх името „Траун“ в него.

Карде се свъси.

— Пусни да чуем.

След кратка пауза от преподавателя се разнесоха звуци на непознат език. Почти в средата на неразбираемия говор...

— Чух го — каза Бустър. — Беше един вид грешка на езика, запъване или нещо подобно.

— Защото каза пълното му име — обади се Мара с внезапно сериозен глас. — Миттраунуудо. Траун беше първото му име.

С крайчеца на окото Карде зърна, че Коран трепна.

— Значи сте си говорили на пълни имена с него? — попита Бустър с престорена непринуденост.

— Не — отвърна Джейд. — Просто знаех пълното му име като малцина в Империята.

Карде прехапа долната си устна.

— Знаеш ли нещо за живота му? Как се е свързал с Империята?

— Не съм докрай наясно — отговори тя. — Един имперски командир налетя на него, докато преследваше контрабандисти из някакъв изоставен свят в самото начало на Непознатите райони. Беше поразен от тактическите му способности и го върна на Корускант. Говореше се, че собствените му хора го били заточили там.

— Защо? — попита Бустър.

— Не зная — отвърна Мара. — Но може с този кораб да идва някой, който най-сетне е научил къде е, и е дошъл да го търси.

Бустър изсумтя.

— Ще бъде много разочарован, когато разбере, че е закъснял с десет години.

— Може и да не се разочарова — намеси се Коран. — Може да не търси Траун.

Карде се взря в лицето му. Явно нещо ставаше с Коран.

— Предполагам, че това не е произволно предположение — меко каза той. — Ще ни кажеш ли какво те наведе на него?

— Не биваше да казвам нищо на никой друг освен на Бустър — неохотно отговори пилотът. — Но при тези обстоятелства... онзи деваронианец, от когото сте взели документа за Каамас, е намерил на същото място и други информационни чипове. Един от тях е бил с надпис „Ръката на Траун“.

Карде кимна бавно. Значи това беше тайната, която Лея скри от него на Уейланд. И причината, поради която така особено изглежда Мара.

— Бил е толкова повреден, че не са извлекли нищо от него — продължи Коран. — Съветник Органа Соло смяташе, че може да е Траунов вариант на Ръката на императора. Генерал Бел Иблис ме помоли да попитам Бустър не е ли чувал и преди този израз.

— Не съм — поклати глава капитанът на „Странстваща авантюра“. — Карде? Мара?

— Не съм — кратко отговори Карде.

— И аз не съм — обади се Мара. — При това ми е трудно да си представя Траун да е имал точно такъв тип таен агент. Той не участваше в политическата игра на императора. Освен това за специалните поръчки използваше ногри.

— И все пак в личния архив на императора има информационен чип с такъв етикет — подчерта Карде. — Това трябва да значи нещо.

— Откъде знаете, че е бил в личния архив на императора? — попита Бустър.

— Защото, ако Бел Иблис можеше да хване дирята му в архива на Кампарас, нямаше да праща Коран да те пита — обясни Карде.

— Прав си — измърмори Бустър. — Значи според теб тези кораби търсят или самия Траун, или Ръката на Траун.

— Или онзи, който лети с този кораб, е самата Ръка на Траун — каза Мара. — Ако е така, проследяването на този кораб е извънредно важно.

— Съгласен съм — отвърна Карде. — Откъде предлагате да започнем?

— Имаме координатите на хиперскока му отпреди няколко минути — отговори Мара. — Освен това имаме курса на кораба от системата Каурон. В момента Фаун изчислява пресечната им точка.

— Готова съм — обади се капитанът на „Звезден лед“. — Пресечната точка е неизследвана система в сектора Градилис, на границата между Дивия космос и Непознатите райони. Записана е като система Нираван, значи все някой трябва да е ходил там, но други данни няма.

— Много лесно би било — промърмори Бустър. — Едва ли са толкова глупави, че да вземат да скочат право в базата си. Особено като знаят, че сме ги видели.

— Зависи как правят скоковете си — посочи Карде. — Може на борда си да не разполагат с достатъчно мощност, за да правят сложни изчисления за хиперпространство. А може и завръщането им у дома да е предварително програмирано, та да са сигурни, че корабите им няма да се изгубят.

— Може освен това да не знаят, че сме в състояние да определим курсовете им за няколко микросекунди — добави Мара. — И двата пъти правеха скоковете така, че да са извън полезрението ни. Нищо чудно да смятат, че това е достатъчно.

— Тъй или иначе, имаме някаква отправна точка — каза Карде, усещайки някаква странна съпротива.

Естествено, Мара я долови.

— Предпочиташ да не ходим ли? — попита тя. — Можем да прехвърлим всичко на Новата република и да ги оставим да се оправят.

— Коран? — обърна се Бустър към зет си.

Пилотът от Червената ескадрила все още гледаше звездите от другата страна на наблюдателницата.

— Мога да предам на Бел Иблис. Не е трудно — малко разсеяно отвърна той. — Но едва ли той ще може да направи нещо. Поне за момента. Този проблем с Каамас е вързал ръцете на всички.

Карде кимна. Инстинктивната му неохота се засили. Бустър бе прав: прекалено лесно щеше да бъде. Може би беше капан, а най-вероятно щяха да последват безплодно търсене и загуба на време. Но ако не беше...

— Все пак трябва да се провери — въздъхна контрабандистът. — Нека Фаун да предаде изчисленията си на Чин, преди да направите скока. Ще разпределим нейната работа между другите кораби.

— Добре — отвърна Мара. — Къде ще се срещнем след това?

— Свържете се с мрежата... Ще ме намерят — отвърна Карде. — И внимавайте!

— Не се тревожи — успокои го Мара. — Ако ни въртят някакви номера, ще има да съжالياват. Довиждане засега.

Карде изключи предавателя.

— Успех — тихо промълви той.

— Не се тревожи, ще се оправят — каза Бустър, взе предавателя от ръката му и го окачи на колана си. — И Мара, и Фаун са извънредно умни, а „Звезден лед“ си го бива. По-добър кораб е от този — добави той намръщен, докато минаваше по командната пътека край Карде. — Бодуае, какво прави онзи мрадески некадърник с щитовете?

Той приклекна, за да чуе извинението на лаердоканеца. В това време Карде се приближи до Коран.

— Ти беше тук, когато премина непознатият кораб — тихо започна той. — Случайно да забеляза нещо необичайно в него?

Пилотът го погледна косо.

— Какво имаш предвид?

— Онова, което Скайуокър долавя, когато се приближи до клонинг — отвърна контрабандистът. — Смущението, което предизвиква в Силата.

Дълго време единственият шум на мостика бе спорът, който се водеше зад тях. Той бе станал тристранен, към Бодуае се бе присъединил и Шиш.

— Не знам какво усеща Люк, когато има наблизо клонинги — най-сетне каза Коран. Думите му едва се чуха. — Аз усетих единствено присъствието на нещо чуждо.

— Разбрах — кимна Карде.

— Дарбата ми... не е обществено достояние, Карде — каза Коран с нещо средно между заплахата и предизвикателство в гласа.

— Зная — невъзмутимо отвърна контрабандистът. — Умно, че я пазиш в тайна.

— Убеден съм в това. Но пък ти се занимаваш с продажба на информация.

— Е, да, но се занимавам и с оцеляване — каза Карде. — А в тази голяма опасна галактика от време на време човек има нужда от помощ — той вдигна вежда. — Убеден съм, че винаги е добре да имам скрити козове, за които противникът не знае.

— Значи така — сбърчи чело Коран, — ти ще си затраеш, а аз ще ти дължа услуга!

Търговецът на информация погледна към командната пътека. Иззад задния мостик се показаха Миракс и Валин. Миракс пристъпваше предпазливо, а момчето я теглеше за ръката, очевидно нямащо търпение да изтича при баща си.

— Да, дължиш ми услуга — отвърна Карде на Коран. — Но бъди спокоен, няма да бъде свързана с опасност. Това пък аз го дължа на Миракс — той размисли. — Или ще е нещо безопасно, или нещо животоспасяващо.

Коран изсумтя.

— Доста разтегливо понятие.

— Нали ти казах, живеем в голяма и опасна галактика — сви рамене Карде.

ГЛАВА 12

Западната стена на сградата в парка за забавления „Резинем“ бе мръсна, потъмняла от времето, покрита с кора от сол и цялата надупчена от експлозията, която преди петнайсет години бе сринала конкурентна зала за хазарт. Твърдеше се, че от другия край на петдесетметровата яма, останала от взрива, западната стена на „Резинем“ изглежда извънредно живописно с надупчените като дантела отломки, които променливата светлина на боркорашкия залез превръща в неповторима мозайка.

Но сега залезът отдавна бе угаснал, а и Шада не беше в далечния край на ямата. Беше се изкачила до три четвърти от височината на западната стена, набивайки катераческите клинове в пукнатините. От толкова близо стената бе просто мръсна и съвсем неживописна. „Влез в контрабандистка група — мрачно си помисли тя за пети път от началото на изкачването, — за да ходиш в места, непосещавани от туристите.“

След малко Мазик и Грив ще се качат до съвършено тайния последен етаж на „Резинем“ за среща с един сладкодугмен кубазец, представител на престъпния хътянски картел. Грив ще носи куфарче, пълно с рил, а кубаецът — също такова куфарче, но със сормахилски скъпоценни камъни. Срещата би трябвало да приключи с взаимноизгодна размяна.

Би трябвало.

В далечината от дясната ѝ страна въздушен плъзгач направи заход за приземяване и фаровете му окъпаха за миг стената в бледа светлина. Шада отново усети носталгия. Не се бе връщала у дома на Емберлене, откакто Мазик я бе наел за охрана. Това беше преди повече от дванайсет години, но сега мръсотията и разрухата на стената събудиха извънредно живи спомени, сякаш бе напуснала вчера дома си. Пред очите ѝ оживяха спомени от детството, прекарано сред руините на големи някога градове. Спомени за смърт от болести, недохранване, насилие и безнадеждност — смърт, покосила толкова

много от най-близките ѝ. Спомени за непрестанен глад, за окаяно живуркане, осигурено от насекомите и дребните зверчета, които успяваше да улови, както и от мършавите реколти на жалките нивици. А също и от започналите най-сетне да пристигат външни доставки, изпращани не от отзивчиви жители на други планети или от великодушната Република, а заработени с кръвта, потта и живота на тайните телохранители мистрили.

Те бяха каймакът на остатъците от обществото на Емберлене, лично благословени, преди да тръгнат на гурбет, от единайсетимата старейшини. От най-ранно детство голямата мечта на Шада бе да е една от тях. Сестрите от мистрилския женски орден, недостижими в уменията си, бродеха по планетите и предлагаха на потиснатите и обезправените услугите и способностите си на воители. В замяна получаваха средства, без които животът на онова, което бе останало от планетата им, щеше да угасне. Никой никога не бе проявявал интерес към народа на Емберлене за разлика от Каамас, да речем.

Тя с усилие потисна прилива на негодувание от тази шумотевица около Каамас през последните няколко седмици. Емберлене бе унищожена твърде отдавна, за да бъде още чувства у някого, дори у нея. Никой в галактиката не се беше загрижил навремето, камо ли сега. Да, не беше справедливо, но и никой никога не бе твърдял, че вселената е справедлива.

Отляво над главата ѝ прозвуча озадачено измъркване. Шада погледна нагоре към тъмното и забеляза чифт близо разположени очи, проблясващи към нея от дъното на една дупка.

— Няма нищо — прошепна тя и предпазливо продължи нагоре.

В тази част на Боркораш едва ли имаше друго освен безобидни блуферави, но все пак трябваше да внимава.

Оказа се, че няма от какво да се опасява. Наистина беше блуферав, сврян в гнездото си вдън нишата в стената. Под крилото му Шада зърна две покрити с петънца яйца.

— Не се притеснявай, не съм гладна — успокои тя птичката.

Навремето, припомни си тя, много умееше да ги лови. Бяха доста по-добри на вкус от градските насекоми, които се хранеха с трупове...

Шада прогони всякакви мисли от главата си, прехвърли тежестта си на едната си ръка и окачи с другата обезопасителното въже. Инструкторите ѝ мистрили биха я критикували заради това, че го

използваше, защото забиването на клина отнемаше време, а един истински мистрил е твърде бърз, за да се нуждае от него. Само че последните й занимания с катерачество бяха преди доста години, а и най-бързите рефлексии нямаше да й помогнат, ако полетеше надолу, преди да стигне покрива.

Но пък и оказаха ли се подозренията на Мазик поне отчасти основателни, щеше да е все едно дали стига със закъснение, или изобщо стига до покрива. До края имаше още два метра, прецени Шада. До срещата на Мазик и Грив вероятно оставаха четири минути. Тя прекара тънкото като паяжина въже през клина, без да изчака тихото съскане на молекулярната заварка между клина и стената да приключи, отмина гнездото на блуферава и продължи нагоре. Тъкмо протягаше ръка към стряхата, за да се покачи на покрива, когато чу слаб шум и замря.

Звукът не се повтори. Тя спусна ръка, извади друг клин от раницата си и го заби възможно най-далеч вляво. С надеждата отгоре да не се чуе съскането на заварката, окачи обезопасителното въже и осигуровката на раницата си на новия клин. Ако стреляха по нея, когато си подадеше главата над ръба на покрива, при падането щеше да се озове с метър и половина встрани. Не беше кой знае какво, но едно отместване на мишената пред стрелеца по време на престрелка дори с толкова можеше да се окаже важно. Тя извади бластера от кобура си, свали предпазителя...

— Здравей, Шада — изрече мек глас точно над главата ѝ.

Тя вдигна очи. На ръба на покрива седеше загърната в плащ фигура и гледаше към нея. Колкото и да бе тъмно...

— Ти ли си, Кароли? — прошепна тя.

— Доста време мина, нали? — каза Кароли Дълин. — Ако обичаш, остави си бластера на покрива, преди да се качиш.

Шада протегна ръка и остави оръжието си до краката на Кароли. След това откачи обезопасителното въже на раницата си и се прехвърли горе.

Тя се изправи и бързо се огледа. На това място покривът бе плосък, малко по-навътре се издигаше стръмно на метър и отново ставаше плосък. Нататък Шада видя върха на продълговат оберлихт, закриващ тайната зала на последния етаж. Онази зала, в която Мазик щеше да сключи сделката си...

— Май само теб не съм очаквала да видя тук — погледна тя към Кароли.

— Предполагам — съгласи се другата жена. Тя взе бластера, докато Шада се прехвърляше на покрива, и го мушна под плаща си. — Можеш да свалиш и клиновете. Ще слезем по вътрешното стълбище. Остави ги на покрива, ако обичаш.

— Разбира се — Шада разкопча клиновете от ръцете си и ги остави на покрива, после коленичи, направи същото и с клиновете от краката и се изправи. Клиновете не бяха оръжие, но явно Кароли не искаше да рискува по никакъв начин. — Доволна ли си?

Кароли сви устни.

— Държиш се, сякаш сме врагове, Шада. Не сме.

— Чудесно! — възкликна Шада, взирайки се в лицето на помладата жена.

Наистина доста време бе изтекло, откак работиха заедно, почти двайсет години от краха на имперската операция „Хамъртонг“ на Татуин. Шада бе запомнила Кароли като млада, неопитна и неимунизирана срещу пристъпи на паника.

Жената пред нея беше нещо съвсем друго. За тези двайсет години бе добила изящество и уравновесеност и излъчваше спокойствие и увереност.

— Откъде научи, че ще дойда оттук?

— Не сме научили — сви рамене младата. — И другите страни се наблюдават. По едно време ми се стори, че зърнах долу синята ти рокля, и реших, че е вероятно да минеш оттук — тя посочи сложно сплетената коса на Шада, след това прилепналия ѝ боен костюм и катераческата раница. — Не ще и дума, роклята повече подходеше на прическата ти от бойния костюм. Какви са тези неща, които я придържат?

— Лакирани дзенджийски игли — отвърна Шада. — Мазик обича да нося бижута.

— Добра маскировка за телохранител — кимна Кароли. — Дали в някоя от тях не е скрит предавател? Пусни я на земята.

— Нищо не пропускаш — намръщи се Шада, извади втъкнатия зад ухото ѝ предавател и го пусна върху купа клинове. — Много се радвам, че не сме врагове. Кой са тези „ние“, които спомена?

— Имам клиент — Кароли кимна към издигнатата част на покрива. — Ей там е.

Клекналият до оберлихта с бластерен снайпер?

— Какво прави?

— Вече не те засяга — отвърна Кароли.

Шада се намръщи:

— Работя за Мазик вече дванайсет години. Не можете с едно щракване на пръстите да сложите край на такова сътрудничество.

— Можем и го правим — възрази Кароли. — Стана ясно, че групата на Мазик няма да се превърне в онази организация, която Мистрил се надяваше да стане, когато те изпрати. И след като контрабандисткият съюз на Талон Карде насмалко не загина, единайсетимата решиха, че ти нямаш работа тук. Време е за нова задача.

— Добре — съгласи се Шада, отстъпи две крачки и изви врат, сякаш се опитваше да зърне клиента на Кароли. — Довечера ще кажа на Мазик, че подавам оставка като негов телохранител. Сутринта можем да тръгнем.

— Съжалявам — поклати глава Кароли. — Тръгваме сега.

Шада я изгледа, мерейки на око разстоянието между двете. Три метра. Идеално!

— Защо? — попита тя. — Защото твойт клиент иска да го убие?

Въпреки оскъдната светлина Шада видя, че Кароли трепва. Но гласът ѝ в следващия миг прозвуча съвършено спокойно:

— Неудобно ми е да ти припомням, Шада, че ние сме мистрили. Получаваме заповеди и ги изпълняваме.

— Аз съм и телохранител на Мазик — тихо отвърна тя.

— Някога мистрилите знаеха какво е чест, и се подчиняваха и на дълга, не само на заповедите.

— Чест! — изсумтя Кароли. — Май не си в час.

— Очевидно — отвърна Шада. — Винаги съм вярвала, че като мистрил съм с няколко крачки над всевъзможните наемници и убийци. Извини ме за наивността.

— Правим необходимото, за да запазим народа си жив — тихо, с помръкнало лице каза Кароли. — Това, че един лукав хътянин иска да изиграе един хитър контрабандист, не е наша работа.

— Не е ваша работа — съгласи се Шада. — Но е моя и аз трябва да си я върша, Кароли. Дръпни се от пътя ми, за да не пострадаш — тя посегна към раницата си и закопча обезопасителното въже...

Ръката на Кароли недоловимо трепна и изведнъж в нея блесна малък бластер.

— Не мърдай! — заповяда тя. — Горے ръцете!

Шада нехайно вдигна ръце и разпери пръсти, за да покаже, че не крие нищо.

— Ще трябва да ме убиеш, за да ме спреш — предупреди тя.

— Надявам се да не ми се наложи. Сега се обърни.

С вдигнати ръце Шада се обърна на деветдесет градуса с лице към оберлихта... В следващия миг направи крачка назад извън покрива.

Почти бе сигурна, че Кароли ще стреля, преди тялото ѝ да изчезне под покрива. Но по-младата жена или бе изненадана от скока ѝ, или се владееше твърде добре, за да стреля напразно. Всъщност Шада нямаше време да размишлява за причината. Осигурителното въже се изпъна, тя увисна и почти мигновено се люшна надясно към последния клин. След две секунди щеше да стигне крайната точка на маха си и да полети обратно нагоре към ръба на покрива, където я чакаха Кароли и бластерът ѝ.

Разполагаше само с тези две секунди, за да вземе своя отскорошен приятел. Стреснатият блуферав нямаше време дори да писне, когато Шада го грабна от гнездото му. С другата ръка успя да отнесе едно яйце. В следващия миг въжето я издигна към покрива.

Двесекундната ѝ отсрочка бе изтекла. В мига, когато замахваше, Кароли се появи над ръба на покрива. Очите и бластерът ѝ шареха надолу по стената. Тя зърна Шада... залитна, изгубила равновесие за част от секундата, докато се опитваше да спре движението си напред, и вдигна ръка...

Издишвайки шумно, Шада запокити птицата в лицето ѝ.

Кароли нямаше време нито да мисли, нито да спре и да прецени. В лицето ѝ изплюснях крила, докато блуферавът се опитваше да заеме равновесно положение във въздуха, и в този момент на вакуум вградените мистрилски инстинкти надделяха. Тя се дръпна рязко и още повече наруши крехкото си равновесие, завъртя дулото на бластера си и стреля.

Бластерният заряд улучи блуферава в жизнената сърцевина и изведнъж пръхащите крила се превърнаха в огнена вихрушка, искри и зловонен дим. Кароли се дръпна от огнената топка, завъртя глава... В този момент Шада я цапардоса с блуферавското яйце в носа.

Кароли ахна, когато то се разби в лицето ѝ, и вдигна ръка, за да избърше слузестата маса, която ѝ пречеше да вижда. В това време Шада достигна другата крайна точка на маха на въжето, освободи го от раницата си и отново се прехвърли на покрива. Претърколи се на няколко метра вдясно, за да излезе от огневата линия на бластера, който Кароли все още размахваше в нейната посока.

Шада се озова при нея тъкмо когато младата жена бе изчистила очите си, и изрита бластера от ръката ѝ. Оръжието отскочи от ръба на покрива и полетя надолу.

— Шасса — процеди през зъби древното проклятие Кароли, отскочи възможно най-далеч от Шада и отнякъде в ръката ѝ се появи нож. — Шада...

— Изпълнявам дълга си — отвърна Шада и пристъпи крачка надясно. — Все още можеш да се махнеш от пътя ми.

Кароли изсъска и се хвърли. Шада отскочи още по-надясно, направи лъжлива крачка напред, после пак надясно и тогава смени посоката към оберлихта.

Ала Кароли очакваше това движение. Полужумейки заради остатъците от яйцето по очите си, направи дълга крачка в същата посока и размаха ножа. Шада пристъпи по самия ръб на покрива в опит да заобиколи Кароли отляво и да избегне острието в ръката ѝ. В отговор Кароли се завъртя с готов за атака нож.

— Не ме карай да го правя, Шада — прошепна тя.

На Шада ѝ се стори, че долови в гласа ѝ умолителна нотка.

— Добре, Кароли — кротко отвърна тя. — Няма.

Шада отново заключи осигурителното въже на раницата си и за последен път се хвърли заднишком през ръба на покрива... Въжето, което коварно замислената ѝ хореография бе омотала около Кароли, стегна здраво краката на младата жена малко над стъпалата в ботуши. Кароли размаха безпомощно ножа си и рухна възник.

В следващия миг Шада бе отгоре ѝ, настъпи ръката, с която противничката ѝ стискаше ножа, пресрещна замахването на другата ѝ ръка и заби пръсти под ребрата. С болезнен стон по-младата се сви и

се претърколи на една страна. Шада отново заби пръсти, този път зад ухото на Кароли. Младата жена се отпусна и остана неподвижна.

Тежко дишайки, Шада изтръгна ножа от отпуснатата ѝ ръка и преряза въжето, преди сама да се оплете в него. Схватката не продължи дълго, не се вдигна почти никакъв шум, но не бе изключено клиентът на Кароли все пак да бе чул нещо и да дойдеше да види какво става. Ако успееше да го пресрещне...

Почти недоловимото движение, което улови с крайчеца на окото си, бе достатъчно. Още докато летеше във въздуха настрани, бластерен изстрел проряза мястото, където се намираше допреди миг. Шада се изправи на колене и откъд извисената част на покрива зърна стрелеца: приведена фигура с черно наметало и качулка. Дулото на бластерния му снайпер я търсеше. С рязко движение тя хвърли ножа на Кароли.

Снайперистът моментално се претърколи на една страна, мушвайки глава зад относителното прикритие на ръката и пушката си. Оръжието бълваше смъртоносния си огън на откоси, не преставайки да я търси. Но в този случай отработените навици на ловец на глави го подведоха. Ножът стигна целта си — не самия стрелец, а изстрелите му. За миг острието се озова пред дулото, зарядите го удариха и го пръснаха, превръщайки го в разтопени, ослепително нажежени късчета. Снайперистът изгуби зрението си за няколко секунди.

На Шада ѝ бяха нужни само две. Тя скочи, избягвайки слепия огън, като едновременно зарови пръсти в сложната си прическа. Успя да изтегли една от лакираните дзенджийски игли и косата ѝ се разпиля като водопад по раменете. В мига, когато кракът ѝ отново докосна покрива, тя хвърли иглата. С последно приглушено тракане изстрелите спряха.

В следващия миг Шада изтръгна оръжието от ръцете на мъртвеца и хукна по покрива. Ако снайперистът бе само подсигурител, вероятността да се провали оставаше немалка. Тя клекна до оберлихта и надзърна в залата под него.

Не се беше провалила. На три метра отдолу имаше разкошна маса с дърворезба. От едната ѝ страна седяха Мазик и Грив, от другата — кубаецът и някакъв недодялан на вид непознат. Вече си бяха разменили куфарчетата и в момента проверяваха съдържанието им. Кубаецът затвори капака на своето куфарче, след като хвърли вътре един поглед, и се изправи сковано до масата. След минутка и Мазик

изрази задоволството си и затвори своето куфарче, кимна любезно на кубацеца, стана и направи крачка назад. Устата му изричаше нещо, вероятно обичайните приветствия на раздяла. Партньорът му остана на място, а Мазик и Грив отстъпиха още една крачка. На лицето на кубацеца се изписа недоумение, дългата му муцуна се сбръчка колебливо.

Шада бе готова да му осигури изненада. Тя се прицели с чуждоземната пушка в основата на муцуната му и чукна по стъклото на оберлихта.

И четиримата погледнаха нагоре. Устата на придружителя зяпна в почуда, а ръката му улови дръжката на затъкнатия в кобура на колана му бластер. Шада премести мерника си към челото му. Той бавно вдигна празната си ръка към гърдите. С крайчеца на окото си тя видя, че Мазик ѝ отправя кратък поздрав. След това двамата с Грив изчезнаха от полезрението ѝ.

Шада задържа кубацеца и приятеля му на мушка, докато преброи до трийсет. След това им махна, както Мазик махна на нея, и се дръпна от оберлихта.

— Това ли беше? — прозвуча гласът на Кароли зад гърба ѝ.

Шада се обърна. Младата жена стоеше до тялото на мъртвия снайперист, лицето ѝ не се виждаше.

— Да — отвърна Шада. — В крайна сметка клиентът ти реши да изпълни сделката.

Кароли погледна към тялото в краката си.

— Единайсетимата няма да са доволни.

— Свикнала съм да не са доволни от мен — въздъхна Шада и свали дулото. — Ще го преживея.

— В този случай шегите не вървят — строго каза Кароли. — Предадох ти пряка заповед. Ако останеш с Мазик, до една седмица ще изпратят отряд по петите ти.

— Няма да остана с Мазик. Вече ти казах, че тази вечер подавам оставка като негов телохранител.

— И мислиш, че с това разрешаваш проблема си с единайсетимата? — насмешливо понита Кароли.

— Мисля, че за да стане това, поне някой от тях трябва да помни кои сме — каза Шада и почувства дълбока тъга. Сякаш се бе надигала в сърцето ѝ от много, много време. — Мистрилите, при които

постъпих преди двайсет и две години, бяха уважаван орден от воини и се опитваха да запазят останките от народа си. Уважаваните воини не се занимават с поръчкови убийства. Надявам се поне някой от единайсетимата да помни това.

— Може и единайсетимата да са се променили — Кароли погледна към тъмните покриви на града. — Може и мистрилите да са вече други.

— Може — отвърна Шада. — Аз обаче не съм — изпитателно погледна тя приятелката си. — И ти не си.

— Така ли? Какво казах, че го реши?

— Не си казала — отвърна Шада, — а направи. След като ти избих бластера и ти извади нож.

— От това, че извадих нож, ти реши, че съм на твоя страна ли?

— Да — отговори Шада. — Моят бластер е още у теб.

Кароли опипа хълбока си.

— Вярно. Искаш си го обратно ли?

— Може да ти създаде затруднения, ако е още у теб, когато се върнеш на Емберлене — сви рамене Шада.

— Права си — Кароли замахна и бластерът описа елегантна дъга, преди да се озове в ръката на Шада. — Като стана дума за Емберлене, на твоето място бих стояла по-далеч от там. Бих стояла по-далеч и от всеки друг мистрил през следващите десет години.

— Няма да се наложи да се крия толкова дълго — отвърна Шада, докато прибираще бластера в кобура му. — В галактиката назрява конфликт заради Каамас. Скоро единайсетимата ще имат по-належащи занимания от мен.

— Каамас, Каамас! — плю настрани Кароли. — И Алдеран. И дори онази тинеста планета на ногрите Онор. Такъв смях ме напушва понякога, като се сетя за какви светове плачат в галактиката.

— Жлъчта не помага — каза Шада.

— А какво помага? — попита Кароли. — Жлъчта поне доказва, че още не съм умряла.

— Е, ако това ти е достатъчно...

— Ти нещо по-добро ли си намерила?

— Не зная — каза Шада. — Трябва да има нещо по-добро — тя махна към една малка правоъгълна беседка до оберлихта. — Това ли е изходът?

— Един от изходите. Ако не те вълнува вероятността да се натъкнеш на кубацеца и приятелите му.

— Едва ли ще вземат да ме спират — засмя се Шада.

— Едва ли — измъчено се усмихна и Кароли. — Но трябва да знаеш, Шада, че както и да постъпих сега... е, причините са сложни. Но ако единайсетимата ме изпратят по следите ти...

— Разбрах — кимна Шада. — Ще се постарая да не те поставям вече в неудобно положение.

— За мен не мисли — отвърна Кароли. — Просто се пази — тя леко наклони глава. — Имаш ли представа, какво ще правиш?

Шада погледна към звездите.

— Всъщност имам — тихо каза тя.

— Моля не мърдайте, господине — каза медицинският дроид с дълбок глас. Механичните му пръсти заваряваха сондата с прецизност до микрон, като същевременно я центрираха. — Надявам се с това да приключим.

— Аз също — пое дълбоко дъх Люк и мобилизира цялото си търпение.

Процедурата продължаваше вече половин час. Дроидът освободи сондата от дясното му ухо. Люк почувства нещо средно между сърбеж и гъдел, после се чу изпукване и всичко свърши.

— Благодаря ви, господине — дроидът пусна сондата във възстановителния контейнер и оцеди няколко капки бакта. — Още веднъж се извинявам за неудобството, което изпитахте.

— Няма нищо — отвърна Люк, стана от масата и почеса ухото си, за да прогони последната следа от гъделичкащия сърбеж. — Дали вече никога няма да има недостиг на бакта както по време на войната?

— Служих на тази медицинска фрегата тогава — дрезгаво каза медицинският дроид. — Не можехме да си позволим да купуваме бакта от черния пазар, макар че имахме достъп до него. Тогава умряха мнозина, които можеха да бъдат спасени.

Люк кимна. Като следствие от това през последните дванайсет години лекарите си бяха създали навик да съхраняват всяка капка бакта, дори изцедена от ушите на пациентите.

— Не мога да кажа, че накрая беше особено приятно — каза Скайуокър. — От друга страна, още по-неприятно би било да дойда и да разбера, че нямате бакта и не можете да ми помогнете.

Арту го чакаше в определената им стая и с тихо бипкане разговаряше с главния компютър на медицинската фрегата. Куполът му се завъртя, когато Люк влезе в стаята, и пиукането се превърна в радостно чуруликане.

— Здравсти, Арту — поздрави го Люк. — Зает ли си?

Утвърдителното бипкане на малкия дроид се превърна във въпросително.

— О, аз съм наред — увери го джедаят и се потупа по хълбока. — Няколко шрапнела бяха заседнали доста дълбоко, но ги извадиха всичките. Топнах се веднъж във ваната с бакта и вече съм като нов. Лекарят каза, че не бива да летя още час-два, но и бездруго приблизително толкова е нужно за подготовката на кораба.

Арту отново изсвири и завъртя купола си на триста и шейсет градуса.

— Да, виждам. И с теб са свършили добра работа — съгласи се Люк. — Помоли ли ги да погледнат изстребителя? — от дроида дойде още едно утвърдително пиукане. — Добре — отвърна Скайуокър. — Тогава, изглежда, единственият въпрос, който ни остава, е, накъде ще поемем оттук.

Куполът на Арту отново се завъртя. В следващото избипкване прозвуча нотка на подозрение.

— Не сме на почивка, Арту — напомни му Люк и дръпна един стол до дроида, за да вижда поставения на бюрото екран за посложния превод. — Задачата ни е да проследим откъде идват клонингите. Нищо няма да направим, ако се върнем на Йовин или Корускант.

Той погледна през прозореца към хълмовете. Килимът от златна трева блестеше на следобедното слънце. Засега бе постигнал единствено поредното топване във ваната с бакта. И, разбира се, възможността да се види отново с Мара... Той се намръщи. Очакваше да попадне на нея след пиратското нашествие, което отблъснаха с Хан при Ифигин. Нищо чудно Хан да бе свързан по някакъв начин с появата ѝ при астероидното поле на Каурон.

Сега установяваше, че срещата съвсем не беше толкова напрегната, колкото се опасяваше. Тя му помогна и при това се държа по особен начин. Сега я нямаше безмълвната враждебност, която се излъчваше от нея при предишните им кратки срещи. Или може би не я

усещаше, без да използва Силата, която напоследък съзнателно рядко пускаше в ход.

Той се навъси. Влияеше ѝ някакъв фактор, но какъв ли? Арту изпиука въпросително.

— Опитвам се да разбера нещо — отговори му Люк, след като погледна превода. — Успокой се.

Дроидът отново избипка и неочаквано замлъкна. Джедаят въздъхна и се облегна назад, загледан в хълмовете. Мара бе загадка, но сега нямаше време за нея. Друга една загадка изискваше незабавно разбулване — произходът на клонингите. Накъде да поеме?

Той погледна Арту и си спомни престоя при Йода, обучението за джедай и първото надникване в бъдещето, което едва не бе довело до беда. Бе нахлул като обезумял в Облачния град, за да спасява Хан и Лея, а замалко не причини смъртта на всички. Но оттогава бе научил извънредно много за Силата. И вече можеше да надниква в бъдещето, без да прибързва. Напоследък обаче опитите му оставаха странно безплодни. Сега имаше един-два часа задължителна почивка и нищо не пречеше да опита.

— Арту, ще медитирам малко — каза той на дроида, стана от стола и седна с кръстосани крака на пода. — Ще се опитам да видя някаква посока. Не пускай никого — дроидът изчурулика утвърдително.

Джедаят си пое дълбоко дъх, затвори очи и се присегна със Силата. Мислите, чувствата, цялото му същество се сляха със Силата... И изведнъж цялата вселена избухна пред очите му в ярък калейдоскоп от цветове и движения. Дъхът му спря, когато огромното видение трепна за миг като пустинен мираж пред очите му и той едва не загуби съзнание. Не беше имал досега такова видение. Не беше виждал такова нещо. Стотици усещания, хиляди възможности — ярки цветове, ясни звуци, радост, задоволство, страх и смърт, всичко размесено във вихрушка, яростна и капризна като татуинска пясъчна буря. Възможните пътеки се сплитаха и противопоставяха, сливаха се и се разделяха, но не оставаха за миг в покой. Познати лица се смесваха с непознати, минаваха пред очите му и се изгубваха, изместени от други лица и събития. Червената ескадрила и Уедж прелетяха в разгара на битка, учениците му джедай необяснимо защо се пръсваха из Новата република, оставяйки Йовинската академия

безлюдна, той самият стоеше на някакъв балкон срещу тъмната стена на някакъв каньон загледан към море от хиляди малки звезди, Хан и Лея убеждаваха за нещо огромна тълпа...

Хан, Лея? С усилие той се улови за тази пътека и се опита да остане на нея по-дълго. За момент успя. Видението се избистри: Лея стоеше в широк коридор, лазерният меч блестеше в ръцете ѝ, а през висока врата напираше тълпа. Хан беше на някакъв външен балкон с изваден бластер и гледаше надолу към тълпата. Тълпата напираше. Скрыт на покрива снайперист се прицели...

Видението изчезна, пометено от вихрушка образи и звуци. За момент Люк се опита да последва масата. Вкусът на страх се смеси с други усещания, но и те изчезнаха. Външният свят стигна до съзнанието му и той разбра, че е видял всичко, което това видение можеше да му предложи. Джедаят напусна тълпата, запътен към единственото стабилно място във вихрушката на видението — собственото му същество. Беше време да си тръгне. Необятната маса от образи и звуци оставаше все по-далеч, докато накрая потъна в мрак.

Изневиделица изникна един последен образ: Мара се носеше по повърхността на вода сред остри скални зъбери. Ръцете и краката ѝ бяха отпуснати като на мъртвец. „Чакай!“ — чу Люк собствения си вик. Но беше късно. Образът на Мара се разми заедно с остатъка от видението...

Люк си пое дълбоко дъх и се озова в стаята пред прозорците и хълмовете зад тях. Те вече не блестяха, само светлината на звездите очертаваше контурите им.

— О! — възкликна той и потърка очи.

Готов бе да се закълне, че видението бе продължило не повече от няколко минути. До него Арту изпиука с явно облекчение.

— Да, виждам, че е било по-дълго — съгласи се Скайуокър. — Ти извинявай.

Дроидът изчурулика въпросително. Люк се изправи, простена от игличките, които внезапно се забиха в изтръпналите му от продължителната неподвижност мускули, и погледна въпроса, който се изписваше на компютърния екран.

— Не знам — призна той. — Видях много неща. Но не видях нищо, конкретно свързано със задачата ни.

Това може би означаваше, изведнъж осъзна Скайуокър, че не с търсенето на клонингите трябваше да се заеме. А с какво? Да предупреди Хан и Лея? Или Мара?

Той раздвижи изтръпналите си мускули. „Бъдещето никога не стои на едно място“ — му бе казал Йода след първото видение на Дегоба. Тогава тази максима го бе изненадала. Видението му за Хан и Лея в Облачния град му се бе сторило толкова просто и недвусмислено. Но ако Йода обикновено виждаше неща от рода на това негово последно видение, всичко си идваше на мястото. А така ли беше? Или неговото видение беше съвсем различно и неповторимо? Струваше си да поразсъждава за това, но не сега. Засега важното бе, че бе получил съвета, от който се нуждаеше, и трябваше да действа според него. Само трябваше да разбере какъв точно бе този съвет.

Люк пристъпи към прозореца и погледна към звездите. „Ще разбереш — му бе казал Йода, — когато спокоен и в мир си.“ Люк пое дълбоко въздух и се зае да успокоява съзнанието си.

В нежното чуруликане на Арту звучаха загрижени нотки, когато се обърна към него.

— Добре — каза Люк. — Видях дълбоки каньони с постройки, вградени в стените, и много светлини на дъното. Провери в главния компютър кой може да е този свят.

Арту изпиука и се включи в извода на компютъра. На екрана се изписаха име на планета и кратко описание.

— Не, не беше Белсавис — каза Люк. — Нямаше ледници, нито куполи. Много по-обитаемо изглеждаше — той се намръщи и извика спомена от паметта си. — Над каньоните бяха прехвърлени мостове... На едно място имаше девет кръстосани като звезда: един, над него други два, после три, пак два и накрая един.

Арту изсвири и продължи да търси. На екрана се изписаха имената на още пет-шест планети...

— Почакай — каза Люк. — Върни назад... Системата Сейджанси. Дали има някакви снимки?

Екранът потъмня, след това се появиха орбитални, въздушни и наземни изображения. Люк внимателно ги разглежда, докато минаваха през монитора... накрая бе сигурен, че е открил мястото.

— Това е — каза той. — Каньоните на Сейджанси. Там отиваме.

Дроидът изпиука неуверено. Въпросът му се изписа най-отдолу на екрана.

— Не зная — отговори Люк. — Зная само, че трябва да отида там.

Дроидът отново изпиука, този път с лек скептицизъм.

— Честно казано, и аз самият не разбирам — призна си джедаят. — Видях много неща. Някои се случват, други ще се случат. Видях моите ученици да напускат академията... не знам защо. Видях Хан и Лея... изживяваха някакво затруднение...

Дроидът изчурулика тревожно. На монитора се появи още един въпрос.

— Не, не знам дали Трипио е с тях — отвърна Скайуокър. — На много места бихме могли да отидем, за да направя нещо. Твърде много са — той посочи снимката на каньона. — Но каньоните на Сейджанси са единственото място, на което видях себе си. Само тогава изпитах спокойствие — той отново погледна към звездите. — Затова отиваме там.

За момент се възцари тишина и Арту отново изчурулика.

— Имаш право — съгласи се усмихнат Люк. — Ако ще ходим, стига сме се мотали, а да тръгваме.

Освен това — мислеше си той, докато крачеха към дока — Лея е джедай. Може да се справи с много неща, а и Хан има богат опит. Червената ескадрила може засега и без него, а накъдето и да бяха тръгнали учениците му джедай, явно имаха причина за това.

След четирийсет минути Люк и Арту бяха в космоса. Люк изтегли ръчката на хипердвигателя и изстребителят му премина на светлинна скорост. Джедаят се опитваше да пропъди от съзнанието си видението за Мара.

ГЛАВА 13

Сеок Ороусия, първи секретар на Обединените ботански племена, беше изискан, вежлив и много мил. Но под шлифованата повърхност Лея долавяше изненадата му от посещението ѝ. А тази изненада, подозираше тя, криеше сериозна доза безпокойство.

— Трябва да разберете положението ми, съветник Органа Соло — за трети път каза той, преведе Лея, Хан и Трипио през външния шлюз и ги въведе в разкошното триетажно фоайе атриум, което изпълваше предната третина на централната сграда на Обединените племена. — Необявеното ви посещение е нередовно, както и искането ви — козината му настръхна въпреки очевидното усилие да я овладее.

— Имате писмо от Гаврисом — намеси се Хан. — Имате писмо и от Фейлия. Какво повече?

Секретарят погледна косо капитан Соло и въпреки сериозността на положението Лея едва потисна усмивката си. Съпругът ѝ преиграваше: втренчил навъсен поглед в първия секретар, изпъчен решително насреща му, стиснал здраво дръжката на бластера до побеляване на кокалчетата... Лея му беше показала този номер, докато пътуваха дотук от Корускант, и сега очевидно публиката го оценяваше.

Ако Баркимк и Сакисак бяха с него, Хан щеше да е още по-убедителен, но ботанците не обичаха особено ногрите, Лея прецени, че и без това положението е деликатно, затова двамата ногри се спотайваха някъде отвън. Ако възникнеше нужда от тях, трябваше само да им се обадят по предавателя.

Според нея едва ли щеше да се наложи да ги викат. Вече достатъчно бяха притиснали Ороусия с официалния пост на съветник Органа Соло и физическите последствия, за които намекуваше Хан. С известен късмет можеха да стигнат до финансовите отчети, преди някой да ги преправеше или скрие.

— Лично аз не се нуждаю от нищо, капитан Соло — отвърна секретарят. — Проблемът е, че разрешение да видите финансовите

отчети може да даде само вожд на Обединените племена, а за момента нито един от тях не е в тази част на Ботауи.

— Имаме писмо от президента Гаврисом — пристъпи към него Хан.

— Моля! — вдигна ръка Лея. — Секретар Ороусия, разбирам положението ви. Вярвам, че можем да намерим друго решение на проблема. Правилно ли съм разбрала, че като постоянен представител в Новата република съветник Фейлия също има достъп до финансовите отчети, които искаме?

Очите на ботанеца зашариха неспокойно от единия към другия.

— Доколкото си спомням, има — предпазливо отвърна той. — Трябва да проверя разпоредбите.

Лея погледна към Хан, който леко вдигна вежди.

— Ето — каза той и подаде на Ороусия информационен чип. — Мястото е отбелязано.

Първият секретар посегна да вземе чипа, но след известно колебание отпусна ръка.

— Вярвам ви — отвърна той. — Но не виждам връзката. Съветник Фейлия не е тук, а с обикновено писмо такива пълномощия не се дават.

— Правилно — съгласи се Лея и кимна. — Но пълномощия за личните вещи на съветник Фейлия могат да се прехвърлят, нали?

— Какво имате предвид? — намръщи се Ороусия.

— Например личния му компютър — поясни съветник Лея. — Или дроидите му.

Ботанецът погледна Трипио. Този път козината му очевидно прилепна към тялото.

— Неговите... но...

Хан го бутна по рамото с информационния чип.

— Тук и това е регламентирано.

— А това е списък с личните вещи на съветника — извади друг чип Лея.

Ороусия механично пое двата чипа. Очите му останаха приковани в златистия дроид, който стоеше безмълвен и изпълнен с тихо високомерие отстриани. Лея се надяваше първият секретар да доловеше това. Всъщност Трипио беше просто объркан и поради това останал без дар слово. През цялото време на пътуването се оплакваше,

че не стига, дето Люк го „даде“ на Джаба Хътянина, когато спасяваха Хан на Татуин, ами трябваше да изживее и позора да бъде набързо продаден на ботански дипломат. И нямаше значение, че продажбата щеше да е само на хартия. Според него това още повече влошаваше нещата. Но Ороусия не знаеше всичко това.

— Разбрах — каза ботанецът с безизразен глас. Очите му не изпускаха Трипио. — Аз...

— Залата на архива е на третия етаж, нали? — попита рязко Хан.

— Можете да ни изчакате тук — добави Лея. — Сигурна съм, че ще успеем сами да намерим онова, което търсим.

Козината на Ороусия като че се отпусна вяло.

— Длъжен съм да бъда с вас — тихо каза той. — Моля, последвайте ме!

Той ги поведе към широкото церемониално стълбище, елегантно извито на дъга, единствената връзка между обществените служби на първия етаж и кабинетите и залите на горните два. Стълбището завършваше с широк параден балкон над атриума. Но въпреки предназначението на постройката ботанците бяха заложили повече на мерките за сигурност, отколкото на представителността. Двама въоръжени стражи стояха в основата на стълбището, Лея забеляза маскираните пръти на бариерата, вградена в перилата от двете страни на стълбището няколко стъпала над тях. Зад колко ли от тъмните прозорци на кабинетите се криеха стражи, наблюдаващи атриума и стълбището — запита се тя и си отговори: зад всеки най-малко по един, като се имаше предвид характерът на ботанците.

И все пак никой не препречи пътя на Ороусия, следван от малката групата — нито по стълбището, нито по коридора след него към другото, по-обикновено стълбище, което ги изведе на третия етаж пред врата с надпис „Архив“. Пред нея първият секретар забави колебливо крачка, но Хан мина решително край него и влезе.

И петимата ботанци, седнали пред компютърните терминали, обърнаха глава към капитан Соло и съпругата му. Израженията им може да означаваха както изненада, така и вина.

— Този ще свърши работа — посочи Лея един от свободните терминали до вратата. — Сядай и започвай, Трипио.

Дроидът безмълвно пристъпи до терминала.

— Благодаря, секретар Ороусия — обърна се Лея към придружителя им. — Ще се обадим, ако имаме нужда от нещо.

— На ваше разположение съм — отвърна първият секретар и излезе.

— Ще излезе, че Фейлия уверява в писмото си, че им симпатизираме — изсумтя Хан.

— Сигурна съм, че го е направил — каза жена му. — Но това са ботанци все пак, готови навсякъде да надушат нещо скрито.

— Особено у други ботанци.

— Това са техни вътрешни дела — напомни Лея и стисна ръката му. — Да се хващаме за работа!

* * *

В заповедта изрично се говореше за голяма тълпа и Навет увери майор Тирс, че хората му ще я осигурят. Но сега, като наблюдаваше от покрива изпълнението целия Търговски площад множество, дори той бе поразен. Този път Клиф бе надминал себе си.

— Навет! — прозвуча гласът на Пенсин в малката слушалка в лявото му ухо. — Май са готови да тръгнат.

— Добре — приближи Навет микрофона до устните си. Беше военен преподавател, снет от щурмовашки шлем, и щеше да му докара неприятности, хванеха ли го с него. Но понеже с тях можеше да се борава без ръце, щурмовашките преподаватели бяха по-удобни от обикновените цилиндрични граждански преподаватели. Освен това бяха с по-добро кодиране в реално време. А и не се предвиждаше да го хванат. — Заемете позиции! Какъв е съставът?

— Тюрлюгювеч — каза Пенсин. — Всякаква пристанищна сган, но има също търговци и купувачи. От хора до ишорци и родианци. Има даже група фрофлийци... ей там глупавите им прически стърчат над главите.

— Добре.

Освен че притежаваше характерната за расата необузданост, правителството на Фрофли бе от малкото официално поискали санкции срещу ботанците. Петнайсет години подред Ботауи системно бе подривал фрофлийското производство на леки машини.

— Гледайте да не сте на пътя им, когато се започне.

— Не се притеснявай — сухо каза Пенсин. — Охо! Почва се! Следващата спирка е сградата на Обединените племена. Готов ли си?

— Готов! — отвърна Навет и погали ложата на бластерния снайпер, поставен до него на покрива. — Да действаме.

* * *

— Шшшт — каза Хан и се намръщи. — Чу ли?

Лея вдигна поглед от екрана на терминала.

— Нищо не чух.

— Приличаше на гръмотевица — каза мъжът ѝ и наостри уши.
— Или на тълпа, която... ето пак.

— Тълпа е — каза Лея с характерното джедайско изражение. — Усилва се.

Хан погледна ботанците в стаята. Те спокойно продължаваха работата си, сякаш не бяха чули нищо.

— Явно се е събрал много народ, щом чуваме чак тук.

Джедайското изражение на лицето ѝ се усили.

— Хан, не ми харесва — каза тя. — Нещо не е наред.

— Може би е някоя от демонстрациите, за които непрекъснато слушаме напоследък — предположи Хан и се запъти към вратата. — Стой тук. Ще изляза да проверя.

За разлика от ботанците в архива всички останали бяха на крак. Коридорът гъмжеше от забързани служители. Някои носеха кутии с информационни чипове и техника, други просто тичаха. Хан погледна надолу към атриума. Целият персонал от първия етаж се буташе нагоре по церемониалното стълбище. Повечето носеха кутии. Шепа ботанци с бластери си пробиваха път през блъсканицата към стълбите.

„Атриумът не е най-доброто място за момента“ — помисли си Хан. За щастие не му се налагаше да слиза долу. И вторият, и третият етаж имаха балкони откъм фасадата. Хан си запробива път и отвори една-две врати, търсейки кабинет с балкон. Най-сетне намери, плъзна тъмната стъклена врата и погледна надолу.

Беше по-лошо, отколкото бе очаквал. Тълпата бе неизброима, вече изпълваше цялата улица, а продължаваха да прииждат още. В

мига, когато Хан излезе на балкона, една ръка от края на тълпата се вдигна и замаха лудо, сочейки нагоре. Някой изкрещя. Ръката на Хан инстинктивно посегна към дръжката на бластера.

— Граждани на Новата република — обади се дълбок ботански глас наблизко изпод него. — С цялата си почит към вас ви призовавам да запазите спокойствие.

Множеството отвърна със засилени крясъци. Нямаше нито почителност, нито спокойствие в него. Хан се наведе, за да види долния балкон. На него стоеше възрастен достолепен ботанец с емблема на племенен вожд.

— Нямало вождове в тази част на Ботауи! — промърмори Соло.

Не беше специалист, но се усъмни дали тази тълпа можеше да бъде обуздана с малко ботанско сладкодумие. Най-добре беше да се прибере в сградата при Лея. За последен път погледна към тълпата и понечи да се обърне.

Първите редове бяха вече пред седалището на Обединените племена. Отзад множеството се блъскаше, тъпчеше се до краен предел. Навет опря ложата о рамото си и пробно се прицели през макробинокулярния мерник. Почти беше време...

Както се предполагаше, на балкона на първия етаж излезе представител, за да разговаря с тълпата. Вождът вдигна ръце, за да въдвори тишина — свършено безуспешно, разбира се. Навет тъкмо се прицелваше, когато се появи още една фигура, този път на горния балкон.

Човек? Навет се намръщи, вдигна цевта и се прицели... В следващия миг очите му се разшириха от изненада. Хан Соло. Това беше Хан Соло. Герой на бунта, доставчик на Новата република и като цяло смутител. Точно този човек стоеше сега на балкона пред него. Навет винаги се бе смятал за късметлия, понякога и сам не можеше да се начуди на късмета си.

— Навет? — възбудено прозвуча гласът на Пенсин в ухото му. — На горния балкон...

— Видях — отвърна той, опитвайки се гласът му да звучи безстрастно. Самият Хан Соло! Твърде хубаво беше, за да е истина.

— Кого тогава?

— И двамата, разбира се — позасмя се Навет.

— Да...

— Значи и двамата — потвърди Навет. — Започваме със Соло. Брой!

— Пет секунди — започна Пенсин. Четири, три...

Няколко секунди след като Хан бе излязъл, вратата се отвори рязко.

— Съветник Органа Соло! — задъхано каза Ороусия. — Нуждаем се от помощта ви. Към сградата напират тълпа.

— Да, знам — отвърна Лея. — Какво желаете да направя?

— Да ни защитите, разбира се — отговори ботанецът и побутна с ръка свободно висящия под дрехата ѝ лазерен меч. — Нали сте джедай?

Лея потисна въздишката си. За мнозина джедаят означаваше само въоръжен защитник или воин.

— Може би трябва да се опитам да разговарям с тях — предложи тя.

— Вождът на племето аскар Райлскар вече излезе — отвърна Ороусия. Козината му ту настръхваше, ту се прилепваше от нервно нетърпение. — Моля ви... могат да нахлуят всеки миг!

— Добре — изправи се Лея. Не беше мигът да повдига въпроса за отсъстващите. — Трипио, най-добре ще е и ти да дойдеш.

— Аз? — раболепно възкликна дроидът в типичния за него стил. — Но... господарке Лея...

— Може да имам нужда от преводач — прекъсна го тя. — Хайде!

Наложи им се да си пробиват път надолу по стълбите през напиралите нагоре ботанци.

— Господарке Лея... изглежда, обитаващите тази сграда са силно обезпокоени — обади се Трипио, надвиквайки тропота на тичащите ботанци и рева на тълпата отвън. — Мога ли да предложа пренастройка на стратегията ни?

— Няма страшно — увери го Лея и го хвана за ръката, за да не се изгубят в блъсканицата. — Най-лошото, до което се стига при тези демонстрации, е хвърлянето на развалени плодове и камъни. Успее ли да ги убедя, че са взети мерки за разрешаване на въпросите, които ги тревожат, може би няма да се стигне дотам.

Стигнаха края на стълбите, прекосиха тройния кордон от стражи и забързаха към централния портал.

— Просто си помислих, че може да преоценим положението — продължи Трипио. С всяка крачка той ставаше все по-нервен и говореше все по-бързо. — Все пак има два балкона, от които можем да говорим. Дори развалени зеленчуци, ако попаднат на неподходящи места, могат да бъдат заплаха за вътрешните части на един дроид...

— Тихо! — прекъсна го Лея и застина на няколко метра от вратата.

Изведнъж долови навън нещо ново. Някакъв коварен замисъл просветна сред къкрещия гняв и недоволството на тълпата. Тя се пркसेгна със Силата, опитвайки се да определи по-точно... И тогава за неин ужас през рева на множеството се чу един много познат звук, подобен на пукота на гръмотевица от далечна буря. Бластерен изстрел.

Стана ненадейно. Без никакво предупреждение. Хан гледаше тълпата и се питаше дали да не предложи на Лея да поговори пред множеството, когато прозвуча звук като от ботуш, засмукан в гъста кал. Дойде неизвестно откъде и веднага след това нещо се блъсна до лявото му рамо. Капитан Соло се извърна към стената и успя за миг да зърне топка мека сива глина с малка тръбичка в средата, съединена с многофасетен кристал... Изведнъж всичко избухна в ярък бластерен огън.

Хан се обърна и скри лице от ослепителната светлина. В същото време остра болка прободe рамото му. Някъде под него се разнесоха писъци. Той приклепна зад хилавата защита на балконските перила. Прозвуча втори изстрел, Хан видя отразената му светлина. Извади бластера от кобура си и премигвайки заради лилавото петно, което танцуваше пред очите му, се опита да установи откъде се стреляше.

Където и да беше, стрелецът явно не бързаше да издаде местоположението си с нов изстрел. Но първите два вече бяха причинили достатъчно поражения. Под Хан, на десет метра пред балкона, тълпата бе направила кръг около един миштакец, който се гърчеше от болка на земята. На няколко метра зад него в средата на друг кръг лежеше един неподвижен лерешаец.

Тълпата стоеше притихнала след двата изстрела. Хан улови с крайчеца на окото си някакво движение отсреща. Някой се движеше по покрива на една сграда в близката пряка. Той се поизправи, вдигна бластера си...

— Ето го! — извика някой.

Хан погледна надолу. Някой от тълпата сочеше нагоре. Но не към фигурата на съседния покрив, а към него.

— Почакайте... — започна той.

— Ето го! — отново извика гласът. — Ето го убиеца!

Сякаш по даден знак тълпата отново оживя. С рев като на стотици ранкори множеството се втурна напред. Силен трус разклати цялата сграда, когато разби вратите.

— Хан! — промълви Лея при втория изстрел.

По него ли стреляха? — се запита и веднага въздъхна с облекчение. Ясно долавяше присъствието му, напрежението и изостреното му внимание. Но бе улучен някой друг. Лея усещаше вълните на болката му. Тя се присегна със Силата и се опита да определи мястото.

И изведнъж изригна чудовищен рев... Вратите пред нея се разтвориха с трясък и тълпата, съставена от представители на всички възможни раси, нахълта в преддверието.

— О, Боже! — възкликна Трипио. — Господарке Лея...

— Застани зад мен! — бързо каза тя, направи широка крачка встрани, извади лазерния си меч и погледна към парадното стълбище в другия края на атриума. Ако направеше сериозно усилие, можеше да стигне до него преди тълпата. Ала Трипио не беше толкова бърз. А оставеше ли го на множеството... — Зад мен — повтори тя и активира лазерния меч. Пристигна тук с намерение да говори и най-добре беше да започне веднага. Предните фигури спряха и се дръпнаха назад, когато лъчът на меча оживя. Повечето вероятно едва сега я видяха.

— Граждани на Новата република — извика Лея и вдигна лазерния меч. — Аз съм съветник в Новата република и рицар джедай, името ми е Лея Органа Соло. Призовавам ви да спрете.

Първите, които се намираха най-близо до нея, се поколебаха. Мнозина спряха неохотно. По-точно — опитаха се да спрат. Но задните все така напиха, избутваха или заобикаляха онези пред себе си и продължаваха да се изсипват в сградата.

И все пак устремът на тълпата бе разколебан за миг и Лея бе успяла да привлече вниманието им. Ако повече можеха да я чуят... ако намереше подходящите думи... Тя си пое дълбоко дъх, призова съсредоточено джедайските умения за усиление на мощта и отвори уста...

Точно тогава откъм ботанските стражи в основата на стълбището се чу вик и светнаха пет-шест бластерни изстрела. В атриума се възцари хаос.

Допреди миг Лея смяташе, че тълпата не може да реве по-силно, но сега разбра, че се е лъгала. Писъците на ранените потънаха сред крясъка от гняв и ужас, който изригна със страшна сила и замалко не й спуска тъпанчетата. Най-предният ред се разпръсна. Мнозина хукнаха да се скрият сред ниските дървета и храсти, други се втурнаха да дирят убежище в помещенията около атриума. Трети просто замръзнаха по място. Не искаха да побягнат малодушно, а и не можеха да продължат срещу масирания бластерен обстрел.

Ботанските стражи стреляха отново. Още писъци огласиха преддверието. Но този път изстрели дойдоха и от тълпата и шестима стражи паднаха.

— Стига! — извиси се нечий глас. — Хванете ги!

— Чакайте! — провикна се Лея. — Спрете!

Беше късно. Обезумяло от ярост, множеството се люшна напред като приливна вълна. Престрелката вече се водеше открито, атриумът се бе превърнал в бойно поле. Дори стъписалите се пред съветник Органа Соло и лазерния меч в ръката ѝ вече не чуваха какво им се говори. Мнозина от тях просто бяха повлечени от тълпата. На два пъти Лея вдигна меч високо над главата си, за да не прониже изблъсканите прекалено близо до лъча. Сред врявата дочу гласа на Трипио, но докато се обърне, него вече го нямаше. Някакъв килеец се блъсна в нея, изсвири възбудено през шушулкоподобните си ноздри и размаха бластер към стълбите, нехаещ за лазерния меч, върху който налиташе...

С горчиво усещане за поражение Лея изключи меч и използва Силата, за да отблъсне от себе си килееца. Тук вече не можеше да се направи нищо. Стрелящите се тулеха сред тълпата, невъзможно бе да ги достигне. Нито едно от съществата около нея не заслужаваше да бъде пронизано или разсечено, а лазерният меч друго не можеше. Имаше твърде много съзнания за успокояване, твърде много движещи се тела за укротяване, та да успееше със Силата. Засега можеше само да се опази от стъпкване.

И тогава в хаоса наоколо Лея едва-едва долови нещо различно. Немного далеч някой безмълвно се страхуваше за безопасността ѝ.

Хан!

Напрегна се да го зърне, но без лъча на лазерния меч множеството я бе обградило и се притискаше към нея все по-плътно, затваряйки кръгозора ѝ във всички посоки освен нагоре. Докато се бореше да запази равновесие, пред очите ѝ се мярнаха за миг пустите прозорци, който гледаха надолу към атриума, но и да беше там Хан, не успя да го види.

Но пък видя над главата си дебело разклонение на лозницата, пълзяща по стената на преддверието. Лея си запробива път, използвайки Силата, за да отстранява хората, когато се наложеше. Стигна до лозницата, присегна се със Силата и скочи. Стъблото бе на два метра нагоре, лесен скок за джедай. Лея скочи половин метър в повече, стисна растението и се изкатери по него до основното стъбло на лозницата, плътно залепено за стената.

В този миг видя Хан. Насочил бластер надолу към стълбището, той клечеше до парапета на церемониалния балкон и трескаво търсеше с очи жена си сред беснеещата тълпа. От двете му страни, готови да се прехвърлят през балкона и да се шмугнат в множеството, ако се наложеше, стояха Баркимк и Сакисак. Как и кога двамата ногри бяха успели да влязат в сградата, Лея нямаше представа. Но сега това нямаше значение. Ботанската стража в основата на стълбището бе стъпкана и сега единствено бариерата задържаше тълпата на няколко стъпала по-горе.

Нямаше да издържи дълго. И от това разстояние се виждаше слабото искрене, което означаваше, че скоро ще поддаде... и ще настане всеобща катастрофа. Ако Хан или някой от прикрилите се ботански стражи откриеше огън, когато тълпата се втурнеше нагоре по стълбите, щяха да загинат стотици, дори хиляди. Ако не откриеха огън, щеше да настъпи не по-малко кървава баня по горните два етажа с намерилите там убежище ботанци. Така или иначе, мнозина щяха да намерят смъртта си. Освен ако...

Един от ногрите я зърна и посочи към нея. Хан се поизправи и извика нещо, но Лея не можеше да го чуе. Добре съм, отчаяно насочи тя мисълта си към него и му махна, рискувайки да изтърве лозницата. Ако Хан или някой от ногрите тръгнаше към хаоса в атриума, щяха да го разкъсат.

И все пак Хан разбра... Той отново клекна зад парапета и задържа ногрите. Очите му не я изпускаха. Добре, говореше изражението му, щом не искаш да дойдем да те вземем, какво точно искаш?

Дръж, отново насочи мисълта си към него Лея и за втори път се изложи на риска да изпусне лозницата. Тя откачи лазерния си меч и след като отмахна ластарите, в които се оплете, му го показа. Замахна и хвърли оръжието през преддверието, хвана го със Силата по средата на летежа, преведе го през остатъка от разстоянието и го остави в ръката на съпруга си. В продължение на няколко секунди той го повъртя в ръка, мръщейки се към жена си. Лея насочи мислите си към него...

Изведнъж Хан разбра, кимна, активира лъча на меча и го насочи надолу. Започна да прерязва стълбището точно под балкона.

Начинанието му не остана незабелязано. В тълпата някой изкрещя и два бластерни изстрела един след друг го пропуснаха за сантиметри. Ногрите... само вторият бе до Хан, той стреля на свой ред и противниковият бластер замлъкна.

Нещо докосна тила на Лея. Докато се обръщаше, в съзнанието ѝ се мярна споменът за смъртоносните змии, скрити в лозниците на Уейланд... Не беше змия, изобщо не беше живо същество. Гирлянда от синтропи висеше от един прозорец над главата ѝ. Отвътре надничаше разтревоженото лице на Баркимк. Тя се улови за края на гирляндата и започна да се изкачва. Когато прекрачваше прозореца, зад гърба ѝ стълбището рухна.

— Адмирал Пелаеон!

Върховният командващ имперската флота се сепна от съня си. Кошмарът, който сънуваше, се разнесе.

— Слушам.

— Майор Тшел, сър — прозвуча гласът на вахтения офицер по интеркома. — Има съобщение за вас, сър, отбелязано е с личния ви шифър.

— Прието — Пелаеон уморено се надигна от леглото и зашляпа бос към компютърния терминал. — Прехвърлете го тук, майор — нареди той и се отпусна тежко на стола.

— Тъй вярно, сър!

Екранът светна и адмиралът включи дешифриращ код. Пътуването из Империята, за да моли, да предумва или да печели в спор подкрепа за мирната си инициатива, бе само по себе си уморително. На това отгоре непрекъснато го преследваха кошмари, които съвсем го разбиваха. Тази нощ му се бе явил върховният адмирал Траун, който го укоряваше със спокоен, но суров тон, че е допуснал всичко създадено от него да се разпадне...

Компютърът даде знак, че е установил дешифриращия код, и в холоямката се появи изображение.

— Адмирал Пелаеон, говори командир Дрейф — представи се мъжът от холограмата. — Имам предварителен доклад за лорд Граемон и финансовите му операции.

— Много добре — отвърна върховният командващ. Думите на капитана изведнъж го събудиха. — Слушам ви.

— Накратко, сър, този човек е змия — простичко каза Дрейф с открито презрение. — Явно има участие в целия обмен между Прикуб и Корускант. Досега проследихме петнайсет отделни линии до стокови и финансови борси на Новата република, а това е само началото.

Пелаеон кимна мрачно. Да, това съответстваше на предполагаемия модел. За да оперира моф Дизра по неговия си начин, явно се бе свързал с подобни на Граемон играчи в политическите периферии на Новата република.

— Връзки с известни пиратски шайки?

— В тази насока за Граемон още нямаме нищо определено — отвърна Дрейф. — Но установихме доста стабилна връзка между генерал Кайте и някой, който със сигурност поддържа връзка с пиратите Каврилу. Кайте изпрати съобщение до връзката си веднага след срещата ви с командващите отбраната на Прикуб преди единайсет дни. Следим го.

— Ясно — значи Кайте наистина бе замесен. Въпреки очевидното досега Пелаеон се бе надявал да не е така. Изживяваше особено болезнено включването на флотски офицери в машинациите. — Успяхте ли да проследите връзките на Граемон в другата посока?

— Още не — каза командирът. — Той не е върхът на пирамидата. За това съм сигурен.

— Не е — съгласи се върховният командващ. Но каквато и да бе връзката между него и Дизра, явно бе добре прикрита. Може би

ограничените възможности на Дрейф нямаше да му позволят да я разкрие. — Продължавайте — каза той. — Искam недвусмислени факти и доказателства.

— Тъй вярно, сър! — отвърна Дрейф. — Ако позволите, ще направя предложение, сър. Връзките с Новата република са достатъчни като обвинение, за да свалите лорд Граемон, ако това е целта ви.

— Нямам интерес от свалянето на никого — без да бе изцяло убеден, каза Пелаеон. — Търговията с Новата република може и да е незаконна на теория, но и двамата знаем, че нуждата ни от нея е твърде голяма, за да се престараваме с прилагането на законите. — „Освен това — помисли си той, — ако мирната инициатива успее, този официален изолационизъм ще бъде прекратен.“ — Единственото, което искам, е да разбера кой разиграва така личния състав и средствата на Империята, и да го спра — добави на глас. — Ясно ли е?

— Тъй вярно, сър — стегнато отвърна Дрейф. — Не се тревожете, колкото и дълбоко да са се окопали, ще ги намерим.

— Сигурен съм, командире — увери го Пелаеон. — Нещо друго?

— Всъщност да, сър — отговори Дрейф, след като надникна в електронния си бележник. — Току-що получих известие от един от хората, които следят връзката на лорд Граемон на Ботауи. Съобщава за размирна демонстрация пред сградата на Обединените племена в Древстран. Изглежда, причината е онзи документ за Каамас.

Адмиралът се намръщи:

— Някакви подробности?

— Знае се само, че със сигурност има жертви — каза Дрейф. — Броят им още не е уточнен. Явно е станало токущо... новината още не е стигнала до информационните служби.

— Благодаря — отвърна Пелаеон. — Нещо друго?

— Не, сър. За момента няма.

— Много добре — кимна адмиралът. — Дръжте ме в течение.

Няколко минути върховният командващ имперската флота остана загледан в празния екран, докато прехвърляше последната информация в главата си. Новата република е нестабилна. В последна сметка сигурно ще стигне до самоунищожение. Колко пъти му повтаряха това от три седмици насам, откак започна кампанията си за убеждаване на лидерите на Империята, че е време да признаят поражението си? Стотици пъти, може би хиляди. И всеки път адмиралът отхвърляше

твърдението, отново и отново повтаряйки аргументите си, като ги излагаше все по-изразително и убедено. И въпреки това...

Чете докладите за размириците, които назряваха покрай разкритията за унищожението на Каамас, познаваше докладите на разузнаването за все по-разгорещените дебати в Сената на Новата република и в различните местни събрания, известни му бяха анализите за нарастващото настървение между отколешни съперници из цялата галактика. Той ли бъркаше? Всички останали ли бяха прави? Намираше ли се Новата република на ръба на самоунищожението? И ако да — защо той се опитваше да склочи мир с нея?

Пелаеон стана с въздишка от стола и се върна в леглото. В този миг действията му не изглеждаха разумни, но и нищо не изглеждаше разумно в спокойната самота на нощта. Върховният командващ имаше основателни причини да върви по този път и можеше само да се надява, че щяха да бъдат основателни и когато ги преразгледаше сутринта. И ако споровете за каамаския документ застанеха на пътя му...

Пелаеон се намръщи в мрака. Спомни си една препоръка на Траун. Внимателно проучвай всички препятствия — го бе посъветвал върховният адмирал. — С малко изобретателност те могат да бъдат обърнати в предимства.

Документите за Каамас разкъсваха Новата република... какво можеха да предложат бившите бунтовници в замяна на помощ от Империята при решаването на този спор?

Той прехвърли в електронния бележник списъка на предстоящите си срещи. Връщането в Бастион отпаднаше — освен разбъркването на по-нататъшната му програма всеки опит да изтегли от Имперската библиотека копие на документа за събитията, свързани с унищожението на Каамас, несъмнено щеше незабавно да стане известен на Дизра, а адмиралът нямаше намерение да дава на мофа предварителни сведения за намеренията си. Но на базата Убикторат в сектора Яга Минор също имаше пълен имперски архив. След четири срещи „Химера“ трябваше да се намира там.

Пелаеон изключи електронния си бележник, остави го на нощното шкафче и се зави. Да, това щеше да направи: да намери копие на пълния документ за Каамас и да го предложи на Новата република в замяна на политически отстъпки. Ако, разбира се, успееше да

договори среща. За момент се поколеба дали да не попита на мостика за някакви съобщения от полковник Вермел, но на свързочниците и без това бе изрично заповядано да го информират незабавно при получаването на такова съобщение. Ако им го напомняше по два пъти на ден, само щеше да ги накара да се чудят какво става.

Освен това бяха минали само единайсет дни, откак корабът на Вермел бе в Моришим. При сегашната политическа ситуация в Корускант на генерал Бел Иблис сигурно щеше да му е необходимо повече време, за да подсказе на първенците на Новата република идеята за среща. В крайна сметка Вермел щеше да се обади. Но преди да се отправи към Яга Минор, го чакаха още четири срещи, най-вероятно с враждебно настроени висши офицери от флотата. Първата бе само след шест часа. Той се обърна, затвори очи, освободи съзнанието си и се опита да заспи.

Хан поклати глава.

— Не — каза той и трепна леко, докато Лея внимателно полагаше мехлема на лявото му рамо. — Не съм стрелял. Нито в тълпата, нито другаде.

— Онези, с които говорихме, твърдят, че сте стреляли — настоя първият секретар Ороусия. — Казват, че от вашия балкон е дошъл бластерен изстрел.

— Вождът Райлскар също ли е стрелял? — попита Сакисак. — Очевидците казват и това.

— Грешат — отвърна Ороусия. Сърдитият му глас контрастираше с умората, с която изглежда ногрито. — Вождът Райлскар нямаше бластер.

— Е, аз не съм стрелял с моя — твърдо заяви Хан.

Козината на ботанеца се наежи.

— Ако това е думата ви, трябва да я приема — въздъхна той. — Всъщност няма значение.

Сигурно нямаше. За двайсет и седемте убити и четирийсетте ранени в безредиците... и за напълно опустошения първи етаж на сградата на Обединените племена... едва ли имаше значение, кой бе започнал. Освен за репортерите, разбира се. Повечето от тях обвиняваха него, Хан.

Вратата се отвори, влязоха двама ботански стражи. Носеха няколко усукани парчета златист метал.

— Това е останалото, първи секретар — каза единият и поднесе парчетата на Ороусия. — Приключихме търсенето, друго не се намери.

Хан се намръщи. От близо един час събираха из пострадалия първи етаж частите от Трипио. Беше като в Облачния град, само че по-лошо.

— Ще се оправи — каза му Лея. — Май нито една от основните му съставки не е повредена сериозно, докато са го подритвали насам-натам. Повечето поправки ще са козметични.

— Можем ние да го поправим, ако желаете — предложи първият секретар.

— Не, благодаря — отвърна Хан и си помисли колко хубаво щеше да бъде, ако Чуй беше с тях, вместо на Корускант да се занимава с децата. Всъщност кой знае. Последния път, когато уукито бе сглобил Трипио, дроидът не бе изразил никаква благодарност. — На Корускант ще го направят успешно.

— Разбира се — колебливо се съгласи Ороусия. — Като стана дума за Корускант, съветник Органа Соло, вождът Райлскар се свърза с правителството на Новата република. Президентът Гаврисом желае да говори с вас, когато ви е възможно.

Хан погледна Лея.

— Искаш ли да се нуждая от още грижи? — попита я той така, че само тя да го чуе.

Жена му направи гримаса, но поклати отрицателно глава.

— По-добре да говоря веднага с него — подаде му тя бинта. — Колкото по-скоро му предадем нашата версия, толкова по-добре. Мога ли да използвам вашата комуникационна зала, секретар Ороусия?

— Разбира се, съветник Органа Соло — дрезгаво отвърна ботанецът и махна към вратата. — Заповядайте.

Двамата излязоха, следвани от стражите и Сакисак, който доста безцеремонно тръгна след тях. Хан отново се намръщи и се възползва от усамотението си, за да простене на глас и да изругае. Тъкмо бе довършил превръзката на рамото си, когато вратата се отвори и влезе Баркимк.

— Лея отиде в комуникационната зала — осведоми го Хан.

— Знам — Баркимк пристъпи до Хан и протегна ръка. — Искан първо ти да видиш.

Соло се навъси и пое овъгленото устройство от ръката на ногрито.

— Какво е това?

— Останките от имперската измама — каза Баркимк с пресипнал от гняв глас. — В тампон от лепкав материал се монтират пренасочващ кристал и бластерна тръба и се поставят близо до онзи, който е нарочен за убиец. След това снайперист стреля в кристала, който пренасочва заряда в тръбата.

— И тя стреля като обикновен бластер — мрачно довърши Хан. Изведнъж всичко се избистри. — Един случаен изстрел в тълпата и цялата вина пада върху мен.

— Да — безрадостно отвърна Баркимк. — Отново си обвинен в нещо, което не си извършил.

— Да, но този път свършиха добра работа — каза Соло. — Чакай малко! Как така никой не е видял изстрела на снайпериста?

— Най-вероятно е използвал ксеролов снайпер „Нощен стършел“ — отговори ногрито. — Той изстрелва невидим заряд.

— Шегуваш се. Не съм чувал за бластер с невидим заряд.

— Империята не разтръбвява съществуването му — каза Баркимк. — Като махнем това преимущество, иначе е посредствено оръжие. Бластерният газ струва доста над хиляда тенекията. Става само за специално конструирани бластери, а една тенекия отива за три-четири изстрела. Не е оръжие за масово използване.

— Но не е и оръжие, което някой ще носи случайно.

— Така е — съгласи се Баркимк. — Няма съмнение, че имперски агенти са превърнали недоволството в метеж.

— Но как да го докажем? — претегли на ръка Хан остатъка от устройството. — Това май не е достатъчно.

— Устройството е за еднократна употреба, след това се самоунищожава. Разбрах какво да търся, след като ми описа какво се е случило.

А дали и отредите на смъртта на ногрите не са използвали същите? Нямаше смисъл да пита. Десет години след като бяха узнали истината за измамата на императора и бяха минали на другата страна, ногрите си оставаха докачливи по въпроса за службата им при Империята.

— Е, поне научихме нещо — каза Хан. — Кой беше сега командващ имперската флота? Нещо му изгубих края.

— Върховен командващ е адмирал Пелаеон — отвърна Баркимк. — Лети с имперския звезден разрушител „Химера“.

Хан усети как горната му устна се изкриви.

— Беше от близките на Траун, нали?

— Пелаеон служеше непосредствено под негово командване — потвърди ногрито. — Тогава мнозина го смятаха за най-важното протеже на Траун.

— Изглежда, е понаучил занаята — изръмжа Хан. — Трябва да го накараме да си плати за това — той върна устройството на ногрито. — Гледай да го запазиш цяло, докато се върнем на кораба. И не споменавай за него пред ботанците.

— Слушам, Хан от племето Соло — отвърна Баркимк и отривисто кимна, докато прибираше устройството в един от вътрешните си джобове. — Ще можеш ли да се възползваш от информацията?

— Ще я използваме — увери го Хан и избърса саждите от ръцете си. Новата република като цяло и той като неин представител бяха обвинени в убийството и раняването на почти шейсет души, а в дъното на всичко това стояха върховният командващ имперската флота Пелаеон и агентите му. — Имай ми доверие, ще я използваме.

Тъмните очи на ногрито се взряха в неговите.

— Как?

— Нямам представа — поклати глава Хан.

ГЛАВА 14

Звездните ивици се превърнаха в звезди и те пристигнаха.

— Три планети са във вътрешната система... — каза Фаун и не можа да потисне прозявката си, в която се изгуби последната сричка.

Обичайният график на екипажа предвиждаше да почива, докато стигнат системата Нираван, но Мара настоя да будува до края на пътуването. Тя се взря в бледата червена звезда и се запита струват ли си усилията.

— Втората планета може и да е обитаема — докладва Торв. — Има атмосфера... температурата изглежда подходяща...

— Движещ се обект — прекъсна го Елкин. — Местоположение петдесет на седемнайсет.

Мара хвърли бърз поглед на уредите. Според заповедта ѝ „Звезден лед“ излезе от хиперпространството в режим на напълно невидими сензори и засега нямаше данни наблизо да има висококонтрастна сонда, годна да пробие този вид защита. От друга страна, по отношение на чуждоземна технология липсата на показания можеше и нищо да не значи.

— Накъде се движи обектът? — попита тя Елкин.

— Към втората планета — каза той, трачайки по клавиатурата. — Сега опитвам да установя крайната му точка.

— Същият вид кораб ли е, който прелетя покрай звездния разрушител на Терик? — попита Фаун.

— Профилът изглежда същият — отвърна Торв. — Не мога да кажа със сигурност без анализ.

— Изчислението на крайната точка завършено — докладва Елкин. — Намира се в северното полукълбо, тропическа зона.

— Какво има около нея? — попита Фаун.

— Не се различава нищо — отговори Торв. — И нищо, което да излъчва в уловимия енергиен спектър.

— Това място ме изнервя — изръмжа Елкин, барабанейки с пръсти по ръба на контролното табло. — Защо няма никакви данни

нито за планетата, нито за системата? Има име... значи поне веднъж някой е идвал тук.

— Така е — съгласи се Фаун. — Но вероятно не е стоял дълго. По едно време при Старата република всеки можеше да отиде в неизвестна система, да проучи набързо формите на живот и да подаде молба за концесия. Наричаха го „закон на заплуването“. По целия Външен ръб бяха пръснати системи, вписани в космически карти и регистри, без никой да бе в състояние да каже какво има на тях.

— Четох някъде за това — потвърди Мара. — Сектор Корпоративен, от който не сме далеч, е злоупотребявал доста с това право.

— Да — каза Фаун. — Споделям мнението на Елкин за този свят. Ако е военна база, къде е отбраната? Всъщност къде е самата база?

— Никой не е казал, че е военна — напомни й Мара. — Използват чужда технология... само това знаем — тя погледна през наблюдателницата. — И ще си остане единственото, ако продължим да висим тук.

— Не знам — каза капитанът на „Звезден лед“. — Потвърдихме, че това е системата. Може би трябва да се върнем и да доведем подкрепление.

— За съжаление не сме сигурни, че наистина това е системата — отбеляза Джейд. — Може да е място за среща само този месец. Тръгнем ли си сега, докато се върнем, току-виж всички изчезнали.

— Не е изключено — неохотно се съгласи Фаун. — Е, изглежда, обектът ни се завърта. Можем да изчакаме няколко часа, за да мине зад хоризонта, и тогава да снижим кораба.

— За да успеем, не трябва да има мрежа от предупредителни датчици — обади се Торв. — Има ли ги, все едно е дали държим базата им на прицел или не.

— Оправдан риск — сви рамене Фаун.

— Но не такъв, че да заслужава целият кораб да го поеме — каза Мара, прехвърляйки наум възможностите. Освен спасителните капсули „Звезден лед“ имаше на борда три совалки, два транспортъра и един незаконен изстребител клас „Защитник“ на Новата република, откънат от Карде. — Какъв е режимът на разузнавателните датчици на „Защитник“?

— Минимален — отвърна Фаун. — За сметка на това напречното му сензорно сечение не е голямо и преди всичко хипердвигателят му няма никакви емисии. Ако на онези насреща техниката не е много добра и не се пънеш много, имаш шанс да се вмъкнеш незабелязано.

— Добре — каза Мара и се присегна със Силата. Усетът ѝ за опасностите не даваше сигнали. Поне засега. — Ще изчакаме няколко часа, за да се завърти обектът. В това време можем да пооправим това-онова на „Защитник“. После ще отида да хвърля едно око.

Отдалеч планетата изглеждаше тъмна, зловеща и пуста. Отблизо не беше много по-приятлива, установи Мара. Имаше някаква растителност — от тумбести дървета с широки ветрилообразни листа до пълзящи растения, които не бе възможно да различи при скоростта, с която прелиташе край тях. Обичайната палитра от цветове на повечето светове, които познаваше, на Нираван изцяло липсваше. Всичко бе в разни нюанси на сивото и кафявото, тук-там с тъмnochервени и тъмнолилави бликове. Може би причината бе естественото нагаждане към мъжделивата червена светлина на тукашното слънце. Погледнати в инфрачервено, вероятно растенията биха били доста колоритни, но Мара се съмняваше и в това.

— Навлизам сред неравен терен — каза тя на записващото устройство, прикрепено в единия край на контролното табло. — Изглежда каменливо... почвата явно отдавна е ерозираща — тя погледна към екраните. — Още няма данни за датчици — погледна навън и се намръщи на изгледа. От двете страни се издигаха каменисти хълмове. — Нещо като сухо дърво — продължи тя. — Не... каньон е.

Мара едва докосна щурвала на „Защитник“. Машината се снижи леко, предлагайки по-добър изглед. Първото ѝ впечатление беше точно: дълбокият каньон пред нея водеше право към набеязания от въздуха обект. Освен ако теренът не мамеше, по него щеше да стигне право в целта.

— Май намерих път — добави тя и натисна клавиша за въвеждане на навигационните данни в паметта на записващото устройство. — Изглежда, ще ме отведе право в целта.

Но ако незнайните чуждоземни бяха разположили датчиците си из каньона, отиваше право в капана. Оставаше ѝ единствено да се довери на усета си за опасност.

Клисурата бе точно такава, каквато изглеждаше отгоре: приблизително права, между петдесет и сто метра широка, дълбока средно сто метра, като на места стигаше до триста. Обикновено на дъното на такива каньони течаха буйни реки, но тук дъното бе сухо. Стените му бяха от сива скала, от която на места стърчаха дребни храсти, упорити лозници пълзяха по камъните.

— Още не съм засякла датчици — записа тя, пилотирайки в тесния коридор.

Според нормалната военна логика би трябвало да я нападнат в първите няколко километра, при началното стъписване от маневрирането и по-далеч от базата им. Мара се присегна със Силата и продължи, държейки под око бледото синьо-зелено небе.

Не я нападна никой. Каньонът се разшири, после се стесни и пак се разшири. На едно място лявата стена се бе срутила в широка гориста долина, а отдясно се извисяваше висока канара. Но просторът отмина, стената отново се изправи вляво и Мара пак бе в коридор. Само растителността стана по-гъста и по-разнообразна. На места камъните изцяло се губеха под зеленината. И друго ново имаше.

— Виждам дупки в стените — докладва Мара и се опита да надникне в някоя на минаване. Но при скоростта на изстребителя успя да различи единствено че дъното им се губи дълбоко и до него не стига светлина. — Засега мога само да кажа, че не приличат на природни образувания — продължи тя. — Може да са птичи убежища, а може и да са наблюдателни устройства... момент!

Тя намали тягата в двигателите и се намръщи. На това място каньонът отново се разширяваше и вдясно пред нея...

— Май видях врата — напрегнато изрече тя. — Като вход на мазе е, вдясно отпред. Отворът не е малък... при точно маневриране корабите, които видяхме, могат да влязат — тя сви устни. — Трябва да реша как да вляза, с изстребителя или пеш.

Изстребителят ѝ бе почти спрял. Логичното решение беше да влезе с него. Но в този случай логичното не бе непременно най-подходящото. До момента преследваният обект не реагираше, а това значеше, че или не я бе забелязал, или не я смяташе за заплаха. Каквато и да беше причината, пеш можеше да стигне по-далеч, докато един изстребител на Новата република, влетял с рев и готови за стрелба лазерни оръдия, би предизвикал незабавен ответ.

— Влизам пеш — записа тя, приземи „Защитник“ до някакви храсти и направи биоизследване на атмосферния въздух. — Засега никой не проявява враждебност към мен... — Мара отвори малкия капак на оръжейната пирамида до дясното си коляно. — За всеки случай вземам бластека, малкия бластер и лазерния меч. С тях не би трябвало да има от какво да се опасявам.

Мара окачи бластека на хълбока си, а по-малкия бластер — в скрития под ръкава кобур, и стисна лазерния меч... За миг се загледа в оръжието, усещайки допира на хладния метал до кожата си. Някога този меч бе на Люк Скайуокър; бил е направен от баща му и предаден от Оби Уан Кеноби на Татуин. Люк й го бе връчил след отблъскването на ожесточеното контрастъпление на Империята под командването на върховния адмирал Траун. Тогава с Люк бяха съюзници. Сега... Тя се намръщи и закачи лазерния меч на колана си. Сега не беше сигурна какви са. По-точно — не беше сигурна той какъв е.

Биосканирането завърши: въздухът бе годен за дишане, не съдържаеше отрови и опасни микроорганизми, способни да преминат през широкоспектрната й имунизация.

— Атмосферата е безопасна — каза Мара и откъсна мислите си от Люк, връщайки се към настоящата си задача. Изключи двигателите и остави „Защитник“ на предстартов режим. На два пъти провери дали записващото устройство е настроено за импулсно предаване към „Звезден лед“. — Ще взема предавателя си, той е на същата честота.

После закрепил предавателя на яката си и вдигнал капака на пилотската кабина. Въздухът на Нираван нахлу в дробовете й, хладен и освежителен, наситен с ненатрапчивите, но незначителни аромати на един нов свят. Тя откачи предпазните колани, сложи на гръб раницата с комплекта за оцеляване и закопча едната каишка, после скочи. Намести раницата на раменете си, закопча и другата каишка, огледа се за последен път, заключи Пилотската кабина и закрачи към входа на пещерата.

Тревоподобната растителност под краката й беше ниска и с дебели стъбла и лепнеше по ботушите, но не й пречеше да се движи. Колкото и да се ослушваше, чуваше само шепота на листата и тихото шумолене на вятъра в каньона. Животни или птици не издаваха присъствието си.

Но бяха наоколо, долавяше го. Гушеха се в малките дупки по стените на каньона, спотайваха се из лозниците, виещи се по камъните, или в маскирани из храстите гнезда. Наблюдаваха я...

— Може и да греша — обясни тя в предавателя и извади бластера си. — Не е изключено да е обикновена пещера. Скоро ще разбера.

Стигна много предпазливо до входа. Мръсна, кална, камениста пещера, която проникваше навътре в скалата и се губеше в мрак. Дебел слой окапали листа покриваше земята при входа. По ъглите се полюшваха паяжини, локви със застояла вода сякаш сгъстяваха мрака. Мара наведе бластера, чувствайки се доста глупаво.

— При входа съм — каза тя в предавателя. — Ако това е док за кацане, маскировката е свършена.

Тя се дръпна назад и погледна наоколо с ръка над очите. Веднага след пещерата, както бе забелязала, каньонът плавно завиваше надясно. Повече от любопитство, отколкото от очакване да види нещо интересно, Мара тръгна натам. Когато надникна зад завоя, веднага стаи дъх. На около десет километра напред каньонът рязко свършваше в основата на огромна скала. Кацнала на върха ѝ, на фона на бледото небе се очертаваше сграда. Не точно сграда, а крепост.

— Намерих — каза Мара, опитвайки се да запази спокойствието на гласа си. Извади от раницата макробинокъла и разкопча калъфа му. Имаше нещо отблъскващо в силуета на сградата. — Каньонът завършва със скала, на чийто връх е построена някаква крепост — тя включи макробинокъла и настрои фокуса. — Материалът е черен камък — продължи да диктува, увеличавайки образа. — Напомня изоставената крепост на Хиджарна, която от време на време използвахме като място за среща. От тук виждам две... три кули и още нещо, което прилича на разрушена кула. Всъщност... — тя наведе макробинокъла към основата на скалата, където свършваше каньонът. Отблъскващото усещане се усили. — Всъщност при по-внимателен оглед — бавно каза тя — личи, че взривът, отнесъл кулата, е прокопал и каньона.

Много мощна експлозия трябва да е било. Сигурно я е предизвикала „Звездата на смъртта“. Като че ли нищо друго в арсеналите на Новата република или на Империята не бе в състояние да доведе до такъв резултат.

— Така или иначе, предстои ми да отида там — реши Мара и прибра макробинокъла в калъфа му.

Погледна още веднъж към крепостта, обърна се и закрачи към изстребителя. Пътюм надникна във входа на пещерата... и замръзна с притиснати към хладния камък на скалата рамене. Усетът за опасност се бе обадил изведнъж. Докато чакаше да се насочи по-определено, отново чу тихо далечно бръмчене.

— Май си имам компания — прошепна тя в предавателя и огледа небето.

Не се виждаше още нищо, но звукът приближаваше. Без да сваля поглед, Мара отстъпи заднишком в пещерата. Усетът ѝ за опасност се обади твърде късно и тя го знаеше още докато се обръщаше. Нещо, което бе долетяло от дъното на пещерата, изсвистя от дясната ѝ страна. Мирис на мухъл облъхна лицето ѝ. Нещото направи кръг около нея и се стрелна обратно към тъмната вътрешност. Мара клекна. Мерникът на бластера ѝ търсеше летящата сянка, но тя вече бе изчезнала. Мара стреля веднъж в тавана и зърна в краткото зарево начупени стени и завеси от сталактити. После улови сянката и я заследи предупредително с бластера... Успя едва в последния миг да зърне втората сянка, която се спусна отгоре и ловко грабна бластера от ръката ѝ. Мара преглътна проклятието, откачи лазерния меч, включи лъча му и стисна здраво ръкохватката. Ясно долови как цялата пещера застива в ужас.

Странно — помисли си тя за току-що случилото си. Каквито и да бяха пляскащите създания, сякаш изведнъж промениха отношението си. И вече говореха с нов глас.

Нов глас! Мара се намръщи и внимателно се заслуша. Така беше: из пещерата наистина се носеха нови звуци. Из пещерата... или в съзнанието ѝ.

Тя се потули в една плитка ниша и се присегна колкото можеше, със Силата. Гласовете станаха малко по-отчетливи, но едва разбираеми.

— Чудничко! — измърмори Мара. Към нея се приближаваше чуждоземно и вероятно вражеско въздухоплавателно средство, а тя беше прикована в тази пещера сред също така чуждоземни създания, които проявиха достатъчно интелигентност, за да ѝ отнемат бластера. — Къде си, Скайуокър с номерата ти, когато имам нужда от тях!

Сякаш тръпка мина през цялата пещера. Гласовете задюдюкаха по-пискливо.

— Скайуокър? — повтори тя. — Познавате ли го?

Гласовете пак се развикаха, този път в тях имаше нотки на огорчение.

— И аз се чувствам огорчена — утеши ги тя. — Говорете! Какво общо имате със Скайуокър?

И да ѝ отговориха нещо, тя не чу. Откъм входа на пещерата прозвуча нарастващо свистене. Стиснала лазерния меч, Мара се завъртя в отбранителна стойка... и зяпна от изненада. Във входа непохватно се вмъкна огромно ято от тъмни, напомнящи миноци същества, лудо пляскайки с крила. В средата на ятото, крепен от гърбовете на съществата под него и носен от полускритите нокти на онези отгоре, се носеше изстребителят ѝ.

— Какво е това? — извика тя и се хвърли напред.

Кракът ѝ се хлъзна на купчина изгнили листа и Мара залитна. Тя се дръпна, опитвайки се да възстанови равновесието си, но политна в другата посока. Миг преди да се блъсне в стената на пещерата, зърна остър като бръснач камък, стърчащ към нея...

Пробуждането бе бавно и болезнено. Нещо, което можеше да бъде засъхнала кръв, покриваше лицето ѝ и тя не можеше да отвори очи. Едва след още половин минута осъзна, че очите ѝ всъщност бяха отворени. Наоколо бе съвсем тъмно и не се виждаше нищо.

— Ооо! — простена тя и гласът ѝ отекна странно.

Толкова ли дълго бе останала в безсъзнание, че навън бе мръкнало? Или съществата я бяха замъкнали по-навътре в пещерата? Спасителният комплект бе още на гърба ѝ. Тя извади фенерчето и светна.

Наистина се намираше по-навътре в пещерата. А и навън бе настъпила нощ.

— Хубаво е, че още мога да се обадя — промърмори тя и погледна часовника.

Припадъкът ѝ бе продължил най-малко три часа, доста повече, отколкото бе предположила. Може би ударът в стената е бил много силен, а може и похитителите ѝ да са я изпускали по време на местенето.

Тя освети стените и тавана на пещерата с фенерчето, опитвайки се да ги сравни със спомена от беглия оглед по време на бластерния си изстрел. Друго беше. Намираще се най-малко на трийсетина метра навътре, а може би и повече. Нямаше страшно, доколкото не рискуваше да се загуби в лабиринт от проходи. А и нейният „Защитник“ сигурно я очакваше там някъде.

Тя'отново погледна часовника си. Три часа. Предавателят бе настроен да изпрати импулсно съобщение до „Звезден лед“, ако тя го изключеше или не говореше в продължение на петнайсет минути. Значи до Фаун бе стигнал записът от пътешествието ѝ дотук, включително стреснатият вик, преди да загуби съзнание. Какво ли е решила да предприеме?

За съжаление имаше само един вероятен отговор. Фаун нямаше други изстребители на борда и можеше да ѝ се притече на помощ само със самия „Звезден лед“. Но Фаун бе достатъчно умна, за да не излага кораба на такъв риск, особено при положение че единствено тя имаше изпратената от Мара информация.

Значи „Звезден лед“ отдавна си бе заминал. И Мара бе прикована тук, тъй като „Защитник“ нямаше хипердвигател.

— Дали пък в крепостта не дават стаи под наем? — промърмори тя. Още докато изричаше това, долови рязкото неодобрение на гласовете в пещерата. — Не се тревожете. Никъде няма да ходя — тихо добави тя.

Може би вината за това, че бе тук, беше изцяло тяхна. Дали пък не я бяха спасили, криейки нея и изстребителя ѝ от онова летящо нещо, което бе чула?

Тъй или инак, заточението ѝ нямаше да е доживотно. Най-много до две седмици Карде щеше да изпрати някой да я прибере. Дотогава трябваше да оцелее.

Мара закрепил фенерчето в една цепнатина, свали раницата от гърба си и се зае да строи лагер.

ГЛАВА 15

Ландо вдигна очи от електронния си бележник и погледна прошарения мъж, седнал от другата страна на масата в кафенето. Лицето му бе полускрито от чашата.

— Шегувате ли се? — махна Ландо към електронния си бележник. — Петдесет хиляди! Един месец!

— Ако искаш, Калризиан — сви рамене мъжът. — На мен ми е все едно. Но щом искаш най-добрите, трябва да си готов и да платиш.

— Хайде, хайде — изсумтя Ландо. — С мен говориш, Реджи. И двамата сме наясно, че охранителите на Соскин изобщо не са най-добрите.

— Може и така да е — съгласи се Реджи и отпи. — Но са най-добрите, които ще се съгласят.

— За охрана на рудовози става въпрос — търпеливо обясни бившият картоиграч, опитвайки се да пропъди унинието, което го преследваше от десетина дни насам. — Не за набег в Алион или за превземане на звезден разрушител.

— Още по-зле — отвърна Реджи, бършейки уста с ръкава си. — В онова има тръпка, за такова нещо Соскин може да ти направи отстъпка.

— Не, не струва петдесет хиляди — настоя Ландо. — Това е една доставка месечно на руда от Варн плюс няколко пътнически рейса до казиното и обратно. Цената е най-много пет хиляди на месец.

— Виж, Калризиан — въздъхна Реджи и огледа кафенето. — Виж онези клатеарианци — посочи той към група чуждоземци на една от масите. Рогата на главите им почти се докосваха. — От шестстотин години враждуват с норасците. Пет поколения джедаи са се опитвали да помирят едните с другите без успех. Чувал ли си за това? — Ландо кимна. — Добре — продължи Реджи. — Е, този нов тон в политиката, който идва от Корускант, означава, че никой с никого не се занимава и двете страни се готвят за ожесточен сблъсък. Клатеар има нелоша армия... доста време е била под командването на Империята... и сега е

в добро състояние. Норасците са имали повече късмет... всъщност зависи как ще погледнеш. Но Империята ги е пренебрегвала като воини и сега не разполагат с боеспособна армия.

Ландо въздъхна. Разбираше накъде биеше разговорът.

— Затова плащат на наемници.

— Точно така, стари приятелю. Имат диашаански щит, който пази системите им... дори са убедили дъртия Дарус да остане за командир. Плащат по трийсет хиляди. На ден! — поклати глава Реджи. — За бойни кораби и войници клиенти колкото щещ, Калризиан... Всички са се хванали да уреждат стари сметки. А кой ги няма?

— Но норасците се готвят за истинска война — опита за последен път Ландо. — На мен ми трябва само някой, който да плаши пиратите.

— Някои от пиратските шайки са по-костеливи орехи от цели отбранителни системи — сви рамене Реджи. — Зависи, разбира се, от системата.

— Гледай сега, Реджи...

— Ако пак ще повдигаш въпроса с Танаб, по-добре замълчи! — прекъсна го посредникът. — Премятай тази история, за да получаващ услуги... има-няма от петнайсет години вече.

— Винаги ти става драго, когато видиш благодарно същество — хладно процеди Ландо и стана. — Довиждане, Реджи. Дано ти е забавно с войната, която си си избрал.

Следобедното килпарианско слънце заслепи Калризиан след прохладния сумрак на кафенето. Около минута Ландо стоя пред прага на заведението и изучаваше фирмените знамена, които се развяваха по дължината на цялата Космическа улица, питайки се дали да не провери настоящата им клиентела. Не, Реджи беше прав. Всяка сваятна команда наемници търсеше по-едри поръчки от охраната на товарни кораби. И по-високо заплащане от онова, което Ландо можеше да си позволи. След почти две десетилетия опустошителни битки най-сетне галактиката бе стигнала до мир... и вместо да го запазят, всички наново се хвърляха в едновременно си дребни ежби, които Новият ред на императора бе преустановил. Ландо поклати уморено глава и се упъти към космодрума.

Гълчавата стигна до слуха му далеч преди да бе видял тълпата. Беше многолюдна, както и можеше да се очаква заради повода. При

входа на док шейсет и шест се бяха струпали най-малко три хиляди. Освен че скандираха като всички „Мъст за Каамас!“, тези носеха и плакати.

Бившият комарджия и настоящ бизнесмен трябваше да им е благодарен за възможността да ги разблъска, пробивайки си път, и да излее върху тях поне част от насъбралото се в него раздразнение. Но днес дори този късмет му се размина, защото неговата „Дама на късмета“ се намираше през две врати, в док шейсет и осем. Мърморейки под нос нещо за хора, дето си нямат работа и протестират за неща, случили се, преди повечето от тях да са били родени, Калризиан заобиколи тълпата и тръгна към своя док. Ако зависеше от него, щеше час по-скоро да се махне от Килпар.

Беше стигнал на десет метра от тълпата, когато въпреки пелената на възмущение съобрази едно обстоятелство. Протестите неизменно бяха насочени срещу ботанци: едри търговци, дипломати или делови мъже. Но на космодрума в Мос Томро нямаше ботанци, те използваха съвсем друго летище. Тогава срещу кого протестираха тези?

Озъртайки се към тълпата, Ландо се мушна в една пряка далеч от погледите им и извади предавателя. Настрои го да мине през комуникационната система на „Дамата на късмета“ и се обади в контролния център на космодрума.

— Ландо Калризиан от док шейсет и осем — съобщи той на отегчения служител. — Бих искал да получа списък на корабите в шейсет и шести док.

— Няма да има нужда — прозвуча спокоен глас зад гърба му.

Ландо се обърна. С привично движение ръката му се мушна под наметката и потърси дръжката на бластера. На няколко метра от него с всичките им дипломатически знаци стояха двама белогриви диамалци.

— Моля? — внимателно попита Калризиан. — Какво желаете?

— Позволете да ви се представя — отвърна по-високият от двамата. — Казвам се Пороло Миатамиа, сенатор в Новата република. Мога ли да се уверя, че не се лъжа и вие наистина сте генерал Ландо Калризиан?

— Бивш генерал, да, аз съм Ландо Калризиан — кимна Ландо, пусна дръжката на бластера и изключи предавателя. Вече започваше да разбира причината за стълпотворението пред шейсет и шести док. — Мога ли аз на свой ред да се уверя, че това не е случайна среща?

Миатамиа се усмихна едва-едва. Ландо не беше виждал диамалец да се усмихва по друг начин.

— Имате право — увери го сенаторът. — Моят адютант ви забеляза на пет преки от тук — едното му ветрилообразно ухо посочи към спътника му. — Проследихме ви дотук, за да сме сигурни, че сте вие.

— Да, аз съм — каза Калризиан. Една от чертите на диамалците, които го дразнеха, беше склонността им дълго да отъпкват почвата, преди да пристъпят към въпроса. — Мога ли да направя нещо за вас?

Ухото на Миатамиа трепна по посока на тълпата:

— Корабът ми е на шейсет и шести док. Някои... хора... не одобряват позицията на правителството ми по ботанския въпрос.

— Да, чух нещо — каза Ландо. „Значи сега е ботански въпрос, не каамаски. Интересно!“ — Позицията на правителството ви е да се прости или нещо такова...

Сенаторът го изгледа внимателно.

— Нима предпочитате осъждането на невинни?

— Това е политика — разпери ръце Ландо. — Аз съм само един бизнесмен, който се опитва да спечели малко пари.

Миатамиа задържа още миг погледа си на него. След това едно от ушите му помръдна.

— Може и така да е — каза той загадъчно. — Тези протестиращи изразиха мнението си. Обърнах се към летищните власти с молба да ги разпръснат, за да мога да си взема кораба.

Калризиан кимна. След фаталния бунт на Ботауи преди една седмица напълно разбираше нежеланието на сенатора да навлезе сред тълпата.

— Няма нужда да ми казвате, че не са пожелали да си мръднат пръста.

— Да, така е — отвърна Миатамиа. — На излизане ви зърнахме...

— Ясно — каза Ландо. — Какво мога да направя за вас?

Сега помръдна другото ухо на сенатора:

— Искah да ви помоля да използвате влиянието си в Новата република, за да се застъпите за мен.

Влияние в Новата република!

— Много ми се иска да можех да ви помогна — отвърна той. — Но засега влиянието ми се ограничава до шепа приятели и делови партньори. В момента нито един от тях не е на Килпар.

— Разбирам — няколко секунди Миатамиа мълча. — В такъв случай дали не бихте казали няколко думи на тълпата? Като герой от бунта вероятно бихте успокоили напрежението.

— Силно се съмнявам, че подвизите ми от миналото ще значат нещо за тях, сенаторе — изсумтя Ландо. — Напоследък се установява тенденция да се забравя случилото се тогава.

— Отказвате ли да ми помогнете?

— Нищо не съм отказал — отвърна бившият генерал, полагайки усилия да запази търпение. — Само отбелязах, че не мога да направя едно нещо за вас, не мога да ви отведа до кораба ви. Ако искате да се върнете на Корускант или у дома, това е друго нещо.

Този път помръднаха и двете уши на диамалеца:

— Какво имате предвид?

— Моят кораб е на шейсет и осми док — поясни Ландо. — За мен ще бъде чест да ви отведа на което и да е място в Новата република.

— Останалата част от екипажа още е навън — посочи адютантът. — Отцепени са от тълпата. Ще вземете ли и тях?

— Имах предвид вас и сенатор Миатамиа — отговори Калризиан и ги погледна. — Пилотският отсек на кораба ми не е обширен — той отмести поглед към сенатора. — Но ми се струва, че тълпата не се интересува от екипажа ви, а от сенатора. Ако него го няма, едва ли ще продължат да стоят пред дока.

— Разумни приказки — съгласи се Миатамиа. — Сега кажете цената.

— Няма цена, сенаторе — махна Ландо към дока с „Дамата на късмета“. — За мен ще бъде чест да приема на борда си толкова почетен гост.

Миатамиа не помръдна.

— Кажете, моля, цената. Винаги има цена.

— Няма цена — повтори Калризиан. — Е, да кажа все пак, че подводният ми рудодобив страда заради пиратски набези. Дали няма да е възможно да постигна споразумение с диамалската флота да осигурява извънредна охрана за корабите ми.

— Основната задача на диамалската флота е да защитава диамалските интереси — отвърна Миатамиа. — И все пак разговорите по този въпрос не са невъзможни.

— Благодаря, сенаторе — каза Ландо. — Надявам се, че няма да ви създам затруднения. Ще тръгваме ли?

Двамата диамалци отказаха да се затичат или дори да ускорят крачка по краткия път до шейсет и шести док. Явно го смятаха за въпрос на чест. Преди тримата да стигнат до половината път, чакащата през две врати тълпа ги съзря. Лишен от техните предразсъдъци, Ландо си плю на петите и отвори вратата в мига, когато тълпата хукна към двамата. Миг преди да ги стигне, те влязоха в дока с поизцапани дрехи и Ландо хлопна вратата зад тях.

— Варвари! — възмути се адютантът с кипящ от възмущение глас. — Никое същество няма право така да унижава друго.

— Успокой се! — невъзмутимо каза Миатамиа и изтръска няколко семки от гнил плод от ръкава си. — Малцина притежават мъдростта и способността да се изразяват подобаващо като диамалците. Вместо като на варвари, от които трябва да стоиш подалеч, или дори като на престъпници, заслужаващи наказание, трябва да гледаш на тях като на деца, които се нуждаят от добро възпитание. Не сте ли съгласен? — погледна той към Ландо.

— Мисля, че засега трябва да отложим обсъждането на този въпрос, сенаторе. Поне докато не се отдалечим достатъчно от Килпар.

— Мъдър довод — съгласи се диамалецът, мърдайки двете си уши. — Моля, водете ни.

* * *

Тирс извърна лице от екрана си... и от изражението му Дизра разбра, че е улучил в десетката.

— Имаш ли цел? — попита той.

— Имам — отвърна майорът. — Сенатор Пороло Миатамиа, представител на Диамала в Новата република — той завъртя екрана, за да се вижда. — Никога няма да отгатнете с кого е тръгнал?

Дизра погледна доклада и ококори очи.

— Сигурно се шегуват! Ландо Калризиан!

— Не се шегуват — увери го Тирс. — И не грешат. Агентът ни е проверил в дневника на космодрума на Мое Томро. Калризиан, сенаторът и адютантът му са излетели с яхтата на Калризиан.

— Вярно — измърмори Дизра.

Ясно защо бившият гвардеец изглеждаше толкова доволен. Диамалците бяха твърди застъпници на прошката за Мон Каламари и Дурос. Идеални персонажи за малката постановка, подготвена от Тирс. А присъствието на близък приятел на Хан Соло беше ягодката върху тортата.

— Закъде летят?... Ето, Корускант.

Майорът изведе на екрана звездна карта и започна да нанася маршрута на нея.

— Да предположим, че Калризиан се насочи право към Корускант. Никакъв проблем няма да го засечем, където пожелаем, по пътя. Въпросът е само дали двамата с Флим ще успеем да стигнем до „Неумолим“, преди да прехванат яхтата.

— Няма да е добре, ако се наложи да чакат, докато се появите — предупреди го Дизра. — Трябва да е като някой от уж случайните подготвени номера на Траун.

— Бъдете така добър да не ме поучавате за собствения ми план — студено каза бившият гвардеец, докато чертаеше маршрутите по картата. — Ще се понапрегнем, но ще успеем!

— Още не съм запален привърженик на този план, Тирс — отбеляза мофът. — Нямаме представа, как ще реагира Новата република.

— Напротив — търпеливо отвърна майорът. — Вече ви обясних всичко.

— Изложи предположенията си — поправи го Дизра. — Но те си остават само предположения.

— Ако не искате да поемете известен рнск, защо изобщо се включвате в играта? — с още по-студен глас попита Тирс. — Още не е късно да се оттеглите, ако сте загубили кураж.

— Не говорим за смелост, майоре — изръмжа Дизра. — Говорим за избягването на излишни рискове.

— Този не може да се избегне, ваше превъзходителство — настоя Тирс. — Вярвайте ми. Сега ни е нужен и прехващащ кръстосвач — майорът повдигна вежди. — Времето ни е малко.

Мофът преглътна с известно усилие останалите си доводи. Тирс заговори за новия си план, след като се завърна от Ята Минор, и Дизра още се опъваше по малко. Но, тъй или иначе, вече си бяха заложили главата и трябваше да дадат всичко от себе си.

— Добре — отново изръмжа мофът. — Стани ми от стола, за да дам нареждания.

ГЛАВА 16

— Е, генерале — облегна се назад в стола си адмирал Пелаеон и пое предложената му чаша кареаски алкохол, — как са нещата на Яга Минор?

— Както открай време, адмирале — отвърна генерал Хестив и махна към далечната планета, която се виждаше в наблюдателницата на кабинета му. Той наля малко алкохол и в своята чаша и седна зад отрупаното си с чипове бюро. — Спокойно.

— Научих, че неотдавна е имало вълнения сред ягайското население — каза Пелаеон.

— Нищо особено — отново махна с ръка Хестив. — По-голямата част от населението е лоялно към властта и по собствена инициатива наказва размирниците. Налага се да се намесваме единствено за да защитим самите недоволни от прекомерно съвестните лоялисти.

— Това ви дава възможност да се отъждествявате с морала.

— Точно така — съгласи се генералът. — Доста окуражаващ контраст с обичайния ни образ пред чуждоземците.

— Да — измърмори върховният командващ, отпивайки от напитката си. — Жалко, че императорът не беше по-последователен в този начин на управление преди двайсет години.

— Жалко, че не го детронира някой, преди властта така налудничаво да го бе заслепила, докато още имаше време — с горчивина го поправи Хестив. — Не може да не е имало стотици талантиливи управници и флотски офицери, способни да запазят Империята.

— Поне един имаше — със стегнато гърло едва чуто промълви Пелаеон.

Хестив прехапа устни.

— Да... върховният адмирал Траун. Винаги ще съжалявам, че не успях да се срещна с него.

За момент двамата мъже замълчаха.

— Мисля — започна Хестив накрая, — че няма доникъде да стигнем с жалби за пропуснатите възможности. Това е минало, ние сме в настоящето. Струва ми се, адмирале, че сте тук, за да обсъдим бъдещето.

Върховният командващ отпи още една глътка и погледна изпитателно генерала:

— Казано без заобикалки, войната с Новата република приключи, ние я загубихме. Мнението ми на професионален военен е, че трябва да преговаряме за примирие.

Мускулите около очите на генерала трепнаха.

— Имате предвид капитулация.

— Ще преговаряме за условията — каза Пелаеон. — Ако си свърша работата, както трябва, ще успеем, струва ми се, да запазим почти всичко, което имаме сега.

— Всичко, което имаме сега... — изсумтя генералът.

— Продължаваме да контролираме над хиляда обитаеми системи — меко напомни адмиралът. — Нима предпочитате Новата република съвсем да съкрати броя им и чак тогава да приемем неизбежното?

— В момента Новата република не е в състояние да съкрати този брой — възрази Хестив. — Мисля, че в скоро време ще се хвърлят не върху нас, а един върху друг.

— Да, имат си проблеми — съгласи се Пелаеон. — Но ако очаквате Новата република да бъде потопена в повсеместна гражданска война по повод на Каамас, ще бъдете разочарован.

— Моля за извинение, адмирале, но при цялото ми уважение не съм съгласен с вас — отвърна генералът. — Това съвсем не е изключено, особено с малко помощ от наша страна.

Върховният командващ потисна въздишката си. Това беше още един довод, който непрекъснато чуваше по време на обиколката си.

— Значи бихте ги окуражили в самоунищожението им?

— попита той. — Бихте изпразнили корабостроителниците си, ако се наложи? Бихте пренасочили личния състав и средствата от базата Убикторат? Бихте оставили тази система напълно незащитена?

— Ако се наложи, да — отговори Хестив. — Това е военна база, сър. Средствата ѝ са предназначени за такава цел.

— Съгласен съм — кимна Пелаеон. — А когато разберат, че сме ги подтиквали?

— Няма причина да разбират — възпротиви се генералът.

— Не е нужно да използваме звездни разрушители, имперски изстребители или нещо друго, което да ги насочи недвусмислено към нас.

— Да — поклати глава Пелаеон. — Можем известно време да останем в сянка. Можем да останем дори дълго време, но накрая ще разберат. И отново ще се сплотят — за толкова време, колкото да ни унищожат.

Хестив погледна през илюминатора към синьо-зеленото кълбо в далечината.

— Поне ще воюваме — изрече той с очевидно затруднение. — В предложението ви... няма достойнство, сър.

— В напразното жертване на хора също — възрази Пелаеон.

Генералът се усмихна кисело.

— Знам. Но на загиналите поне ще е спестен срамът от капитулацията.

— Във флотата има хора, които ще нарекат това „поведение на достоен воин“ — отвърна върховният командващ.

— Аз го наричам глупост. Ако всички загинем, мирогледът и идеалите на Новия ред ще загинат с нас. Но ако се предадем, ще останат живи. И когато Новата република се самоунищожи, ние ще сме в състояние да се вдигнем отново. Може би най-сетне тогава галактиката ще е готова да ни приеме.

— Може би — намръщи се Хестив.

— Не е позор да се оттеглиш от непечеливша позиция, генерале — тихо продължи Пелаеон. — Неведнъж съм виждал върховният адмирал Траун да постъпва, без да се срамува, по този начин, вместо да губи воини и кораби. И именно това предлагам да направим сега.

Генералът неспокойно въртеше чашата си.

— Навярно вече сте говорили с мофите.

— Да — каза адмиралът. — Накрая се съгласиха.

— Неохотно, предполагам.

— Никой не изпитва особен ентусиазъм — отвърна Пелаеон. — Това е нещо, което просто трябва да се направи.

— Може би сте прав — въздъхна Хестив. — Колкото и да не ми се иска — той изпразни чашата си на един дъх. — Имате подкрепата

ми, сър. Предполагам, това е истинската причина за идването ви на Яга Минор. Мога ли да направя нещо друго за вас?

— Да — отговори върховният командващ, извади един информационен чип и го подаде през бюрото. — Първо искам да пуснете този списък с имена през компютърната система на Убикторат.

— Разбира се — каза генералът, пъхна чипа в отвора и включи терминала си. — Търсите ли нещо определено?

— Неизкривена информация — отвърна адмиралът. — Подозирам определени личности в незаконни финансови връзки с моф Дизра, но не можахме да проследим връзките.

— Дизра не ви ли позволи да проверите в архивите на Бастион? — попита Хестив с кисела усмивка.

— Несъмнено щеше да позволи — отговори Пелаеон. — Просто нямам доверие в онова, което бихме намерили в тях.

— Е, на нашите можете да имате — увери го генералът и започна да пише по клавиатурата си. — Никой не може да влезе в досиетата без съответните двойно потвърдени пълномощия. Онзи майор от „Заличител“, Тирс, се увери за своя сметка, когато се опита...

— Майор Тирс? — прекъсна го адмиралът. — Майор Гродин Тирс?

— Да — намръщи се генералът. — Беше тук от името на капитан Тразен. Само че не можахме да установим връзка със „Заличител“, за да получим потвърждение на пълномощията му, и не го пуснахме в системата. Защо? Нещо не е наред ли?

— Хм — изръмжа Пелаеон. — Майор Тирс не е от екипажа на „Заличител“. Той е адютант на моф Дизра.

Изражението на Хестив се вкамени.

— Така ли?

Върховният командващ имперската флота махна към терминала.

— Има ли начин да се разбере до кои данни е достигнал?

— Нали ви казах, че не го пуснахме.

— О, той е влязъл в системата — мрачно отвърна Пелаеон. — През терминал, останал без наблюдение. Или си е донесъл свой компютър и се е свързал през някой от възлите. Абсолютно съм сигурен, че не си е тръгнал от тук без онова, за което е дошъл.

Хестив бързо пишеше по клавиатурата си.

— Имате право. Ще наредя проверка. И ще ги накарам още веднъж да проверят самоличността му.

Проверката отне малко по-малко от час. Намериха онова, което Пелаеон знаеше, че ще открият. Нищо.

— Няма логика — измърмори генералът и изглежда свирепо екрана си. — Знаем, че е бил тук, и то не воден от любов към спорта. Но няма никаква следа от влизане. Какво всъщност е правил?

— Всички досиета ли проверихте? — попита върховният командващ, завъртя екрана към себе си и прегледа списъка.

— Разбира се — леко докачено отвърна Хестив. — Всичко. От програмните файлове до...

— Не — прекъсна го Пелаеон, поразен от ужасяваща мисъл. — Не сте проверили всичко. Не можете.

— Извинете, сър...

— Има данни, до които нямате достъп — прекъсна го върховният командващ, докато превърташе списъка на екрана. — Особено до специалния раздел.

Хестив вдигна вежди.

— Не говорите сериозно — каза той. — Да не искате да кажете, че един прост майор може да влезе в секретния личен архив на императора?

— Звучи невероятно — отвърна Пелаеон, — но само това остана като възможност.

— Един майор!...

— Той е адютант на много лукав моф — напомни му адмиралът. — Не бих се учудил, ако Дизра е открил начин да проникне в специалния раздел. Всъщност, като имам предвид амбициозността му и очевидната липса на задръжки, бих се учудил много повече, ако досега не е намерил такъв начин.

— Още не мога да повярвам — тежко каза Хестив. — Но наистина не остана друга възможност — той повдигна едната си вежда. — Вие можете ли да влезете в тази файлове, за да проверите?

Върховният командващ поклати глава.

— Кодовете и процедурата бяха изгубени много преди да се издигна до чин, който позволяваше да получа инструкции за прилагането им.

— Жалко — каза генералът. — Ако не влезем, няма и да разберем какво е правил.

— Не може да е търсил нещо... архивите на Бастион са копия на тези тук — замислено потърка Пелаеон брадичката си. — Това ме кара да мисля, че целта му е била да добави, да изличи или да промени нещо.

— Значи имената, които издирвате — измърмори под нос Хестив, — може да са на хора в много по-интересни взаимоотношения с Империята, отколкото предполагате.

— Може би — съгласи се адмиралът. Още една неприятна мисъл мина през главата му. — Но няма друга възможност. Ако искам да науча подробности за атаката, унищожила Каамас, къде ще ги потърся?

Генералът сви рамене.

— В редовните досиета трябва да са записани всички доклади, явни и тайни.

— А ако Палпатин е бил замесен, както твърдят слуховете?

— Такова сведение би трябвало да е в специалния раздел — въздъхна Хестив. — Това ли според вас е търсил Тирс?

— И още списъка с деловите партньори на Дизра — каза Пелаеон. — След като така и така ще влиза, защо да не свърши и двете работи?

— Наистина — съгласи се Хестив, барабанейки замислено по бюрото си. — Въпросът е за какво са му на Дизра докладите за Каамас?

— За каквото и да е, едва ли е без връзка с личното му обогатяване — кисело каза върховният командващ. — Само поради тази причина искам да знам какво е. Мисля, генерале, че двамата трябва, без да вдигаме шум, да издирим някого, който да отвори тази файлове от наше име.

— Незабавно ще започна да търся — обеща Хестив. — Къде да ви се обадя, когато го намеря?

— Известно време няма да можете да се свържете с мен — изправи се Пелаеон. — Аз ще ви се обадя, като се върна. Благодаря ви за съдействието.

— Изпълнявам дълга си, сър — отвърна генералът. — Успех... във всичко.

Най-сетне — каза си адмиралът, докато крачеше по коридора към дока, където бе прибрана совалката на върховния командващ. Яга Минор беше последната спирка от обиколката му на слабите брънки от отбранителната верига на Империята. Получи подкрепата на всички висши офицери, с които разговаря. Дойде моментът за самотното му пътуване към Песитин.

Той се намръщи. Три седмици... Три седмици откак полковник Вермел замина за Моришим, за да се свърже с генерал Бел Иблис. Три седмици без вест от полковника и корелианската му корвета. Все по-ясно ставаше, че са го отвлекли по пътя пирати, престарали се части на Новата република или несъгласни с предложението на адмирала офицери от Империята.

Вермел беше добър офицер и приятел и Пелаеон щеше много да скърби за загубата му, а и като върховен командващ щеше да усеща липсата му. Но за момента най-важният въпрос беше дали е успял да предаде съобщението, преди да изчезне.

Пелаеон нямаше как да установи това. Можеше само да отиде на Песитин и да почака Бел Иблис. Ако не дойдеше... е, ще му мисли, когато му дойде времето.

ГЛАВА 17

Официалното му наименование беше Голямата променада. Беше забележителност дори за свят като Сейджанси, който се гордееше с инженерните си постижения. Закрепена на източната стена, на около две трети от дъното на каньона, променадата продължаваше от край до край, над десет километра. По цялото протежение се нижеха дюкянчета и всевъзможни автомати. Около по-големите магазини имаше множество беседки за разговор, градинки за медитация сред скулптурни групи. На други места скалата бе оставена гола, за да могат посетителите да се любуват на красотата на пълзящите растения или на малките водопади, които шуртяха към дъното на каньона.

Но по-завладяваща бе гледката надолу. Отвъд високия до гърдите, изкусно изваян метален парапет се откриваше завладяваща панорама към града, разположен по дъното и стените на разлома. На равни интервали парапетът се разтваряше към сводове, изящно прекрачили каньона към не толкова красивите, но по-практични тротоари по другия бряг. Извитите сводове образуваха увиснали в небесата деветфасетни диаманти. Три от сводовете свързваха отделни части на променадата, две се прехвърляха към тротоарите на по-високо и на по-ниско равнище, един водеше от една точка на тротоарите до друга.

Техническото постижение бе смайващо, още повече че цялата тристагодишна конструкция се държеше без подпорни колони. Докато крачеше по променадата и се любуваше в припадащия мрак на рояците светлинки по дъното и стените на каньона, Люк се питаше би ли се намерил днес строител с такива умения и размах. Търкалящият се до него Арту изпиука.

— Не се тревожи, Арту. Няма да падна — разкърши джедаят рамене под плаща си, — а и в пътеводителя пише, че прехващащи лъчи улавят всеки паднал.

Арту изчурулика не особено убедено. После завъртя купола си, за да погледне крадешком назад, и избипка въпросително.

— Знам — отвърна Люк. — Продължава да ни следи.

Всъщност едрият висок чуждоземец, който със завидна ловкост се мушеше сред пешеходците, тръгна по следите им веднага след като пристигнаха на променадата. Люк нямаше представа, кога двамата с Арту са били забелязани и разпознати. Може би още в турбоасансьора на излизане от космодрума, може би едва тук, на променадата. А и изобщо не беше сигурно, че са ги разпознали — нищо чудно преследвачът им да беше местен крадец, надяващ се да освободи един безпомощен чужденец от астромеханичния му дроид. Ако беше така, предстоеше му изненада. Арту отново избипка.

— Прояви малко търпение — успокои го Люк и се огледа. Пред тях бе площадката на един магазин с водопад и две беседки, които в момента бяха свободни. Не се виждаше никой. Чудесно място за доверителен разговор... или за засада. — Да поспрем за малко — предложи той на Арту и се запъти към изящния парапет на променадата.

Водопадът тихо ромонеше зад гърба им. Люк опря лакти на перилото и се присегна със Силата. В съзнанието на преследвача се долавяше промяна, явно бе взел решение.

— Идва — пошепна Люк на Арту. — Според мен е сам, но може и да има проблеми. Стой настрани.

Дроидът изпиука нервно и се отдръпна. Люк се загледа надолу и усети лека тръпка по гърба, когато дочу приближаващите се стъпки. Доколкото си спомняше, мястото почти изцяло съвпадале с мястото от видението му...

Стъпките спряха.

— Извинете — каза нечий тих глас. — Вие ли сте майсторът джедай Люк Скайуокър?

Люк се обърна. Преследвачът им принадлежеше към непозната раса: висок и едър, покрит с тъмни раковинообразни плочки, които се показваха на гърдите под обшития му с кожа плащ. Главата му бе едра, със зорки черни очи и малки шипове на мястото, на което се намираще устата при хората.

— Да, аз съм Скайуокър — отвърна той. — А вие кой сте?

— Аз съм Мошене Тре — отвърна чуждоземецът. — Уняла от племето каста на народа реларин от Реланс Минор — той вдигна ръка, едра като на ууки, към яката на пелерината си и обърна ръба ѝ.

Забодена от вътрешната ѝ страна, блесна златна филигранна игла с причудлива изработка. — Освен това съм наблюдател на Новата република. За мен е чест да се запозная с вас, господине.

— За мен също — отвърна Люк и кимна.

И последните остатъци на безпокойство изчезнаха от съзнанието му. Наблюдателите бяха един вид официални представители на Новата република. Длъжността беше експериментална, създадена с последната реорганизация на правителствената политика. Наблюдателите се движеха свободно из определените им сектори, а работата им бе да докладват пряко на Висшия съвет и Сената всичко, което видеха и чуеха, като обръщаха особено внимание на погрешни действия на местната власт.

В началото имаше някои страхове, че наблюдателите могат да се превърнат в тайна полиция, събираща както имперската всеобщата ненавист. Засега не се бе случило нищо такова. Властите, натоварени да организират институцията на наблюдателите, подбираха внимателно кандидати с непоколебима нравственост, точно определяйки пълномощията им. Местоназначенията на наблюдателите задължително бяха далеч от родните им краища и те оставаха настрана от местните или расовите съперничества.

Нещо подобно имаше в Старата република, като тогава ролята на наблюдатели изпълняваха рицари джедай. Може би някой ден обучените в академията на Люк щяха да бъдат достатъчно на брой и достатъчно уважавани в обществото, за да поемат отново изпълнението на това задължение.

— Какво мога да направя за вас? — попита джедаят.

— Моля да ме извините за нахалството да ви следвам — продължи Тре. — Но трябваше да се уверя в самоличността ви, преди да ви заговоря.

— Ясно — съгласи се Скайуокър. — С какво мога да ви помогна?

Реларинецът се изправи до джедая и махна през парапета с огромната си ръка.

— Искане ми се да видите какво ще стане в каньона тази вечер, и да разберете.

Люк се взря надолу. Не се виждаше друго освен обичайните светлини на модерния град.

— Къде по-точно? — попита той.

— Там — посочи Тре звездообразното очертание точно срещу тях. Обрамчено от уличното осветление, то бе съвършено тъмно, с изключение на няколко светлини в средата.

— Това парк ли е? — попита Люк и си припомни картата на каньона, която бе разгледал на път за космодрума. — Май се казва „Съвместен покой“?

— Точно така — отвърна Тре. — Виждате ли светлините?

— Да... — отговори Скайуокър и се намръщи.

Броят им нарастваше пред очите му. Добавяха се нови и нови.

— Това се светлини на мира — обясни реларинецът. — Тази вечер хората на Сейджанси се събират в подкрепа на справедливостта.

— Дааа — замислен отвърна джедаят. Ясно виждаше накъде отива работата. — Справедливост.

— Може би все още не разбирате — с лек укор каза Мошене Тре. — Според Висшия съвет и Сената всички такива демонстрации са или бунтове на недисциплинирани и невежи хора, или заговори на Империята. Но невинаги е така.

— Не съм сигурен, че Сенатът вижда нещата толкова опростенчески — възрази Скайуокър. Все пак трябваше да признае, че Тре има право. — Каква е третата категория според вас, в която попада тази демонстрация?

— Както ви казах: в подкрепа на справедливостта — отговори реларинецът. — Светлините, които виждате, са възпоменание за народа на Каамас. Скоро... Виждате ли?

Люк кимна. До купчината бели светлини се появиха няколко сини. Към тях се добавиха още, чертаейки кръг от синя светлина около белия център.

— Виждам.

— Това е почит за жертвите на Врашкото клане — продължи Тре. — Земята, която извършителите придобиха чрез този акт, им донесе голямо богатство. И нито пасикските власти, нито правителството на Новата република се разпоредиха част от това състояние да бъде дадена на оцелелите семейства, както повеляват традициите и старите закони на този свят.

— Един от учениците ми беше враш — спомни си майсторът джедай. — Момчето първо трябваше да се освободи от огромния си

гняв, за да можеше да започне обучението му.

— Съвършено разбираем гняв — отвърна реларинецът.

— Но събралите се там не са гневни, поне не както хората го разбират. Те никого не заплашват. Просто няма да забравят жертвите на несправедливостта, нито ще оставят онези, които са на власт, да забравят.

— Да — съгласи се Люк. — Някои неща не бива да бъдат забравяни.

Няколко минути никой от двамата не проговори. Окръжността от сини светлини се разшири, после около нея започна да се събира жълта светлина, около жълтата — червена, след нея — бледозелена, лилава и най-отвън — отново бяла.

— Вече са всички — поясни Тре накрая. — Тази вечер излязоха едни за възпоменание, утре ще са други, после трети и така нататък. Но и всеки, който поглежда към светлините, си спомня. И така, всички сейджанци са единни в призива към властите несправедливостите да бъдат поправени.

— Само че нито една не може да бъде поправена — поклати глава Люк. — Нито Каамас, нито която и да е друга.

— Сейджанците са наясно с това — отвърна реларинецът. — Те знаят, че загиналите няма да възкръснат, че унищожените светове не могат да бъдат възстановени. Те само настояват за справедливостта, която смъртните са в състояние да въздадат.

— И каква справедливост искат за Каамас? — попита джедаят. — Наказване на цялата ботанска раса заради престъплението на една шепа?

— Мнозина ще кажат, че не това е истинската справедливост — съгласи се Тре. — Но други няма да са съгласни и техните гласове също трябва да бъдат чути. Вижте — махна той към кръговете светлина. — Те настояват, че справедливостта не може да бъде само за отделни народи, справедливостта трябва да е за всички.

Люк се намръщи. Ясно очертаните кръгове се разляха и краищата на едноцветните ивици започнаха да се смесват. Отначало помисли, че демонстрацията приключва и участниците се разотиват. Но външният контур не се разшири. Цветовете продължиха да преливат един в друг, багрите се размесиха хомогенно... Люк разбра. Участниците не напускаха демонстрацията, а се присъединяваха към

възпоменанията на другите. Беше безмълвна, но вълнуваща проява на единство.

— Някои от онези, които сега са в „Съвместен покой“, наистина са убедени, че целият ботански народ трябва да отговаря за престъплението спрямо Каамас — тихо каза Тре. — Ако не с друго, поне с дял в репарациите за оцелелите каамасци. Други отхвърлят такава позиция, но пък настояват, че, не предоставяйки сведения за престъплението, ботанското правителство не може да твърди, че не носи вина. Предстои да пристигнат и чуждоземци. Те ще палят светлините си до сейджанците. Мненията им ще бъдат също толкова разнообразни.

— Като навред из галактиката — каза Люк.

— Точно така — съгласи се реларинецът. — Но тези различия, майстор Скайуокър, не са резултат от враждебни заговори или инсценировки на политически съперници. Те са реални и откровени различия в мненията на расите, влизащи в състава на Новата република. Обявяването им за маловажни или несмислени е обида за честта и почтеността на тези раси и за културите им.

— Прав сте — отвърна джедаят. — Сигурен съм, че и Сенатът го знае. Въпросът е как да съгласуваме тези различия. Не само за Каамас, но и във връзка с хиляди други въпроси.

— Не зная как може да стане — отвърна Тре. — Само знам, че трябва да стане, и то бързо. Видях изблици на ярост заради бездействието на Сената. Има и други, още по-обезпокоителни неща. Твърди се, че Новата република е вдигнала ръце и е оставила отделните светове сами да се разправят със съседите и противниците си. Някои дирят възмездие по стари сметки, други търсят нови съюзи за отбрана.

— Не помня вече — въздъхна Люк — колко обвинения съм чул през последните години срещу правителството на Новата република за тромавост при решаването на някоя криза. Сега от него хем искат да даде повече пълномощия на местните власти, хем го обвиняват, че не се намесва достатъчно в местните конфликти и проблеми.

— Това изненадва ли ви? — попита наблюдателят. — Най-баналното в политическия живот е недоволството от всяко взето решение.

— Прав сте — съгласи се Скайуокър и погледна трепкащите светлини.

— Мнозина от участниците ще отидат по-късно в кафене „Мисленето е свобода“ — каза реларинецът. — Намира се от другата страна, в западния край на парка. Ако решите да отидете там, ще се радват да споделят мненията си с вас.

— Сигурен съм — отвърна джедаят, прикривайки гримасата си. — Благодаря ви, че отделихте за мен толкова време.

— Мой дълг е да информирам отговорните личности в Новата република — дрезгаво каза Тре. — Приемам тази задача извънредно сериозно — той събра върховете на пръстите си и сведе глава. — Благодаря ви на свой ред за вашето внимание, майстор Скайуокър, и ви препоръчвам да посетите тази вечер кафене „Мисленето е свобода“ — информаторът отново сведе глава, обърна се и тръгна.

Арту тихо изсвири зад Люк. Джедаят се обърна и видя дроида, повдигнат на механичните си пръсти, да наднича през парапета към светлинките в дъното на каньона.

— Поразяващо! — каза Скайуокър. — Затова е толкова трудно да се реши. Това наистина са различни мнения.

Арту отново изчурулика. Куполът му се завъртя изразително към свода вляво, по който можеха да стигнат до споменатото от Тре кафене.

— Добре, да отидем — неохотно се съгласи Люк. — Макар че се съмнявам да научим нещо ново. Само ще присъстваме на големи разногласия. Ако искаш истинска информация, попитай някой като Талон Карде — добави той в крачка, докато Арту се носеше до него като добре възпитано куче. — Дали пък да не се опитаме да се свържем с него.

Дроидът изпиука неблагозвучно.

— Надявам се, че това изразява настоящото отношение към него на Корускант — предупредително каза Люк, — а не е мнението ти за самия Карде. Той направи много за Новата република.

Арту издаде неопределен звук, след това доста убедително наподобя звъntenето на монети.

— Да, разбира се, платено му беше за помощта — призна Скайуокър. — Не ти си припомни, че и Хан в началото се присъедини към бунта за пари, преди изцяло да се промени.

Двамата стигнаха до свода и поеха по закрития преход. Подобно на цялата променада сводовете бяха поразяващи съоръжения, извисени елегантно над половинкилометровото дефиле без подпори или носещи въжета. Дясната половина на платното бе с нехлъзгаща се настилка, предназначена за пешеходци или за наслаждаващите се на гледката. В лявата половина две плъзгащи се една срещу друга ленти извозваха бързащите. Можеше да бъде само една много приятна разходка — с известно огорчение си помисли Люк. Напоследък не му оставаше време за такива прости удоволствия.

— Важното е, че Карде винаги първо на нас носи важната информация — подкани той дроида да се качи на лентата, преди сам да го последва. — Признава ли го или не, той очевидно е на наша страна.

Арту издаде звук, който вероятно означаваше „щом казваш...“, и пак завъртя купола си напред. Лентата ускори хода си, с интерес забеляза Люк, докато се приближаваха към върха на свода. В същото време в началната точка продължаваше плавно да поема пътниците. Навярно е използван псевдофлуиден материал, възпроизвеждащ принципа на въздушните вълни, за да създава различни ускорения в различните си части — предположи Люк. Още едно чудо в списъка с инженерните постижения на сейджанците. Намираха се на върха на свода и Люк отвори уста да помоли Арту за анализ на състава на лентата, когато усети трепване в Силата. Беше слабо, едва доловимо и все пак достатъчно. Съвсем близо до джедая някой се канеше да извърши убийство.

Той слезе от лентата, губейки за миг равновесие. Арту изпищя от изненада, после още веднъж изпищя, когато Люк го хвана със Силата и свали и него от лентата.

— Тихо! — нареди Скайуокър, спускайки го на тротоара. После се огледа и се присегна със Силата.

Намерението за убийство бе все така близо, но нито един от малобройните минувачи, които се намираха в този момент на свода, не му приличаше на убиец. Люк вдигна очи.

На десетина метра нагоре две качулати фигури притискаха гръб о парапета на другия, успоредния свод. Едната беше по-малка, приличаше на дете. Зад тях Люк зърна зловещите фигури на убийците, които пристъпваха бавно към жертвите си. За миг блесна острие.

Нямаше време за губене. Скокът не беше от лесните, но нима нещо можеше да спре джедай, призовал за съюзник Силата? Не се знаеше само дали прехващащите лъчи над каньона нямаше да го уловят във въздуха, преди да е достигнал целта си, и да го свалят плавно долу. Имаше само един начин да разбере.

— Стой тук, Арту! — шепнешком нареди Люк.

Джедаят призова Силата и се метна върху парапета.

Остана няколко секунди, мерейки на око разстоянието до другия свод, вдиша дълбоко, присегна се отново със Силата и скочи.

Прехващащите лъчи явно не действаха толкова бързо, колкото се бе опасявал, и той се улови с протегнати ръце за парапета на другия свод. Увисна за миг, после се прехвърли леко над парапета и се приземи приклекнал върху неподвижната част на тротоара.

Един поглед му бе достатъчен, за да обхване картината. Вдясно двете набелязани жертви притискаха гръб към парапета. Качулката на по-високата фигура се бе смъкнала, откривайки сбръчканото лице на беловласа възрастна жена. Лицето на детето не се виждаше, но Люк достатъчно ясно долавяше ужаса му от паническия начин, по който се гушеше в жената.

Ужасът на детето бе напълно основателен. От долния свод Люк видя да пристъпват трима мъже. Сега установи, че тримата са част от по-голяма група. Още девет фигури образуваха на няколко крачки зад тримата полукръг около жертвите. Имаха лица на закоравели създания и изразяваха склонност към насилие и жестокост. И деветимата стояха с извадени бластери и обърнати към Люк лица. Пет от дулата сочеха към джедая.

— Достатъчно — извика Скайуокър и се изправи. — Свалете оръжията!

— Аз ще ти предложа друго — изръмжа единият от нападателите. Тонът му беше също толкова заплашителен, колкото и погледът. — Кръгом и да те няма, докато още можеш!

— Не ми харесва предложението ти — отвърна Люк, стараяйки се гласът му да звучи убедително.

С тези прицелени в него пет бластера, станали междувременно шест, щяха да са истински добро постижение изваждането на лазерния меч и отбиването на залпа, който щеше да последва незабавно.

На две крачки вляво от Люк двете ленти се разминаваха с добра скорост...

— Стига сме си губили времето! — обади се един от главорезите. — Да приключим с него и да...

В този миг детето мръдна. Движението му бе толкова незабележимо, че Люк не можа веднага да разбере какво става. Както бе вкопчено в старицата, то се обърна със замах към най-близкия от въоръжените с ножове убийци. Ръката му мина през гърдите на мъжа, все едно бе недостигнала целта плесница. После сякаш самият мах го отхвърли като рикоширал камък към втория палач. По същия начин ръката мина и през неговите гърди, а детето вече летеше към третия нападател. С хъркащ звук първият се свлече на земята...

Някой изруга люто. Насочените към Скайуокър бластери трепнаха, убийците обърнаха глава към детето и баба му... И вторият мъж се смъкна на земята, а третият започна да се свлича. Съвършено необяснимо ножът му се мъдреше в едната ръка на детето. Миг след това вече го нямаше там, само дръжката му стърчеше от гърдите на един от убийците с бластер. В този момент качулката се смъкна за малко назад и се показа главата на детето. Не беше дете. Беше ногри.

Лицето му бе последното нещо, което видяха повечето от главорезите. Докато Люк вадеше лазерния си меч, ногритото се бе превърнало във вихрушка. Сnižаваше се, въртеше се, сечеше с ножовете, святкащи сега и в двете му ръце, и избягваше бластерните изстрели с лекота. Граната изтропа на тротоара и се търкулна в краката на старицата. Скайуокър се присегна със Силата, изнесе смъртоносния експлозив над парапета и го захвърли силно нагоре. Когато високо над главите им се чу експлозия, битката бе приключила.

— Майстор Скайуокър! — изрази с пресипнал глас и кимване почитанията си ногритото, прибирайки ножовете в скрити под дрехите кании. — Присъствието ви е чест за мен. Признателен съм ви за помощта.

— Аз още повече — изумен поклати глава Люк. Бе гледал тренировки на ногрите и смяташе, че има представа за бойните им умения. Оказа се, че изобщо не е така. — И без мен щяхте да се справите чудесно.

— Моля за извинение, но това не е истина — възрази ногритото, прекрачи телата и пристъпи към джедая. — Вие точно навреме

отвлякохте вниманието им за четирите секунди, без които нямаше да се справя.

— Да не говорим за гранатата, която изхвърлихте — обади се старицата, която бе клекнала и ловко претърсваше джобовете на убитите. — Без светкавичната ви реакция нямаше да сме живи. Благодаря ви.

— Моля — каза Люк, гледайки я с нарастваща подозрителност. Бабицката бе приключила с претърсването на едно тяло и се премести на друго. Беззащитните жертви, на които се бе втурнал да помага, се оказваха воин ногри и жена с похватите на професионална джебчийка. — Мога ли да попитам кои сте?

— Не се страхувайте — отвърна жената и прекъсвайки за миг заниманието си, му отправи лъчезарна усмивка. — Заниманието ми е свършено почтено и пристойно. Казвам се Моранда Савич. Плакмирак е мой телохранител. Работим за един стар ваш познат, Талон Карде.

— Така ли! — възкликна Скайуокър. — Чудна работа, тъкмо мислех да потърся връзка с него.

— Е, попаднахте на нужното място — каза Моранда и се изправи. — Той тъкмо пристигна на Сейджанси.

— Шегувате се — навъси се джедаят. — Какво прави тук?

— Кой може да каже какво прави Карде тук или там? — философски отговори Моранда. — Попитайте него!

Люк погледна към светлините на града. Отново бе попаднал на нужното място в нужното време. Силата наистина бе с него.

— Благодаря — кимна той на Моранда. — Май наистина ще го направя.

— Шефе!

Карде вдигна очи от бюрото си и видя Данкин да провира глава през открехнатата врата на кабинета му.

— Какво има?

— Савич и ногрито се върнаха — каза Данкин. — Тя носи информационната пластина, която ти искаше.

— Добре — промърмори контрабандисткият шеф. Върху лицето на Данкин цъфтеше същата лукава усмивка, както когато екипажът на вахта готвеше номер на нищо неподозиращата Хшиши. — Какво има още?

— Водят ти и изненада — ухили се до уши дежурният.

— Сериозно! — сдържано възкликна търговецът на информация и добави хладно: — Нали знаеш колко обичам изненадите.

— От тази ще останеш доволен, шефе — увери го Данкин и се дръпна от вратата.

В кабинета влязоха Плакмирак и Моранда Савич, която стискаше в ръка цилиндърчето на информационната пластина в ръка. После в рамката на вратата се появи...

— Гледай ти! — извика контрабандистът и скочи на крака. — Много приятна изненада наистина! Здравей, Скайуокър.

— Здравсти, Карде — кимна Люк. — Не очаквах да те видя тук.

— И аз теб — отвърна контрабандистът. — Сам ли си?

— С Арту сме — отвърна джедаят и кимна през рамо. — Той видя един ремонтен дроид G2-9T в товарния ти отсек и спря да си поговорят.

— Дано да има какво да си каже с него — каза Карде, взе цилиндъра от Моранда и погледна отличителните му знаци. — Това е последният G2, който купувам през живота си. Някакви проблеми, Моранда?

— Нападнаха ни на връщане — отвърна тя. — Дванайсет бяха, професионалисти. Не разбрах за кого работят.

— Най-вероятно за някого от хътяните — предположи Карде, въртейки цилиндъра в ръка. — Не са изпаднали във възторг от загубата на това.

— Сигурно е така — съгласи се Моранда. — Които и да бяха, Плакмирак се погрижи за тях.

— С помощта на майстор Скайуокър — дрезгаво добави ногрито. — Появи се точно навреме.

— Майсторите джедаи го умеят това — сухо отбеляза Карде и върна цилиндъра на Моранда. — Добре. Занеси го на Одонл. Можеш да си починеш, докато го провери и ти плати. Искаш ли друга поръчка?

— Само ако е нещо по-приятно от куриерството — отговори тя. — Като изключим нападението, си беше скука — Моранда посочи Люк и Плакмирак. — Ас тия двамата и то не беше кой знае какво.

— Ще се постарая другия път да ти е интересно — обеща Карде. — Всъщност имам нещо като за твоите дарби. Върни се тук, след като

ти платят, и ще поприказваме.

— Добре — кимна Моранда.

Плакмирак също сведе отсечено глава и двамата напуснаха кабинета. Контрабандистът вдигна вежда към Люк.

— Благодаря ти за помощта. Сега аз ти дължа услуга.

— Е, чак пък толкоз! — отвърна джедаят. — Плакмирак преувеличава.

— Да, както си установил, тия двамата нямат много нужда от помощ — съгласи се Карде. — Много съм доволен от услугите им. Какво всъщност те води на Сейджанси?

— Всъщност Силата ме доведе — сви рамене Люк. — С медитация се опитах да надникна в бъдещето и се видях тук. И ето ме.

— О! — възкликна Карде. — Не би ми било много уютно с такава непредсказуема техника.

— Аз самият още не съм изцяло свикнал с нея — каза Люк. — Но пък и без това исках да се свържа с теб, така че явно върши работа. Теб какво те е довело тук, ако смея да попитам?

— Не е тайна — отвърна търговецът на информация. — Поне от теб. Опитвам се да установя дали в протестите из Новата република се намесват външни агенти. На Сейджанси има отдавнашна традиция с мирни демонстрации, та си помислих, че логично насам биха се насочили евентуални провокатори.

— Логично — съгласи се Скайуокър. — Но и някак прекалено очевидно.

— Зависи какъв подход ще възприемат въпросните провокатори — каза Карде. — Според мен си струва да се провери. Каза, че искаш да говориш с мен? За какво?

— Интересувам се докъде стигна в издирването на клонингите.

— Доникъде — призна си контрабандистът. — Никой от информаторите ми не е чувал нищо. И да има такова нещо, онзи, който се занимава с него, действа крайно внимателно.

— А пиратите Каврилу? — попита Люк.

— Покриха се в миша дупка — поклати глава Карде. — Разбирам ги. Майстор деждай да те прогони от най-сигурното ти убежище, едва ли е от най-ободряващите преживявания.

— Когато върховният адмирал Траун те прогони от Миркр, ти не загуби ума и дума — напомни му Скайуокър.

Карде се усмихна накриво. Споменът не му беше никак приятен.

— Може би съм направен от по-корав материал. Или просто не ми е проличало, че съм загубил ума и дума.

Интеркомът на бюрото му извънхна и той се пресегна да натисне копчето.

— Да?

Появи се лицето на Данкин, непривично застинало.

— Спешно съобщение от „Звезден лед“ — със свити устни изрече той. — Фаун казва, че са пленили Мара.

Карде усети как стомахът му се сви на топка. Облегна се назад в стола си и попита:

— Фаун още ли е на линия?

— Приблизително. Сигналът е особен... минава през доста прехвърляне... но се чува. Пети канал.

Хан натисна съответното копче. Със закъснение осъзна, че Люк е заобиколил бюрото му и стои зад гърба му.

— Фаун! Аз съм Карде.

— Да, сър — гласът на капитана на „Звезден лед“ трептеше от изкривяванията заради многобройните препредавания в хиперпространството. — Наблюдаваният космически кораб кацна на втората планета от системата Нираван. Джейд го последва с изстребителя. Получихме импулсно съобщение, че е в беда. Може да са я пленили, може и да е по-лошо.

Карде усети буца в гърлото си.

— Данкин, получихме ли запис на импулсното съобщение?

— Да.

— Пусни го.

Карде внимателно изслуша гласа на Мара, който съобщаваше данните за полета и приземяването, описваше сухо пещерата и крепостта, после стреснато възклищаваше. Последният звук бе сякаш от падане.

— Хшиши веднага да започне обработка на записа — нареди той. — Искam да извлечете всичко възможно от него.

— Работим!

— Ние пътъом понаправихме нещо — обади се Фаун. — След като Мара пада, със сигурност се чуват дишане и пулс, така че поне в този момент е била жива. Установихме, че в пещерата е имало

петдесет или повече летящи същества. Поне толкова чифта пляскащи криле преброихме. Изхождайки от различната скорост на разпространение на звука във въздух и кост, предполагахме, че нещо я е ударило по главата отпред или отстрани.

— Нападение? — смръщи се Карде.

— Или злополука — допълни Фаун. — Знаем, че точно преди това се е движила и се е намирала вътре в пещерата. Може да се е ударила в стена или в нещо друго.

— Да анализираме ехото — предложи Данкин. — Ще можем да определим колко близо е била до стена, когато се е ударила.

— Направете го — Карде вдигна поглед към Скайуокър, застанал безмълвно до него. Люк гледаше тревожно нанякъде. — Знаеш ли нещо? За планетата или за този, с когото е говорила?

Джедаят бавно поклати глава. Погледът в очите му стана още по-тревожен.

— Не. Но когато видях себе си тук, видях и Мара. Намираше се... възможно е да е било пещера.

— Не исках да я оставям там — обади се Фаун. — Но и не искам всички да изчезнем, без никой да разбере. Особено с тези кораби и крепостта...

— Постъпила си правилно — увери я Карде. — Въпросът сега е как да я измъкнем — той погледна към Люк. — Или по-точно, кого да изпратим, за да я измъкне.

Люк тръсна глава и обърна очи към контрабандиста.

— Предлагаш аз да отида, така ли?

— Някой там те познава — забеляза Карди. — Поне Мара така смята. Ти може би си единственият, с когото той... или то... или те... ще пожелаят да говорят.

— Не мога да тръгна — отвърна джедаят. Думите излязоха от устата му някак механично. -Вниманието му бе другаде. — Имам задължения тук.

— Имаш задължения и към Мара — възрази Карде. — Всъщност имаш задължения към цялата Нова република. Ти си виждал един от онези кораби и си наясно, че това е неизвестна култура. Ако крепостта, която е видяла Мара, е от същия материал като онази на Хиджарна, те могат да се барикират вътре и да отблъснат всяка атака. Освен това...

— Добре — прекъсна го Скайуокър. — Тръгвам.

Карде премига, изненадан от внезапността на решението му. Беше си приготвил още доводи и се канеше да ги излага поне още няколко минути.

— Чудесно — каза той. — Кажете каква техника ти трябва. По-голям кораб, разбира се. Данкин, с какво разполагаме?

— Няма време! — отсече Скайуокър, преди Данкин да отвори уста за отговор. — Изтребителят ми е на шестнайсети док. Въведете навигационната информация в Арту, зареждаме с гориво и излитаме.

— Нямах място за пътник в изтребителя — отново се обади Фаун. — Ако е ранена...

— Ще вземем нейния изтребител и ще оставим моя — прекъсна я Скайуокър. — Да не губим повече време!

— Няма да стигнеш далеч със „Защитник“ — възрази Карде и натисна няколко копчета на клавиатурата. — Искам да ти предложа компромис. Тръгваш от тук с изтребителя си, а аз ще изпратя „Сутрешна умора“ да вземе „Огънят на Джейд“ и да те пресрещне на Дурон. Дроидът му няма да е активиран, но Арту ще се справи.

— Не искам да се появявам на Нираван с толкова голям кораб — упорито поклати глава Люк.

— Тогава можеш да оставиш „Огънят“ някъде във външната система и да продължиш с изтребителя — предложи Фаун. — Докъто спокойно ще го побере.

Скайуокър се поколеба за част от секундата.

— Съгласен съм — кимна накрая.

— Данкин! — извика Карде. — Свържи се с космодрума и поръчай да заредят изтребителя. Това е най-спешното засега. Заплашвай, подкупвай, ако трябва. След това сложи в товарния му отсек възможно най-пълния комплект за оцеляване. Доколкото си спомням, отсеъкът е два кубични метра и побира сто и десет килограма.

— Слушам! — отвърна Данкин. — Какъв конвой ще изпратим след него?

— Какъвто съберем — отговори Карде и изкара на екрана списък на корабите си. Флотата му бе внушителна, но, както винаги, пръсната из цялата Нова република. Събирането ѝ би отнело много време...

— Не искам никакъв конвой — прекъсна го Люк. — Влизането с „Огънят на Джейд“ е достатъчно рисковано. Колкото повече кораби

нахлуят в системата, толкова по-вероятно е някой от тях да бъде забелязан. По-добре да се опитам да вляза сам.

— Но не можеш да я измъкнеш сам — възрази Фаун.

— Мога — тихо възрази джедаят. — Щом се налага.

— Не можеш — настоя капитанът на „Звезден лед“. — Карде? Кажи му!

В продължение на една минута контрабандистът гледаше изпитателно Люк. Мислите му неволно се върнаха към първата им среща на борда на „Волният Карде“. Беше толкова отдавна... И тогава Скайуокър не беше от хората, за които Карде би казал, че действат прибързано, но в този миг го поразി зрелостта, изписана от изминалите десет години върху лицето на Люк.

— Той решава, Фаун — отвърна той. — Щом казва, значи може.

— Благодаря ти — каза Люк.

— Струва ми се, че благодарностите трябва да са в обратна посока — тръсна глава Карде и се усмихна измъчено. — Добре, гориво, комплект за оцеляване и „Огънят на Джейд“ при Дурон. Нещо друго искаш ли да направим?

— Онова, което вече правите — каза Люк. — Продължете да изучавате тези бунтове. Ако разберете нещо, съобщете го на Лея.

— Разбира се — отвърна Карде. — Нещо друго?

През лицето му премина сянка.

— Би ли се обадил на Лея на Корускант, за да ѝ кажеш къде съм отишъл?

— Ще отида лично — обеща контрабандистът и стана. — Потеглям веднага щом тръгнеш.

— Благодаря ти — отвърна Скайуокър и се обърна.

— Каза, че във видението ти се е явила Мара — обади се Карде след него. — Как я видя?

Люк спря до вратата.

— Беше сред някакви скали и се носеше по вода — отговори той, без да се обръща. — Не даваше признаци на живот.

— Разбрах — кимна Карде и остана загледан в отворената врата дълго след като Скайуокър излезе от кабинета му.

ГЛАВА 18

Сякаш нарочно сигналът за тревога прозвуча точно по средата на десерта. Уедж понечи да натъпче в устата си последните три хапки от лимоновия си пай, но после реши, че тичането към дока с пълна уста ще е липса на достойнство, и със съжаление стана от нераздигнатата маса.

— Ескадрила изстребители, докладвайте! — нареди координаторът на „Сокол скитник“, когато Антилис сложи шлема си и скочи в кабината на изстребителя. — Червена ескадрила, къде сте?

— Налице сме, Перис — отвърна Уедж и се огледа, за да види дали останалите от ескадрилата наистина бяха в дока. — Какво става?

— Не е сигурно — отвърна Перис. — Получи се сигнал за тревога от системата Сифкрик. Генерал Бел Иблис говори с някого около пет минути и нареди да излитаме. Имаш зелен сигнал... излитайте, щом сте готови.

— Разбрано. Излитаме, момчета!

След дваайсет секунди Червената ескадрила се устреми покрай борда на „Сокол скитник“ към предна позиция.

— Май не е учебна тревога — проговори шести номер на вътрешната честота на ескадрилата.

— Ако е учебна, генералът ми дължи един десерт — намеси се дванайсети. — Някой да е в час за ситуацията в този сектор?

— Аз, донякъде — спокойно се обади девети. — Моят тъст върти търговия из тия краища. Залагам десет към едно, че е заради фрезликсите. Откак прогонихме Империята от тук, са се счепкали с ония от Сифкрик.

— Може би са решили да докарат нещата докрай — предположи втори.

— С генерал Бел Иблис и оперативните групи на Новата република наоколо? — недоверчиво попита шести. — Да не им се е размекнал мозъкът?

— До всички части, говори генерал Бел Иблис — прозвуча гласът на генерала по служебната честота и прекъсна разговора на пилотите. — Току-що получихме информация, че многобройни части на Фрезликс се насочват към Сифкрик. Системата е само на няколко минути от нас и получихме заповед да наблюдаваме развоя на събитията.

„Страхотно!“ — помисли си Уедж и погледна навън към оперативните части на Новата република: един дреднаут от флотата Катана, две ескортиращи фрегати и три ескадрили изстребители. И те би трябвало да спрат сила, атакуваща планета! Бел Иблис сякаш прочете мислите му.

— Задачата ни не е да влизаме в сражение — продължи той. — Не бива да се престъпват законовите граници. Толкова, докато пристигнем там и на място оценим ситуацията. Командир Перис!

— Всички кораби да докладват готовността си за скок в хиперпространството — нареди Перис. — Очаквай заповед!

— Какво има предвид под „законови граници“? — попита шести, докато корабите рапортуваха на командващия.

— Навярно онзи, който се е обадил на Бел Иблис, не е упълномощен да иска помощ от Новата република — отвърна Уедж. — Може да е някой по-дребен бюрократ или диспечер. Ако нямаме официална молба...

— Червена ескадрила, скок! — заповяда Перис.

— Прието! — стегнато доложи Антилис.

Командирът на ескадрилата дръпна ръчката на хипердвигателя, стисна очи, когато звездите се превърнаха в ивици, и се озова в хиперпространството.

Полетът до системата Сифкрик бе дванайсет минути. Сам в празнотата на хиперпространството, Уедж оползотвори последните минути, за да провери системите и въоръжението на изстребителя си. Как ли щеше легендарният Гарм Бел Иблис да се справи с положението? Хронометърът приближаваше нулата. Командирът на Червената ескадрила избута ръчката напред. Ивиците се накъсаха в звезди... Той премига. Какво беше това?

Някой изсумтя по вътрешната честота.

— Трябва да е някаква шега! — с невярващ глас се обади втори. — Това ли е нашественикът?

Уедж погледна екрана на радара си и поклати глава. Пет двайсетгодишни фрегати клас „Копиеносец“, две канонерки „Крук“, сигурно два пъти по-стари, и трийсетина малко по-нови преследвача „Джомпър“.

— Страшна заплаха! — презрително изкоментира осми.

— Можем и сами да им духнем под опашките.

— Не знам — обади се единайсети. — Някои много са се разтревожили. Вижте при планетата... Трябва да има двайсет товарни кораба, които бързат да се заврат зад планетата.

— Има още сто, които няма да успеят — добави седми.

— Там... откъм бакборда... фрезликската флота им е отрязала пътя.

— Видях ги — каза девети номер. — Хитри малки отрепчици. Това сигурно е годишната реколта на помуом.

— Десантни части на Фрезликс, говори генерал Бел Иблис от Новата република — разнесе се гласът на командващия. — Моля, обявете намеренията си.

— Тук Пларкс — отвърна глас със силен акцент. — Говоря от името на Фрезликс. Нашите намерения не засягат Новата република. Спорът е между нас и Сифкрик.

— Не приемам този отговор — каза Бел Иблис. — Агресията срещу член на Новата република ни засяга.

— Не е агресия, генерал Бел Иблис — възрази фрезликсецът. — Ние сме делегация, отиваме да обсъдим становището на Сифкрик за Драштинската инициатива.

Настъпи пауза. Явно някой правеше справка за Драштинската инициатива.

— Коран, какъв е този пом; о.л, за който спомена? — попита Уедж.

— Това са едни храсти, които растат на вътрешната планета на системата — отвърна номер девет. — От тях получават осем лекарства и два пъти по толкова хранителни добавки. Проблемът е, че трябва да се обработят най-много трийсет часа след прибирането на реколтата. Иначе се развалят.

— Значи това целят фрезликсците — каза седми номер.

— Нито нападение им трябва, нито дългосрочна блокада. Просто трябва да задържат товарните кораби за няколко часа и

сифкрикцийците фалират.

— Това са близо дваисет процента от годишните им доходи — обади се девети. — Става дума за сериозна икономическа война. Нищо чудно, че са се обадили подплашени.

Служебният канал отново изпраща:

— Говори генерал Бел Иблис. Представител Пларкс. Прегледах Драштинската инициатива и не откривам в нея основания за такива мерки.

— Значи не сте я прегледали внимателно — изръмжа в отговор фрезликсецът. — Правителството на Сифкрик наклони гласа на сектора срещу все по-широко подкрепяното осъждане на ботанското правителство и народ.

— Гласуването е законно...

— Гласуването е неправилно! — извика Пларкс. — Ако ботанците избегнат заслуженото наказание, това значи да бъде насърчено извършването на такива зверства и в бъдеще. Правителството на Сифкрик трябва да премисли и да промени становището си.

— Леле, страхотно извинение — възкликна втори номер.

— Прав е — каза пети. — Макар да хитрува на дребно, има право.

— Разбирам чувствата ви — спокойно отвърна Бел Иблис. — Но не можем да ви позволим да блокирате междузвездната търговия.

— Не е вярно, че я блокираме — възрази фрезликсецът.

— Направете справка с търговския правилник на Новата република, генерал Бел Иблис.

Настъпи нова пауза.

— Прав е — сериозно каза дванайсети номер. — Въпросът е вътрешносистемен, не междузвезден. Не можем да се намесим, докато не получим официална молба.

— Значи топката е у правителството — измърмори номер пет. — Как мислиш, Коран? Ще се размърдат ли достатъчно бързо, за да спасят реколтата?

— Не знам — отвърна девети, — но бас държа, че фрезликсците така са избрали момента на нападението си, че никой отговорен правителствен служител на Сифкрик да не може да бъде намерен.

— Червена ескадрила, говори Бел Иблис — прозвуча по озвучителната система. — Командир Хорн?

— Слушам, сър — отвърна девети.

— Чух, че Бустър Терик е в делови отношения с този сектор. Вярно ли е?

— Да, сър — последва почти незабавен отговор.

— Тези отношения включват ли извършването на законен превоз? Например когато таксите са достатъчно високи както при прибирането на помуомо?

Този път паузата бе по-дълга.

— Не знам, сър — отговори девети номер, сякаш леко объркан.

— Според мен е логично да е така — продължи Бел Иблис. — При това положение смятате ли, че някой от тези хамбари може да е негов?

Изведнъж Уедж разбра причината за въпросите на генерала. Легендарният Бел Иблис щеше да избере този кораб.

— Разполагаме ли с идентификациите на корабите, генерале? — попита командирът на Червената ескадрила.

— Изпращам данните — отвърна Бел Иблис. — Командир Хорн, моля, прегледайте ги.

— Слушам, сър! — стегнато извика девети, този път без никакви смущения в гласа. И той беше разбрал. — Да. корабът, записан като „Веселият подлизурко“... в далечния край на групата... според мен може да е „Белята на Хупстър“, един от корабите на Бустър.

— Ясно — отвърна Бел Иблис. Гласът му изведнъж стана официален. — Известни са ми семейните ви връзки с капитан Терик, командире, и разбирам, че задачата ще бъде неприятна за вас в личен план, но вие сте офицер от флотата на Новата република и ние не можем да заобикаляме законите срещу контрабандата заради никого.

— Разбирам, сър — отговори Уедж също толкова сериозно.

— Моля за разрешение да проверим заподозрения кораб.

— Имате го, Червена ескадрила — отвърна Бел Иблис.

— Внимавайте да не подложите случайно на обстрел някой от корабите на Фрезликс.

— Тъй вярно, сър — отривисто отвърна Антилис. — Червена ескадрила, строй се около мен.

Той ускори изстребителя си и се отдалечи от „Сокол скитник“.

— Май най-прекият път до „Веселият подлизурко“ е през блокадата на Фрезликс — каза осми.

— И не можем да им оставим време да изхвърлят никаква контрабандна стока, докато заобикаляме — съгласи се девети.

— Значи караме през блокадата — заключи втори. — Всички да внимават за инцидентна стрелба.

— Внимавайте много — предупреди Антилис. — Напред!

На половината път през блокадата фрезликският командващ изведнъж осъзна ставащото.

— Генерал Бел Иблис, какво правят вашите изстребители? Нямате законово основание да нападате корабите ми!

— Корабите ви не са нападнати, представител Пларкс — увери го Бел Иблис. — Установихме, че един от корабите зад делегацията ви е контрабанден и лети под фалшива идентификация. Според законите на Новата република имаме правото и задължението да превземем всеки такъв кораб и да конфискуваме товара му.

Уедж така и не разбра какво точно бе решил, че ще се случи фрезликският командващ. Дали не помисли, че генерал Бел Иблис възнамерява да прибере безценния товар от всичките сто кораба на „Сокол скитник“, или че смята всички кораби за подозрителни и държи да кацнат на планетата за проверка? Каквото и да предположи, фрезликсецът направи погрешен извод, който се изрази в истерична реакция.

— Не! — извика Пларкс. — Да не се приближават! Чувате ли? Няма да приближат!

— Не можете да ни спрете — хладно отвърна Уедж. — Дръпнете се от пътя ни. Минаваме!

— Не! — извика фрезликсецът.

После прозвучаха съскане, гърлени звуци, бързи реплики на незнаен език и връзката прекъсна. Антилис си пое дълбоко дъх и се приготви... Изведнъж линейните кораби на Фрезликс откриха огън.

— Прикрий се от огъня — нареди Антилис и зави рязко надясно, за да избегне лазерните изстрели, които едва не отнесоха един от горните му леви двигатели. Разнесоха се ново ръмжене, съскане и гърлени звуци и към ескадрилата полетя още един лазерен залп. — Червени, прегрупиране и завръщане при флотата! — заповяда Уедж и

гмуркайки се под последния вражески изстрел, полетя към „Сокол скитник“.

Но дреднаута вече го нямаше там. Заедно с останалите кораби от флотата той се носеше към блокадата на фрезликсите в любимия боен строй на генерала. От интеркома прозвуча хрипливият глас на фрезликския командир:

— Десантни съединения на Новата република, какво правите! Нападението ви е незаконно!

— Напротив, представител Пларкс — отвърна Бел Иблис. Гласът му режеше като бръснач. — Съвършено законно е. Току-що открихте огън по изстребители на Новата република. Предайте се незабавно или ще бъдете унищожени.

— Протестирам! — останал без дъх каза фрезликсецът. — Корабите ви ни принудиха да се защитаваме.

— Последна възможност, пред ставите лю — отрязва Бел Иблис. — Предайте се или ще понесете последствията.

По интеркома отново се разнесоха гърлените звуци. Червената ескадрила стигна до „Сокол скитник“ и го заобиколи, за да заеме позициите си в бойния строй, когато Уедж видя, че фрезликските кораби пресрещат с насочени оръдия връхлитащите сили на Новата република. Той се запита дали Бел Иблис щеше да прояви благоразумие да спре на позиция извън обхвата на оръдията, след като така или иначе вече бе разрушил блокадата, или щеше да настоява фрезликсите да си платят за агресията.

Но решението взе Пларкс. Двете канонерки „Крук“ откриха едновременно огън, а същевременно преследвачи се хвърлиха да пресрещнат изстребителите на Новата република.

— Десантни съединения на Новата република — с равен глас заповяда Бел Иблис. — Открийте огън по собствена преценка!

— Правителството на Фрезлик подаде остър протест заради действията ви преди няколко часа — прокътят пресипналият глас на адмирал Акбар из целия „Сокол скитник“. — Заявяват, че сте извършили необосновано нападение над мирна делегация.

Застанал на почтително разстояние от стола на генерал Бел Иблис, Уедж улови погледа на Коран Хорн и завъртя очи погнусено. Приятелят му отвърна със същата гримаса.

— Съвсем не — възрази Бел Иблис. — Действията им недвусмислено възпрепятстваха свободната търговия. Освен това ни нападнаха.

— Фрезликското правителство твърди друго — избоботи в отговор Акбар. — Според него сте превишили пълномощията си.

— Не съм и очаквал друго — каза генералът. — На съд ли да се явя?

— Не говорете смешни неща, генерале — отговори Акбар, като за пръв път гласът му поомекна. — Ни най-малко не се съмнявам, че фрезликците са дали повод за действията ви. Казахте, че сред товарните кораби е имало и един контрабандисти.

Бел Иблис погледна към Коран, който кимна.

— Да, сър — потвърди генералът. — Принадлежи на Бустър Терик. Сифкрикските власти го задържаха и го обискират за контрабанда.

— Представям си какъв разговор предстои не след дълго на борда на „Странстваща авантюра“ — каза със странна веселост адмиралът. Монкаламарите открай време ненавиждаха контрабандата и контрабандистите и Акбар несъмнено намираше някаква изтънчена ирония в случилото се.

— Правилникът не се интересува дали резултатът от проверката е положителен или отрицателен — напомни му Бел Иблис. — Или предполагате, че президентът Гаврисом може да предпочете да види нещата по друг начин?

— Президентът има достатъчно политически и дипломатически задължения — отвърна адмиралът. — Въпреки това съм сигурен, че ще прочете доклада ви за този инцидент, преди да направи каквато и да било оценка. Все пак предлагам да прекратите патрулната си обиколка и да се върнете на...

Остър сигнал рязко прекъсна думите му и веднага се изгуби.

— Свързочна станция, какво става? — попита Бел Иблис.

— Повредата не е в нас, сър — обади се нов глас. — Изглежда, прекъсването е от Холонет.

Бел Иблис хвърли поглед към Уедж и Коран.

— Проблеми на Корускант? — попита той свързочника.

— Не зная, сър. Проверявам другите предаватели... не, сър, не е Корускант. Изглежда, е изключил ретранслаторът на Менгджини.

— Сър, получаваме сигнал за обща тревога по вторичната мрежа — обади се друг глас. — Твърдят, че ретранслаторът на Менгджини е бил нападен от малка група, цитирам, „разколнически елементи“.

— Прието — каза Бел Иблис. — Навигатор, въведи най-прекия курс към Менгджини. Свързочник, предай тревогата до всички части и бази на Новата република в района. Съобщи, че сме на път за там, и поискай подкрепление — след като получи потвържденията на заповедите си, той се обърна към Коран и Уедж. — Изглежда, рапортите ви ще трябва да почакаат. Връщайте се при ескадрилата си и се гответе за излитане.

— Не е на хубаво — каза Коран на Уедж, докато двамата тичаха по коридора към доковете на „Сокол скитник“. — Щом са посегнали на свързочните системи с далечен обхват, значи нещата са сериозни.

— Няма доказателство това да е дело на „Мъст“ — отбеляза Уедж, прескачайки един дреселиец, клекнал до някакъв зеещ отвор.

— Може и да няма — възрази приятелят му. — Аз не съм споменал „Мъст“. Ти реши, че тях имам предвид.

— Така е — намръщи се Уедж. — Аз реших, че тях имаш предвид.

— Освен това смяташ, че с всички тези метежи, открити нападения и саботажи на ретранслатори с далечен обхват нещата отиват твърде далеч и етапът на разгорещените протести срещу ботанското участие в унищожението на Каамас е отминат.

— Вярно е — съгласи се Антилис. — Нямам търпение да видя какво ще стане по-нататък.

ГЛАВА 19

— Вижте и ридайте — каза Ландо и свали картите си на масата. — Двайсет и три... чиста ръка.

— Интересно — измърмори сенатор Миатамиа. Изражението на диамалското му лице остана неразгадаемо, докато изучаваше собствените си карти. — Предполагам, че поканата за ридаене не се приема буквално в играта на сабак. Чиста ръка, казвате?

— Да — потвърди Калризиан.

По тила му полази неприятна тръпка. Сенаторът бе направил същата драматична пауза в пет от осемте игри на сабак, откак „Дамата на късмета“ излетя от Килпар. Спечелил бе и петте.

— За жалост... — започна Миатамиа и изискано постави картите си на масата. — Имам Премяната на идиота. Смятам, че печеля.

— Вярно, печелите — примирено каза Ландо и поклати глава. — Не мога да повярвам, че не сте играли сабак професионално — измърмори той и започна да събира картите.

Диамалецът щракна с пръсти.

— По същия начин не вярвате, че диамалците са създали своята финансова и търговска империя изключително със здрав разум и упорита работа, нали?

Ландо престана да събира картите и изгледа подозрително сенатора. Половината колода беше още на масата. Да не би да намекуваше?... Не, разбира се. Идеята беше нелепа.

— Това беше шега, нали?

— Разбира се — каза Миатамиа и отново щракна с пръсти. — Здравият разум и здравата работа са единственото, което се изисква за успеха на всяка раса. Късметът е илюзия, в която вярват невежите, а глупаците преследват.

С усилие бившият картоиграч потисна раздразнението си. Времето, когато играеше професионално хазарт, отдавна беше отминало, но въпреки това подчертаното презрение на диамалеца към шанса успя да го поядоса.

— Значи, ако си достатъчно умен, не може да ти се случи нищо неочаквано?

— Разбира се, че може да се случи нещо неочаквано — отвърна Миатамиа, — но подготвеният винаги ще намери изход.

— Сам? — невярващо попита Калризиан. — И никога няма нужда от помощ?

— Може да има — невъзмутимо отвърна диамалецът. — Но да предвидиш нуждата от помощ, си е част от здравия разум.

— О! — възкликна Ландо и кимна. — С други думи, признанието, че имам нужда от допълнителна охрана за рудните ми доставки, означава, че имам доста добър здрав разум.

— Възможно е — съгласи се Миатамиа. — Също така може да означава...

И изведнъж с рязко изпукване от освободената енергия пъстрият космос около тях се превърна в светли ивици. Калризиан беше стигнал началото на витата стълба, когато ивиците станаха звезди.

— Какво има? — попита сенаторът зад него.

— Повреда в хипердвигателя — извика Ландо през рамо и едва не падна по стълбата.

Ако някой от контактите се бе повредил, трябваше да пренареди мрежата, за да продължи с голямо напрежение и треперене, да не даде на късо. В съзнанието му се мярна кошмарът на продължителен ремонт сред нищото. С такъв ремонт едва ли щеше да предразположи своя диамалски гост. Той прекоси каюткомпанията, прелетя покрай каютите и спря пред контролното табло.

И се намръщи. Не светеше нито една от немигащите червени лампички, които сигнализираха за повреди във важните системи. Не мигаше и нито една от червените лампички, които сигнализираха за повреди в по-маловажните системи. Всъщност според екраните спирането на хипердвигателите бе нормална автоматична реакция на приближаване до планета. На един от екраните се четеше съобщение, че според курса в навигационния компютър наблизко не би трябвало да има планети...

— О, не! — прошепна Ландо, взе на един дъх стълбите и блъсна бравата на вратата, която се плъзна настрани, и той влетя в мостика.

Точно срещу него, носещ се безшумно в тъмнината на космоса, се открояваше добре познатият му силует на имперски звезден

разрушител. Бившият картоиграч преглътна едно проклятие и се спусна към румпела, като по пътя перна с ръка ключа на аварийната допълнителна тяга. Хвърли се на креслото, подаде пълна мощност към двигателите и завъртя носа на яхтата надясно.

По-точно, опита се да го завърти. Дори с аварийната допълнителна тяга „Дамата на късмета“ не помръдна. Всъщност мърдаше, но не в посоката, която Ландо искаше.

— Прехванати сме — спокойно каза сенаторът зад гърба му.

— Забелязах — кратко отвърна Калризиан и раздвижи носа нагоре-надолу.

Ако операторът на прехващания лъч решише, че целта му се опитва да избяга вертикално, можеше да сбърка с корекцията и да позволи на яхтата да се изплъзне. Но Ландо нямаше такъв късмет.

— Закопчайте предпазния си колан — извика той на Миатамиа и се огледа. Някъде тук наблизо трябваше да има прехващащ кръстосвач... ето го, далеч напред вляво от тях. Носът му сочеше към „Дамата на късмета“.

Но немного точно. Всъщност проекторният конус на хипердвигателните гасителни гравитационни вълни не беше насочен дори приблизително към центъра на яхтата. Ако Ландо се освободеше от прехващания лъч, шансът да стигне до края на конуса и да избяга, преди звездният разрушител да успее да пренасочи лъча, беше петдесет на петдесет. Ако успее...

— Кажете на адютанта си да закопчее предпазния колан — подкани той сенатора.

„Дамата на късмета“ имаше още един номер в запас, който подвизите на Люк преди няколко години бяха вдъхновили Ландо да монтира на борда. Той включи резервната протонна торпедна пускова установка и изстреля торпедо.

То се измъкна изпод носа на „Дамата на късмета“ и рязко дръпна, когато прехващаният лъч го улови. Една от батареите на звездния разрушител го проследи... И тогава на не повече от двайсет метра пред кораба на Ландо торпедото избухна.

Това не беше опустошителна експлозия, а бляскав облак отразяващи частици. Те би трябвало да заблудят и да спрат лъча и бившият комарджия да успее да се изплъзне. И той успя. Яхтата

потръпна и миг след това отскочи назад, когато невидимата хватка на прехващащия лъч изведнъж я пусна.

— Дръжте се! — извика Калризиан и рязко обърна кораба.

Ако можеше да разчита на опита на Люк като ориентир, би трябвало да разполага с няколко секунди, за да стигне до края на конуса на прехващащия кръстосвач, преди имперските офицери да се усетят и да открият стрелба. Но още докато „Дамата на късмета“ се обръщаше, нещо светна зад облака частици пред него. Бившият генерал на Новата република имаше достатъчно време да види как бляскавите частици се превърнаха в матови, неотразяващи, черни...

С ново потръпване яхтата отново падна в прегръдката на прехващащия лъч.

— И сега какво? — попита Миатамиа.

— Остава ни само едно — отвърна му Ландо. Стомахът му се бе свил на топка, когато изключи досветлинните двигатели на кораба си. — Да се предадем.

* * *

Водеха ги шестима щурмоваци. Движеха се в съвършен синхрон в три редици по двама. Зад тях, без дори да се опитват да поддържат крачката, тихо вървяха сенатор Миатамиа и адютантът му. Ландо крачеше след двамата диамалци, доволен от по-задната си позиция, макар че тя не му носеше никаква действителна полза. Отзад идваха други шестима щурмоваци.

Освен краткото „Следвайте ни“ на командира на щурмовия отряд задържаните не чува нищо друго. Но Ландо неведнъж се бе качвал на борда на звезден разрушител и нямаше нужда от обяснения или от карта, за да разбере, че ги водят в отделението на висшите офицери, вероятно в разузнавателния център, а може би и при самия капитан.

Не успя да установи кой е звездният разрушител, преди да изтеглят „Дамата на късмета“ в хангара, но все още не губеше надежда всичко да се окаже лоша шега на някой от пленените от Новата република звездни разрушители. Но тази надежда отслабваше с всеки имперски офицер и матрос, който почтително се дръпваше настрана,

за да направи път на щурмоваците. След цяла вечност най-сетне се озоваха пред една врата, на която пишеше само „Втора командна зала“.

— Очакват ви — каза командирът на отряда зад гърба на Ландо, след като щурмоваците отпред се строиха в полукръг пред вратата. — Влезте.

— Благодаря — със съвършено спокоен глас отвърна Миатамиа.

Вратата се плъзна настрани и двамата диамалци влязоха без колебание. Ландо ги последва крайно неохотно... и едва не се блъсна в гърба на сенатора, тъй като двамата чуждоземци изненадващо бяха спрели на място. Калризиан запази криво-ляво равновесие и надникна между тях, за да види какво ги бе стреснало.

Пред бившия картоиграч се откри стая, чиято единствена украса се състоеше от стена с тактически монитори и двоен кръг екрани около командното кресло в средата. До креслото стоеше изправен мъж със сурово лице и майорски пагони на униформата. От креслото бавно се надигна... Ландо почувства, че сърцето му спира. Не, не можеше да бъде...

— Добър ден, господа — поздрави ги върховният адмирал Траун. — Приемете извиненията ми за доста неофициалния начин, по който бяхте доведени тук. Моля, заповядайте.

Последва сякаш безкрайна пауза, в която, смразен от ужас, Калризиан разглеждаше лицето на мъжа. Не беше възможно! Върховният адмирал Траун бе загинал. Него го нямаше сред живите.

Имаше го. Съвсем жив.

— Моля, заповядайте! — повтори върховният адмирал, този път с властна нотка в гласа.

Миатамиа се размърда и пристъпи напред, адютантът също се раздвижи, накрая и Ландо ги последва сковано. С него влязоха и половината от щурмоваците.

— Достатъчно — дрезгаво нареди майорът, когато диамалският сенатор се приближи на три метра от външния кръг екрани. — Претърсихте ли ги?

— Никой от тях не носи оръжие — доложи командирът на щурмоваците.

Бившият генерал на Новата република забеляза, че трима от тях застанаха от дясната им страна. С един поглед през рамо установи, че командирът и другите двама се бяха подредили до стената зад тях.

Просто, но ефикасно разположение, което осигуряваше плътна охрана и едновременно предпазваше войниците си да не попаднат под собствения кръстосан огън.

— Да, държаха ви под око, капитан Калризиан — потвърди Траун. — След неприятностите при Билбринджи склоних да бъдат взети извънредни мерки. Не че очаквам неприятности от някого от вас, разбира се.

— Разбира се... — повтори Ландо и отново се обърна към върховния адмирал.

Естествено, това беше номер. Другояче не можеше да бъде. Траун бе загинал, самото имперско командване бе обявило смъртта му. И все пак...

— Изглеждате прекрасно, адмирале — каза Миатамиа. — Трябва да призная, че съм изненадан да ви видя.

— Появата ми изненада още мнозина, сенатор Миатамиа — поусмихна се Траун. — И ще изненадва още през идните дни. Все пак не ви поканих на борда, за да похвалите добрия ми вид. Истинската причина...

— Как сте оцелели след нападението при корабостроителницата на Билбринджи? — рязко прекъсна Ландо върховния адмирал. — Имперските доклади ви обяха за загинал.

— Не прекъсвайте върховния адмирал! — просъска майорът и направи крачка напред.

— Спокойствие, майоре! — прошепна Траун и спря смръщения военен с мек жест. — При сегашните обстоятелства известна степен на шок е обяснима.

— Но вие не отговорихте на въпроса му — каза Миатамиа.

На Калризиан му се стори, че за миг през лицето на върховния адмирал премина болезнена тръпка.

— Оцеляването ми е резултат от съчетание между няколко уникални фактора — отвърна той. — Ще ми простите, ако засега спестя подробностите.

— А собствените ви имперски доклади? — повтори втория си въпрос бившият генерал.

— Имперските доклади обяха онова, което наредих да напишат в тях — отвърна Траун. Очите му светнаха раздразнено. — Нужно бе, докато се възстановя, да... — той не се доизказа. — Може

би ви подцених, капитане — каза той. Гласът му отново бе спокоен. — И вас, сенаторе. Предположих, че когато се сблъскате с възкръснал, ще се интересувате повече от това, което има да каже, отколкото от подробностите по пътуването му от този до другия свят и обратно. Грешката е моя — той погледна отвъд рамото на Ландо. — Командир, можете да ги изпратите обратно до кораба им. Майоре, разузнаването да потвърди местоположението на сенатор Дксоно от Ишори.

— Простете, сър — забързано каза Миатамиа, когато щурмоваците пристъпиха. — Както казахте, бяхме малко шокирани. Слушаме ви с най-голямо внимание.

Траун вдигна ръка и щурмоваците спряха.

— Много добре — каза той. — Съобщението ми е много просто, сенаторе. Неотдавна стана ясно, че група ботанци са били замесени в геноцида, извършен на Каамас. Предлагам помощ за наказване на виновните.

Миатамиа наведе глава, сякаш заслушан в далечен слаб шум.

— Моля?

— Точно така — увери го върховният адмирал и тънка усмивка пробяга по устните му. — Искам да помогна.

Диамалецът завъртя глава, за да погледне Ландо, и отново се обърна.

— Как?

— Като посоча виновните, разбира се — поясни Траун.

— Ако президентът Гаврисом иска проблемът да бъде решен, трябва само да помоли за съдействието ми. Едно посещение до Ботауи, неколкоминутен разговор с вождовете на ботанските племена и ще знам истината.

Миатамиа отново наведе глава.

— Ботанските вождове твърдят, че не знаят кои от тамошните хора са били замесени в престъплението.

— Хайде, хайде, сенаторе — мрачно възкликна Траун. — Нима сте очаквали да кажат друго?

Миатамиа като че се замисли над думите му.

— И вие смятате, че ще научите истината просто като поговорите с тях?

Блестящите червени очи на имперския адмирал просветнаха.

— Да.

За момент се възцари пълна тишина.

— Няма ли да е по-лесно да намерите съответните имперски архиви и да ни ги предадете?

— Разбира се, че ще е по-лесно — съгласи се Траун. — Вече се правят проучвания. Но имперската библиотека на Бастион е голяма и издирването може да отнеме седмици, дори месеци — едната му синьо-черна вежда се повдигна.

— Едва ли разполагате с толкова много време.

— Изглеждате доста убеден, че Новата република е изправена пред сериозна криза — каза Миатамиа. — Преживели сме и други такива неща в миналото.

— Увереността ви е достойна за възхищение — отвърна Траун и се облегна назад. — Но ви съветвам да предадете предложението ми на бунтовническите водачи, преди прибързано и еднолично да го отхвърлите.

— Не съм казал, че отхвърлям предложението ви, адмирале — възрази сенаторът.

— Не сте, разбира се — усмихна се Траун с многозначителност, която не се хареса на Ландо. — Особено ми е приятен този разговор, сенаторе... Доста отдавна не съм имал удоволствието да се наслаждавам на изтънченото диамалско умение да се събеседва, но ме чакат спешни задачи, а вие имате съобщение за предаване. Командире, придружете ги до кораба им. Довиждане, сенаторе, капитане.

— Моля да ми разрешите един въпрос, сър — бързо се обади Калризиан, докато щурмоваците приближаваха зад гърба му. Най-сетне бе започнал да се съвзема. Ако беше номер, това вероятно бе единствената възможност да го разобличи. — Веднъж ви зърнах отдалеч в компанията на контрабандиста Талон Карде. Можете ли да ми кажете къде беше това и защо бяхте там?

Лицето на върховния адмирал стана сурово.

— Ако това е проверка, капитане, неблагоприятно сте избрали темата. Неведнъж по време на възстановяването ми си задавах въпроса, какво да бъде възмездие за Талон Карде заради многобройните му измени. Неприятно ми е да ми се напомня за него, освен ако не става дума за краткостта на остатъка от живота му. Можете да предадете това съобщение.

— Разбрах — тихо отвърна бившият картоиграч и здраво стисна устни.

Безразсъдната му и отчаяно рискована младост отдавна бе отминала, а и изражението на върховния адмирал ни най-малко не насърчаваше по-нататъшното задаване на въпроси. Но Миатамиа не се отказваше толкова лесно.

— Все пак не отговорихте на въпроса — отбеляза диамалецът.

Блестящите червени очи се впиха в диамалеца и в продължение на една ужасна секунда Ландо си помисли, че върховният адмирал ще нареди да разстрелят и тримата на място. За негово облекчение накрая Траун се усмихна.

— Диамалски интелект... — гласът му отново бе съвършено спокоен. — Приемете извиненията ми, сенаторе — и погледна към бившия комарджия. — Говорите за срещата ми с Карде в базата му на планетата Миркр, когато търсех Люк Скайуокър. Вие и още някой... генерал Соло, предполагам... наблюдавахте приземяването ни скрити в гората.

Ландо усети как по гърба му пробяга хладна тръпка.

— Знаели сте, че сме там?

— Знаех, че има някой там — поправи го Траун. — Както несъмнено знаете, щурмоваците от елитните отреди имат допълнителни вградени сензори в шлемовете. Един от тях е зърнал проблясването на макробинокъла, който сте използвали.

— И не сте направили нищо? — изненадано попита Миатамиа.

Върховният адмирал сви рамене.

— В онзи момент реших, че е някой от хората на Карде, поставен там, за да се увери, че щурмоваците ми няма, да речем, да се престараят. Като се има предвид гъстотата на листата, дори и мощен бластер щеше да е безвреден за нас от тази позиция, затова наредих да не се занимават с наблюдателите — и той присви устни. — Последвалите събития, разбира се, доказаха, че положението е съвсем друго. Това удовлетворява ли любопитството ви, капитане?

— Да, адмирале — успя да кимне Ландо.

— Чудесно — студено каза Траун. — Благодаря ви за времето, което отделихте, господа. Извинете ме за непредвидената отбивка. Командире, придружете ги до кораба им.

След половин час, седнал пред руля на „Дамата на късмета“, Ландо наблюдаваше как прехващаният кръстосвач и звездният разрушител едновременно изчезнаха в хиперпространството.

— Както отбелязахте, сенаторе — изръмжа той, — понякога неочакваното се случва. Радвам се, че подготвените винаги намират изход.

Миатамиа замълча. Може би поне веднъж нямаше какво да каже. Бившият картоиграч се намръщи и яхтата отново пое курса към Корускант.

Президентът Гаврисом нямаше да се зарадва на онова, което щяха да му съобщят. Никой нямаше да се зарадва.

За този етап от плана не бяха предвидени никакви комуникации. Въпреки това холографското изображение на майор Тирс леко потрепваше над личната холоямка на моф Дизра.

— Връзката е сигурна — каза Дизра. Леденостуден нож преряза стомаха му, докато гледаше шифромонитора. Ако нещо се объркаше... — Какво има?

— Нищо непредвидено не е станало, ако за това питате — отговори Тирс. — Операцията мина като по учебник.

— Много се радвам — изръмжа мофът. — Тогава защо рискувате с обаждане по открита линия?

— Просто исках да ви успокоя — мазно каза майорът.

Дизра се усмихна злъчно, знаейки, че язвителността на изражението вероятно няма да проличи на холограма с такъв размер.

— Много ви благодаря, майоре... високо оценявам загрижеността ви. Значи маймунката ни се представи на равнище?

— Бих отишъл по-далеч в оценката. Според мен се представи блестящо — отвърна бившият гвардеец. — Не ги изпусна за миг от ръцете си.

— Значи мина без изненади?

— Не съвсем. Калризиан се опита да го притисне с въпрос за срещата на Траун с Талон Карде на Миркр. За наш късмет той наистина бе разучил подробния доклад, който написах за службата си при върховния адмирал, и знаеше отговора.

— Искате да кажете за негов късмет — със заплашителна нотка в гласа го поправи мофът. — Кога се връщате?

— Това е другата причина, поради която се обаждам. Така и така сме тук, няма да е зле да останем известно време в бунтовническото космическо пространство.

Дизра се намръщи. Леденостуденият нож отново преряза стомаха му.

— Защо?

— Искам да послухтя наоколо — махна майорът широко с ръка. — Да изпратя активиращи сигнали към някои от законсервираните групи, с които още не сме се свързали. На няколко още не сме успели да изпратим съобщения поради отдалечеността им. И преди всичко искам да проследя реакцията на Корускант по повод на появата на Траун.

— Най-вероятно ще пратят петдесет звездни кръстосвача по петите ви — рязко отвърна мофът. — Това е безумие, Тирс, при това не е в плановете!

— Плановете винаги подлежат на изменения, ваше превъзходителство — спокойно отговори Тирс.

— Това не се отнася за Флим — изръмжа Дизра. — Знаете го.

— А вие знаете, че когато се присъединих към вас, казах, че можем да направим повече от онова, което имате наум — отговори майорът.

Мофът вбесен стисна зъби.

— Ще провалите всичко. Ще предизвикате гибелта и на двама ви.

— Тъкмо обратното — възрази майорът. Дори при този размер на изображението Дизра виждаше самодоволната му усмивка. — Ще върна Империята на пътя ѝ към славата.

— Тирс...

— Налага се да прекъсна, ваше превъзходителство — не го изчака да се доизкаже бившият гвардеец. — Не бива да говорим продължително дори с добра шифровка. Не се притеснявайте. Не възнамерявам да закарам „Неумолим“ до Корускант или да извърша някоя друга подобна глупост. Просто искам да поостана още малко. Предчувствие, ако искате.

— Моят опит говори, че да се разчита на предчувствията, означава рязко да се съкрати вероятността за успех — изръмжа Дизра. Но Тирс бе победил и двамата го знаеха. Лишен от възможност да

изпрати някаква флота, за да го доведе, мофът не можеше да направи кой знае какво. — Колко време смятате да останете?

— Две седмици — сви рамене майорът. — Може би повече. Зависи.

— От какво?

— От това, дали реакцията ще бъде такава, каквато желая. Ще имам грижата да ви уведомя, когато това стане.

— Добре — кисело отвърна Дизра. — И аз ще имам грижата да те уведомя, когато флотата на Новата република се яви при Бастион.

— Благодаря ви, ваше превъзходителство — ухили се Тирс. — Знаех си, че ще проявите разбиране. Довиждане.

Изображението трепна и изчезна. Мофът се облегна и изглежда свирепо холоямката. Нещата излизаха от контрол. Изпуснал бе юздите на Тирс. Време беше да повразуми бившия гвардеец. И да му напомни кой е господарят и кой слугата.

Дизра не беше още съвсем наясно как щеше да постигне това. Но все щеше да измисли нещо.

ГЛАВА 20

Диамалският сенатор завърши доклада си и седна до Ландо на свидетелската скамейка. На Лея изведнъж ѝ стана много студено в голямата заседателна зала на Сената. Невъзможното се бе случило. Върховният адмирал Траун се бе завърнал.

— Не виждам проблема — започна ликашанската сенаторка. Пискливият ѝ глас крещеше оглушително по озвучителната уредба. — Ние сме много. Хората на Империята са една шепа. Да се обединим и да тръгнем срещу тях! И този път да не спираме, а да ги унищожим докрай!

— Ако мислите, че сме в състояние да го направим, значи сте глупачка — ехидно започна сенаторът на Сронк. — Без да съм в състояние да предприема нещо, наблюдавах как върховният адмирал Траун разпердушини отбраната на моя свят преди десет стандартни цикъла, и то само със седем дреднаута от флотата Катана. Едва ли би разгласил завръщането си, ако не е напълно подготвен да посрещне удара ни.

— Някакви си хиляда свята са им останали — обади се надменно непознат за Лея сенатор. — Разполагат с не повече от сто звездни разрушителя и няколко хиляди по-малки кораба. Смятате ли, че такава жалка сила може да се противопостави на победоносната ни армия?

— Не познавате Траун...

— Моля ви! — прекъсна ги президентът Гаврисом. — Всички! Искам да ви уверя, че членовете на съвета разбират безпокойствата и страховете ви. Все пак на този етап бих ви помолил да възприемем новината, без да се впускаме в прибързани изводи или необмислени действия.

— Един изпреварващ удар няма да е необмислено действие — настоя нечий сърдит глас. — Съгласен съм с ликашанската сенаторка, трябва незабавно да тръгнем срещу остатъците на Империята.

— Точно така! — изписка ликашанката. — Веднъж вече върховният адмирал Траун едва не ни победи. Не бива да му оставяме

време, за да се подготви отново да ни нападне.

— Той вече е имал цялото време, от което се е нуждаел — възрази сронкът. — Както ви казах, просто нямаше да се открие, ако не е готов!

— Положението не е същото както преди десет години — напомни им Лея, опитвайки се да говори с нетрепващ глас. Не биваше да допусне нарастващото й чувство на ужас да проличи. — Тогава Траун все още разполагаше с една четвърт от старата Империя. Както вече бе посочено, в момента възможностите му са минимални.

— Да му вземем тогава всичко докрай — провикна се някой. — Да го унищожим!

— Не можем да го унищожим, дори да искаме — обади се Гаврисом. — Изобщо не съм убеден, че това е подобаващият отговор на предложението му.

— Защо? — попита ликашанката. — Нов.ата република има далеч повече кораби от Империята.

Маердоцианският сенатор изрева нещо неразбираемо на своя език.

— Нима сериозно възнамерявате да му разрешите да разпитва членове на Новата република? — прозвуча преводът в ухото на Лея. — Този път води до безумие.

— Той не иска да разпитва всички ни — изтъкна киантарският сенатор. — Само ботанците.

Маердоцианският сенатор отново изрева.

— Нима вярвате, че ще се ограничи само с ботанците?

— прозвуча преводът. — Този път води до безумие.

Гаврисом изключи озвучителната уредба на залата. Крясъците стихнаха след известно време и той отново я включи.

— Моля ви — меко каза той. — Да не излизаме от темата на дискусията. Разбира се, че нямаме намерение да допускаме никакви представители на Империята да разпитват водачите на система член на Новата република. Но не по-малко неразумно е на този етап да се мисли за масиран удар срещу Империята. Макар юридически да се намираме в състояние на война, напоследък враждебните действия са предимно случайни. Освен това, макар нашите сили да надхвърлят по численост силите на Империята, те са пръснати из цялата галактика — той тръсна гривата си с лек укор. — Въоръжените ни сили се опитват,

както добре знаете, да вземат мерки за стабилизиране на Новата република срещу стотиците вътрешни войни, които я заплашват.

— Извънредно удобно за Империята! — саркастично просъска гарушкият сенатор.

— Сигурно тя подклажда всички тези войни — предположи някой с нескрито презрение. — Съвсем в стила на Траун е да се разпалват безсмислени вражди и дивашки геноцид...

— Нашата продължителна борба не е безсмислена — избоботи сенаторът на Форшул. — Що се отнася до геноцида, за мен бе много показателно това, че нашите прослийски потисници се изправиха в тази зала да оправдават действията на ботанците срещу каамасците. Дълг на всяко здравомислещо същество е да признае подобно поведение за заплаха не само срещу моя народ, но и срещу всички народи от сектора Иминис...

Гаврисом отново изключи уредбата и гласът на сенатора се превърна в далечен шепот.

— Благодаря на сенатора от Иминис за нейния коментар — каза президентът. — Бих й напомнил, че не е време за такива речи.

— Президент Гаврисом, искам думата — един познат глас, кипящ от познат гняв, изпълни залата и без уредба.

Лея погледна натам. Гик Дксоно, сенаторът на Ишори, се бе изправил на крака. Цялото му тяло се тресеше от физически гняв, защото без него расата му не можеше да мисли.

— Имате думата — отвърна Гаврисом и включи уредба.

— Искам да ви предупредя, че тази зала не иска да слуша тиради както против Просли, така и против Диамала.

— Не възнамерявам да изричам тиради — отвърна Дксоно. — Искам да припомня на събранието, че разполагаме само с разказа на диамалския сенатор за срещата му с Траун. Също така бих напомнил на сенаторите, че само преди броени минути той завърши показанията си със съвета да забравим за ботанския проблем, като оставим виновните ненаказани, тъй като ни предстои да се справяме с тази предполагаема нова заплаха.

— Появата на върховния адмирал Траун не може да се нарече предполагаема заплаха, сенатор Дксоно — отвърна Миатамиа с типично диамалско спокойствие. — Това, че последния път го спряхме, преди да стигне до някои от световите на Ишори, не е

гаранция за сигурността ви, ако той получи възможността отново да тръгне на поход.

— Не ме обвинявайте, че мисля само за собствените си светове — отвърна Дксоно. — Ишорците искат безопасност за всички народи на Новата република. Но в същото време настояваме и за справедливост за тези народи.

— Народът на Диамала подкрепя всички форми на тази справедливост — заяви Миатамиа. — Просто не смятаме сляпото отмъщение за справедливост.

— Само слепец би обявил исканията ни за отмъщение — изръмжа ишорецът. — Но сега не това е въпросът — добави бързо той, когато видя върхът на крилото на Гаврисом да посяга към копчето на уредбата. — Вие направихте изявление пред това събрание, което удобно увеличава доверието към политическата партия на Диамала, без да е било подкрепено от независим източник.

— Не смятате ли бившия генерал Ландо Калризиан за независим източник? — попита Миатамиа.

— Според собственото ви изявление той е дошъл при вас с молба за военна помощ от диамалската флота — отвърна Дксоно. — При това обстоятелство наистина ли очаквате да приемем думите му за безпристрастни?

— От името на капитан Калризиан изказвам възмущение от подобни намеци, сенаторе — стана на крака Лея. — Той е предан приятел и съюзник както на Новата република, така и на Бунтовническия съюз преди това. Щом Ландо казва, че е видял Траун, значи го е видял.

— Някога той беше приятел и съюзник — отвърна Дксоно. — Някога той беше също контрабандист и комарджия, обигран измамник и изпечен лъжец. Сега се занимава с подводен рудодобив и печалбите му зависят от това, ще получи ли съдействие от Диамала или не. Кажете ни, съветник Органа Соло, в кой от двата образа ни се явява този път?

Лея погледна към Ландо, който седеше зад Гаврисом с мрачно лице.

— Познавам капитан Калризиан от шестнайсет години — тихо каза тя. — Лично гарантирам за него.

— Добре — изсумтя сенаторът. — Можете да гарантирате за него колкото си искате, съветник. Да допуснем, от любов към спора, че на онзи звезден разрушител е видял някого. Но дали е бил Траун или някой друг?

Органа Соло се намръщи и се опита да прочете мислите му. Долови само гняв, заглушаващ всичко останало.

— Да не би да намекувате, че Империята е направила постановка на срещата?

— Не виждам причина да не е така — отговори ишорецът и изгледа свирепо Миатамиа. — Но не съм склонен да хвърлям цялата вина върху Империята. Всички знаем, че на територията на Новата република има значителен брой звездни разрушители, някои от които са частно владение, ако се вярва на слуховете. И както вече отбелязах, съобщението, изпратено от този евентуален Траун, много удобно подкрепя диамалската позиция по ботанския въпрос. Съвпадение ли е това? Или грижливо подготвена манипулация?

— Способността да манипулира враговете си беше една от най-ярките дарби на Траун — обади се Фейлия.

— Не само той я притежаваше — възрази Дксоно. — Ботанците също са големи майстори, както и диамалците.

— Мъжът в униформата на върховния адмирал знаеше за посещението ми на Миркр преди десет години — обади се Ландо. — Единствен Траун с щурмоваците му беше тогава там.

— Не е истина — възрази ишорецът. — Според собствените ви показания там е бил също бившият генерал Соло.

Внезапна вълна от гняв заля Лея.

— Да не намекувате?...

— А също и контрабандистът Талон Карде — добави Дксоно с остър поглед.

— Карде не би се включил в такъв заговор — настоя Лея.

— Така ли! — възкликна сенаторът. — За разлика от капитан Калризиан Карде никога не е обявявал лоялност към Новата република. Той е контрабандист и търговец на информация, който се грижи единствено за печалбата и интересите си — ишорецът се изпъна още повече и обвинително посочи Лея. — Основните му връзки в Корускант са с хора като капитан Калризиан и вас самата, съветник

Органа Соло. Така че кажете ни, какво точно е становището ви по ботанския въпрос?

Въпросът свари Лея неподготвена.

— Какво точно искате да ви кажа? — попита тя, опитвайки се да спечели време.

— Много добре знаете — отвърна Дксоно. — Изложете ясно пред нас становището си, съветник Органа Соло. Смятате ли, че от ботанците трябва да се изискат пълни репарации и понасяне на отговорността? Или подобно на диамалския сенатор предпочитате нечовешкото им престъпление да остане ненаказано? Може би дори се опитвате да създадете такава ситуация, че залата да бъде принудена да вземе подобно решение?

— Че какво може да е становището й! — провикна се друг яден глас. — Нали законният ѝ съпруг Хан Соло стреля по мирната демонстрация от балкона на Сградата на племената на Ботауи?

— Това не е доказано, сенатор Шибати — строго се обади Гаврисом. — И вашите обвинения са неуместни, сенатор Дксоно. Както вече казах, сега не е времето за поредния дебат по въпроса за Каамас. Моля, седнете и двамата.

Но стореното бе сторено, осъзна Лея, докато седнаше. С един-единствен майсторски ход Дксоно не само бе посял сериозни съмнения в разказа на Миатамиа, но и бе разклатил доверието в самата нея. Всеки опит да защити Ландо или диамалския сенатор само щеше да подхрани съмненията, разпалени от Дксоно. Раздори, подозрения, вражди... Да, това наистина беше стилът на Траун.

— Да чуем доклада на Адмиралтейството за общата военна обстановка в Новата република — предложи Гаврисом. — Адмирал Дрейсън!

Адмиралът застана на подиума до президента. В този момент леко проблясване привлече вниманието на Лея. Светеше малкият индикатор на интеркома, вграден в стола ѝ.

Тя се намръщи и скришом огледа залата. Никой освен семейството и най-близките ѝ помощници нямаше достъп до тази честота, а и всички бяха инструктирани да я използват само при спешност. Но дори тогава индикаторът трябваше да светне не повече от три пъти, а сега мигаше непрекъснато.

Тя потисна раздразнението си и завъртя копчето. Звукът от трибуната спадна до една десета от нормалната си сила, след което Лея завъртя екрана към себе си. Ако Анакин пак ѝ искаше разрешение да разпечата още един пакет бисквити — обеща си тя, докато натискаше комутатора, — този път щеше да го накаже да не излиза цяла седмица.

— Лея Органа Соло?

Не беше Анакин.

— Здравей, Лея — поздрави я Талон Карде и кимна. — Дано не се обаждам в неподходящ момент.

Лея инстинктивно придърпа екрана колкото може по-близо. Май нямаше по-неподходящ...

— На заседание на Сената съм — лаконично отвърна тя.

— Тогава ще бъда кратък — присви той очи. Беше твърде умен, за да долови, че беше притеснена. — Трябва да ти предам лично едно съобщение, което не мога да пусна и по шифрован канал. Един от директорите на космическия контрол в Корускант не ми дава разрешение да кацна.

Лея се намръщи. Обвиненията на Дксоно още кънтяха в ушите ѝ. Как са могли да се разнесат толкова бързо?

— Знаеш ли му името?

— Имам само служебния му оперативен номер, KTR-44875 — отвърна контрабандистът. — Видях го на идентификационната му карта. Ишорец е, ако това може да помогне нещо.

Органа Соло свъси вежди. Ето как новината се бе разпространила толкова бързо.

— Ще помогне — каза тя на Карде. — Току-що ишорският сенатор обвини теб и Ландо за конспирация с диамалците с цел оневиняване на ботанците по каамаския въпрос. Като допълнение се опита да намеси и мен.

— Ясно — сви устни контрабандистът. — И аз точно в този момент цъфвам да моля за помощ. Моля да ме извиниш.

— Ти не си виновен — отвърна Лея и ядно погледна над екрана към залата със стотиците всевъзможни лица. Нямаше да им позволи да ѝ диктуват с кого да се сприятелява и да сключва съдружие. — Кажй на този ишорски шеф, че аз ти давам разрешение да кацнеш. Ще изпратя заповедта веднага щом освободим линията. С „Волният Карде“ ли си?

— Да — отговори търговецът на информация. — Но мога да сляза и със совалка, ако смяташ, че ще бъде по-дипломатично.

— В момента не съм склонна да се съобразявам с ничия доказливост. Нали знаеш къде е площадката „Западен шампион“? На около двеста километра южно от императорския дворец е, до планините Менарай.

— Имам я на картата — увери Карде и внимателно погледна Лея. — Нещо ново ли има, или само дебатът за Каамас е станал по-ожесточен?

— Още не зная — отвърна Лея. — Може би и двете. Имаме апартамент на тринайсетия етаж в Горската кула, на двайсетина километра източно от площадката за кацане. Ще се обадя на ногрите да те пуснат. Ще дойда веднага щом успея да се измъкна.

— Сигурно е съвсем уединено място?

— Точно така — съгласи се Лея и потръпна. Не беше трудно да отгатне мислите му: независимо от протестите ѝ тя всъщност не можеше да си позволи да я видят с него в близост до императорския дворец. — Ще разбереш защо искам да се срещнем там, след като ти разкажа какво стана.

— Разбира се — спокойно отвърна Карде. — Мога ли да се свържа с разни места, докато дойдеш? Колкото да не стоя без занимание, разбира се.

— И да се опиташ да изровиш нещо в правителствените архиви? — усмихна се Лея.

Той сви рамене.

— Човек никога не знае.

— Сигурна съм, че за теб е по-трудно да научиш нещо, което не знаеш, отколкото за повечето — сухо отвърна тя. — Добре, ще предупредя ногрите, когато им се обадя.

— Благодаря ти. До скоро.

— До скоро.

Тя изключи интеркома с въздишка. Раздор, подозрение, вражди... Можеше само да се чуди какво е намислил върховният адмирал. Тя отново включи интеркома и набра линията на космическия контрол.

В последна сметка денят не беше лош — помисли си Кариб Девист, загледан в пъстрите ниви с толгрейн, които вятърът леко

къдреше в долината Дорчес. Наистина не беше лош. Жаркото лятно слънце, което безмилостно пърлеше Малък Пакрик по време на растежа на толгрейна, днес срамежливо се криеше зад облаци и те се разнесоха едва привечер, когато бе време да изчезне за час и половина над далеч по-населения съседен свят Голям Пакрик. Когато отново изгря, топлината му бе почти желана.

Имаше още работа на полето, но без това не можеше. Кариб и братята му извозиха поредната колония червеи, опитващи се да си направят дом сред преплетените корени на толгрейна. След това мъжете ликвидираха едно петно бяла главня, което можеше за няколко дни да съсипе цялата реколта, ако не се видеше навреме. Но я засякоха, извозиха и червеите, нито един дроид не се повреди и не се загуби, а имаше и вероятност за разнообразие реколтата да узрее навреме. Направо беше добър ден и когато Кариб вдигна крака на перилото на балкона към прекрасния залез и си наля заслужена чаша ралска минерална вода, установи, че не е зле да си жив.

Вдясно мръдна нещо и привлече вниманието му. Брат му Сабмин се зададе със стария си очукан плъзгач. Ласи сигурно бе поканила Сабмин и семейството му на вечеря. Все забравяше да му казва такива неща. Но този път Сабмин беше сам и колкото повече приближаваше, толкова по-тревожно изглеждаше изражението му... Кариб излезе да го посрещне и брат му спря плъзгача сред облак прах.

— Случило ли се е нещо? — попита той без предисловия.

— Случи се — с дрезгав шепот отвърна Сабмин. Гласът му бе малко по-силен от дрезгав шепот. — Бях при пещерата и... се случи.

Кариб погледна към къщата. В прозореца на кухнята се появи фигурата на Ласи, която внимателно вадеше печеното от фурната.

— Хайде да се поразходим — предложи той и поведе брат си към края на нивата. — Сигурен ли си, че съобщението е редовно?

— Беше с всички имперски кодове.

Кариб потръпна. Доста време бе минало, откак не бе чувал думата „имперски“ в тази част на Малък Пакрик.

— Значи дойде времето — каза той със странно усещане в стомаха. След десет години незабележимо чакане отново ги призоваваха на служба. — Каза ли на другите?

— Не, дойдох първо при теб — отговори му Сабмин. — Има още нещо — той се огледа, сякаш някой можеше да подслушва, смушен

сред правите редове на толгрейна. — Заповедта е от името на върховния адмирал Траун.

Долното чене на Кариб увисна.

— Не може да бъде — прошепна той. — Траун не е жив.

— Всички така казват — съгласи се брат му. — Обаче името му е на заповедта.

Стигнаха до първия ред толгрейн.

— Може да е лъжа — подхвърли Кариб и се пхна странишком между редовете. Той подсмъркна, когато познатият кисело-мускусен аромат нахлу в ноздрите му, — Или някакъв номер.

— Не е номер, който може дълго да бъде игран — отбеляза Сабмин. — Дори използването на стари холозаписи на Траун няма да заблуди никого задълго.

— Вярно — съгласи се брат му и спря до едно почти узряло стъбло. Докосна с пръст едно ластарче от толгрейна, което свенливо се подаваше от обвивката си. Върховният адмирал Траун бе сложил навремето край на петгодишния упадък и бе извел Империята на прага на победата. — Това променя всичко.

— Защо мислиш така — отвърна Сабмин. — Нас ни посадиха тук със заповед да предизвикаме размирици, когато ни наредят, и това не се е променило — той махна с ръка. — И това е... разсадът се хвана, реколтата се наля... сега се обаждат да я приберат.

— Вярно — погали Кариб ластарчето и после отпусна ръка. Реколта от ужас, гибел и бедствия, които ще затрият висящия над главите им зрял плод, наречен Голям Пакрик. И точно сега, когато в столицата започваше годишното събрание на сектора, за да бъде нанесен така дълго отлаганият удар по предателите. — Но друго искам да кажа. Ако Траун наистина отново е начело, от нас се иска саможертва. Щом той се е върнал, Империята може и да победи.

— Прав си — тихичко подсвирна Сабмин. — Не се бях замислял по този начин.

— Е, не е зле да се замислиш по този начин — смъмри го Кариб. — Също така не е лошо да се убедим, че другите също ще го направят. Имаш ли представа, кога за последен път са били проверявани изстребителите?

— Преди по-малко от месец — отвърна брат му. — Мисля, че ги провери Добров. Искаш ли да говориш с него довечера?

— Искам довечера да говоря с всички — отговори Кариб. Той излезе от нивата и пое обратно към къщата. — У нас. След два часа.

— Ще опитаме — съгласи се Сабмин, който несъзнателно стегна крачката си по военному до него. — Табрик и Ховарб може и да не могат да дойдат. Три от горнтите им са почнали да раждат.

— Горнтите могат да родят и сами — тихо отвърна брат му. — Важно е.

Сабмин го изглежда, примижавайки:

— Не пресилваш ли малко? Заповедта е за активация, не е подробен боен план.

— Ако Траун е застанал начело, няма да има много време до второто — напомни му Кариб. — Каквото и да намисли той, преценява времето до секунда.

Двамата стигнаха до плъзгача на Сабмин мълчешком.

— Добре, ще им кажа — каза Сабмин, докато се качваше. — Ще дойдат.

— Май е по-добре да се съберем у вас — въздъхна Кариб. — От тук до обора на Табрик и Ховарб са три минути с плъзгач. Ще могат да отскочат, ако нещо не е наред с животните.

Сабмин се усмихна:

— Благодаря ти, Кариб. След два часа у дома.

ГЛАВА 21

— Ето го Пандо — посочи Лея през капака на въздушния плъзгач модел Т-81, докато Хан го спускаше към третото равнище на площадката за кацане на Горската кула. — До входа, зад червената кола.

— Виждам го — отвърна съпругът ѝ и загаси двигателите. — Все си мисля, че не постъпваме умно, Лея.

— Знам — каза жена му и премести поглед от осветената площадка за кацане към сумрачната, засадена с храсти градина зад нея. Не се виждаше никой, а и джедайските ѝ сетива не уловиха нечие присъствие. — И не мога да кажа, че аз съм на друго мнение, но той настоя да дойде.

— Да се надяваме, че Дксоно не е подушил нещо и не е изпратил някой подире му — измърмори Хан и отвори кабината на плъзгача. — Само някой да е казал „тайна среща“, и загажихме.

— Знам — отвърна Лея, излезе от плъзгача и се озърна.

В небето над тях от време на време се мяркаха опознавателните светлини на въздушен плъзгач, а по пътищата, които пресичаха района на Горската кула, течеше обичайният поток превозни средства. Но съгледвачите можеха да се крият и зад тъмните прозорци на едно от петте кафенета на четвъртия етаж в кулата, без да се броят прозорците на всички жилища по многобройните етажи на високата сграда, изпънала снага към небето. Ако зад някой от тези прозорци стоеше наблюдател с макробинокъл... Изглежда, Хан мислеше същото.

— Хайде да влизаме — хвана я той за ръката. — Трипио, размърдай се!

— Да, сър — сприхаво отвърна златистият дроид, тронаво се измъкна от задната част на плъзгача и забърза към тях.

Това бяха първите думи на Трипио, откак бяха напуснали императорския дворец, изведнъж осъзна Лея. Дали го беше заразило настроението на Хан, или прехвърляше наум спомените си за Траун? Ландо излезе от прикритието си, когато тримата се приближиха.

— Здравейте и двамата — кимна той. Обичайната му приветлива усмивка отсъстваше, както установи Лея. — Къде е Карде?

— Вече е тук — отвърна Лея, докато съпругът ѝ подаваше кода на ключалката. — Ногрите са го въвели.

Бившият комарджия хвърли последен поглед навън и последва семейство Соло в сградата.

Горската кула беше на трийсет и осем етажа, първоначално замислена като дом за колония алдеранци, отсъствали по една или друга случайност от дома, когато първата „Звезда на смъртта“ бе унищожила планетата им. Архитектите се бяха постарали възможно най-пълно да въплътят в кулата алдеранския стил, ала корускантските тълпи и почти изцяло застроените земи наоколо се оказаха твърде непривични за повечето бежанци от унищожената планета и те не заживяха в нея. По-нататъшното издигане бе изоставено, макар по някое време все пак да се появиха надежди на Корускант да останат достатъчно алдеранци и да се заселят в кулата, особено заради разкошната гледка към планината Менарай. Смъртоносен удар на тази мечта бе нанесен от кратката, но ужасяваща обсада на планетата град от върховния адмирал Траун. След края на обсадата всички алдеранци до един напуснаха Корускант и заминаха за Нов Алдеран или се пръснаха из галактиката. Както бе обяснил на Лея един от тях, веднъж вече бяха извадили късмет да избегнат унищожението на един свят и нямаха желание да се установяват на друг, представляващ още по-апетитна плячка.

И така, амбициозният експеримент бе потънал в забравата подобно на още доста градчета, пръснати в подножието на планината. Повечето бяха превърнати в жилищни предградия или вилни зони за богати индустриалци и държавни служители. Едва ли мнозина бяха дори чували за прекрасните гори на Алдеран, камо ли да се бяха разхождали из тях. С годините тази горчива ирония почти бе престанала да прави впечатление на Лея. Почти.

Турбоасансьорът, който работеше с типичната за алдеранските конструкции безшумност, ги отнесе до китната градинка във фоайето на тринайсетия етаж. Водопадите, които се спускаха от красиво подредените изкуствени скали, напевно ромоняха в тишината, около палмовите и папратовите листа не се виждаше никой.

— Баркимк? — тихо извика Лея.

— Тук съм, лейди Вейдър — дрезгаво измяука ногритото от другия край на фоайето. Папратовите листа се раздвижиха и охранителят се появи до арката в началото на коридора, който водеше към жилището на семейство Соло. — Всичко е наред.

— Благодаря ти — каза Лея.

— Имай грижата да остане така — добави Хан, докато пресичаха преддверието.

— Ще се старая, Хан от рода Соло — сведе глава Баркимк.

Карде се бе отпуснал в плашкия самотоделирац се стол в стаята за разговори. В едната си ръка държеше чаша с кехлибарена течност, в другата — електронен бележник.

— О! — възкликна търговецът на информация, когато Хан и Лея влязоха. — Ето ви и вас! — той затвори електронния бележник и стана от стола. — Тъкмо си мислех да помоля Сакисак да направи опит да се свърже с вас.

— Свършихме късно — обясни Лея. — Извини ме, моля!

— Няма нужда да се извиняваш — успокои я Карде. — Децата не са ли с вас?

— Заминаха тази сутрин с Чуй при семейството му на Кашиуук — отвърна тя. — Заради всичко, което става напоследък, реших, че ще е по-добре да не са тук.

— Май няма по-безопасно място от планета с пазачи ноги и с население от уукита — съгласи се контрабандистът. — Здравей, Ландо! Радвам се да те видя!

— Не се съмнявам — каза Калризиан. — Но може да промениш мнението си, като научиш защо сме дошли.

Изражението на Карде остана същото, но Лея усети напрежение.

— Така ли? — спокойно каза той. — Тогава да пропуснем формалностите. Сядайте и казвайте за какво става дума.

— Съжалявам — каза влудяващо приятният механичен глас в интеркома. — Връзката с желаното от вас жилище е закрыта. Не мога да ви свържа без код за достъп.

— Кажете на съветник Органа Соло, че е спешно — настоя Шада и вложи в гласа си възможно най-страховитите официални нотки, на които бе способна. Тя погледна от кафенето към въздушния плъзгач на Соло, паркиран на третото равнище на площадката за кацане на

Горската кула. — Обаждам се от името на адмирал Дрейсън от разузнаването на Новата република.

Гласът остана свършено невъзмутим.

— Съжалявам, но не мога да ви свържа без съответния код за достъп.

Шада направи гримаса и изключи интеркома. Това беше последният опит. Вече колко пъти подред се натъкваше на едно и също... бе започнало да ѝ омръзва! Първо любезно се обади в кабинета на съветник Органа Соло в императорския дворец и не я пуснаха в огромната правителствена сграда. След това се опита да се свърже с постоянното жилище на семейство Соло извън двореца, но със същия резултат. Сега също толкова безуспешно завърши опитът да се свърже с тях в убежището им при планината Менарай. При всеки опит очевидно идеализираната ѝ представа за Новата република все повече се сшиваше. Надяваше се, че тук ще ѝ предложат нещо по-добро от живота на мистрил, на който току-що бе обърнала гръб. Все по-настойчиво започваше да ѝ се струва, че е сбъркала. Но вече нямаше избор, трябваше да продължи. Дори само заради това, че вече нямаше къде да отиде... Ако не можеше другояче, щеше да влезе по мистрилския начин!

На втория етаж на Горската кула имаше немалък търговски център. Покупката на трите неща, от които се нуждаеше, ѝ отне пет минути. Снабдила се с бродирана бяла панделка, евтин електронен бележник и бутилка също така евтино, но ужасно силно додбрийско уиски, след още една минута Шада се качваше с турбоасансьора.

Знаеше, че не разполага с много време, и затова незабавно се залови за работа. Първо разви капачката на уискито и напръска с алкохол яката на позацапаната си, дълга до глезените рокля. След това наля малко в устата си. Потръпвайки от силното питие, изля остатъка от бутилката в саксиите с цветя в горната част на кабината. Изплю уискито от устата си обратно в бутилката, доволна, че се е отървала от него, и насочи вниманието си към панделката. Не беше лесно да се върже по традиционния сватбен корускантски начин, но възелът, който направи, беше бърз и прост и приличаше доста на истинския, за да заблуди мнозина.

Когато вратите на турбоасансьора се отвориха на панорамния етаж, тя беше готова за представлението си. С бутилката в една ръка и

електронния бележник в другата Шада излезе от кабината и се озърна разфокусирано. По масите и столовете на декоративната градинка нямаше никой, но личната охрана на съветник Органа Соло и без това рядко се явяваше на открито. Шада размаха бутилката и тръгна с несигурна крачка към ръба на покрива. Стигна до петдесетсантиметровата основа на високия колкото човешки бой парапет, а охраната, за която знаеше, че е наоколо, все още не се бе появила.

— Майната ти, Равис — извика тя завалено и изпусна бутилката и електронния бележник на покрива до парапета. — Не щеш ли? Хуу'во! Да не мислиш, че съм умряла за теб!...

Думите ѝ преминаха в сдържано хълцане. След това тя вкопчи пръсти в дупките на парапета, притисна се към него и завъртя глава, за да погледне зад себе си. Цялата бе нащрек. Зад гърба ѝ прозвуча тихо изшумоляване и всичко отново замря.

Значи не им бе достатъчно, за да се покажат. Добре! Шада пусна парапета, без да спира да циври. След това постави електронния бележник на близкия стол, така че да се вижда ясно. С треперещи пръсти свали сватбената панделка от косата си, целуна я театрално и я постави пред електронния бележник. После цяла минута разместваше едното пред другото и обратно. Накрая изправи рамене, въздъхна дълбоко и пристъпи към ръба на покрива. Стисна горния край на парапета, стъпи върху основата му и прехвърли крак през горния край.

По-точно, опита се да го направи. Зад гърба ѝ прозвуча още едно изшумоляване и изведнъж нечия ръка докопа колана на роклята ѝ, дръпна я надолу и я принуди да свали крака си.

— Не го правете! — тихо се обади зад нея дрезгав глас, силно напомнящ котешко мъркане.

— Оставете ме — простена Шада. Тя пусна решетката с лявата си ръка и несполучливо се пресегна към рамото му. — Той пет пари не дава за мен. Не ме ще! Оставете ме...

— Не е това начинът — каза ногрито и отново не грубо, но и достатъчно твърдо я дръпна надолу. — Елате вътре да си поговорим.

— Няма за какво да говорим — изфъфли Шада. Тя се извърна, така че охранителят да усети алкохолния ѝ дъх, и хвърли бърз поглед към покрива. — Моля ви се! Оставете ме! — захленчи тя и пак стисна решетката с лявата си ръка, теглейки се нагоре. — Моля ви се!

— Не — повтори ногрито и пак я дръпна надолу, този път с много повече сила, отколкото Шада очакваше в това дребно създание.

Пръстите ѝ се вкопчиха по-здраво в метала, противопоставяйки се на силата му... После без предупреждение пусна решетката, извърна се и падна върху ногрито. То реагира бързо. Когато тя се извъртя достатъчно, за да го види, вече бе направило стъпка встрани, за да се отстрани от залитането ѝ. Свободната му ръка бе вдигната, готова да я хване за раменете и да спре падането ѝ... И докато Шада падаше в тази силна прегръдка, ръката ѝ се заби здраво в гърлото му. Без звук краката на ногрито се подвиха под тялото му и двамата рухнаха на покрива.

Няколко секунди тя остана върху него, хлипайки пиански. Очите ѝ се стрелкаха за друг охранител. Засега беше този само този. Това не означаваше, че не се бе обадил, преди да се притече на помощ на окаяната пиана самоубийца. В такъв случай Шада не разполагаше с много време. Ако не се беше обадил, не разполагаше с много повече.

Тя свали роклята, под която се показва бойният ѝ костюм, и държейки под око вратата на асансьора, се зае за работа.

С очи в остатъка от питието Карде завъртя кехлибарената течност в чашата си.

— Сигурен ли си? — попита контрабандистът.

— Да — отвърна убедено Ландо. — Претърсих целия стар имперски архив и намерих всички записи на Траун. Не са много, но човекът, когото видях, прилича на него.

— Това не значи, че не може да е номер — възрази Хан и погледна скришом към Лея.

Ако поведението на Карде бе игра, ако и той бе включен във възможната басня на Калризиан за срещата му с Траун, досега тя трябваше да е извлякла доказателство от съзнанието му. Но на лицето ѝ бе все същото невесело изражение както когато Ландо започна да разказва за случилото се с него. Докато я гледаше, тя обърна очи към мъжа си и едва забележимо поклати глава в отговор на неизречения му въпрос. Според Хан бяха достатъчно дискретни, но очевидно се лъжеше.

— Наясно съм, че върху мен пада подозрение — продължи Карде, който продължаваше да изучава чашата си. — И то не само от страна на ишорците и съюзниците им. Минах ли изпитанието?

Хан погледна Лея и видя, че жена му изкриви устни.

— Аз лично не съм имала съмнения.

— Благодаря ти — Карде се поусмихна на Хан и Ландо. — Няма да ви тормозя с въпроса, дали споделяте мнението на съветник Органа Соло.

— Не обичам да смятам нещо за неизменно — отвърна Хан. — Не е като да си се клел във вярност към Новата република...

* * *

— Прав си, разбира се. Извинявай — сведе Карде глава, после погледна Ландо. — Добре, да започнем с това, че всички се надяваме на едно и също: че сте станали жертва на особено ловък номер. Първият въпрос е: как е направен?

— Едва ли е толкова трудно — каза Соло. — С намесата на пластичен хирург докарват някого да заприлича на Траун, след това довършват работата, боядисват косата и кожата, слагат му лещи и го гримират.

— Пластичната хирургия обикновено оставя белези — отбеляза Ландо. — Знам къде да гледам, този нямаше белези. А гласът?

— Какво гласът? — попита Хан. — Знаеш, че и гласовете могат да се имитират. Правили сме го с Трипио, нали помниш?

— Ако и гласът е бил същият, може да е било дроидно копие — предположи Карде. — Като онова, което имаше принц Ксизор от Черно слънце.

— Не беше само гласът, Карде — поклати глава Ландо. — Нито само лицето или нещо друго, дето може да се види. Беше... не знам. Имаше излъчване, властност и самоувереност, каквито никой дроид не може да пресъздаде. Беше той. Трябва да е бил той...

— А ако е бил клонинг? — попита контрабандисткият шеф. — Траун лесно е могъл да вземе един или няколко клониращи резервоара от планината Тантис преди унищожаването ѝ.

— И аз това си помислих — каза Лея. — Това би обяснило и откъде са се взели клонингите, които Люк е усетил при Ифигин.

— Клонинг на Траун би бил не по-малко опасен от самия Траун — съгласи се Ландо. — Но защо не обърнем нещата? Не може ли на

мостика на „Химера“ при Билбринджи да е стоял клонинг? Ами ако Траун е очаквал всичко това да се случи и е направил нужната подготовка?

Карде отново завъртя питието в чашата си. Течността застрашително се вдигна към ръба ѝ.

— Тогава защо толкова време е гледал как Империята се срива, след като водачеството му много лесно е можело да я изправи на крака? — попита той. — Не. Ако наистина е жив, трябва да е бил тежко ранен и да се е криел някъде, докато оздравее.

— Точно това намекна пред мен и Миатамиа — отвърна Калризиан, — че е бил на лечение.

— Освен ако не е искал да ви внуши това впечатление — подхвърли Лея. — Може би е правил нещо съвсем друго.

— Вместо да защитава Империята? — възкликна Хан. — Не се връзва.

С рязко движение Карде остави чашата на ниската масичка до стола си.

— Добре, тогава — каза той — да допуснем най-лошото: че наистина си видял Траун и той се връща, за да търси реванш. Защо се явява изведнъж сега? И защо само пред теб и Миатамиа вместо пред целия Корускант?

— Вероятно за да създаде положението, в което се намираме сега — каза Лея. — Напрежението в Сената скочи до тавана. Враждебността и подозрението, насочени към Диамала, достигнаха невероятна степен. И всичко това е само допълнение към каамаския въпрос.

— И да не забравяме, че Гаврисом може да не иска да реши новия проблем, за да нажежи още обстановката — добави Ландо. — Чувам, че има оплаквания от сенатори, че влачи въпроса с репарациите за Каамас.

Хан прехапа устни. Ботанската финансова криза...

— Прави каквото е по силите му — каза той на бившия комарджия.

— Може би — мрачно отвърна Ландо. — Но ми се струва, че има още много начини Траун да нажежи атмосферата в правителството, ако това е целта му.

— А каква друга може да е? — попита Карде. — Не е толкова глупав, че да нападне цялата Нова република, когато не може да мобилизира средствата на повече от осем сектора.

— Може да е изнамерил някакво супероръжие, което императорът е бил скрил някъде — зловещо предположи Ландо. — Трета „Звезда на смъртта“, този път завършена, някоя слънчева мелница или нещо още по-страшно.

— Това е изсмукано от пръстите — поклати глава Карде.

— Ако имаше нещо такова, досега да сме чули за него.

— И още нещо искам да отбележа — обади се Лея. — Сблъсък с цялата Нова република може да стане само ако изправим всичките ѝ членове срещу него. Въпросът с Камаас много ни разединява, а заради слабостта на Империята мнозина не я възприемат като заплаха, така че обединението не е много вероятно.

— А и никога не е било — мрачно отбеляза Хан. — Срещу Империята винаги се е сражавала само малка част от галактиката.

— Но пък и малка част от Империята се сражаваше срещу нас — каза Ландо, вперил очи в Карде. — Май не си давахме тогава сметка, какъв огромен дял от имперските сили оставаше насочен към разплитане на дребни междупланетни ежби и отмъщения, които заплашваха да разкъсат цялото. Сега ние сме в същото положение. И по моему в момента просто нямаме средства, за да се противопоставим на намеренията на Траун.

— Зависи, разбира се, от тези намерения — уточни Карде. Изведнъж Хан забеляза, че контрабандистът внимателно наблюдава Ландо. Съответно и Калризиан го наблюдаваше. — Какъв предлагаш да бъде следващият ти ход?

— Нашият следващ ход — отвърна бившият генерал, наблягайки на местоимението — е да махнем този проклет проблем с Каамас от пътя си, за да се съсредоточим върху Траун. А това означава да научим имената на виновните ботанци.

— Това не е лесно — отвърна Карде с подчертано спокоен тон. — Доколкото знам, Империята има само два пълни архива. Единият е в базата Убикторат на Яга Минор, другият е в сегашната столица Бастион.

— А ти знаеш ли къде е Бастион? — попита Лея.

— Май не — отвърна търговецът на информация, погледна я и отново насочи вниманието си към Ландо. — Истинското име на столицата е тайна, която Империята ревностно пази.

— Не Империята имах предвид — поясни Калризиан. — Мислех си дали някой от нас не може да сложи ръка на архива, който ни е нужен.

Хан неразбиращо премига към Ландо. Изведнъж неговото настояване да дойде на разговора с Карде придоби ново измерение.

— Искаш да кажеш, че Карде...?

— Не разполагам с архива, Калризиан — прекъсна го търговецът на информация. — Ако разполагах, отдавна да съм ви го предложил.

— Знам — с многозначително изражение каза някогашният генерал. — Имах предвид съвсем друг източник.

— Който вероятно също не разполага с данните — студено каза Карде.

Лицето на Ландо не трепна.

— Но който би могъл да ги има.

Няколко секунди двамата мъже се гледаха втренчено. Хан се обърна към Лея и видя собственото си объркване, отразено върху лицето ѝ.

— Имаме да научаваме нещо, така ли? — предпазливо попита той.

— Не — сухо отвърна Ландо. — Или може би трябва да уточня: още не.

— Лея, имам поверителен разговор с Калризиан — отривисто се изправи Карде. — Къде можем да останем двамата насаме?

— Идете в спалнята на момчетата — махна тя към коридора. — Крайната врата вляво.

— Благодаря — Карде на свой ред посочи на Ландо коридора.

Шада заби допълнителен клин на обезопасителното въже на два метра пред себе си, в случай че другарят на ногрито просто прережеше въжето, без да си прави труда да я изтегля дори за формален разпит. Сега, висейки на стотина метра над земята, извади бинокъла си и надникна през затъмнения прозорец до себе си.

Беше детска стая за две момчета. Едното легло се намираше до стената срещу нея. Нямаше никой. Нито едно от трите деца на

семејство Соло не бе слязло от въздушния плъзгач, така че бе нормално стаята да е празна.

Лея прибра бинокъла в джоба на костюма си и извади един от трите молекулярни скалпела на М6W-9. После изтегли почти невидимия резец. Подобно на лазерния меч скалпелът можеше да разреже почти всичко. Противно на лазерния меч обаче скалпелът бе невероятно тънък. Едно замахване към нападателя неизменно водеше до счупване на острието в тялото му и до неговата смърт, разбира се, а след това и най-усърдното издирване на причините обикновено не водеше доникъде.

За щастие не се налагаше да реже цял прозорец. Създателите на Горската кула бяха планирали прозорците както на Алдеран — да се разтварят широко. Шада просто трябваше да пъхне скалпела между двете крила, да пререже езичето и да скочи в стаята. Но най-напред, разбира се, трябваше да издири и да изключи всички аларми, инсталирани от ногрите.

Задачата се оказа по-лесна, отколкото очакваше. Прозорецът имаше само една аларма срещу въздушни плъзгачи. Очевидно на ногрите не им бе хрумнало, че някой ще вземе да се спуска от покрива. Най-малкото защото там имаше охрана.

След две минути Шада се намираше в тъмната стая. Затвори прозореца и се послуша. Чу обичайните механични шумове на всеки съвременен дом, като и приглушена гълчава от гласове, идваща някъде от апартамента. Беше невъзможно да долови думите през затворените врати, но установи, че гласовете са най-малко четири.

Тя застана до вратата и се намръщи, обзета от внезапна нерешителност. Нали видя Соло, Органа Соло и дроида им да пристигат с въздушния плъзгач? Забеляза Калризиан да ги чака при вратата на сградата. Чий беше четвъртият глас? На случайно отбил се приятел? Едва ли. Делови партньор на Калризиан? Не беше изключено. Но пък бившият комарджия се спотайваше сам в сенките преди пристигането на семејство Соло.

Сигурно заради предпазните мерки отвън всички много се стараеха срещата да остане в тайна. Шада предполагаше, че едва ли щяха да посрещнат с голяма радост появата на свършено непознато лице. Изведнъж тя настръхна. Разговорът прекъсна, тя долови нов звук. Стъпки. Идваха към нея!

На четири големи крачки Шада прекоси стаята и коленичи до подалечното легло. Беше направено като космически кораб, с чекмеджета, които запълваха пространството под матрака. Но, така или иначе, тя не възнамеряваше да се завира отдолу.

Явно в чекмеджетата беше струпано какво ли не. Дори с тренираните мускули на мистрил едва успя да отмести с двайсетина сантиметра леглото от стената. Повече не бе нужно. А и стъпките бяха стигнали до вратата. Както бе на колене до леглото, Шада се хвърли напред, претърколи се върху матрака и безшумно се отпусна на една страна в тесния процеп.

Тъкмо навреме. В мига, когато рамото и хълбокът ѝ допряха хладния под, вратата се отвори и влязоха двама души. Стана светло, вратата се плъзна обратно на мястото си.

— Имаме уговорка, Калризиан! — каза неизвестен мъжки глас.

Неизвестен, но странно познат. Шада затърси в паметта си...

— Не съм я нарушил — отвърна Ландо с едва доловими нотки на оправдание в гласа.

— Наистина ли? — студено попита другият. — Ти недвусмислено им намекна, че има тайна. Какво им трябва още, за да грабнат лопатите и да започнат да копаят?

Шада изведнъж си спомни. Беше контрабандисткият водач Талон Карде!

— Според мен, Карде, в момента други неща са им на главата — унило възрази Калризиан. — И за да бъда откровен, ще призная, че не мога да разбера цялата тайнственост около този случай. Вярно, Джори Кардас някога ти беше конкурент...

— По-тихо — изръмжа контрабандистът. — Не искам те да чуват това име. А и Кардас не ми беше конкурент, а нещо съвсем друго.

— Така да е — съгласи се бившият картоиграч. — Все едно. Въпросът е, че вече не можем да си позволяваме разни глупави игрички...

— Глупави игрички! — възмути се Карде. — Калризиан, ти нямаш представа, за какво говориш?

— Много добре знам какво говоря — отвърна Ландо. — Говоря за гения, който беше на косъм от разрушаването на Новата република преди десет години. Каквито и да са плановите на Траун, той разчита на проблема с Каамас, за да ни държи разединени.

Шада почти престана да диша. Плановете на Траун?... Но Траун бе умрял. Нали така?

— Благодаря за историческия преглед — каза Карде. — Ако си забравил, ще ти напомня, че бях там. Хайде да не се държим така, сякаш цялата Нова република е на ръба на пропастта!

— Сигурен ли си, че не сме на ръба на пропастта? — отговори с въпрос Калризиан. — Наистина ли смяташ, че Траун ще се появи след толкова време, ако не е готов за нападение?

— Стига нападението да влиза в намеренията му... — възрази Карде. — Възможно е да предприеме толкова други неща освен открита атака.

— Извънредно успокояващо! — иронично възкликна бившият комарджия. — Това е още една причина да реши възможно най-бързо проблема с Каамас. Ако има и най-малката вероятност Кардас да е в състояние да помогне, някой трябва да отиде при него.

— И ти предлагаш това да бъда аз?

— Ти го познаваш — изтъкна Калризиан.

— Това не е непременно предимство — възрази Ландо. — Даже май е точно обратното.

Някой въздъхна тежко.

— Виж, Карде, не знам какво е станало между вас с Кардас. Знам само, че сме изправени пред върховния адмирал Траун. И не само ние. Ти също си изправен пред него. Не забравяй, че той изрично се зарече да те гони докрай.

— Страхотна закана! — насмешливо възкликна Карде.

— Не си спомням Траун някога да е плашил с празни закани — отвърна Калризиан. — Всичко, което казваше, беше подплатено с действия. И тъй като повдигна темата, от какво се страхуваш толкова?

Шада чу стъпки, които се насочиха към прозореца.

— Не познаваш Кардас, Ландо — тихо отговори контрабандистът. — Ако го познаваше, щеше да си наясно. В някои отношения е по-безжалостен и от Джаба.

— И ти ни помоли с Мара да го търсим!

— Никъде не съм ви молил да ходите! — каза Карде. — Ако си спомняш, веднага се опитах да откупя повикването от теб.

— Също така се опита да ми пробуташ някаква нескопосана история, че ставало дума за глупаво любопитство отпреди Войните на

клонингите — сухо му напомни Калризиан. — Прекрасно знаеше, че няма да се хвана. Както и да е, това е друга история. Проследихме го и се върнахме невредими.

— Проследихте го до вероятно убежище — поправи го търговецът на информация. — И сега искате от мен да се напъхам в крепостта му и да се изправя лице в лице с него.

— Ако Траун не бъде спрян, ще почука пръв на вратата на почивния дом на Кардас — каза Калризиан. — Ако Кардас има някакъв мозък, ще ти благодари за предупреждението.

— Кардас не е благодарил на никого за нищо през живота си — отсече Карде. — И в никакъв случай не се е оттеглил на почивка. Крой нещо. Такава му е природата. И не желае да бъде намерен. Особено от мен.

— Добре — каза Ландо, издишвайки със свистене. — Щом желаеш да се скриеш в миша дупка и да чакаш Траун да те извади от нея, твоя работа. Дай ми маршрута на Мара до системата Ексокрон и аз сам ще отида да го намеря.

— Не ставай смешен! — отвърна контрабандистът. — Сам в твоята „Дама на късмета“ няма да изкараш и два дни в Дивия Катол.

— Кой каза, че ще ходя сам? — сопна се Калризиан. — Възнамерявам да поискам от генерал Бел Иблис да ми даде „Сокол скитник“.

— По-глупаво нещо не можеш да измислиш — каза Карде с нотка на раздразнение в гласа. — Ако закараш линейен боен кораб в системата Ексокрон, Кардас или ще се покрие напълно, или ще те изличи от небето на мига. Не го познаваш!

— Не го познавам — примирено се съгласи бившият генерал.

Настъпи дълга пауза, изпълнена с напрежение.

— Не биваше да се отказваш от комара, Калризиан — накрая каза Карде. — Печелиш! Ще отида.

— Благодаря — отвърна Ландо. — Няма да съжаляваш.

— Не давай обещания, които не можеш да спазиш — посъветва го търговецът на информация. Обичайната закачлива нотка отново звучеше в гласа му. — Май трябва да съобщим и на другите.

Вратата се отвори и осветлението угасна. В мига, когато стаята отново потъваше в мрак, Шада се изправи от укритието си.

Претърколи се през леглото и скочи на крака. Измъкна се от стаята миг преди вратата да се затвори автоматично.

Калризиан вървеше напред, следван от Карде. Двамата се движеха по коридор, който правеше завой и свършваше в алдеранска стая за разговори. И двамата не подозираха, че зад тях има някой. Шада крачеше съвършено безшумно след Карде.

— Добре, предавам се — каза Хан. Лицето му изразяваше объркване. — За какво става дума?

Лея поклати глава.

— Не знам — призна тя, докато прехвърляше в главата си последните реплики, разменени между Ландо и Карде, и надничаше към коридора, по който двамата се бяха упътили към детската стая. — Крийт някаква тайна от нас.

— Да, сетих се — отвърна съпругът ѝ. — Каква е тайната?

Лея го удостои с един от погледите си на търпение от богатия си репертоар, създаден през годините на дипломатическа работа и усъвършенстван от възпитаването на три палави деца.

— Нали знаеш, че не мога просто да вляза и да изчопля нещо от съзнанията им — припомни му тя. — И с врагове не е етично да се постъпва така, камо ли с приятели.

— Вие джедаите понякога сте голяма скука — каза Хан.

Правеше опит гласът му да звучи закачливо, но Лея позна по очите му, че е разтревожен.

— Не сме циркови артисти — отбеляза тя.

— Не можеш ли просто да се присегнеш и да разбереш за какво говорят?

— Моля те, не настоявай! — каза тя с известна горчивина.

На свой ред той извади от своя репертоар един невинен поглед.

— За какво да не настоявам?

— Да постъпвам неетично точно когато се опитвам да се самоубедея, че на никого няма да навредя — каза Лея. — Объркваш ме.

— Понеже не съм и наполовина толкова съвестен колкото теб ли? — лукаво попита мъжът ѝ.

— Бога ми, Хан, ти и без джедайски умения четеш мислите ми по-успешно, отколкото аз — твоите.

— Професионални умения — махна Хан. — Едно от първите неща, които научавах като нехранимайко.

— Явно така е било — съгласи се Лея и отново погледна към коридора. — Дали ще е много неетично да изпратим Трипио да води записки...

— Лейди Вейдър — обади се дрезгав глас.

Лея подскочи. Както винаги не бе усетила, нито чула идването на ногрито.

— Какво има, Гарак?

— Може би нещо неприятно — измяука той. — Охраната на покрива не отговаря на повикването.

С ъгъла на окоето Лея видя как Хан леко се извъртя на стола си, за да откопчае кобура на бластера.

— Изпратихте ли някого да провери?

— В момента отиват — отвърна ногрито. — Докато не установим противното, трябва да приемем, че се прави опит за проникване. Къде са другите?

— Там — махна Лея към коридора и в същия момент усети леката промяна в налягането на въздуха от отварянето на врата. — Ето ги — добави тя, когато чу приближаващите стъпки.

— Засега бих ви помолил да останете тук — каза Гарак.

В следващия миг Ландо изникна зад ъгъла, следван от Карде...

— Ако има нарушител, трябва да го открием.

...На свой ред следван от висока стройна жена в сив боен костюм.

— Не си правете труда — тихо каза тя. — Тук съм.

ГЛАВА 22

Реакциите им бяха, разбира се, бързи и отработени. И все пак на Шада ѝ се сториха странно комични. Стреснат от непознатия глас зад гърба му, Калризиан подскочи половин метър във въздуха. За момент ръката му се оплете в наметалото, преди да извади бластера. Съвсем според очакванията оръжието на ногрито вече бе извадено и сочеше към нея. Хан последва след миг охранителя. Карде не подскочи като Калризиан и вместо също да извади бластера си, направи широка крачка настрани, за да даде на ногрито и на Хан възможност да стрелят. Хитър ход, който отговаряше на представата на Шада за него.

За разлика от всички други съветник Органа Соло изобщо не помръдна.

Както и Шада. Тя стоеше, спокойно отпуснала ръце край тялото си, и хладнокръвно се питаше дали небезизвестните, но може би прехвалени бойни рефлексии на ногрите нямаше да доведат нещата до голяма доза вероятност да бъде застреляна. Почти се надяваше това да стане. Може би щеше да е най-лесният изход. Но ногрито не стреля. Соло и Калризиан също. С леко съжаление Шада разбра, че няма да се отърве по лесния начин.

Лея наруши крехката тишина.

— Коя сте вие? — гласът ѝ бе невъзмутим като лицето ѝ.

— Името ми е Шада Дукал. Нямам за цел да нараня никого от вас.

— Знам — кимна Лея.

— Знаеш ли? — стрелна я с очи Хан.

— Усетът ми за опасност щеше да реагира другояче — отвърна жена му. — И то много преди тя да се бе появила.

— Какво направи с охранителя на покрива? — измяука ногрито.

— Дадох му урок да не бъде неразумно състрадателен — отвърна Шада. — Пострада единствено самочувствието му.

От предавателя, закрепен за яката на ногрито, се чу мяукане.

— Гарак? — попита Лея.

— Не е ранен — доложи ногрито.

Бластерът му все още бе насочен към Шада, но погледът му сякаш не беше вече толкова зъл.

В коридора зад Шада нещо прошумоля. Тя понечи да обърне глава...

— Не мърдай! — нареди ногрито зад нея. — Горе ръцете!

Шада се подчини и вдигна високо ръце, докато чуждите ръце опитно я претърсваха, а тя се питаше къде се бе крила тази друга група. Да ѝ излязат в гръб от сляп коридор... Шада се усмихна. Разбира се, че се бяха спуснали от покрива по осигурителното ѝ въже и бяха влезли през прозореца на детската стая. Всичко бе извършено бързо и точно като от най-добрите мистрили. Може би в крайна сметка ногрите не бяха прехвалени. След минута претърсващите я ръце се отдръпнаха, отнасяйки раницата и катераческата ѝ екипировка.

— Седни — нареди ногрито до Лея и махна към един от столовете в стаята за разговори. — Дръж ръцете си така, че да ги виждам.

— Не вярвате ли на хората си? — попита Шада и седна на посочения ѝ стол. — Или на господарката си? Съветник Органа Соло вече потвърди, че не възнамерявам да нараня никого.

Очите на ногрито проблеснаха...

— Защо тогава сте тук? — спокойно попита Лея, преди да каже нещо.

— Искях да говоря с вас — отвърна ѝ Шада и отпусна ръце върху облегалките на стола. — Друг начин нямаше.

Очакваше разпалено отричане или поне подигравателно изсумтяване, но Лея само повдигна леко вежди. Затова пък реакцията на Соло я разочарова:

— Какво значи това! — възкликна той.

Бластерът му, както забеляза Шада, вече не сочеше към нея. Положен бе в скута му, но капитанът продължаваше да го държи.

— Значи, че освен за хората с връзки или с богатство коридорите на властимащите са затворени за останалите — отвърна Шада, без да я е грижа дали гласът ѝ не звучи саркастично. — От три дни се опитвам да се свържа с вас, но не ме допускат. Илюзията за великата Нова република, загрижена за всички обикновени хора, умря.

— Някога да си чувала за оставяне на съобщение? — изръмжа Хан.

— Какво да кажа в това съобщение? — сръза го Шада. — Че някой си без акредитации и статут иска да говори с великия съветник Органа Соло? Щеше да бъде изтрито още на следващия ден.

— Сега говорите с мен — спокойно каза Лея. — Какво искате да ми кажете?

Шада насочи цялото си внимание към нея. Многократно преповтаряните думи заседнаха в гърлото ѝ. Думи, с които завинаги щеше да прекъсне последните връзки с Мистрил и народа си.

— Искам да се присъединя към вас — промълви тя с глух далечен глас. — Искам да работя за Новата република.

Дълго време единственият звук в стаята сякаш бе туптенето на сърцето ѝ. Естествено, Хан пръв наруши тишината.

— Какво? — извиси той глас.

— Искам да работя за Новата република — повтори Шада. И втория път думите не излязоха по-лесно. — Притежавам качества, които ще са ви от полза. Имам опит в оцеляването и сраженията, мога да бъда придружител и охрана...

— Защо молиш нас за това? — прекъсна я рязко Хан. — Новата република има наборни центрове из целия Корускант.

— Мисля, че не разбираш напълно, Соло — обади се Карде, преди Шада да успее да отговори. — Шада не е влязла тук от улицата, нито просто се е спуснала от покрива. Тя е главен телохранител на нашия приятел и контрабандист Мазик.

На всички лица се изписа изненада.

— Бивш... — поправи го Шада. — Подадох оставка преди три седмици.

— По собствено желание? — въпросително повдигна вежди Карде.

— Не съвсем — с пресъхнало гърло отвърна Шада.

— Не виждам какво значение има откъде е дошла — настоя Соло. — Никой от нас не се занимава с набиране на наемници.

— Хан е прав, Шада — каза съпругата му. Очите ѝ изучаваха лицето на жената с неприятна настоятелност. Дали джедайските ѝ умения напипваха мистрилската връзка в съзнанието ѝ? — Наистина не можем да направим нищо за вас.

— Не искам милостиня — отвърна Шада. — Всъщност вие имате по-голяма нужда от мен, отколкото аз от вас. Особено след като Траун отново се яви на сцената...

— Какво знаеш за Траун? — веднага попита Хан.

— Преди малко бях в детската стая — отвърна тя, погледна към Карде и улови внезапното му трепване. — Калризиан заяви, че се е върнал — тя отново погледна към Лея. — Освен това знам за каамаския документ, знам, че единственият начин да се измъкнете от кашата, е да намерите документално свидетелство за събитията — с периферното си зрение тя видя, че Калризиан изглежда многозначително Карде, който на свой ред небрежно извърна глава.

— Да, със сигурност ни е нужен такъв документ — призна Лея. — Какво общо има това с вас?

— Ще ви е нужна помощ — отвърна ѝ Шада. — Мога да ви я осигуря.

— Сама? — невярващо попита Карде.

— Да, сама — остро отвърна Шада. — Видяхте ме в действие. Знаете какво мога — тя отново погледна към Хан Соло. — И други ваши хора знаят. Преди деветнайсет години на Татуин помогнах на Новата република, като сних характеристиките на прототипен компонент на суперлазера на втората „Звезда на смъртта“.

Още една вълна на изненада премина през присъстващите. Изненада, която за леко удивление на Шада като че не засегна самия Соло.

— Сериозно? — каза той. — Разкажи ни как стана?

— С един приятел откраднахме компонента от имперска изследователска база — отвърна тя, чудейки се на изражението му. Изведнъж онзи, който най-силно я притискаше, се оказа на нейна страна. — Кодовото име беше „Хамъртонг“. Ние пилотирахме кораба, на който беше инсталиран, към Татуин...

— Какъв вид кораб беше? — прекъсна я Соло.

— Лоронарски звезден кръстосвам — отвърна Шада, без да се замисли. — Силно променен. Всичко бе сбутано, за да се смести прототипът. Оставихме кораба полузарит в една дюна и отидохме до кафенето в Мое Айсли, за да намерим пилот на товарния кораб, който да превози прототипа вместо нас — тя махна към Соло. — С партньора

ми те видяхме как застреля Гридо. Решихме да се обърнем към теб, но Империята ни залови, преди да се доберем до теб.

— Защо? — попита Соло. — Защо ви заловиха?

— С Кароли се бяхме маскирали като Бреа и Сени Тоника. Казваха ни, че много сме приличали на тях — отговори тя. Сега не му беше времето да споменава мистрилските камуфлажни умения. — Не знаехме, че някакъв моф е издал заповед за задържането им. Симпатизант на бунтовниците ни освободи от килията и ни намери товарен кораб. Пренесохме прототипа на суперлазера и му дадохме дроид с техническите данни.

— Как се казваше този симпатизант? — попита Соло.

Шада напрегна паметта си.

— Уинуорд — каза тя. — Рийж Уинуорд.

— Значи си била ти — кимна замислен Хан.

Лея премига към него.

— Знаел си за това?

— Четох доклада на Уинуорд — отвърна съпругът ѝ. — Беше на записа, който Мадийн ни даде, преди да тръгнем от Ендор.

— Как съм го пропуснала — поклати глава жена му.

— Има известни разминавания — сухо отбеляза Хан. — Уинуорд твърдеше, че му били обещали сегмент от суперлазера в замяна на освобождението им.

— Задаваше се пясъчна буря — възрази Шада. — Нямаше време да режем друг сегмент и да го товарим.

— И не точно са му „дали“ техническите данни — добави Соло. — Трябвало е един вид да заеме дроида им, за да ги получи.

— Да, прав си — призна Шада с пламнало лице. — Забравих за това.

— Очарователно — измърмори Калризиан под нос.

Шада го погледна кръвнишки:

— Партньорите ми смятаха, че е по-добре да го убием, вместо да оставим някой да разбере какво сме направили. Аз ги спрях.

Отново настъпи тежко мълчание. Шада гледаше Лея и се опитваше да разгадае изражението ѝ. Като най-високопоставена тя трябваше да вземе решението...

— Имам предложение — каза Калризиан. — Тя каза, че Карде знае на какво е способна. Защо не я изпратим с него?

Шада погледна контрабандиста. Импулсивният ѝ отказ замръзна на устата. Беше пропиляла дванайсет години от живота си с една група контрабандисти и не беше дошла в Корускант, за да се включи в друга.

Но в лицето на Карде имаше нещо...

— И къде точно отива той? — попита Хан и наклони глава към търговеца на информация.

— На специална мисия — отвърна самият Карде. Той продължаваше да гледа Шада. Лицето му бе като от камък.

— Калризиан ме помоли да я предприема.

— Може ли да ни обясните? — попита Лея с лека усмивка.

Контрабандисткият шеф не ѝ се усмихна в отговор.

— Възможно е да съществува копие на каамаския документ, останало извън ръцете на Империята — отвърна той.

— Отивам да се опитам го взема.

Хан и Лея се спогледаха слисани.

— Защо не ни казахте по-рано? — попита Лея. Великодушната усмивка изчезна от лицето ѝ.

— Защото досега това не беше моя работа — студено отговори Карде. — Нямам нищо общо с политическите спорове, като изключим това, че планетарните разпри и сръдни понякога имат принос за подобряване на благосъстоянието на търговците на информация — той погледна към Калризиан. — Но сега се намеси нов фактор. Фактор, който ме убеди, че не може повече да бъде пренебрегван.

Лея сви рамене, сякаш внезапен студен полъх премина през гърба ѝ.

— Траун!

— Траун — кимна контрабандистът и погледна към Шада. — Да, за мен ще бъде голямо удоволствие да разполагам с помощта на Шада, ако тя пожелае да ми я предостави, разбира се.

Бившата телохранителка на Мазик направи кисела физиономия. След деветнайсет години най-сетне взе болезненото решение да промени обекта на верността си, прехвърляйки го от собствения си народ на Новата република... колкото да установи, че Новата република не я иска. Пожелаха я такива като нея — отхвърлените от великото прекрасно общество.

— Разбира се, защо не — кимна тя на търговеца на информация.

— Повярвай ми, Шада, Карде наема най-добрите си хора по този начин — сухо отбеляза Калризиан. — Когато се качиш на борда на „Волният Карде“, попитай Мара Джейд как взе нея.

Сянка премина през лицето на Карде:

— Мара няма да е с нас. Това е една от причините, заради които исках да говоря тази вечер с теб, Лея. Мара претърпя нещо като... злополука.

Закачливата усмивка на Ландо изчезна. Останалите напрегнато се изпънаха в столовете си.

— Каква злополука? — попита Лея.

— Доста неясна — намръщи се контрабандистът. — Заедно с екипажа на „Звезден лед“ тя проследи един от неидентифицираните кораби, които брат ти бе засякъл в системата Каурон...

— Момент — прекъсна го Хан. — Какви са тези неидентифицирани кораби?

— Люк и Мара са ги забелязали да се навъртат около базата на пиратите Каврилу — отвърна Карде. — Не ви ли е изпратил съобщение?

— Много кратко — отговори Лея. — Казва само, че не е научил нищо при пиратите и ще ни разкаже всичко, когато се върне на Корускант. Нямаше дума за неидентифицирани кораби.

— Сигурно не е искал да съобщава нищо по открит канал — предположи Карде. — Разполагам със записите на Люк и Мара, когато са ги видели, плюс данните от „Странстваща авантюра“, когато един от корабите прелетял покрай нея. Ще ви ги изпратя, преди да тръгна.

— Забравете за момент корабите — нетърпеливо се намеси Калризиан. — Какво е станало с Мара?

— „Звезден лед“ я откарал до малък свят в сектора Градилис — продължи Карде. — Мара излетяла с изстребител да разгледа по-подробно и открила някаква крепост. Влязла в една пещера, говорила с някакви неизвестни същества. Споменала името на Скайуокър в отговор на нещо, което я попитали или направили, и... повече нищо.

Лицето на Калризиан се вкамени.

— Искаш да кажеш, че е...

— Не! — побърза да го успокои Карде. — Поне не тогава. Дишането ѝ се чува на записа, който е бил импулсно предаден на „Звезден лед“.

— И онези същества са познавали Люк? — попита Лея и челото ѝ се набръчка. От размисъл или от уплаха, Шада не можеше да разбере.

— Познавали са го или са знаели за него — каза Карде. — Контекстът не е достатъчен, за да разберем кое от двете.

— Трябва незабавно да го намерим — обърна се Хан към жена си.

Карде се прокашля.

— Всъщност аз вече говорих с него. И той не може да каже нещо особено по въпроса...

— И какво? — подкани го настойчиво Лея.

— Това беше другото, което исках да ти кажа — продължи Карде. — Тръгна да я търси.

Изражението на съветник Органа Соло остана същото, но температурата в тази част на помещението сякаш изведнъж спадна с няколко градуса.

— Какво е направил? — извиси тя застрашително глас.

— Тя е в опасност, Лея — каза контрабандистът. — Единствен Люк може да стигне дотам бързо, а това може да е много важно за Мара. Само той е в състояние да се справи със съществата, на които се е натъкнала. И с другите, в крепостта. Това не засяга само Мара. Засяга цялата Нова република.

— Да не би ботанската каша да не я засяга? — изръмжа Хан, който бе станал и гледаше ядосан Карде. — Стотици малки войни кипят около нас. Половината от световите използват проблема с Каамас като повод да възобновят старите си вражди. Вече опразнихме дипломатическия корпус на Новата република и джедайската академия, за да изпратим посредници за преговори, и пак не стигат. Люк ни е нужен тук.

— Не съм го карал да тръгва — възрази Карде, гледайки настрани. — Той сам прецени и сам взе решение да замине.

— Само че не е знаел, че Траун се е върнал — отсече Соло.

— Стига, Хан — тихо каза Лея и хвана ръката на мъжа си. — Станалото станало. Карде е прав. На Люк му се е наложило да решава. Решил е и сега ни се налага да се оправяме без него, докато се върне.

— Ако мога да ви бъда от полза, приемоте моите услуги вместо неговите — предложи Карде. — Съжалявам, че донесох толкова лоши

новини. Мислех, че ще проявите повече разбиране.

Соло си пое дълбоко дъх и го изпусна на пресекулки.

— Кога тръгваш? — попита той.

— Веднага — отвърна търговецът, приближи се до Шада и ѝ подаде ръка. — Предполагам, че новата ми помощничка няма наложителни основания да остава тук.

— Готова съм — отвърна Шада, пренебрегна предложената ѝ ръка и стана сама от стола. — Предполагам, че охраната на съветник Органа Соло свърши с огледа на раницата и катераческата ми екипировка.

— На излизане можеш да се ги вземеш — дрезгаво отвърна ногрито, изправено до Лея.

— Благодаря за гостоприемството, Лея — наклони глава Карде. — Ще се обадя, щом открия нещо.

— Още две неща за теб, Карде, преди да тръгнеш — спря го Лея. — Всъщност три. Ще ти трябва ли дроид преводач за пътуването?

— Навременно предложение — призна той. — Организацията ми, разбира се, разполага с няколко, но в момента нито един не е на борда на „Волният Карде“. Мога пътьом да взема някой.

— Ще ти отнеме допълнително време — отбеляза Лея. — Ако не възразяваш, можем да ти предоставим Трипио.

— Това е много мило предложение — едната вежда на Карде се повдигна. — То няма нищо общо, разбира се, с възможността да получите независим доклад от него, когато се върнем от пътуването си, нали така?

— Разбира се — каза Органа Соло и също повдигна вежди. — Готова съм да се засегна от това предположение.

— Моля за извинение, приемам с благодарност.

— Както Хан предложи, първо искаме да поговорим с него — продължи Лея. — Ще го доведем на космодрума, след като вземем записите от корабите. Второ, не можах да ти кажа по-рано, но може би е добре да го знаеш. На един от другите информационни чипове, които деваронианецът намери в планината Тантис, имаше надпис „Ръката на Траун“.

— Да, чух — кимна Карде.

— Откъде?... — въпросително погледна Лея. — Е, няма значение. Не искам да знам.

— Чрез мой източник и ти благодаря за дискретността — отвърна той. — И аз имам да ти казвам нещо. Преди Мара да потегли по дирите на онзи незнаен кораб, уловихме съобщение от него, явно отправено за „Странстваща авантюра“. Не успяхме да го дешифрираме, но в него ясно се съдържаше името на Траун. Пълното му име, не само онова, с което го знаят всички.

— Дори не знаех, че е имал още имена — свъси вежди Хан.

— Повечето не знаят — съгласи се Карде. — Но Мара знаеше. И онези на борда на кораба знаеха.

— Какво според теб означава това? — попита Лея.

— Не знам — отвърна контрабандистът. — Може би ще получим по-ясни отговори, когато брат ти и Мара се върнат. Във всеки случай ще направя едно копие от този запис. Каза, че имаш да ми казваш три неща?

Лея се усмихна, макар и напрегнато.

— Нека Силата бъде с теб — тихо каза тя.

— И с теб — отвърна търговецът на информация. Погледът му се премести на Хан и Калризиан. — И с вас — добави той. — Довиждане.

— Добра реч произнесе — каза Шада, докато Карде издигаше въздушния плъзгач от площадката за кацане на Горската кула и обръщаше носа към Западен шампион, където чакаше „Волният Карде“. — Малко театрална, но въпреки това добра.

— Много мило от твоя страна — отвърна той и я погледна с крайчеца на окото си. Тя гледаше право напред към нощния корускантски пейзаж. Лицето ѝ бе едва осветено от бледата светлина на уредите от контролното табло. И на по-добро осветление — помисли си той — изражението на лицето ѝ пак ще е неразгадаемо. — Мога ли да попитам коя част от разговора ти заприлича на реч?

— Онази, в която събщи, че Скайуокър е потеглил да спасява Мара Джейд — отговори тя. — Нали не очакваше да зацвелят от радост при тази вест?

— Не съм очаквал да бъдат и особено разтревожени от нея — отбеляза той. — Ако трябва да бъда откровен, тази вечер научих за Траун.

— Трудно е да се повярва, че е оживял — поклати глава Шада.

— Така си е — съгласи се контрабандистът. — Но е и трудно да се повярва, че Империята ще инсценира такова нещо. Или Траун

наистина се е върнал, или някой е извадил чисто прибиране от ръкава си.

Шада се замисли над думите му.

— Да предположим, че този Траун е клонинг — каза тя.

— Би ли могъл да замести истинския Траун?

— Сигурно зависи каква част от тактическия му гений е била вродена и каква част — придобита — отвърна Карде.

— И дали са приложили скоростно обучение, извлечено от съзнанието на върховния адмирал, и колко добър е бил образецът. Наистина не знам.

— Добре, ако са направили един клонинг на Траун, защо да не направят петдесет? — продължи разсъжденията си Шада. — И ако имат петдесет клонинги на Траун, защо да нямат сто от онзи побъркан джедай Хоръс Кбаот?

Карде потръпна. Не се бе сещал за това.

— Защо не, наистина?

Шада не отговори на реторичния му въпрос и в плъзгача настана тишина. Карде пилотираше механично, без да вижда разкошната панорама на светлините на Корускант, които изпълваха всичко до хоризонта, накъдето и да обърнеше очи. Или по-точно — виждаше тези светлини да гаснат. Траун ги бе заплашил с пълно унищожение, когато бе нападнал планетата. Този път можеше да го осъществи. Вече се снижаваха към корпуса на „Волният Карде“, когато Шада отново проговори.

— Кой е този Джори Кардас, когото търсим?

С известно усилие Карде прогони представата за безброй звездни разрушители, които го обграждат.

— Един, който беше в същия бранш като мен — отвърна той. — Май още е.

— И не сте били конкуренти? — попита тя.

— Внимавала си — похвали Карде. — Между другото от чисто любопитство ще те попитам къде се беше скрила в спалнята? Не видях място, където би могло да се свре нещо по-едро от ногри.

— Вмъкнах се между едното от леглата и стената — отвърна Шада. — Такава пролука винаги изглежда по-малка, отколкото е всъщност. Ако Кардас не е бил конкурент, какъв е бил?

— И упорита! Харесвам тази черта у много хора.

— Радвам се да го чуя — каза тя. — Ако не е бил конкурент, какъв е бил?

Пред тях вратата на хангара на „Волният Карде“ се вдигна нагоре, за да ги пропусне.

— Попитай ме, когато наближим системата Ексокрон — отговори ѝ той. — Ако стигнем дотам.

— Защо ще залагам живота си само заради думата ти — изсумтя Шада?

— Не е задължително да идваш — спокойно отвърна Карде. — Ако желаеш, можеш да си тръгнеш веднага.

— Благодаря за разрешението. Ще остана.

Въздушният плъзгач се приземи почти безшумно на мястото си в хангара на „Волният Карде“.

— Както искаш — каза той, докато изключваше двигателите. — Пак от чисто любопитство ще попитам: защо напусна Мазик?

Шада разкопча предпазните колани.

— Попитай ме, когато потеглим обратно от системата Ексокрон — язвително отвърна тя. — Ако потеглим — и скочи на палубата, без да дочака отговор.

— Сигурен съм, че някой от нас ще се завърне от там — измърмори Карде, докато я гледаше как се промушва между грамадите в хангара.

Въпросът беше кой.

ГЛАВА 23

Този път сигналът за тревога прозвуча не посред десерта, а посред нощ. Уедж скочи. Посегна да изключи алармата, но ключът, странно защо, не беше на мястото си, а коляното му се удари в нещо кораво. Докато тъпата болка отшумяваше, Уедж съвсем се събуди и си спомни къде се намира. Съгласно заповедите и предчувствията на генерал Бел Иблис всички пилоти от Червената ескадрила спяха в изстребителите си. Ако се съдеше от сигнала за тревога, който продължаваше да звучи, предчувствията на генерала се бяха сбъднали.

Уедж спря алармата, като този път напипа ключа, и пусна интеркома.

— Тук Антилис — доложи той.

— Излитане по тревога — прозвуча гласът на командир Перис.
— Получихме сигнал от Ботауи.

— Няма що... — измърмори Уедж и включи предстартовото загряване на двигателите. Кой, ако не ботанците ще прекъснат съня ти!
— Добре, Червени, чух те. Да ги пипнем във въздуха.

Хор от потвърждения и воят от предстартовото загряване на двигателите огласиха доковете на Дитаини. Една фигура в униформа на поддържащ, с трудноопределима на слабата светлина раса, по всяка вероятност тринтец, крачеше непохватно насреща им и ръкомахаше френетично, несъмнено за да прекрати този произволен шум. Уедж го подкани с жест да се махне.

— Какво има? — попита той. — Пак ли бунт пред сградата на племената?

— Дръж си шлема да не падне — мрачно отвърна командир Перис. — Според ботанците към тях настъпват лересиански бойни части.

Уедж премига.

— Лересиански?...

— Така казаха — потвърди бойният координатор. — Цяла флота. И не ме питай какъв им е проблемът.

— Избери си някой — обади се трети. — Днес има толкова много причини да се мразят ботанците.

— Да не падаме толкова ниско — посъветва ги Уедж. Изстребителите вече се бяха вдигнали и в строй около Антилис се насочваха към космоса. — Перис, къде е генералът?

— На път към вас — отвърна координаторът. — Ктаунмар и изстребителите й ескортират совалката за всеки случай. Ще летим на няколко минути зад вас. Заповяда вие да сте напред.

— И какво да правим? — попита пети. — Да дразним лересианците, докато дойдете ли?

— Естествено — сухо отвърна Перис. — Освен ако не се разбягат панически, разбира се, щом научат, че Червената ескадрила приближава към тях.

— Точно така — също без да се засмее, поде пети. — Нима ботанците нямат късмет, че се оказахме само през две системи от тях?

Уедж се намръщи. Всъщност имаха подозрително голям късмет.

— Перис, можеш ли да извадиш първоначалната заповед, заради която ни изпратиха тук? — попита той.

— Вече е извадена — каза Перис. — Според Корускант правителството на Дитаини изрично е помолило генерал Бел Иблис да посредничи в спора с нетаиниските им работници.

— Имаш ли представа, дали правителството на Дитаини не дължи услуга или някаква сума на ботанското правителство? — попита девети.

— Добър въпрос — замисли се Перис. — Много добър въпрос...

— То е от обучението ми за охранител — обясни девети. — Учеха ни винаги да проследяваме парите.

— Е, в момента парите нямат значение — каза Уедж. Вече летяха сред чернотата на по-дълбокия космос. Бяха се отдалечили достатъчно, за да скочат в хиперпространството. — Призовани сме да защитим член на Новата република и ще го направим.

— Успех! — поздрави ги Перис. — Идваме веднага щом успеем.

Панелът избипка. Курсът бе въведен.

— Червени — извика Уедж, — скачаем!

Полетът до Ботауи продължи малко повече, отколкото до Сифкрик преди една седмица, когато спасяваха реколтата от помуом. Въпреки това пътуването им се стори доста по-кратко. Мислите на

генерал Антилис се въртяха около въпросите за тази лересианска агресия, вероятното ботанско двуличие, общото напрежение в галактиката и какво, по дяволите, правеше ескадрилата му сред всичко това.

Изведнъж пристигнаха.

— В строй! — заповяда командирът, докато изстребителите излизаха от хиперпространството. — Активиране на дългообхватните скенери.

— Едва ли ще успеем да ги използваме — с напрегнат глас каза втори.

— Прав си — съгласи се Уедж. — Май няма да успеем.

Лересианците бяха точно срещу тях. И сякаш за пръв път ботанците, изглежда, не преувеличаваха. Пръснати точно срещу налитащите изстребителите, се виждаха шест кръстосвача с причудлив профил, но всеки почти с размерите на щурмовите фрегати на Новата република. Двайсет други по-малки кораба запълваха пространството между тях, а най-малко пет ескадрили изстребителите образуваха защитен периметър около цялата формация.

— Дано имаме късмет днес — измърмори дванайсети номер.

— Стига приказки — отсече Уедж, докато изучаваше формацията пред себе си.

Разположена бе доста далеч от ботанския планетарен щит и извън обхвата на всички възможни наземни оръжия. Не можеше да се сети дали ботанците разполагаха с бойни станции в орбита. Ако имаха, в момента нито една от тях не се намираше от тази страна на планетата.

А това в доста голяма степен означаваше, че Червената ескадрила е сама срещу противника. Дванайсет изстребителя и славата им срещу лересианската флота. Антилис преглътна и натисна бутона за свръзка.

— Говори генерал Уедж Антилис, командир на Червената ескадрила, бойна част на Новата република — обяви той. — Лересиански бойни съединения, навлизате без разрешение в космическото пространство на Ботауи. Моля, обявете намеренията си.

— Действията ни не ви засягат, Червена ескадрила — отвърна стряскащо мелодичен глас. — Това е спор между лересианското и ботанското правителство.

Уедж хвърли поглед към скенерите си. Все още нямаше помен от Бел Иблис и „Сокол скитник“.

— Мога ли да попитам за характера на този спор?

— Смърт и разложение — отвърна мелодичният глас. — Смъртта на двамата лересианци в ръцете на ботанците и категоричният отказ на ботанците да ги разложат.

Генерал Антилис се намръщи и превключи на вътрешната честота. Явно тук имаше някакъв терминологичен проблем, някаква лересианска представа без точно съответствие на основния език. Но пак оставаха недоизяснени моменти.

— Има ли някаква представа, за какво говори? — попита той.

— Чакай... проверявам архивите — обади се единайсети. — Имам чувството... аха, ето! Двама лересианци загинали по време на бунта пред сградата на Обединените племена. И двамата са били застреляни — единият, преди тълпата да се втурне.

— Благодаря — отвърна Уедж и отново превключи. — Лересиански командир, разбирам гнева ви от загубата. Какво желаете от ботанците като възмездие?

— Лересианският закон е много точен — отвърна чуждоземецът. — Нокът за нокът, рог за рог, живот за живот. Един виновен или десет невинни от племето му.

Студена тръпка пробяга по гърба на генерала.

— Какво искате да кажете с „десет невинни“? — предпазливо попита той.

— Ботанците отказаха да ни предадат представители на племената, които са убили двама невъоръжени лересианци — равно отвърна гласът. — Сега двата живота ще бъдат заплатени с дваيسет.

Каква математическа прецизност — помисли си Уедж. Но как ли възнамеряваха да осъществят намерението си, след като всички ботанци се криеха зад планетарния си щит?

— Охо! — подсвирна четвърти. — Вектор три, шест на четири, едно.

Антилис погледна в указаната посока. Зад планетния хоризонт се подаваше малка космическа станция.

— Нискоорбитална безгравитационна производствена фабрика — мрачно продължи четвърти. — Монкаламарски модел. Ако не се лъжа, нормалният състав е от петнайсет до дваисет и двама души.

Уедж преглътна ругатнята си и превключи на вътрешна честота.

— Курс на пресичане — нареди той. — Искам да застанем между станцията и лересианците.

Той отново превключи честотите, докато увеличаваше тягата в двигателите.

— Разбирам гнева и болката ви от действията на ботанското правителство — каза той на чуждоземния командир. — Но разберете, че не можем да ви оставим да убивате невинни хора. Генерал Гарм Бел Иблис ще пристигне тук всеки момент. Може би ще свърши работа като посредник...

— Никакви посредници! — категорично отсече лересианецът. — Законът си е закон и трябва да се спазва. Нито вие, нито някой друг ще ни спре — нещо изщрака и разговорът свърши.

— Ще видим — измърмори под нос Уедж, докато превключваше отново на вътрешната честота на Червената ескадрила. — Поне ще опитаме. Червени, време е да започваме. Заклучи есобразните шлюзове в атакуваща позиция — и той се пресегна към бутона...

— Не! — рязко извика девети. — Не заключвайте шлюзовете!

Ръката на Антилис застина над копчето.

— Защо?

— Не знам — напрегнато отвърна девети. — Нещо не е наред. Не мога точно да определя... но нещо със сигурност не е наред.

— Командире? — въпросително се обади осми.

— Останете в готовност — нареди Уедж и превключи на частната честота на девети. — Коран? Какво има?

— Казах ти, не знам — повтори той. — Прониза ме чувство за опасност, когато нареди да се заключат шлюзовете. Не мога да разбера.

— Да не би да е... — Уедж се поколеба.

Нямаше желание да назовава джедайските умения на Коран, дори по сигурен канал.

— Мисля, че да — отвърна на неизречения въпрос девети.

Антилис погледна към оперативните части на лересианците. Не бяха помръднали от позициите си и търпеливо чакаха целта им да застане на позиция. Очевидно не очакваха никакви неприятности от Червената ескадрила... Генералът отново превключи на вътрешната честота.

— Промени курса на пресичане! — нареди той и завъртя изстребителя си към номер девети. — Особено ти, девети. Приближавам към теб.

Минута по-късно двата изстребителя летяха в двоен строй. Лазерните оръдия от върховете на десните крила на Уедж докосваха долната част от фюзелажа на Коран Хорн.

— Добре — каза той и се дръпна с два сантиметра. — Аз те наблюдавам откъм щирборда, ти мен откъм бакборда. Кажи ми, виждаш ли нещо, което не бива да е там. Ако не виждаш, се разменяме.

— Няма нужда — отвърна девети. — Виждам го. Малък цилиндър, който пресича вертикално есобразните шлюзове точно пред хранването на лазерното оръдие.

— И ти си го имаш — изръмжа той. Сега, след като знаеше къде да гледа, не му беше трудно да го открие. — Обзалагам се десет към едно, че цялата ескадрила е обзаведена.

— Добре, значи не заключваме есобразните шлюзове — каза втори. — Но можем да стреляме, нали?

— Май не е разумно да опитваме — отвърна Уедж и се намръщи на невинния цилиндър. — Коран, завърти щирборда си с няколко градуса.

Корпусът на девети бавно се отдалечи от него.

— Така си и мислех! — с ужас възкликна Уедж. — Горният край на цилиндъра е с две разклонения. Едното отива в сервоустройството на крилото, другото май е въвряно в хранването на лазерното оръдие. Предполагам, че ако заключим шлюза или открием огън, ще останем без оръдие. А може да стане и по-лошо.

Дванайсети номер цветисто изруга.

— Трябва да са били онези двама лересианци и дитаинецът от поддръжката, дето все се въртяха около машините — каза той. — Какво ще правим? Ще ги плашим ли?

Уедж погледна към лересианските кораби. Разгръщаха се, за да обкръжат производствената станция, която доверчиво летеше към тях.

— Няма смисъл — каза той. — Вече знаят, че сме извън играта.

Славната Червена ескадрила безпомощно гледаше как лересианците обкръжиха станцията, а после бързо, ефикасно и систематично я унищожиха. И си взеха кръвнината от двайсет невинни

живота в замяна на виновните. Преди бойните части, предвождани от „Сокол скитник“ да пристигнат, всичко бе свършило. А може би едва сега започваше?

— Почна се най-сетне! — унило каза Лея, заключи вратата на апартамента след себе си и се отпусна на дивана до Хан. — Стрелбата най-сетне започна.

— Чух — мрачно каза съпругът ѝ и загрижено обгърна с ръка раменете ѝ. — Какво прави Сенатът?

— Най-вече се опитва да разбере какво може да направи — каза Лея.

— Какво има за разбиране? — попита Хан. — Лересианците са убили дваисет и един ботанци, без да се брои затриването на една орбитална станция. Не може ли Гаврисом просто да нареди лересианското правителство да бъде осъдено?

— Де да беше така лесно — въздъхна Лея. — За съжаление не е. Трима от съветниците вече заявиха, че ще гласуват срещу такова решение с довода, че не сме предявили същите искания за репарации и към ботанското правителство заради унищожението на Каамас?

— Но то не е едно и също — възрази мъжът ѝ. — Всъщност са съвсем противоположни неща. Лересианците са избили невинни хора, а в разправията за Ботауи се иска наказване на невинни.

— Но и не настояхме ботанците да накажат оцелелите от охраната, които стреляха по демонстрантите — напомни му Лея и усети смущението му, което тутакси го обзе.

— Да — каза той. — Заради мен.

— Не е само заради теб, скъпи — докосна нежно коляното му тя. — Позицията на съветниците е, че охраната е действала при самозащита. За съжаление не всички го разбират така.

— Племенно мислене!

— Зная — каза Лея. — И аз не го разбирам. Как можеш да търсиш отговорност за чужди действия, пък дори да е от близък или сродник. Но семейната и племенната отговорност са основна повеля за много култури.

— Сигурно — съгласи се Хан. — И все пак трябва да накажете лересианците. В противен случай всички, които ненавиждат ботанците, ще се развихрят.

— Това вече става — каза жена му. През тялото ѝ премина тръпка. — Още десетина други правителства депозираха в Сената писмо за намерения с предупреждение, че ще предявят списък с исканията си към ботанците.

— И какво ще стане иначе?

— Това е косвена заплаха — сви тя рамене.

— Знаеш колко обичам ботанците — изсумтя Хан, — но това вече е абсурд. Предполагам, че Фейлия всеки ден пили ушите на Гаврисом с искания за защита?

— Няма нужда — каза Лея. — Диамала и Мон Каламари вече обявиха, че изпращат кораби, за да защитят Ботауи от бъдеща агресия.

Съпругът ѝ подсвирна.

— Шегуваш се. Какви кораби?

— Големи — отвърна тя. — Звездни кръстосвачи от Мон Каламари и диамалски съдове от класовете „Мъглявина“ и „Издръжливост“. Заявяват, че бранят правата на невинните. Според някои са само поредните жертви на ботанските манипулации.

— И аз съм на това мнение — каза Хан. — Бел Иблис доказва ли, че ботанците стоят зад фалшивата молба за посредничество на Дитаини?

— Няма реални доказателства, но той лично е твърдо убеден, че всичко е било нагласено, за да може той и оперативните части да са близо до Ботауи — отвърна Лея със събрани вежди. — Между това и лересианския саботаж на лазерните оръдия на Червената ескадрила...

— Какво? Да не би да са признали?

— Не само признаха, но и се гордеят с деянието си — каза Лея. — Твърдят, че, задържайки ескадрата, са спасили невинни, които иначе са щели да пострадат от конфликтите им.

— Колко ли се радва на това обяснение Уедж?

— Двамата с Гарм се готвят да ги убият — отвърна Лея. — Гарм недвусмислено каза на Гаврисом, че Новата република няма да бъде пионка в ничия политическа игра.

— Доста резки думи — каза Хан. — Обърни се малко.

Той издърпа ръка изпод врата ѝ и се зае да разтрива раменете ѝ.

— О, блаженство! — извика Лея, чувствайки как напрегнатите ѝ мускули се отпускат под ловките пръсти на съпруга ѝ.

— Май задевките с воин като Бел Иблис не са най-умното, което ботанците могат да направят.

— Хем си го знаят! — съгласи се тя. — От това личи колко са отчаяни.

— Това е безумие, Лея. Никой ли не си дава сметка, че Траун се е върнал?

— Не, разбира се — отвърна съпругата му. — Половината не вярват и една дума от тази история. Смятат, че диамалците са я измислили, за да плашат всички и да спасят ботанците. Другата половина смятат, че е възможно да е истина, но не виждат никаква заплаха за себе си от страна на Империята.

— Какви глупаци! — извика Хан. — Траун е замислил нещо. Залагам „Сокол“, че е намислил.

— Съгласна съм — въздъхна Лея. — При това в момента изобщо не е необходимо да върши нещо. Новата република бързо се разпада на стотици въоръжени лагери. Всички са настръхнали покрай каамаския въпрос.

— Каамасците нищо ли не могат да направят, за да спрат цепенето? — попита Хан. — То не е в техен интерес.

— Разбира се, че не е — съгласи се Лея. — Но Каамас е повече претекст, отколкото истински проблем. Всички се кълнат, че на сърцето им са справедливостта и интересите на Каамас, но мнозина просто уреждат стари сметки.

— Да — кисело се съгласи съпругът ѝ. — Тогава какво ще правим?

— Само едно нещо. Трябва да им отнемем извинението, тоест да научим имената на замесените ботанци и да ги изправим на съд.

— Да — каза Хан след известна пауза. — Карде ще се опита да намери пълния документ.

— Ти говори ли с него днес? Мислех, че е напуснал Корускант.

— Вероятно вече го е напуснал — отвърна мъжът ѝ. — Не съм говорил с него. Само предадох по няколко познати контрабандисти, че искам да се срещна с Мазик.

— Защо?

— Ще проверя дали тази Шада Дукал наистина е работила за него — отговори Хан. — И защо го е напуснала.

— Едва ли си разтревожен за Карде — усмихна се Лея.

— Не, разбира се. Той се оправя чудесно.

— И аз го харесвам — усмихна се тя и докосна мъжа си по крака.

— Аз не съм сигурен, че го харесвам. Понякога е голям досадник.

— Също като теб, скъпи. От време на време си мисля, че Карде е онова, което ти щеше да станеш, ако не се бе присъединил към бунта.

— Може би. Като изключим брадата...

— Слава на Силата за дребните услуги — сухо отвърна Лея. — Освен че си говорил с контрабандисти, как мина денят ти?

— Предимно в размисли. Реших, че не е зле да заминем за известно време.

— Чудесна идея, само дето Гаврисом ще изпадне в истерия, ако се измъкна точно сега.

— Дори само заради това си струва да заминеш. Май не съм виждал въздухари да изпаднат в истерия.

— Предложението ти ме трогва, Хан, но знаеш, че е невъзможно.

— Много бързо се предаде — нежно я укори той. — Бас държа, че можеш да уредиш нещо.

Лея се дръпна от ръцете му, които я масажираха, и се обърна към него смръщена. Хан много бързо променяше настроението си...

— И ако приема този бас — подозрително попита тя, — какво друго прави днес?

Той я изгледа невинно.

— Аз ли? О, нищо особено. Приемаш ли баса?

— Изплюй камъчето, Хан — опита се тя да вложи заплахата в гласа си. — За къде си запазил билети?

Както винаги заплахата не даде никакъв резултат.

— А, нищо... — каза той, едва сдържайки усмивката си. — Викам си, защо да не направим една екскурзия до сектор Канхен. По-точно до Голям Пакрик.

Лея напрегна паметта си. Беше чувала за сектор Канхен и смътно си припомни, че столицата му е Голям Пакрик. Но само това.

— Има ли специален повод да отидем там? — попита тя.

— Не — увери я Хан. — Като изключим годишната конференция на сектора, на която трябва да присъства висш представител на Новата република. Нали знаеш, дипломатически въпрос.

Тя въздъхна.

— И каква криза имат да разрешават, че се нуждаят от посредничеството ми?

— Това му е хубавото, че няма криза — ухили се той широко. — Всичко си е мирно и тихо. Ще присъстваме на няколко отегчителни срещи, след това ще отпратим към тишината и спокойствието.

— Смяташ, че някъде има тишина, в която можем да се потопим?

— Да — каза Хан. — Голям Пакрик има планета двойник, Малък Пакрик, където има само ферми, няколко курорта и хиляди километри девствена природа.

Предложението му започваше да изглежда все по-примамливо.

— Ферми, казваш?

— Отглеждат главно плодове и толгрейн — кимна мъжът ѝ. — И планини, и гори, и тишина, колкото щеш. И не е нужно да се разгласява, че отиваме.

— Трябва да питам Гаврисом — вметна тя. — Но никога няма да се съгласи.

Усмивката на Хан стана самодоволна физиономия.

— Той вече се съгласи. Тази сутрин му се обадох. Идеята много му допадна.

— Идеята му е допаднала?! — премига изненадано Лея.

— Е, май не изпадна във възторг — поправи се Хан. — Но ни пуска, а това е важното, нали?

— Да — съгласи се Лея и го изгледа. — Ще изплюеш ли и другото камъче?

Той сви рамене.

— Не се съгласи веднага — неохотно призна съпругът ѝ, — но останах с впечатление, че няма нищо против двамата да заминем за известно време.

— Дори когато Траун се е върнал?

— Особено когато Траун се е върнал.

Лея въздъхна и обви с ръце врата му. Трябваше да се досети, че зад това стои нещо подобно. След спора за стрелбата по демонстрацията на Ботауи, която още се свързваше с името на Хан, и нейната подкрепа на недоказаното твърдение на Ландо, че е видял Траун, двамата бяха станали политически неудобни. Нищо чудно, че Гаврисом бе приел възможността да ги измести от центъра на общественото внимание за известно време.

— Извинявай, Хан — каза тя. — Винаги задавам един въпрос повече, нали?

— Няма нищо, скъпа — отвърна той и я притисна силно към себе си. — Не трябва да им позволяваме да помрачават хубавите неща. Идеята за ваканция е наша, каквото и да си мислят.

— Не можеш да ме уволниш. Напуснах — цитира тя старата шега.

— Нещо такова — каза той. — Говорих с Чуй. Няма проблем децата да останат на Кашиуук още малко. Така ще имаме малко време само за нас.

Лея се усмихна, сгушила глава във врата му.

— Знаеш ли, почти същото си мислех, когато Гаврисом ни изпрати на Ботауи — каза тя. — Видя как се развиха нещата.

— Е, този път няма ботанци, няма да има размирици, никой няма да стреля по нас. Гарантирам.

— Ще те държа отговорен за това — предупреди го съпругата му, дръпна се от обятията му и го целуна. — Кога тръгваме?

— Щом си стегнеш багажа — отвърна той и стисна раменете ѝ. — Моят е готов от часове.

— Слушам — каза Лея с преторена сериозност и тръгна към спалнята им.

Малко време на спокойствие и тишина, далеч от всички разправии и проблеми... И толгрейновите ферми на Малък Пакрик. Нямаше търпение да ги види.

ГЛАВА 24

През дваайсет и четири часа шпионите претърсваха системата надлъж и нашир, за да донесат накрая доклада, който адмирал Пелаеон очакваше. Като се изключи самата „Химера“, системата Песитин беше безлюдна като пустиня.

— Сър, предложението ви, както разбирам, е отхвърлено — каза капитан Ардиф и се изправи до върховния командващ на командната пътека на звездния разрушител.

— Може би — отвърна Пелаеон и се взря в звездите отвън.

— Не е изключено предложената програма да е била малко оптимистична. По всяка вероятност генерал Бен Иблис е имал трудности да убеди лидерите на Новата република, че е в тяхна полза да говорят с мен.

— А може би е имал трудности да събере бойна част, способна да излезе срещу имперски звезден разрушител — предизвикателно добави Ардиф. — Струва ми се, че това може да е гигантска рачнидска паяжина, в чиято среда удобно се настаняваме.

— Успокойте се, капитане — каза Пелаеон. Ардиф бе с обещаващи военни способности, но имаше склонност да говори недомислици, когато бе нервен. — Бел Иблис е човек на честта. Не би постъпил с предложението ми по този начин.

— Спомням си, че някога бе и човек на крайната амбиция — възрази Ардиф. — А в момента, изглежда, се обезличава сред рояка генерали и адмирали, от които гъмжи армията на Новата република. На такъв човек лесно може да хрумне, че залавянето ви изключително ще увеличи значимостта му.

Пелаеон се усмихна.

— Ще ми се да вярвам, че след толкова години все още мога да мина за ценен трофей — каза той. — Но едва ли е така.

— Колкото и да скромничите, сър — продължи капитанът, обърнат към звездното небе, — вие сте единственият фактор, който не позволява на Империята да се разпадне.

— Или единственият ѝ шанс за оцеляване — тихо добави Пелаеон.

— Както желаете, сър — каза Ардиф с рязка нотка в гласа. — Така или иначе обаче полковник Вермел тръгна да предаде съобщението ви и не се завърна. Защо?

— Не зная. Вие вероятно имате някакво предположение.

— Да, сър, предполагах го още преди да напуснем Яга Минор. Според мен Вермел е научил нещо казано или направо от Бел Иблис, или от някой друг. А това, което е чул, е принудило Бел Иблис да го затвори и той няма връзка с вас. В най-добрия случай това означава, че си губим времето. В най-лошия, че влизаме в капан.

— Все пак рискът си заслужава, капитане — тихо възрази адмиралът. — Ще дадем няколко дни отсрочка на Бел Иблис, за да се появи. След това...

— Адмирал Пелаеон? — обади се вахтеният офицер от щирборда. — Приближаващи кораби, сър. Засега са осем. Приближават по вектор едно шест, четири на петдесет и три.

— Идентификация? — попита Пелаеон, опитвайки се да овладее гласа си.

— Четири са корелиански крайцери — обади се друг глас.

— Големият е боен кръстосвач тип „Калот“. Като че е бил силно модифициран. Три са телгорински щурмови лодки, клас „Омиротворител“. Идентификации... неопределени.

— Как така неопределени? — попита Ардиф.

— Идентификациите им не отговарят на нищо в регистъра — поясни офицерът. — В момента правя пластова проверка. Може и да успее да ги засека.

— Дегизирани кораби — мрачно каза капитанът.

— И контрабандистите използват пластови идентификации — напомни му Пелаеон. — Както и пиратите и някои наемнически групировки.

— Знам това, сър — отвърна другият офицер. — Също така знам, че в тази система има свършено малко неща, способни да предизвикат интереса на някоя от гореспоменатите категории.

— Имате право — призна адмиралът. — Свързка, излъчете нашата идентификация и поискайте тяхната.

— Идентификацията е излъчена — отвърна офицерът. — Няма отговор.

— Приближаващите кораби промениха курса си — съобщи офицерът при сензорите. — Поеха курс към засичане на „Химера“.

Ардиф напрегнато издиша.

— Спокойно, капитане — посъветва го Пелаеон. — Лейтенант, дайте ми пълно сензорно сканиране на приближаващите кораби. Огневи възможности и преди всичко корпусни обозначения.

— Слушам, сър...

— Сър! — прекъсна го друг глас. — Приближаващите кораби се престоиха в боен строй.

— Според мен, сър... — остро започна Ардиф, — получихме отговора на Бел Иблис.

Пелаеон сви ръка в юмрук.

— Лейтенант, корпусни обозначения! — повтори той.

— Излизат, сър... да, сър, готови са. Крайцерът е с отличителните знаци на корелианските отбранителни сили. Останалите... също, сър.

— Благодаря — промърмори върховният командващ. Чувстваше погледа на Ардиф върху себе си. Чувстваше гнева му и парещото обвинение. — Капитане, подгответе „Химера“ за битка.

— Тъй вярно, сър — Ардиф се извърна към бакбордовия трап. — Всички пилоти по изстребителите! — нареди той. — Готови за излитане по моя заповед. Дефлекторните щитове в готовност. Всички турболазерни оръдия заредени и в готовност.

— И прехващащите лъчи — тихо добави Пелаеон.

Ардиф му хвърли объркан поглед.

— Сър?

— Може да поискаме да изтеглим на борда един или повече кораби — обясни адмиралът. — Или останките им.

— Тъй вярно, сър. Всички прехващащи лъчи да се активират.

Пелаеон се приближи няколко крачки към предната наблюдателница. Наистина ли онзи, който летеше срещу „Химера“ в боен строй, беше Бел Иблис?

Абсурд! Пелаеон никога не се бе срещал лично с генерала, но всичко, което бе прочел за него, издаваше силно чувство за чест и достойнство. Такъв човек нямаше да атакува като страхливец в отговор

на почтена молба за преговори. Дори в битките, които беше губил от върховния адмирал Траун, Бел Иблис бе запазвал достойнството си. Битките му срещу Траун... Върховният командващ се поусмихна.

Дали наистина Бел Иблис предвождаше сбирщината, която се канеше да ги атакува?

Въздухът до него се раздвижи.

— Възможно е просто да е предпазлив — чу се гласът на Ардиф, говорещ с явна неохота. — Покриващият щит, който използва тази формация, може да бъде и отбранителен. Може да не иска да излъчи идентификацията си, докато не се приближи още.

Пелаеон изгледа младия офицер.

— Изненадвате ме, капитане — каза той. — Една от най-важните черти на добрия командир е да мисли извън рамките на собствените си очаквания.

— Искам да бъда безпристрастен, сър — сковано добави Ардиф. — Но не с цената на корабите. Да дам ли заповед изстребителите да излетят?

— Още не — отвърна адмиралът и отново погледна през илюминатора на наблюдателницата. Приближаващите кораби вече се виждаха като малки, бързо нарастващи точки. — Каквото и да се случи тук, искам да се разбере, че не сме направили нищо, с което да предизвикаме враждебни действия.

Дълго време двамата офицери стояха мълчаливо на мостика. Приближаващите кораби нарастваха на екрана...

После изведнъж рязко намалиха скоростта си и се престроиха, смитайки предния ръб на звездния разрушител с канонада от турболазарен огън. После се насочиха право към мостика. Някой от екипажа в траповете зад Пелаеон извика от изненада или от страх...

— Вече не може да има никакво съмнение за намеренията им, сър — каза Ардиф. Предишната му нервност бе изчезнала, заменена от леден професионализъм. — Искам разрешение за атака.

— Разрешавам — отвърна върховният командващ. — Но само с турболазерните оръдия.

Ардиф го изгледа остро.

— Без изстребители?

— Още не — каза Пелаеон и затърси нападателите из космоса. Сигурно още завиваха след атаката. — Имам други планове за „Хищни

птици“.

— Сър, при цялото ми уважение настоявам да премислите — каза Ардиф. Гласът му беше толкова тих, че Пелаеон едва чу думите му. — Бойният кръстосвач има доста сериозно въоръжение. Този път мина твърде бързо, за да нанесе сериозни поражения, но такъв род заиграване не трае дълго. Ако не задържим противника на разстояние с изстребителите, сами ще си изпросим неприятности.

— Разбирам загрижеността ви, капитане — спокойно отвърна Пелаеон. Нападателите бяха завършили завоя си и вече се виждаха като далечни точки, които мързеливо се поклащаха, подготвяйки се за новата си атака. — Но имам нещо предвид. Наредете турболазерните батареи да са в готовност.

Адамовата ябълка на Ардиф се раздвижи, но капитанът само кимна отсечено.

— Турболазерните оръдия за бой! — извика дрезгаво той.

— Повярвайте ми, капитане — прошепна върховният командващ и положи усилия да не се усмихне, когато мислите му се върнаха десет години назад.

Тогава той беше добросъвестният капитан, застанал на същата тази палуба, и се опитваше по възможно най-дипломатичния начин да накара командира си да се вразуми по средата на напрегната бойна ситуация. Той бе с много повече опит от Ардиф сега, разбира се, но това само бе спомогнало отчаянието му да се засили повече, докато безпомощно стоеше и гледаше как „Химера“ се устремява към несъмнена катастрофа. А Траун нито веднъж не го порица за нахалството или липсата му на разбиране. Просто невъзмутимо изпълняваше намисленото и оставяше резултатите да говорят сами за себе си. Пелаеон можеше само да се надява резултатите от това, което бе намислил, да са наполовина така красноречиви.

Нападателите приключиха захождането и се обърнаха към „Химера“.

— Идват — извика офицерът при сензорите. — Изглежда, този път ще направят кръстосано преминаване.

— Страхуват се да не налетят на командната надстройка — кратко каза Пелаеон. — Това значи по всяка вероятност, че някой от корабите им не е могъл да се изтегли навреме предишния път. А може би не само един.

— Или че просто търсят разнообразие — допълни Ардиф. Отчаянието ясно звучеше в думите му.

Спомените отново оживяха и Пелаеон отново потисна усмивката си, която капитанът би сметнал за крайно неуместна в разгара на сражението.

— Турболазери за бой! — каза той. — Огън по преценка.

Нападателяте се понесоха към тях. Дулата на оръдията им просветваха от изстрелите. Турболазерите на „Химера“ отвърнаха на огъня и за няколко секунди космосът от другата страна на мостика засия в ослепителната игра на зеления и червения огън.

И тогава нападателите изчезнаха отново, скривайки се на безопасно разстояние, а страховитата огнева мощ на звездния разрушител замлъкна.

— Поражения? — попита Пелаеон.

— Незначителни — доложиха от щирбордовия трап. — Три проследяващи турболазерни системи са избити в квадрант едно. Има минимални корпусни пробиви по протежение на предния ръб. Всички са запечатани.

— Опитват се да избият всички турболазери в квадрант едно — промърмори Ардиф. — Щом го направят, бойният кръстосвам може просто да се настани на носа ни и да подпали с изстрелите си целия корпус.

— Изглежда, това са намеренията им — съгласи се Пелаеон. — Противникови поражения?

— Неизвестни, но вероятно минимални — доложи офицерът при сензорите. — Конфигурацията на припокриващия щит е доста мощна. Не е лесно да се пробие.

— Но това са основно лъчеви щитове, нали? — попита Пелаеон.

— Да, сър. Поне на бойния кръстосван — потвърди офицерът. — Крайцерите също имат някакви щитове.

— Няма да имаме много възможност да ги ударим с протонни торпеда, ако това е намерението ви — предупреди капитанът. — В близост ъгловата им скорост е твърде висока, за да могат торпедата да ги проследят, а при по-голямо разстояние ще разполагат с достатъчно време, за да се прицелят и да ги унищожат.

— Разбирам тактиката — спокойно отвърна върховният командващ. — Да видим дали не можем да променим малко сценария.

Полковник Бас, наредете една ескадрила „Хищни птици“ да излети по моя заповед. Векторът им на атака... — той замълча и потърси нападателите с очи. Те бяха достигнали най-далечната точка на кривата си и вече завиваха към имперския флагман. — Вектор на атака две, три, седем — реши той. — Да останат на този вектор в неразгърнат боен строй до второ нареждане.

— Неразгърнат строй, сър? — капитанът очевидно не вярваше на ушите си.

— Припокриването на щитовете ще им помогне да се предпазят от вражеския огън — обясни адмиралът.

— Но не достатъчно добре — контрира Ардиф. — Няма да ги защити от близкия огън на боен кръстосвач „Калот“.

— С малко късмет няма да имат нужда да стигат толкова близо — отвърна адмиралът. Точно както при последните им две прелитания нападателите летяха право към тях. Идеално. — Полковник, ескадрилата изстребители да излети.

— Тъй вярно — отвърна полковник Бас. — Ескадрила, излитай!

Пелаеон отново се обърна към наблюдателницата. Няколко секунди по-късно „Хищните птици“ се появиха зад ръба на корпуса. Скупчените им на грозд светлини се насочваха право срещу приближаващите нападатели.

— Протонни торпеда готови! — нареди Пелаеон. — Всичките петнайсет торпеда да бъдат изстреляни в залпове по три по вектор две, три, седем.

Фоновият шум на мостика като че изведнъж утихна.

— Сър? — попита колебливо офицерът по контрол на стрелбата. — Това е векторът...

— Като на „Хищните птици“ — довърши върховният командващ. — Зная, лейтенант. Чухте заповедта!

— Тъй вярно, сър.

— Изстрелване на торпедата само по моя заповед — продължи адмиралът, докато наблюдаваше как изстребителите се носеха към противника. Почти бяха стигнали... — Полковник Бас, наредете на „Хищните птици“ да изпълнят при пълна скорост маневра „цвете на ковчеже“ по моя заповед. Лейтенант, изстреляйте торпедата.

— Торпедата изстреляни — потвърди лейтенантът.

Под корпуса на „Химера“ се появи стегната колона от торпедни опашки. Пет групи от по три торпеда се насочиха към вече далечните следи на „Хищните птици“. Изведнъж Ардиф изсумтя одобрително.

— А! Разбира се!

— Нима! — Пелаеон не обърна глава, вторачен в екраните. Съвсем наближаваха... — Полковник Бас... сега!

За миг не се случи нищо. След това изведнъж, изпълнявайки съвършено маневрата, „Хищните птици“ се пръснаха на всички страни. Завивайки рязко, те се събраха в цвят и полетяха обратно към „Химера“. Вражеският турболазерен огън, който отскачаше от припокрытите им щитове, се разедини в отговор на маневрата и се насочи навън, за да проследи отделните изстребители...

С взрив ярка светлина първите три протонни торпеда се врязаха в незащитената централна част на противниковото формирование, прелетяха между двата предни крайцера и се забиха точно в носа на бойния кръстосвач.

Дори от разстоянието, на което се намираше „Химера“, парализата, която обзе нападащите я кораби, веднага пролича. Още докато скупчените неприятелски кораби отчаяно се опитваха да се раздалечат, за да остане повече празно пространство помежду им, втората група торпеда достигна целта, пръсвайки във всички посоки парчета от корпусите им. Третата група сигурно налетя на отломките от втората. И трите торпеда се взривиха преждевременно и един от бягащите крайцери се завъртя в бясна спирала и се изгуби в тъмнината с разкъсан корпус.

Когато последните три торпеда стовариха смъртоносния си товар, битката приключи. Бойният кръстосвач бе превърнат в отломки, а другите кораби се спасяваха с паническо бягство.

— Блестящо изпълнение, сър! — каза Ардиф. В гласа му се смесваха възхищение и смущение. — Аз съм... извинете, ако съм прозвучал...

— Спокойно, капитане — увери го Пелаеон. — Може и да не вярвате, но аз самият съм бил на вашето място.

— Благодаря ви, сър — Ардиф махна към блестящия облак горящи отломки. — Да изпратя ли отряд да прибере част от останките? Може да разберем кой е бил.

— Изпратете отряд — отвърна върховният командващ. — Но отсега мога да ви кажа, че не беше генерал Бел Иблис.

— Наистина ли? — възкликна младият офицер, без да откъсва очи от Пелаеон, докато предаваше заповедите към трапа. Този път в гласа му нямаше никакво недоверие. — Откъде знаете?

— Едно по едно — каза адмиралът. — Докато отрядът прибира отломките, искам да пуснете запис на битката, направен от „Пророк“. Още е включен, нали?

— Да, сър — отговори капитанът и леко се усмихна с разбиране. — Затова ги оставихте да минат втори път над нас, нали? За да може да има достатъчно данни за анализ от „Пророк“...

— Точно така — отвърна Пелаеон. — Не се оказа майстор в разгадаването на тактиката на известен противник. Да видим дали ще успее по обратния път да отгатне противника по тактиката му. Ако имаме късмет, може да ни насочи поне приблизително към онзи, който е избрал този боен стил.

— И сте сигурен, че не беше Бел Иблис?

Върховният командващ погледна към горящия облак.

— Чували ли сте за разсек, капитане?

— Не мисля, сър.

— Това е бойна техника на Новата република — каза адмиралът и се обърна с лице към Ардиф. — Тя изисква изключително точен синхрон, поради което се използва рядко. Група изстребителите се насочват право към отбранителната линия, охранявайки кръстосвача. В последната секунда изстребителите излизат от боя със завой навън.

— Доста напомня това, което направиха нашите „Хищни птици“.

— Точно това направиха — кимна Пелаеон. — Естествената реакция на защитниците е да предположат, че нападателите се опитват да минат по фланга и да се обърнат, за да ги задържат на мушка и да открият огън. Но онова, което разбират едва когато вече е твърде късно, е, че друга група изстребителите е летяла точно зад първата, скрита от предните машини. Докато я забележат, вече нямат възможност да реагират и втората група изстребителите стига безпрепятствено до незащитения кораб.

— Хитро — каза Ардиф. — Разбирам защо не искате да я използвате много често, но все пак замяната на втората група

изтребители с протонни торпеда беше доста сполучлива. Какво общо има с това Бел Иблис?

Пелаеон се усмихна.

— Участвах в битката, по време на която той го изобрети.

Капитанът премига от изненада. След това той също се усмихна.

— С други думи, не би могъл да бъде изигран с такава тактика?

— Никакъв шанс — отвърна адмиралът. — Но явно с тези корелиански отличителни знаци някой много се е старал да ни накара да мислим, че е той.

Ардиф го погледна сериозно.

— От Империята ли е?

— Или от Новата република — каза Пелаеон. — Знаем, че от наша страна има фракции, които не желаят мир. Те си имат ешовите от другата страна.

— Сигурно — отвърна капитанът. — Тогава какво ще правим?

— Онзи, който е дал заповед за атаката, е целял аз да помисля, че Бел Иблис стои зад нея — каза върховният командващ. — Малкият размер на частта плюс бързият и безсрамен отбой ме навеждат на мисълта, че всъщност изобщо не се интересува дали ще нанесе поражения. Следователно целта му вероятно е била да ни пропъди от мястото, на което се предполага, че ще пристигне Бел Иблис.

— Значи оставаме?

— Оставаме — съгласи се Пелаеон. — Поне още малко.

— Да, сър — Ардиф сви устни. — Вие, разбира се, знаете, че неизвестният ни противник може да се откаже толкова лесно и да атакува отново.

Върховният командващ имперската флота се обърна към илюминатора и отново погледна горящите отломки.

— Нека опита.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.